

USA TODAY ÇOKSATANI

MADELINE SHEEHAN

Katlanılmaz

DANNY & RIPPER

Danielle "Danny" West, Cehennem Atlıları motosiklet kulübü başkanı Duca West'in kızıdır. Her zaman ulaşamayacağı şeylerin peşinden giderek yolunu kaybetmiş tatlı ve güzel bir kızdır.

Erik "Ripper" Jacobs, Cehennem Atlıları'nın tetikçisidir. Bir zamanlar yüzünde her zaman gülümseme olan bu adamın hayatı, onu yaralı ve kırık birine dönüştüren bir trajediyle altüst olmuştur.

Yaz ortasında bir gece, Danny ile Ripper'ın yolları kesişir ve hayatları sonsuza dek değişir. Başka bir trajedi onları ayırana kadar şehvetleri hızla aşka dönüşür.

Çirkinlik ve kaosla gölgelenen bu yolculukta Danny ile Ripper, aralarındaki öngörülemez bağ sayesinde içinde bulundukları dünyanın güzelliğini bulup bulamayacaklarını keşfetmek zorundadır.

*BU DANNY VE RIPPER'IN HİKAYESİ.
HER ŞEYİN BİR GÜZELLİĞİ VARDI. ÇİRKİN OLANIN BİLE.
ÖZELLİKLE DE ÇİRKİN OLANIN.*

Çünkü çirkinlik olmasaydı, güzellik de olmazdı.

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!

M A D E L I N E
S H E E H A N

Kattamulmaz

DANNY & RIPPER

Katlanılmaz

Orijinal İsmi: *Unbeautifully*

Yazar: Madeline Sheehan

Çeviri: Sinem Nur Uyanık

Düzenleme

Ny.ozlem

Yayın Yönetmeni: Sidem Zelal Edin

Editör: Öznur İlter

Son Okuma: Zeynep Karadeniz

Kapak Çizimi: Gamze Tarımcıoğlu

1. Baskı: Ağustos 2024 zm

ISBN: 978-625-94944-3-2

Bu eser, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.

Madeline Sheehan © Lapis Yayınları Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Eserin Türkçe yayım hakkı, Nurcihan Kesim Literary Ajans aracılığıyla alınmıştır.

Baskı ve Cilt:

EGEM BASIM YAYIN SAN. ve TİC. LTD. ŞTİ.

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Odin İş Mrk.

Kat: 2 No: 436 Zeytinburnu / İstanbul

Sertifika No: 43624

Yayımlayan:

Lapis Yayıncılık

Tevfik Bey Mah. Eravutmuş Sk.

Menekşe Ap. Sitesi No:10B

Küçükçekmece/İstanbul

Sertifika No: 76985

M A D E L I N E
S H E E H A N

Katmanmaz

DANNY & RIPPER

Çeviri:
Sinem Nur Uyanık

LAPIS

Bu kurgu bir eserdir. İsimler, karakterler, işletmeler, mekânlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurmaca bir şekilde işlenmiştir. Yaşayan veya ölmüş kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Dayanılmaz aşka ithaf edilmiştir.

Okura Not:

Katlanılmaz, *Dayanılmaz*'ın son sözünün bittiği yerden başlar. Hikâye daha sonra *Dayanılmaz*'ın son bölümü ile sonsözünün arasında geçen yıllara geri döner ve günümüze kadar gelir. Keyifli okumalar!

Önsöz

“Karşılaştıkları anda bakiştılar, bakiştıkları anda tutuldular, tutuldukları anda ah ettiler, ah ettikleri andaama neden diye sordular birbirlerine, nedenini bulur bulmaz da çare aradılar...”

—William Shakespeare

Ben kadere inanmıyorum. Hayatın siz neyle uğraşırsanız o olduğuna, sizin eylemlerinize tepki vereceğine ve son varış noktanızın kaderle hiçbir ilgisi olmadığına, bunun yerine her şeyin yol boyunca yaptığınız seçimlerle ilgili olduğuna inanıyorum.

Bir istisna dışında.

Aşk.

Konu aşk olduğunda kural diye bir şey yoktur.

Aşk; bir tepki ya da eylem, bir kader ya da bir seçim değildir.

Aşk, bir *duygudur*. Gerçek, hassas ve kuralsız bir duygu... Öylesine saftır ki kendisine karşı olan bir dünyanın baskısı altında bile körelmez. Kırgınları iyileştirecek ve en soğuk kalpleri bile ısıtacak kadar güçlüdür.

İçten gelir.

Kaçınılmazdır.

Dayanılmazdır.

Bazen de aşk alışılmadıktır. Tüm kuralları yıkar, tüm çizgileri bulanıklaştırır ve ihtişamının keyfini çıkarır. Toplumun, onun çılgınlık atan kendini beğenmiş ahlakının dar bakışları altında bile özür dilemeden, anlamadığı şeyi cezalandırarak ve yargılayarak güneş gibi parlar.

İlk kez âşık olduğumda bu, bir çift mavi göze ve derin, gamzeli bir gülümsemeye karşı olmuştu.

“Baban seni seviyor, Danny tatlım,” diye fısıldadı.

“Bunu asla ama asla unutma, tamam mı?”

Hiç unutmamıştım. Hiçbir zaman bir erkeği babamı sevdiğim kadar sevebileceğimi düşünmemiştim. Ancak büyüdükçe değişiriz, kendi kararlarımızı vermeye başlarız ve böylece bağımsız, kendi kendimize yeterli hale gelerek ebeveynlerimizden uzaklaşıp başkalarına yönelmeye başlarız. İçinde büyüdüğümüz balonun dışındaki hayat hakkında deneyimler edinmeye başlayıp arkadaşlıklar, güçlü ve kopmaz bağlar kurarız.

Ve âşık oluruz... *ikinci kez.*

İkinci kez âşık olduğumda bu; kâbuslara konu olan, annelerin çocuklarını uzak tuttuğu türden, oldukça kötü yara izleri olan bir surata olmuştu. Çirkin, pürüzlü kesikler; kafasının tepesinden, tırtıklı bir bıçakla oyulmuş, sağ gözünün üzerine kadar olan deriyi tahrip etmişti. Yara izleri yanağından, dudaklarının üzerinden ve boynundan aşağıya doğru devam ederek omzunun üst kısmında son buluyordu. Göğsü yüz kat daha kötüydü, yara izleri göz alabildiğine uzanıyordu.

“Bebeğim,” dedi kısık bir sesle. “Benim gibi bir adamın senin gibi bir kızla işi olmaz. Sen çok güzelsin ve ben cehenneme giden yolun ortasında duran çirkinin tekiyim.”

Ancak yanılıyordu.

Her şeyin bir güzelliği vardı. *Çirkinin bile.* Özellikle de çirkin olanın.

Çünkü çirkinlik olmasaydı, güzellik de olmazdı.

Çünkü güzellik olmasaydı, acılarımızdan, üzüntülerimizden ve ıstıraplarımızdan kurtulamazdık.

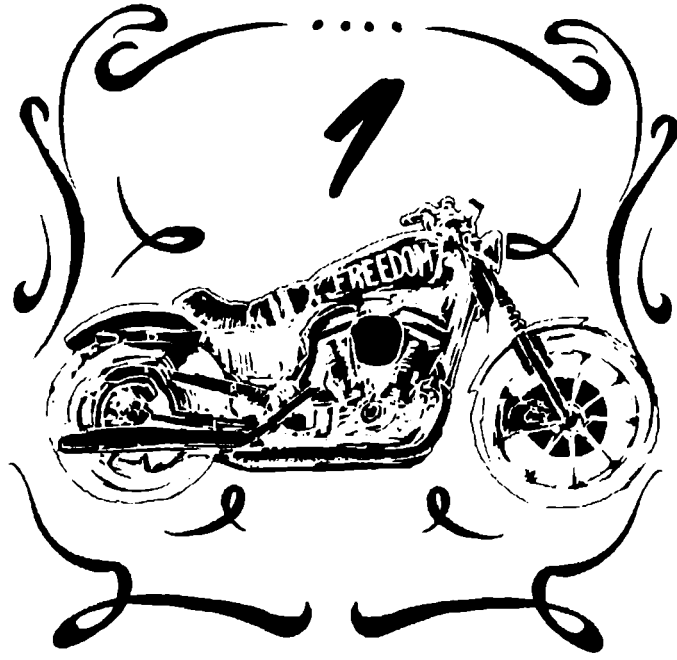
Benim yaşadığım dünyada, onun yaşadığı dünyada, dünya içindeki gizli bir dünyada, sürekli suç ve zulüm, umutsuzluk ve ölümle dolu soğuk bir dünyada, acıdan başka neredeyse hiçbir şey yoktu.

“Eskisi gibi güzel olmayabilirsin,” diye fısıldarken harap olmuş yanağını okşuyordum. “Ama bana göre hâlâ güzelsin.”

Bizimki mükemmel bir romantizmden çok uzaktı, daha çok bir araba kazası gibiydi. Kimsenin hayatta kalmadığı, bükülen metaller ve akan kanlarla dolu, sadece kötü anılarla kalp ağrısı vardı.

Yine de bizimdi.

Ve bizim olduğu için... Hiçbir şeyi değiştirmezdim.

Güneş gözlüklerimi takarak kulüp binasından Montana'nın parlak öğle güneşine çıktım ve hem kan bağı olan hem de olmayan ailemin cumartesi öğleden sonra yemek keyfi yaptığı arka bahçeye bir göz attım. Eğer güneş parlıyor ve hava da güzelse Cehennem Atlıları Motosiklet Kulübü'nün Miles City, Montana'daki ana bölümü bu şekilde gevşerdi.

Willie Nelson, Waylon Jennings, Johnny Cash ve Kris Kristofferson'ın sesleri hoparlörlerden "*Highwayman*" şarkısının sözleriyle yükseliyor, pişen etlerin cızırtıları ve kokuları ılık esintiyle beraber iştah açıcı bir şekilde havada süzülüyordu. Çocuklar şişme plaj topları ve su tabancalarıyla oynayarak ileri geri koşuyordu.

Atlıların başkanı olan babam Deuce; partiden uzakta bir kenarda durmuş, New York'ta faaliyet gösteren kötü şöhretli Gümüş Şeytanlar Motor Kulübü'nün başkanı olan kayınpederi Damon "*Papaz*" Fox ile bira içiyordu. Bahçenin karşısında üvey annem Eva, arkadaşları Kami ve Dorothy, birkaç motorcu ve onların eşleriyle koyu bir sohbete dalmışlardı.

Babama doğru yöneldim.

"Hey, hayatım," diyerek kalın, ağır kolunu omuzlarıma attı. Yüzümü, eskiliğinden ve kullanılmaktan yıpranmış deri ceketine doğru bastırıp beni kucakladı.

Motosiklet dumanının, terle lekelenmiş derinin ve sigara dumanının kokusu burun deliklerimin içine dolarken kokuyu derin derin

içime çektim. Bu kokuyu seviyordum. Bu, çocukluğumun kokusuydu; güvende olmanın ve evin kokusuydu.

Üç yaşındayken hatırladığım ilk anımda; metal *Harley Davidson* kanatları güneş ışığında parlıyordu. Egzoz dumanının yoğun, keskin kokusu, sigara dumanı bulutları, beyaz tişörtleri sarartmış eskimiş ter, burun deliklerimi dolduran alkolün keskin kokusu, yanağıma yumuşakça sürtünen yıpranmış ve çatlamış deri, yüksek sesli, gürültülü kahkahalar eşliğinde beni havaya kaldıran yağ lekeli eller vardı.

Babama gülümsedim. “Seni seviyorum, baba.”

Sırıtarak alnıma kocaman, ıslak bir öpücük kondurdu.

Babam, elli üç yaşındayken bile harika görünümlü bir adamdı. Uzun boylu, iri yapılı, oldukça kaslıydı ve benimkine tıpatıp benzeyen buz mavisi gözleri vardı. Genellikle arkaya topladığı yer yer kırlaşan uzun saçları sarıydı ve kısa sakalları yüzünü çevreliyordu. Ancak başını belaya sokan şey gülümsemesiydi. Babam gülümsediğinde kadınlar kendilerinden geçerd.

Dürüst olmak gerekirse Eva’nın, kadınların kulüpte babama gösterdikleri tüm bu ilgiye nasıl katlandığına dair en ufak bir fikrim bile yoktu. Ne zaman sorsam omuz silkip “*normal*” diyordu.

Eva da ben de motorcu veletleriydik ama Papaz onu kulüp binasında, motorcularının yanında büyütürken ben evde büyütülmüştüm. Ara sıra kulüp binasına uğruyordum fakat babam, beş sene önce küçük kız kardeşim Ivy’ye hamile olan Eva’yı yanında eve getirene kadar “o hayatın” ayrılmaz bir parçası değildim. Bu olaydan sonra ise her şey değişmişti.

Eva sayesinde kulüpte daha fazla zaman geçirmeye başlayabilmiş, hayatım boyunca bildiğim ama şimdiye kadar hiç gerçekten tanıma fırsatı bulamadığım adamları nihayet tanıma şansı bulabilmiştim. Hepsiyle bağ kurmuştum: Tap, Bucket, ZZ, Marsh, Hawk, Mick, Freebird, Cox, Blue, Chip, Worm, Dimebag, Dirty ve Jase. Ayrıca benimle aynı isme sahip oldukları için DoubleD ile DL demeye başladığım Danny D. ve Danny L. Sonunda onlar da bu isimleri sevmişti ve isimler üzerlerine yapışıp kalmıştı.

Hepsi birbirinden çok farklıydı, kimisi genç kimisi yaşlıydı. Gö-

rünüşleri de en az yaşları kadar farklıydı ama hepsinin ortak bir noktası vardı.

Kardeşlik.

Bu onlar için her şeydi, bir sonraki nefeslerini alacaklarını bildikleri an birbirleri için kurşun yiyebilirlerdi. Başkanları olan babam da sadakatlerinin karşılığında onlara ve ailelerine göz kulak oluyordu. Bu, hiç bitmeyen bir bağlılık, saygı ve... sevgi döngüsüydü.

Yine de bu hayatın hiç de güllük gülistanlık olmadığını biliyordum. Azılı bir suçlunun kızı olarak hayatın güllük gülistanlık olmasının gerçekten ne anlama geldiğini biliyordum. Çok az ve uzun aralıklarla gerçekleşirdi. Özellikle de benim ailemde.

Ben yedi yaşındayken babam, annemle birlikte bir veli toplantısına katılmıştı. Bu onun ilk ve son toplantısı olmuştu. İkinci sınıf öğretmenim, aileme sınıfın gerisinde kaldığımı ve muhtemelen ikinci sınıfı tekrar etmem gerekeceğini bildirmek gibi bir hata yapmıştı. Söylememe gerek yok, babam bunu bana karşı ağır bir eleştiri ve ebeveynliğine karşı kişisel bir hakaret olarak algılamıştı. Bay Steinberg, yaraları iyileştikten sonra bir daha asla öğretmenlik yapmaya geri dönmemişti.

Ben on iki yaşındayken abim, bana sataşan dört çocukla kavga etmiş ve karşılığında dayak yemişti. Oradan topallayarak uzaklaşırken bir dişini yere tükürüp bana sıırtmıştı. “Bir dahaki sefere iki kere düşünecekler, küçük kardeşim,” demişti kolunu omuzlarıma atarak. “Aynı anda dört adamla dövülecek kadar deli bir erkek kardeşi olan bir kıza kimse bulaşmaz.”

Ve düşünmüştüm ki... *işte sevgi buydu.*

Bazılarına şiddetin sevgi olarak yorumlanması fikri aptalca gelebilirdi ama benim için gerçekler bunlardı. *Benim gerçeklerim bunlardı.*

“Merhaba, Danny tatlım,” dedi Papaz kollarını öne doğru uzatarak.

Babam beni bıraktığında kollarımı Papaz’ın beline dolayarak ona sarıldım.

“Her zamanki gibi muhteşem görünüyorsun, tatlım,” dedi sert ve hırıltılı sesiyle. Yanağıma hızlı bir öpücük kondurdu ve beni serbest bıraktı.

Soğutucudan bir bira alıp çimenlerin üzerinden geçerek Eva'ya doğru ilerledim. Eva, Kami'yle konuşurken duraklayıp bana hızlıca gülümsedi. Eva ve Kami her yönden zıt iki insandı. Babamın süper seksi, dövme ve *piercing*'li yol şefi Cox'la evli olan Kami'nin iki çocuğu vardı. Mavi gözlü, sarışın, uzun boylu ve podiyum mankenleri kadar zayıftı. Eva'nın ise dumanlı gri gözleri, uzun, siyah saçları ve kıvrımlı bir vücudu vardı. Yine de çok kafa dengiydiler ve otuz yıldır arkadaşlardı. Kendimi sık sık onların paylaştıkları şeyleri, birbirlerine her şeyi anlatabilmelerini, ne olursa olsun birbirlerinin yanında olabilmelerini kıskanırken buluyordum.

Bu, benim hiç sahip olmadığım bir şeydi. *Hiç kimseyle.*

Buna sahip olmayı istiyordum. *Çaresizce.*

Ancak yıllar boyunca hiç elde edemediğim pek çok şey istemiştim ve sonunda bazı şeylerin sonsuza dek ulaşamayacağım şeyler olduğu gerçeğini kabullenmeyi öğrenmiştim.

Dorothy'nin yanına yaklaştım, avucumu şiş karnının üzerine koyup hafifçe okşadım. Nefes vererek kızıl saçlarını gözlerinin önünden çekti ve elini, elimin üzerine koydu.

“Sadece birkaç hafta daha, Danny,” dedi iç geçirerek. “Bu bebeğin doğmasını ipe çekiyorum. Hamile olmak için çok yaşıyım.”

Ona sempatik bir şekilde gülümsedim.

Otuz altı yaşındaki Dorothy aslında yaşlı değildi ama ruhu yaşlanmıştı. On beş yaşında hamile kalmış, on sekiz yaşında evlenmiş ve kendisiyle hiçbir şey yapmak istemeyen bir adamla çok uzun süren, kötü bir evlilik yaşamıştı. Yirmili yaşlarının başında, babamın çok yakın arkadaşlarından biri olan Jase ile tanışmıştı. Dorothy, Jase evde karısı Chrissy ve üç çocuğuyla birlikte olmadığı zamanlarda onunla birlikte olmak için kulübe gelmeye başlamıştı.

Dorothy Kelley, kulübe akın eden diğer kulüp fahişeleri gibi değildi. Jase'i gerçekten seviyordu, Jase de onu çok seviyordu. Sadece bu sevgi, karısını terk edecek kadar fazla değildi. Dorothy, artık kulüpte kalıcıydı. Yemek pişirmek, temizlik yapmak ve çamaşır yıkamak için para alıyordu. O zamandan sonra kocasını terk etmiş ve şehirde, Jase'in parasını ödediği bir dairede yaşamaya başlamıştı. Benden iki yaş küçük kızı Tegen, San Francisco'da bir üniversiteye

gidiyordu. Dorothy artık neredeyse tüm zamanını kulüpte geçiriyordu. Son dört yılda onunla yakınlaşmıştık ve içinde bulunduğu aşk üçgenini onaylamasam da onu tüm kalbimle seviyordum.

Tanıdık bir kol belime dolanarak beni kendine çekti.

“Hey, bebeğim,” diye fısıldadı ZZ, parmak uçlarını kot pantolonunun kemer kısmına geçirdi. Diğer eliyle biramı kaptı ve büyük bir yudum aldı.

Onun iri ve sert bedenine doğru döndüm ve kollarımı beline doladım. “Hey,” diye fısıldadım, göğsüne bir öpücük kondurarak.

ZZ bir başka yakın arkadaştı. Otuz yaşındaydı, iri ve güçlüydü, uzun kahverengi saçları, onlarla uyumlu kahverengi gözleri, keskin, yakışıklı yüz hatları ve her zaman orada duran kirli sakalı vardı. Ayrıca çok tatlı biriydi. Erkek arkadaş konusunda turnayı gözünden vurmuştum. Nazik ve düşünceli, eğitilmiş ve kültürlü, sürekli fahişelerle dolu bir kulüpte sadık kalabilen ZZ, bir kızın bir erkekten isteyebileceği her şeydi.

“Evie,” dedi Kami gülerek. “Büyük, seksi ve korkutucu şey yine buraya bakıyor.”

Hepimiz arkamıza döndüğümüzde babamın Eva’yı her zaman izlediği gibi izlediğini gördük. Son derece istekli. Tamamen sahiple-nici. Sonuna kadar cinsellikle dolu bir şekilde.

İğrenerek arkamı döndüm.

“Şunu izle,” diye fısıldadı Eva ve Kami’nin bir yaşındaki oğlu Diesel’i kucağına almak için öne eğildi. Kot pantolonu aşağıya inmiş, tişörtü yukarı çıkmıştı ve kalçasının üzerinde büyük italik harflerle yazılan *DEUCE* dövmesi, babamın görüş alanının tam odağındaydı.

Babamın çimenlere doğru yürüyerek onu omzunun üzerinden atmasına on saniye kaldığını anlamak için dönüp ona bakmama gerek bile yoktu. Konu Eva olunca, onun bir mağara adamı olduğunu söylemek hafif kalırdı. Onların mutlu olması her ne kadar beni de mutlu etse de babamın üvey annemi sürekli ellemesini izlemek beni çok rahatsız ediyordu.

Ancak tüm bunların yanında, babam ve Eva uzun bir yol katetmişlerdi. Birkaç yıl önce —on sekizinci doğum günümünden hemen

önce— Eva'nın şimdi ölmüş olan kocası “*Deli*” Frankie Deluva, babamın gözleri önünde ona şiddet uygulamıştı. Tüm bu işkence Eva'nın kocasını öldürmek zorunda kalmasıyla son bulmuş, tüm bu olanlar babamla olan ilişkisine büyük ölçüde zarar vermişti. Eski hallerine dönmeleri zor olmuştu ve onları böyle mutlu, hâlâ birbirlerine âşık görmek gerçekten bir lütuftu.

Adriana, “Çok kötüsün,” diye gülererek Eva'yı azarladı.

Adriana'nın kocası, babamın yardımcısı ve en iyi arkadaşı Mick, onu kendine çekti ve yanağından öptü.

“Bebeğim,” dedi homurdanarak. “Bence senin de kötü olmaya başlama zamanın geldi.”

Adriana kıkırdadı.

“Hemen döneceğim, bebeğim,” diye fısıldadı ZZ, popomu sıkıp dudaklarımı öptü. Mick'i kaptığı gibi bana pis pis gülümsedi ve tam da pembe bir atkuyruğunun yanımdan hızla geçtiği sırada çimenlerin üzerinden geçerek uzaklaştı.

“Buraya gel, seni küçük çılgın!” Cage bağırarak Ivy'nin peşinden koşmaya başladı. “Bana anahtarlarımı ver!”

Deli gibi gülen Ivy koşmaya devam etti. Cage daha hızlı koşarak onu geçti ve Ivy sola gitmeye çalışırken Cage daha hızlı davranıp onu yakaladı.

“Yakaladım seni!” dedi. Ivy, Cage onu yere bırakana kadar çığlık atıp kıkırdamaya başladı.

“Ivy Olivia West!” diye bağırdı Eva. “Abine anahtarlarını ver!”

“Al,” diye mırıldanarak Cage'in uzattığı eline anahtarları sıkıştırdı. Cage'in eli kızın elinin etrafına dolandı ve onu öne doğru çekerek sıkıca sarıldı.

“Seni seviyorum, seni küçük çılgın,” diye homurdandı. “Daha iyi bir kardeş isteyemezdim. Çünkü biliyorsun, Danny biraz cadaloz.”

Gözlerimi devirerek onları tersledim ve karşılığında benimkine tıpatıp benzeyen iki gülümsemeyle karşılaştığımda kafamı iki yana salladım.

Ivy tüm hayat derslerini kibirli, çapkın ve şakacı abimizden öğreniyordu. Kibirli olması konusunda onu suçlayamazdım. Harika görünümlü bir adamdı, babamızın daha genç, daha az sert bir ver-

siyonuydu. Uzun boylu ve kaslıydı, uzun sarı saçları ve koyu çikolata rengi gözleriyle kızlar ona bayılıyordu. O da onlara aynı şekilde karşılık veriyordu. Yine de çapkınlığı ve sürekli yaptığı şakalar konusunda onu suçlayabilirdim, Ivy de onun izinden gidiyordu. Mükemmel bir surat ifadesi takınarak ve iri mavi gözlerini kırpıştırarak istediği şeyi elde etmek için tam olarak ne söylemesi gerektiğini biliyordu... ah. Eva, her zaman Ivy'nin saçlarını iki yandan bağlıyor ve ona *Chuck**'larını giydiriyordu. Bu hem babamın hem de abimin kalplerinin onu her gördüklerinde erimesine neden oluyordu. Büyüdüğünde, yaşlı babamıza onlarca kez kalp krizi geçirteceğinden hiç şüphem yoktu.

"Ne kadar da küçük bir canavar," dedi Eva, Ivy'ye sevgiyle gülümseyerek.

"Sevimli bir canavar," diye ekledi Kami.

"Ha," diye alay etti Eva. "Onun sevimli olduğunu düşünüyorsun çünkü sen..."

Sohbetlerinden sıkılınca ellerimi ceplerime soktum ve sohbet eden, gülüşen ve dans eden motorcu, kadınla çocuklardan oluşan grupların arasından geçerek ilerledim. Huzurlu bir ortamdı. Bir tablo kadar mükemmeldi.

Neredeyse, bir tablo kadar mükemmeldi.

"Danny!"

İki büküm olarak ters yöne doğru hızla ilerlemeye hazır bir şekilde arkamı dönmüştüm ama yeterince hızlı değildim. Uzun zamandır arkadaşım olan Anabeth kolumdan tutarak beni yana doğru çekti. Tökezleyerek durduğumda onunla yüz yüze geldik. Anabeth de benim gibi sarışın, mavi gözlü ve güzel bir kızdı. İkimiz de formdaydık ama Anabeth zayıfken ben daha kaslıydım. On yıl boyunca jimnastik ve dört yıl boyunca ponpon kızlık yapmak insana bu özelliği kazandırıyordu. Benim saçlarım uzun, röfleli ve yapılmış bir şekilde dururken Anabeth'in saçları kısa kesilmişti ve jilet gibi düz bir kâkülü vardı. Şu anda koyu mavi mini bir elbiseyle kalın, mavi bez ayakkabılar giyiyordu. Tıpkı her iki kolunda da bulunan elliden fazla halka gibi kulaklarında da kocaman mavi halka küpeler vardı.

* Bir *Converse* modeli. (c.n.)

Birkaç yıl önce olsa onun kıyafetine iltifat eder ve kendim de buna benzer, büyük olasılıkla pembe bir şeyler giyiyor olurdum. Ancak artık durum bu değildi. Anabeth ve ben dünyalar kadar farklıydık. Aslında herkesle dünyalar kadar farklıydım...

İçimdeki bir şeyleri, beni ben yapan önemli, özel bir şeyleri kaybetmiştim ve renkler yavaş yavaş hayatımdan uzaklaşmaya başlamıştı.

Anabeth, rengi solmuş koyu renk kot pantolonumu ve siyah V yaka tişörtümü bir kez daha gözden geçirdi. Bakışları ayaklarıma takıldığında gözlerini kıstı. “Yeşil *Converse* mi giyiyorsun sen?”

İç çekerek ayaklarıma baktım. Öyleydi. Eva’nın birkaç çift parmak arası terlik dışında giydiği tek şey *Chuck*’lardı, dolayısıyla Eva ayakkabı alışverişine çıktığında Ivy ve benim de sahip olduğumuz tek şey *Chuck*’lar oluyordu. Üçümüzün toplamda çeşitli renklerde yaklaşık yüz çift *Chuck*’ı olduğunu söyleyebilirdim.

“Hoşuma gidiyorlar,” dedim omuz silkerek.

“Ben beğendim,” dedi Freebird. Freebird, beynini kullanmayı 1965’te bırakmış eski bir motorcuydu. Bugün yanında kendisi gibi uzun, gri saçları ve buruşuk bir kâğıt parçasından daha fazla kırıksıklığı olan yaşlı karısı Apple Dumpling vardı.

“N’aber Danny, tatlım?” dedi Tap, yumruğunu öne uzatarak. Elimi uzatarak yumruğuna yumruğumla karşılık verdim ve gülümsedim.

Tap kırklı yaşlarının sonlarındaydı, fazla uzun boylu değildi ama boyunun eksikliğini kaslarıyla kapatıyordu. Bir boksör kadar yapılıydı, onu tanımıyorsanız uzun siyah saçları ve keçi sakalıyla birlikte kasları, göz korkutucuydu. Aslında Atlıların en sakın adamlarından biriydi.

“Hannah’nın selamı var. Yakında Atlanta’yı tekrar ziyarete geleceğini umuyor.”

Hannah, Tap’in kızıydı. Tap’in karısı Tara, onu terk ettiğinde Hannah’yı da alıp Atlanta’ya taşınmıştı. Hannah benden büyüktü ama ikimiz de Atlıların kızlarıydık ve birbirimizi uzun süredir tanıyorduk.

“Geçen hafta onunla telefonda görüştük,” dedim gülümseyerek. “Bana iyi haberi verdi.”

O da sırtıttı. “Bebeğimin bebeği olduğuna inanamıyorum.”

“Al bakalım, bebeğim,” dedi Ripper*, Tap ve Apple’ın arasına girip Anabeth’e bir şişe bira uzattı.

Anabeth ona gülümseyerek, “Teşekkürler,” dedi.

Ripper Anabeth’e baktı, dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı, yüz ifadesi kendini beğenmiş ve ukalaydı.

Midem altüst olmuştu, Ripper orada olduğumu fark etmeden buradan bir an önce çıkmak isteyerek hızla arkamı döndüm. Ripper ve ben... Ripper ve benim ne olduğumuzu anlatacak bir kelime yoktu.

Babam, Erik “*Ripper*” Jacobs ile San Antonio’da bir motosiklet yarışmasında tanıştığında üç yaşındaydım. Ripper o zamanlar henüz on yedi yaşındaydı ve annesiyle babasını, Los Angeles’ta, alkolün sebep olduğu bir araba kazasında kaybetmişti. Cenazeden iki gün sonra, lise mezuniyetindense sadece üç hafta önce çalıntı bir motosikletle şehirden kaçmıştı.

Kulüptekiler onu hemen sevmişti ve Cehennem Atlıları, Montana’ya döndüğünde o da onlarla birlikte dönmüştü.

Kulüpte sadece üç ay angarya işlerde çalıştıktan sonra oy birliğiyle kardeşlerin arasına kabul edilmişti. Bir yıl sonra babam, onu silah çavuşluğuna terfi ettirmiş ve bıçak kullanmada onun kadar yetenekli olduğu için ona “Karindeşen Jack”ten esinlenerek “Ripper**” adını vermişti.

Oldukça genç ve kulüpte yeni olduğu için bu kadar hızlı rütbe alması neredeyse hiç duyulmamış bir şeydi. Fakat Ripper özel biriydi ve bunu herkes biliyordu. Her zaman yüzünde bir gülümseme, dilinin ucunda bir şaka olurdu. İnsanlarla arası iyiydi, sadece gülümseyerek neredeyse herkesi her şeye ikna edebilirdi.

“Selam, Ripper!” dedi Apple mutlulukla. “Danny de bize geçen hafta Hannah’yla konuştuğundan bahsediyordu. Bize başka neler konuştuğunuzdan bahset, Danny tatlım.”

Kaçmayı bıraktım ve yavaşça arkamı döndüm. Ripper’in masmavi gözleri benimkilerle buluştu.

* (İng.) Yırtıcı. (c.n.)

** Karindeşen Jack’in İngilizcedeki lakabı, Jack the Ripper. (c.n.)

Bugün cam gözünü takmıştı. Bu, eğlenceyi seven kişiliğiyle birlikte acı verici bir şekilde ondan alınan gözünün çok gerçekçi bir kopyasıydı. Ona bunu, babamın Eva'yla ilişkisini neredeyse mahveden aynı adam yapmıştı. Frankie.

Ancak Ripper nasıl görüldüğünü umursamıyordu, tabii...

Arkama dönüp Anabeth'e baktım.

Birini etkilemeye çalışmadığı sürece.

Güneş gözlüklerimi başımın üzerine ittim. "Ripper," diyerek onu sakince selamladım.

Birbirimize baktık.

Fahişe, diye düşündüm acımasızca.

Yüz ifadesi donuklaştı. Yüzü, *Başlama Danny*, der gibi bakıyordu.

Yumruklarım sıkıldı. Sessiz konuşmalarımızdan nefret ediyordum ama ikimiz de birbirimize karşı medeni olamadığımız için sessizlik tek iletişim şeklimizdi. Ve sessizken bile duygularımızın açığa çıkmasını engelleyemiyorduk.

"Ripper bu gece beni gezintiye çıkaracak!" dedi Anabeth heyecanla.

Ripper'a ters ters baktım. *Eminim çıkarıyorsundur.*

O da bana ters ters baktı. *Sorun ne, bebeğim? ZZ seni istediğin türde bir gezintiye çıkartmıyor mu?*

Kapa. Çeneni.

Bir kaşını kaldırdı. *Sinirlerin bozuldu, ha?*

Anabeth olmaz, diye ona gözlerimle yalvardım. *Lütfen. Arkadaşım. Olmaz.*

Ripper'ın yara izleriyle kaplı ağzı alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. *Yani artık kurallar mı var? Sen benim arkadaşlarımı becerebilirsin ama ben seninkileri beceremem, öyle mi? Pek adil görünmüyor, bebeğim.*

Ripper, gözlerini benden ayırmadan kolunu Anabeth'in omuzlarına doladı ve parmağının ucunu köprücük kemiğinde gezdirmeye başladı.

"Şu gezinti hakkında, güzelim, nereye gitmek istersin?"

Anabeth, kendisinden bahsedilirken "güzelim" dendiğini duyunca Ripper'a bakıp gülümsedi.

Ripper'ın ağzından çıkan "güzelim" kelimesinin ben olmayan

herhangi birine yönelik olduğunu duyunca içim bir tuhaf olmuştu. Bunu gören Ripper zafer kazanmış gibi görünüyordu.

Sorun ne, Danny? Üzgün görünüyorsun. Benim dediğim bir şey yüzünden mi?

Elimle ağzımı kapatarak sakın kalmaya çalışıyordum. Ripper dışında herhangi bir yere bakarken Cox ve Kami'nin dadı olarak işe aldıkları, yakınlardaki Kızılderili bölgesinden genç bir Kızılderili kadın olan Kajika ile göz göze gelmiştim.

Uzun siyah saçları ve unutulmaz, dolgun yüz hatlarıyla çok güzeldi. Neredeyse siyah olan kalın, gür kirpiklerle çerçevelenmiş gözleri beni rahatlatmak için fazla bilgeydi.

Bana nazıkçe gülümseyerek zaten hırçınlaşan duygularımı daha da kötüleştirmişti. İçimi, saklamaya çalıştığım her şeyi görebiliyordu. Onun etrafında olmaktan nefret ediyordum. Son üç yıl boyunca verdiğim her karardan şüphe duymama neden olmuştu. Hem de tek bir bakışıyla.

"İzninizle," dedi ZZ yanıma yaklaşp elimi tutarak. "Kız arkadaşıma ihtiyacım var."

Ripper kaskatı kesilip kolu Anabeth'ten uzaklaşırken birkaç saniyeliğine öfkesinin altında sakladığı acıyı görmüştüm.

Güçlkle yutkunarak gruptan uzaklaştım ve ZZ'nin beni çimlerin ortasına götürmesine izin verdim. Bana sıkıca sarıldı.

"Benden nefret etme," diye fısıldadı. Kafam karışmış bir halde ona baktım.

"Ne? Senden neden nefret edeyim ki?"

Gülümsedi, sonra dizlerinin üzerine çöktü.

Düzelteyordum. Tek dizinin üzerine çökmüştü. Kalbim deli gibi çarpıyordu ve nefes alamıyordum. ZZ'ye baktım, deri ceketinin içinden küçük, siyah bir kutu çıkarmasını izledim. Kafasını kaldırıp bana baktı.

"Sen hayatımda gördüğüm en güzel kadınsın," dedi usulca. "Ayrıca en tatlısı ve en kibarısın da. Beni çok mutlu ediyorsun, bebeğim, hayatımı güzelleştiriyorsun. Bu yüzden sana benimle evlenip evlenmeyeceğini ve hayatımın geri kalanını senin için aynı şeyi yapmaya çalışarak geçirmeme izin verip vermeyeceğini soruyorum."

Kutuyu bana doğru çevirerek açtığında, o güne kadar gördüğüm en büyük elmas yüzük ortaya çıkmıştı.

Titreyen ve terleyen elimi kalbimin üzerine koyarak “Ah... Tanrım...” diye boğuk bir sesle fısıldadım. O anda bahçenin sessizliğe gömüldüğünü fark etmiştim. Birisi müziği kapatmış ve tüm konuşmalar kesilmişti.

Bahçeye hızlıca bir göz attım. Herkes sırtıyor, gülümsüyor ve gözlerini dikmiş bana bakıyordu.

Bu kötüydü. Çok, çok kötüydü.

“Bebeğim!” Başımı babamın sesinin geldiği yöne doğru çevirdim.

“O lanet kelimeyi söyle de o pisiği bir güzel döveyim! Aslında evet de desen hayır da desen yine de onun ağzını burnunu kıracağım!”

Ona katılan Eva, avuçlarını onun karnına yerleştirerek şakacı bir şekilde onu itti. Babam Eva’yı boynundan yakaladı ve kendine doğru çekti, bir yandan da bana gülümsüyordu.

ZZ, ona çoktan sormuş olmalıydı. Babamın bunu burada benimle birlikte duymuş olmasına imkân yoktu. Babam, kızına evlenme teklif edilmesi gibi şeylere zihinsel olarak kendini hazırlaması gereken bir adamdı.

Bu da demek oluyordu ki babam ZZ ile evlenmemi onaylıyordu.

Aslında etraftaki mutlu yüzlere bakınca kimse ZZ ile evlenmemde bir sakınca görmüyor gibiydi.

Sakınca görmekten de öte. Sevinmişlerdi, gerçekten.

Bir kişi hariç herkes.

Güneşte yanmış teni, yeşilin ilginç bir tonuna dönüşmüş olan Ripper’a odaklandım.

Gözlerimiz birbirine kilitlenmişti.

Ve bir an için... sevdiğim adamı gördüğümü sanmıştım.

Ripper, Danny’ye baktı. Önünde, çimlerin üzerinde diz çökmüş, ona evlenme teklif eden ZZ’ye baktı.

Kafayı yiyecekti.

Etrafındaki pislikler farkında değildi ama kafası patlamaya karar verdiğinde üzerlerine kan, kemik ve beyinden oluşan bir yağmur yağacaktı ki bu da yaklaşık beş saniye içinde olacaktı.

Beş...

Dört...

Üç...

İki...

Bir...

Lanet herif.

Evlenme teklifi.

ZZ, Danny'ye evlenme teklif ediyordu.

Ah, lanet olsun. *Ona neler oluyordu?* Birdenbire içindeki her şeyin berbat ve yanlış olduğunu hissetti. Kalbi daha hızlı atmaya ve teni rahatsız edici bir şekilde karıncalanmaya başlamıştı. Etrafındaki hava ağırlaşmış, bunaltıcı bir hale bürünmüştü ve bu nefes almasını zorlaştırıyordu. Başının döndüğünü hissetti, burnu sızladı ve midesi acıyla sıkıştı.

Tüm bu lanet olası rahatsız edici ve istenmeyen hisleri yok etmek için kendi bedenini parçalara ayırmaya başlamadan önce, Anabeth'i yakaladı ve kendine doğru çekti. Anabeth ona ânında karşılık vererek baştan çıkarıcı bir şekilde Ripper'ın vücudunun etrafına dolanmıştı.

Kendini on kat berbat bir pislik gibi hissediyordu. Anabeth'in kıcını okşarken gözlerini Danny'den ayırmamıştı.

Danny'nin güzel, mavi gözleri acıyla dolmuş ve bakışları tekrar ZZ'ye kaymıştı.

Ripper nefes almayı bıraktı. Danny *evet* diyecekti.

Bir şeyler söyle, diye bağırdı beyni. **DURDUR ONU!**

DURDUR ONU LANET OLASI!

Durdurmadı.

Hiçbir zaman durduramamıştı.

Onu asla hak etmeyen, işe yaramaz korkağın tekiydi.

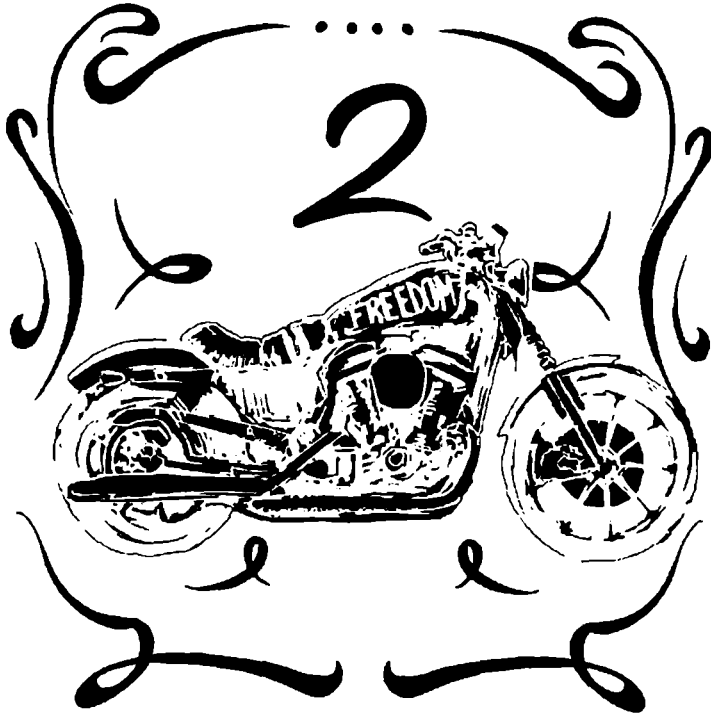
Bu yüzden orada bir pislik gibi dikilmiş, Danny'nin arkadaşını elliyor ve Danny'nin dudakları aralanırken dehşete düşmüş bir şekilde onu izliyordu ve...

SİKEYİM BÖYLE İŞİ.

Kulübün de kuralların da kardeşliğin de canı cehenneme.

Onun için her şeyden vazgeçebilirdi. Kadını için çünkü Danny kesinlikle onun kadınıydı ve onu sonsuza dek kaybetmeden önce on kez cehenneme gidip geri dönmeye razıydı.

Anabeth'i kenara itti, sağ ayağı öne doğru hareket etti ve...
“DANNY!” diye bağırdı. “BEBEĞİM!”

Üç yıl önce...

Balo gecesi. On üç yıllık okul hayatımın sonu balo gecesiyle sona eriyordu.

Tüm hazırlıklarım ve süslenip püslenmelerim, mükemmel pembe elbiseyi ve ona uygun ayakkabıları bulmak için Kami'yle dört kasaba dolaşmamız, kuaförde iki saat saçımı, tırnaklarımla makyajımı yaptırmam ve...

Hepsi... hayal kırıklığı gibi görünüyordu.

Belki de bunun nedeni tüm bunlara artık yabancı olmamdı.

Artık spor salonunda gülen, dans eden, mutlu insanlarla kendimi bağdaştıramıyordum.

Bu binanın içindeki her şey, lisem, notlarım, arkadaşlarım, mezuniyet, dans komiteleri, amigoluk ve balo... Bir zamanlar çok önemli görünürken, bir zamanlar benim tüm dünyamken artık değillerdi. O zamandan beri...

"Ona tecaviüz ederken bana izletti!" diye kükredi babam. "Anladın mı? Lanet olası bir radyatöre kelepçelenmişim, kadınının lanet olası bir psikopat tarafından dövülmesini izliyordum ve bu konuda hiçbir şey yapamıyordum!"

Bu iğrenç anıları hatırlarken gözlerimi sıkıca kapatarak dişlerimi gıcırdatıyordum.

"Onu nasıl indirmişler?" diye sordu Tap.

“Onlar değil,” dedi FBI ajanı. “Kadın yapmış. Neredeyse kafasını bir bıçakla koparıyormuş. Odadan elinde bıçakla yarı çıplak ve kanlar içinde çıkmış.”

“O iyi, Başkan,” dedi Mick. “Yaşıyor.”

“Yaşıyor,” diye cevap verdi babam. “Ama sana şunu söyleyebilirim, o kesinlikle iyi değil.”

Babam haklıydı, kadını iyi değildi. Eva ilk başta iyi görünüyordu, daha sessizdi, çok ağlıyordu... sonra Frankie’yi gömmek için New York’a gittiler. Oradan döndükten sonra konuşmayı, yemek yemeyi, duş almayı tamamen bırakmıştı. Zamanının çoğunu yatakta, kıpırdamadan, boşluğa bakarak geçiriyordu. Babam da ondan daha iyi sayılmazdı. Çoğu günler başını ellerinin arasına alıp yatağın yanında yerde oturuyor, ara sıra odada volta atmak ve bu sırada yumruklarıyla duvarları yeniden dekore etmek dışında pek bir şey yapmıyordu.

Cage ve ben, Ivy’nin iyiliği için evi kendi başımıza idare etmeye çalışıyorduk. Henüz iki yaşında olduğu için neler olduğunu, annesinin neden yataktan kalkmadığını, babasının neden onunla oyun oynamadığını anlayamıyordu.

Her şey gitgide daha da kötü bir hal alıyordu.

Cage her zaman her şeye yetişemiyordu. Abimin yerine getirmesi gereken görevleri, yapması gereken işleri ve babamızın yokluğunda, sadece işlerin yolunda gittiğinden emin olmak için bile olsa, kulüpte olması gereken zamanlar vardı. Ben de tüm müfredat dışı faaliyetlerimi bırakmak zorunda kalmıştım; jimnastik eğitmenim, antrenmanları haftalarca kaçırmamdan sonra adımı listeden çıkarmıştı. İlkbaharda o kadar çok ders kaçırmıştım ki notlarım yerlerde sürünüyordu ve bu da ponpon kız takımından atılmama neden olmuştu. Mezun olabildiğim için şanslıydım ve tüm bu olaylar yüzünden kendimi masum küçük kız kardeşimi suçlarken bulmuştum.

Sırtımı kendi anneme yaslama şansım bile yoktu. Annem ben sekiz yaşındayken bizi terk etmiş, Miles City’den arabayla kırk dakika uzaklıktaki Forsyth’e taşınmıştı ama Cage ve benim için başka bir ülkede olmasıyla eşdeğerdi. Gecelerini, o sırada hangi aşağılık erkek arkadaşıyla birlikteyse onunla içerek geçiriyor, ardından on saatlik

vardiyalarla bir lokantada garsonluk yapıyordu. Telefonda oldukça seyrek görüşüyorduk ve bizi görmek için nadiren plan yapardı.

Şimdi...

Eva yataktan çıkmıştı. Yemek yiyor, duş alıyor, bir kez daha kendi ve kızıyla ilgileniyordu.

Babam motosikletine ve kulübe geri dönmüş, yapılması gerekenleri yapıyordu.

Ancak hiçbir şey eskisi gibi değildi. Evde ya da kulüpte birlik-telerken ilişkileri zorlama görünüyordu. Artık birlikte hiçbir şey yapmıyorlardı, Ivy ile ilgili olmadığı sürece birbirleriyle nadiren konuşuyorlardı ve sonunda babam eski yaşam tarzına geri dönmüş-tü. Günlerce eve gelmiyor, geldiğinde de yine neredeyse her gece kulüpte uyuyordu. Eva ise onun ne yaptığını umursamıyor gibiydi. Zamanının çoğunu Kami ve Devin'la geçiriyor; New York'taki aile-sinin yanına yaptığı ziyaretler giderek sıklaşıyordu.

Cage kolayca eski sersem haline geri dönmüştü; yine şakalar ya-pıyor, içkisine ve çapkınlıklarına kaldığı yerden devam ediyordu. Her zaman ya kulüpte ya da motor sürüyordu ve ben...

Miles Devlet Üniversitesinde iki yılını tamamlayana kadar, not-larım yüzünden Montana Eyalet Üniversitesine girmek artık benim için bir seçenek değildi ki bu tam anlamıyla berbattı.

En yakın iki arkadaşım, Anabeth ve Ellie, Montana Eyalet Üni-versitesine gidiyordu. Üçümüz her zaman, her şeyi birlikte yaptığı-mız için yıllarca üniversiteye birlikte gitmeyi, aynı odada kalmayı planlamıştık. Ta ki ailem dağılana ve beni hayatımdan uzaklaştıran sorumluluklar üstlenmek zorunda kalana kadar.

Artık sahip olmadığım hayatımdan.

Bir Yaz Gecesi Rüyası temasıyla dekore edilmiş spor salonuna göz gezdirdim. Zemin kocaman, rengârenk, kâğıttan yapılmış sim kaplı ağaçlarla doluydu; pastel renkli balonlarla köşeden köşeye kaplan-mış tavandan gümüş yıldızlar ve aylar sarkıyordu. Çok güzeldi; hâlâ planlama komitesindeyken olmasını istediğim her şey vardı ve ben bunun tadını çıkarmak yerine koridorda durmuş, kaval-yemin Sir Mix-a-Lot'un "*Baby's Got Back*" şarkısı eşliğinde okulun sürtüğüne sürtünerek dans etmesini izliyordum.

Daha da kötüsü, bu umurumda bile değildi.

“Danny?”

Sonunda. Bir saatten daha fazla bir süre önce kulübü arayıp beni eve bırakması için birini yollamalarını istemiştim.

Omzumun üzerinden geriye baktığımda Ripper’ı her zamanki gibi tepeden tırnağa deri kıyafetler içinde buldum. Deri pantolon, deri botlar, dar bir Metallica tişörtü ve Atlıların ambleminin bulunduğu deri ceket. Uzun sarı saçları erkeksi bir topuzla tepeden toplanmıştı, dişlerinin arasında bir kürdan vardı ve bir çift güneş gözlüğü kayıp gözünü saklıyordu.

“Burada ne halt ediyorsun, senin içerde...” Spor salonunu inceleyen cümlesi yarıda kesilmişti. “Tüm o aptal görünümlü sikiklerle birlikte olman gerekmiyor muydu?” diye bitirdi cümlesini yüzünde iğrenmiş bir ifadeyle. “Boş ver. Neden burada olmak istemediğini çok iyi anlıyorum.”

“Sen kendi mezuniyet balona gitmedin mi?” diye sordum.

“Hayır. Kaliforniya’dan on yedi yaşında ayrıldım. Liseyi bitir-medim bile.”

Başımı salladım. “Tamam.” İç geçirerek liseye dair son mutlu anım olması gereken şeye sırtımı döndüm. “Hadi gidelim.”

“Danny, tatlım,” dedi Ripper sessizce, bir milim bile kıpırda-mamıştı. “Her kız kendi mezuniyet balosunda dans etmeli ve sen de böyle görünüyorsun, en azından tek bir dans, bebeğim.” Elini uzattı. “Bir devrin sonu, bilirsin.”

Güzel, harap olmuş suratına baktım ve bunu nasıl başardığını merak ettim. Frankie’nin ona yaptıklarından sonra nasıl devam edebildiğini. Frankie bana hiçbir şey yapmamıştı, en azından doğrudan. Frankie’nin yarattığı kelebek etkisinin sonuçlarını yaşıyordum; yaptıkları domino etkisi yaratmış, en son ben düşmüştüm ve diğer herkes benim üzerime yığılmıştı. Henüz ayağa kalkabildiğimden emin değildim.

Hiçbirimizin ayağa kalktığından emin değildim.

“Tamam,” dedim omuz silkerek. “Ama ne anlamı var, anlamıyorum.”

Sarah McLachlan’ın “*I Will Remember You*” şarkısı başlarken Ripper beni dans pistine götürdü.

“Berbat bir şarkı,” diye mırıldandı beni göğsüne doğru çekip belimi sıkıca kavrarken. On santim topuklu ayakkabılarım, kollarımı boynuna dolamak ve yanağımı yıpranmış deri ceketine yaslamak için yeterli fazladan yüksekliğe erişmemi sağlıyordu.

Balo salonunun diğer ucundan hem Anabeth’in hem de Ellie’nin ağzı açık bana baktığını görebiliyordum.

Her neyse. Gözlerimi kapattım. Ne düşündükleri umurumda değildi. Artık kimsenin ne düşündüğü umurumda değildi.

Hem bu gerçekten o kadar da kötü değildi. Aslında dans etmiyorduk, sadece hafifçe sağa sola sallanıyorduk. Ripper’ın vücudu bana gergin gibi gelmişti, bu yüzden daha önce hiç dans etmediği hissine kapılmıştım ama bu, güzel hissettiriyordu ve her şey darmadağın olduğundan beri ilk kez rahatlamaya başladığımı hissetmişim.

Tanrım, biri bana sarılmayalı ne kadar olmuştu? Bana dokunmayalı? En son ne zaman birinin bana sarıldığını bile hatırlamıyordum. Ripper’ın kollarında olmak, boynuna sıkıca sarılmak, geniş, kaslı göğsüne başımı yaslamak çok güzel, çok rahatlatıcıydı. Ellerinin belime dolandığını hissedene kadar aradığımı fark etmediğim bir bağ arzusuyla onu daha sıkı kavradım. Vücudundaki gerginlik azalmaya başlamış ve elleri, belimi tutmak yerine sırtımdan yukarı doğru kaymıştı. Titrek bir nefes verdim ve ona daha da sokuldum.

“Danny,” dedi Ripper kulağıma fısıldayarak. “Üç şarkı geçti ve yaşlı bir kadın, sanki sana tecavüz ediyormuşum gibi bana bakıyor.”

Başımı kaldırdığımda okul müdürünü, Ripper’a dik dik bakarken bulmuştum. İç çekerek ondan uzaklaştım ve neredeyse arkadaşlarım tarafından eziliyordum.

“Merhaba, Ripper,” dedi Anabeth ona tatlı tatlı gülümseyerek. Onun yanında duran Ellie, kollarını göğsünde kavuşturmuş, gözlerini deviriyordu. İkisi birbirinden daha farklı olamazdı. Ellie’nin mavi gözleri, simsiyah saçları ve kıvrımlı bir vücudu vardı. Kafkas/Afrika-Amerika kökenli, her şeyden çok notlarıyla ilgilenen ve burununu kitaplardan kaldırmayan güzel bir kızdı. Anabeth ise genelde erkeklerle, kıyafetlerle ve partilerle ilgileniyordu. Ben ikisinin arasında bir yerlerdeydim, tam olarak hangi kategoride olduğumdan emin değildim.

“Hey,” dedi Ripper, çenesini Anabeth’e doğru kaldırarak.

“Benimle de dans edebilirsin,” diye devam etti Anabeth.

“Sürtük,” diye mırıldandı Ellie.

“Ahlak bekçisi,” diye karşılık verdi Anabeth.

Ripper’ın kolunu tutarak, “Görüşürüz,” dedim ikisine de. “Sizi yarın ararım.”

“Eve gitmeden önce bir tur atmak ister misin?” Ripper kapıyı benim için açık tuttu. “Halletmem gereken bir teslimat var.”

“Aslında eve gitmek istemiyorum,” diyerek gökyüzündeki yıldızlara baktım. Mezuniyet gecemi evde, büyük olasılıkla tek başıma geçirme düşüncesi iç karartıcı olmanın da ötesinde, kabul edilemezdi. Ripper motosikletine bindi ve kaskını bana fırlattı. “Kulübe mi?”

Başımı olumsuz anlamda salladım. Cumartesi gecesindeydik ve cumartesileri kulüpte herkes için bedava içki ve kadınlar olurdu. Erkekler sarhoş olup kafalarını göğüs dekoltelerine gömerdi ve büyük olasılıkla *Freebird* bیلardo masasında dans ediyor olurdu. Çıplak olarak. Benim iyi vakit geçirme anlayışına pek uygun değildi.

Ripper sigara paketini sallayıp içinden bir dal çıkardı ve sigarayı dişleriyle çekerek dudaklarının arasına yerleştirdi. Sigarasını yaktı ve uzun bir nefes çekti. “Bana biraz ipucu ver, olur mu?” dedi burun deliklerinden duman çıkarken. “İnsanların aklını okuyabilen biri değilim.”

Elbisemi yukarı kaldırarak motorunun arkasına tırmandım ve kollarımı beline dolamadan önce elbisemin fazla kumaşını bacaklarımın arasına sıkıştırdım. “Şaşırt beni,” dedim. “Her şeye uyarım.”

Güldü. “Her şeye? Peki, anlaşıldı.”

Teslimat sorunsuz geçmişti. Miles City polis şefine, yılda iki kez verdikleri elli bin doları vermişti, yerel güçler kulüpten uzak duracaktı ve gitmeye hazırdı.

Onu şaşırtmak, ha? Onu neyle şaşırtacaktı ki? Miles City’de hiçbir şey yoktu. Bir sürü yasadışı işe bulaşmış bir motosiklet kulübünü yönetmek için mükemmel bir yerdi ama iyi vakit geçirmek isteyen bir genç kızsanız o kadar da mükemmel değildi.

Seçeneklerini gözden geçiren Ripper, Riverside Parkı’na gitmeye

karar vermişti çünkü bir, içinden Yellowstone Nehri geçiyordu ve iki, hava karardıktan sonra park her zaman تنها oluyordu.

Ripper, motorunu bir ağaç kümesinin yanına park etti ve nehre doğru yan yana yürüdüler. Ayakkabılarını çoktan çıkarmış olan Danny, oturmak için uygun büyüklükte, ayaklarının suya değmesine izin verecek bir kaya buldu. Danny'nin yanındaki bir çimenliğe yaklaştı ve dirseklerinin üzerinde geriye doğru uzandı. Şimdi ne olacaktı?

Danny'ye baktı. İki büklüm oturmuş, üzgün bir şekilde ayaklarının altındaki suya gözlerini dikmişti. Onun için üzülüyordu; evde işlerin iyi gitmediğini biliyordu çünkü kulüpte de işler iyi gitmiyordu. Deuce son zamanlarda ya konuşmak yerine yumruk atmayı tercih eden öfkeli bir psikopattı ya da elinde bir şişeyle sessizce kara kara düşünüyordu. Nedenini de herkes biliyordu.

Lanet olası, Eva Fox.

Eva'dan nefret ediyordu. Ondan gerçek anlamda nefret ediyordu. Yalnızca yüzünü ve vücudunu kesip biçen bir pislikle evli olduğu için değil, ona her baktığında görebildiği tek şey Frankie olduğu için de ondan nefret ediyordu. Sadece Frankie'yi bulduklarında, Eva yüzünden onu öldüremedikleri için değil. Sadece Frankie, Eva'ya ulaşmaya çalışırken bir sürü insanı öldürdüğü, tüm kulübü ve içindeki herkesi tehlikeye attığı için değil.

Hayır, tüm bunlar için Eva'dan nefret ediyordu. Ona göre Eva'nın tecavüze uğraması, kaçırılması, Frankie'yi öldürmek zorunda kalması, böyle bir geri zekâlı olduğu için hak ettiği bir şeydi. Ancak duygularını kendine saklıyordu. Yıllardır öyle yapmıştı.

Hem Deuce hem de Cox, o iki New Yorklu kadına fena halde âşık olmuşlardı ve ikisi de oldukça ateşli olsalar da bir kadına deliler gibi âşık olma kavramını anlayamıyordu. Sizi kızdırdığında bir kadının yerine başka bir kadını koyup tüm bu entrika ve saçmalıklarla bağınızı koparabilmek yerine bunu yapamazdınız. Üstelik Eva Fox bir sürü saçmalıkla birlikte gelmişti. Bir sürü saçmalık, dert ve lanet olası hasta, sapkın bir seri katil olan kocasıyla.

Hayatlarında kötü giden her şeyin ucu, o kadına çıkıyordu. Deuce onu neden uzun zaman önce terk etmemişti, asla anlaya-

mayacaktı. Evet, bir çocukları vardı ama kimin umurundaydı ki? O sürtüğ Christine'den de iki çocuğu vardı ve onu sokağa atmıştı. Umarım Eva için de aynısını yapardı. Zaten konuşmuyorlar, birlikte vakit geçirmiyorlardı. Eva artık kulübe nadiren geliyordu ve Deuce her zaman kulüpte idi.

İnsan sadece umut edebiliyordu.

Ceketinin iç kısmından matarasını çıkararak büyük bir yudum aldı.

“Ben de biraz alabilir miyim?”

Bakışlarını ona doğru çevirdi ve sırtıttı, “Bebeğim, baban beni öldürür.”

“Sanmam,” diye mırıldandı. “Son zamanlarda hiçbir şeyi umursamıyor gibi görünüyor.”

...veeeeeee bu da Eva'dan nefret etmek için bir başka nedendi.

Bu da neydi böyle? Zavallı kız, balo gecesini *Freddy Krueger*'a benzeyen biriyle bir kayanın üzerinde geçiriyordu. Onu canlandırması için biraz içkiyi hak ediyordu. Şişeyi ona uzattı ve kendisi için yeni bir sigara çıkardı.

“Sence babam ve Eva bu işi çözebilecekler mi?” diye sordu Danny.

Ripper omuz silkti. Öyle olmamasını umuyordu ama Danny, Eva'yı seviyordu. Siktir, Eva'yı herkes seviyordu. Onun dışında *herkes*.

“Kim bilir,” diye mırıldandı.

Danny iç geçirerek tekiladan bir yudum daha aldı, ardından hafifçe öksürerek yüzünü buruşturdu. *Aferin sana, Danny*.

“Yine de birbirlerini seviyorlar... değil mi?”

“Hiçbir fikrim yok, sikeyim.”

“Hiç sevdiğin birisi oldu mu?”

Homurdandı. “Annemle babamı seviyordum. Motosiklet sürmeyi ve kulübü de seviyorum ama bir kadını hiç sevmedim. Senin ihtiyarın yaptığı gibi Eva'nın saçmalıklarına katlanacak kadar değil.” Omuz silkti ve bir nefes daha çekti. “Zaten hiçbir kadın böyle bir suratı sevmez.” Dumanı üflemeden bir süre içinde tuttuğu için hırıltılı çıkan sesiyle konuşuyordu.

* *Elm Sokağı'nda Kâbus* adlı filmdeki korkunç görünümlü kurgusal karakter. (e.n.)

Danny'nin elini kendi elinin üzerinde hissetti ve onun kayadan inip yanına oturduğunu fark etti.

"Ripper," dedi Danny yumuşak bir sesle. "Görünüşünde hiçbir sorun yok."

"Evet," dedi alaycı bir tavırla, sonrasında geri çekildi. "Lanet olası bir süper modelim."

"Ripper, sen hâlâ güzelsin," diye devam etti. "Birkaç yara izin var. Ne olmuş yani?"

Danny'ye baktı; tatlı suratına, iri mavi gözlerine, sevimli küçük burnuna ve o geniş pembe dudaklarına. Bu kız az önce ona ne demişti? Güzel olduğunu mu? *Ha-ha*. Hayır, güzel değildi. Güzel olan oydu ve Ripper'ın güzel olduğunu düşündüğüne göre aptalın tekiydi.

"Bebeğim," dedi Ripper. "Beni dinle. Güzel olan ben değilim, sensin. O kadar güzelsin ki güzelliğin, etrafa saçılıp seni kör ediyor ve güzel olmadığım halde sana güzel olduğumu düşündürüyor. Olduğum şeyden en uzak olan şeyi."

Danny'nin dudakları aralanıp gözleri kocaman açıldığında Ripper'ın dünyası durmuştu. Öylece kalakalmıştı. Tuğladan bir duvara çarpmış gibi tamamen hareketsizdi.

Bu bakışı biliyordu. Daha önce yüzlerce farklı kadında, yüzlerce kez görmüştü. Düzüşmek için konuşmaya çalıştığı ve sonunda saçma sapan bir cümleyle bunu başardığı kadınlarda. Ancak aynı bakışı Danny'de görmek... *Danny'de*.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Danny ve bir an için birbirlerine bakakaldılar.

"Al," diye mırıldandı adam, sigarasını ona uzatarak. "Bu kadar konuşma yeter."

Kahretsin, Danny kapmaya çalıştığı bir hatun değildi. Danny, Deuce'un kızıydı. Farkında bile olmadan kafasına bir kurşun yerdi.

Ripper onu durduracak fırsatı bulamadan Danny, sigaradan uzun bir nefes çekmişti. Danny içine çektiği dumanı üflerken nefessiz kalınca Ripper sırtına vurmaya başladı.

"Daha kısa çek," dedi sigarasını geri alarak. "İşte böyle."

Bir saat sonra Ripper'ın kafası çok iyiydi aynı şekilde Danny'nin de...

“Yüzmeye gitmek istiyorum.” Danny kıkırdayarak ayağa kalkmaya çalışırken, Ripper gülererek başını salladı. “Sarhoşken yüzmek hiçbir zaman iyi bir fikir değildir...”

Cümlelerin sonuna doğru sesi iyice azalmıştı çünkü bir, Danny kıyafetlerini çıkarmaya başlamıştı ve iki, Danny kıyafetlerini çıkarmaya başlamıştı.

Baktı.

Bakmaya devam etti.

Göz aldığıınca uzanan pürüzsüz, güneşten bronzlaşmış teninden; zarif, belirgin kaslarından ve memelerinden başka hiçbir şeye bakmıyordu... Tanrım, daha önce hiç bu kadar mükemmel bir çift meme görmediğinden emindi. Bir avuç dolusu iri ve dolgun etin üzerinde küçük, kahverengi meme uçları vardı.

Sarışındı. Tüm vücudu.

Beyni doğrudan aletine kaymıştı.

Bir dakika, Danny bir şeyler söylüyordu...

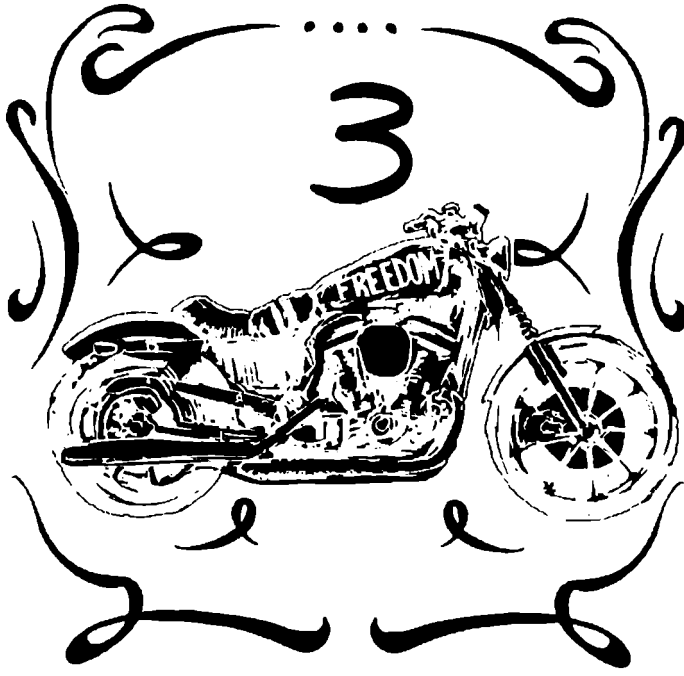
“Ne?” diye sordu Ripper, Danny’nin yüzüne yeniden odaklanarak.

“Dedim ki,” diye geveledi. “Hadi yüzmeye gidelim!” Eğildi, göğüsleri artık Ripper’in suratından sadece birkaç santim uzaktaydı ve Danny elini ona uzattı.

Birden, yarı pişmiş beyin hücreleri, aletiyle işbirliği yaparak yüzmenin harika bir fikir olduğuna karar vermişti.

Danny’nin elini tutarak, “Hadi yapalım şunu,” diye mırıldandı.

Düzenleme
Ny.ozlem

Ripper'ın gözleri fal taşı gibi açıldı ve hızlıca oturur pozisyona geçti, elleri bir şey arar gibi çıplak vücudunu sıvazlarken başını hızla sağa sola çeviriyordu.

Çıplak mıydı?

Hay sikeyim.

Gölde bayılıp kalmıştı.

Lanet olsun.

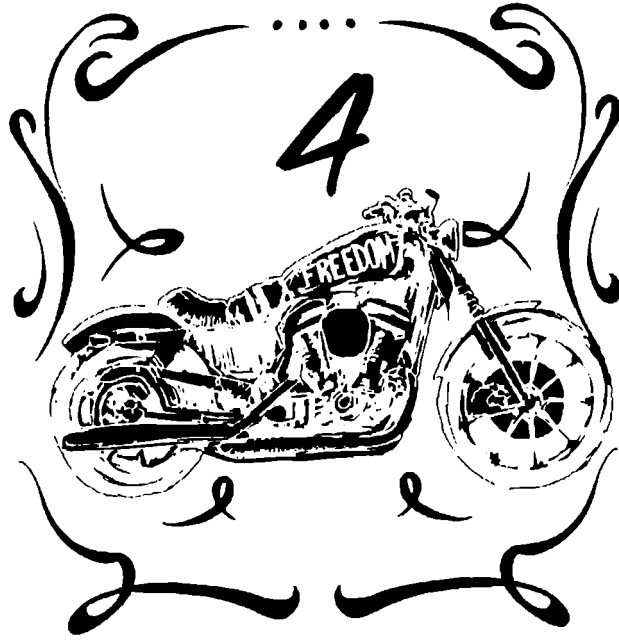
Yanına baktı.

SİKTİR.

Bir anda anıları geri geldi, her biri bir öncekinden daha sert ve acı verici bir şekilde yüzüne tokat gibi çarpıyordu.

Artık sert olmayan aletine baktı.

“Tebrikler,” dedi. “Az önce kendi ölüm fermanını imzaladın.”

Aynadaki yansımana baktım.

Farklı mı görünüyordum?

Hayır. Hâlâ sarışındım. Hâlâ mavi gözlüydüm. Hâlâ kendim gibiydim ama kesinlikle farklı hissediyordum.

Üzgün, kullanılmış ve... nefis hissediyordum.

Gözlerimi her kapattığımda...

Memelerimi dişlerinin arasına alıp emerken başım geriye düşmüştü, emiyor, ısıyor ve dişleriyle çekiştiriyordu. Sonra eli bacaklarımın arasındaydı ve parmağının biri içimdeydi; sonra ikisi, daha sonra Ripper'in kafasını kavrayarak inliyor, vücudumu elinin üzerinde ileri geri hareket ettiriyordum.

Düşüncelerime yanıt olarak kadınlığım kasılmaya başlamıştı ve kendime dokunmak için karşı konulmaz bir dürtü hissederek geriye doğru duvara yığılmıştım.

Ripper'in kalçaları bacaklarımın arasındaydı ve onu, tam istediğim yerde, sert ve hazır bir şekilde kendini içime doğru iterken hissedebiliyordum. Yüzünü kavrayarak onu sert ve uzun bir şekilde öptüm, dilimi onun kine sürüyor, sahip olduğum her şeyi içine akıtarak dudaklarını emerek ısıırıyordum ve...

Daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu, çok fazla şey yaşadığımdan değil, ancak bu... Bu asla var olduğunu hayal etmediğim bir şeydi.

...tenimizin ve uzuvlarımızın çılgın telaşıyla bir araya gelmiştik,

ihtiyacımın büyüklüğü her şeyi yok eden bir alev gibiydi. Tanrım, yalnızca onun her yerinin, her yerime dokunmasına delicesine ihtiyacım vardı.

Daha önce hiç böyle hissetmemiştim, bu kadar büyük bir istek duymamıştım; böylesine yakıcı bir sıcaklık ve arzu. Belki alkol yüzünden böyleydim, belki de Ripper yüzünden. *Ripper. Ripper*'la seks yapmıştım.

Gerçeküstüydü ve kafa karıştırıcıydı...

Elleri her yerimdeydi, aynı anda her yerde, vücudumda bir aşağı bir yukarı inip çıkıyordu. Yoğuruyor, kavriyor ve sıkıyordu. Acı ve zevk sınırlarımı acımasızca zorlarken bana çığlıklar attırıyor, tatlı öpücükler ve yumuşak okşamalarla çığlıklarımı yatıştırıyor; sonra daha fazla acıyla daha fazla zevk vererek daha sert ve daha hızlı davranıyordu. Ta ki tenim yanana, kaslarım titreyene, iç organlarım kasılana ve o benim vücudumu tirmalarken ben de Ripper'in vücudunu tirmalayana kadar, nerede olduğumu, kim olduğumu unutana ve sadece... olan her şeyi hissedene kadar beni daha sert ve hızlı bir şekilde becerene kadar.

Kesinlikle lisedeki üçüncü senemde, babam onu korkutup kaçırmadan önce bir hafta boyunca çıktığım, tek ve biricik erkek arkadaşım olan sevişmeme hiç benzemiyordu. Tabii babam hâlâ bunu yaptığını inkâr ediyordu. Ancak o hafta bekâretimi okulun arkasındaki ormanda kaybetmeyi başarmıştım ki bu korkunçtu, bunun nedeni sadece çalıların ve ıslak yaprakların üzerinde uzanmam değil, ayrıca onun ne yaptığını bilmiyor olmasıydı da ve... Ah.

Oysa Ripper'la...

Lanet olsun.

Eve dönüş yolculuğu garipti. Aslında uyandıktan sonraki her şey garipti. Ripper benimle doğrudan göz teması kurmuyordu. Konuştuğunda kısa cümleler kullanıyor, kelimeleri yutuyordu ve kesinlikle konuşması gerekenden fazla konuşmuyordu.

Pişman olduğunu ve muhtemelen olanları unutmak istediğini biliyordum ve bunun için onu suçlayamazdım. Eğer babam öğrenirse Ripper'ın başı ciddi bir şekilde belaya girerdi, ben de muhtemelen hayatımın geri kalanını bodrumda kilitli geçirirdim.

Yine de tüm bunları bilmeme rağmen olanları düşünmeden edemiyordum.

Onu düşünmeden.

İçimdeyken kendini... nasıl hissettiğini düşünmeden.

Tatmin olmuş bir şekilde çimlerin üzerinde çırılçıplak uzanıyordum; yanımda Ripper, oturur vaziyette bir sigara yaktı. Aşağı bakarken çenesini yukarı kaldırarak sırttı. "İkinci tura hazır mısın?"

Ona gülümserken nefesim kesilmişti.

"Lütfen," diye fısıldadığımda ifadesi değişti. Yüzü açlıkla katılaştı ve gerildi, bu ifadeyi daha önce hiçbir erkekte görmemiştim. En azından bana bakan bir erkekte.

"Sanki sana bir seçenek sunacaktım gibi," diyerek zaten açılmış bacaklarımın arasına kendini yerleştirdi. Pürüzlü eli vücudumda gezindi, boğazıma dolanmadan önce göğüslerimi sıkmak ve oynamak için duraklamıştı.

Elimi karnıma bastırmıştım, gözkapaklarım titreyerek, kesik nefesler alarak ve bir gece öncesini hatırlayarak ne kadar süre öylece durduğumdan emin değildim; o sırada –herhangi bir uyarı olmadan– yatak odamın kâpısı açıldı ve sarsılarak doğruldum.

Utancımдан kızarmış bir halde babamla yüz yüze geldim.

"Eva nerede?" diye sordu.

Hayretle babama baktım. "Kapıyı çok çaldın da duymadım mı? Ya üstümü değiştiriyor olsaydım?"

Homurdandı. "Ama değiştirmiyordun, kimin umurunda? Eva nerede?"

Bezgin bir şekilde ellerimi havaya kaldırdım. "Nereden bileyim ben? Ben onun bakıcısı değilim! Nereye gittiğini bana söylemiyor!"

Gözleri kısıldı. "Dün gece eve geldi mi?"

Omuz silktim. "Bilmiyorum."

"Neden bilmiyorsun peki?"

"Mezuniyet balosundaydım," dedim ağzımdan kaçırarak.

Kaşları havaya kalktı. "Ha."

Sonra kaşları tekrar indi ve gözleri kısıldı. "Dur bakalım, dün gece eve hiç gelmediğini mi söylüyorsun?"

Ah, demek şimdi umurundaydı. Aylar boyunca nerede olduğu-

mu ya da ne yaptığımı umursamadıktan sonra birden umursamaya başlamıştı.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve onun gibi gözlerimi kısarak ona baktım. “Eve oldukça geç geldim,” dedim. “Eva’nın evde olup olmadığını kontrol etmedim.”

“Oldukça geç derken ne zaman?” dedi sinirli bir şekilde.

Benden bu kadardı. Artık bıkmıştım. Dokuz ay boyunca hem duygusal hem de fiziksel olarak yanımda değilken aniden elini kolunu sallayarak buraya gelip hayatımda olup bitenleri öğrenmek istemeye başlayamazdı.

Ona doğru yürüyüp kapımın kenarından tuttum. “Seni ilgilenmez,” dedim öfkeyle bağırarak ve kapıyı suratına kapattım.

Beni hemen azarlamaya başlamasını bekliyordum. Nefesimi tutarak bekledim ama hiçbir şey yapmadı. Birkaç dakika süren sessizlikten sonra kulağımı kapıya dayadım ve ayağındaki botların tahta zeminde bıraktığı sesin giderek uzaklaşmasını dinledim.

Derin bir şekilde iç çekerek yatağıma oturdum. Babam, benim tanıdığım ve sevdiğim adam, bana *İnanılmaz Hulk* gibi davranır ve yüzüne kapattığım her kapıyı kırardı. Küfreder, bağırıp çağırır ve koca bir aptal gibi davranırdı. Sonra özür diler, bana sarılır ve beni sevdiğini söylerdi. Bu adam benim babam değildi. Bu adam, kırgın ve üzgündü, bense ondan nefret ediyordum.

Lanet olsun, şimdi de ağlıyordum. Ağlamaktan bıkmıştım.

Birisi Ripper’ın kapısını deli gibi yumrukluyordu. Ölmek üzere olan birisi. Yatağında yüzüstü uzanıp başını yastığına gömdü ve sağ elini uzatıp komodininin üzerini yokladı... neredeydi bu... anahtarlar, değil... sigara paketi, değil... prezervatifler, değil...

Parmakları dokuz milimetre tabancasının kabzasının etrafında kıvrıldı.

“Hey, pislik!” diye böğürdü Hawk. “Bu yüzyılda bir ara odandan çıkmayı düşünüyor musun?”

“Git başımdan!” diye bağırdı Ripper, yüzünü yastığa gömdüğü için sesi boğuk çıkmıştı.

Kapıdaki yumruklar devam ederken başparmağı silahının horozunu buldu.

Geri çekti.

Klik.

İşaretparmağı tetiğin üzerindeydi.

Bir kez daha, pislik...

“Ripper! O zavallı kıcını kaldır...”

Mermi odanın öbür ucunda patlamıştı, hangi yöne doğru gittiğini bilmiyordu çünkü başını kaldırma zahmetine bile girmemişti.

“AZ ÖNCE BANA ATEŞ Mİ ETTİN SEN?”

Ripper yastığına doğru sırtıttı. Zilzurna sarhoş, kör ve elleri arkada olsa bile hâlâ nişan alabiliyordu.

Sırf bu yüzden bir el daha ateş etti.

“Lanet olsun!” diye kükredi Hawk. “Yemin ederim ki lanet pislik, sen ve...”

Havada bir kurşun daha patladı.

“Peki! Gidiyorum! Mutlu musun, seni sefil pislik?”

Mutlu mu?

Ha ha ha. Çok komik.

Zihninden Hawk’ın iki metrelik boyu ve yüz beş kiloluk kaslı vücuduyla, dövmeli kolları ve genelde yedi santim uzunluğunda bıraktığı *Mohawk** tarzı saçlarıyla mermi dansı yaptığını düşünse bile mutlu olmaktan oldukça uzaktı.

Ne zamandır mutlu değildi? Frankie Deluva onu lanet olası bal-kabağından yapılma bir fener gibi oyalı ne kadar olmuştu?

Dört yıl mı? Beş mi? Kim biliyordu ki? Hem gerçekten, kimin umurundaydı?

Kaç yıl geçerse geçsin, yine sağ gözünü kaybetmiş olacaktı, yine bir dağaslaniyla on ya da yirmi kez dövüşmüş ve kaybetmiş gibi görünecekti, yine bu yüzden acınası görünecekti.

Şimdiyse... Danielle West’i becermişti ve ölmeyi bekliyordu. Tüm gün boyunca ölmeyi beklemişti. Bir adam öleceğini bildiği halde ne zaman ve nasıl öleceğini bilmediğinde, bu bekleyiş oldukça tatsız bir hal alabiliyordu.

Bunu biliyordu. Bu, hayatında ikinci kez ölümü bekleyişiydi.

* Başın her iki tarafının da tıraş edildiği ve ortada belirgin şekilde daha uzun bir saç şeridinin bırakıldığı bir saç modelidir. (e.n.)

İnleyerek güneşe, hayatına ve aptal aletine lanet okuyan Ripper, yastığını kafasının altından çekip alarak kafasının üzerine bastırmak için kullandı. Lanet olsun, aptalın tekiydi.

Onu sadece becermekle kalmamıştı, ağzı ve elleri her yerine değmiş, birkaç istisna dışında, bir erkeğin bir kadına yapabileceği hemen hemen her şeyi ona yapmıştı.

Danielle West'i becermişti.

Ve bu yüzden ölecekti.

Danny'yi tanıyordu, lanet olası gevezenin tekiydi. Sürekli müzikten, kıyafetlerden ve *Chan* bilmem ne *Tater Tots* adında bir pislikten bahsedip dururdu. Olanları birine anlatacaktı, sonra o biri de bir başkasına anlatacaktı ve o da solucanlara yem olacaktı.

İstemeyerek de olsa vücudunu yuvarladı ve bacaklarını yataktan aşağı sarkıttı. Botları yere değdiğinde yatakta doğrulmak için yoğun bir çaba sarf etti. Beceremedi. Tekrar denedi, yatağı avuçlayarak kendini ayakta duracak pozisyona getirmeyi başarmıştı.

Ayaktaydı. Harika.

Tekila – 0, Ripper – 1.

Şimdi de keşke bu karmakarışık olan yürüme sanatında ustalaşabilseydi.

Böylece tek kişilik tökezlemeli sirk gösterisi başlamıştı.

Tekila – 1, Ripper – 1.

Sonunda banyosunu bulmayı başardığında –ki bu, üçe üçlük, minicik yatak odasında şu an olduğu kadar zor olmamalıydı– ve tuvaleti de bulduğunda, ayakta işyemeyecek kadar sarhoş olduğuna karar vermişti. Sonra da kendi deyimiyle sarhoş, silah kullanabilen, olağanüstü bir motorcu olarak kışını tuvalet oturağına lap diye dayamış, aletini bacaklarının arasına sıkıştırmış ve bir kız gibi işemişti.

Tekila – 1, Ripper – 1.5.

Şimdi ayağa kalkması gerekiyordu. *Yine.*

Şaşırtıcı bir şekilde ayağa kalkmayı başarmıştı ama yürümesi gerektiğinde kendi ağırlığını taşıyamayarak öne doğru tökezlemiş ve lavaboya çarpmıştı.

Tezgâhın kenarına tutunan Ripper, bulanık bir şekilde gördüğü berbat yansımasına baktı. Bir zamanlar sağ gözünün olduğu yerde

açılan boşluğa, sağ yanağındaki yedi yarığa, parçalanmış sağ koluna baktı ve...

“Neden ölmeme izin vermedin ki?” diye fısıldadı, belli ki onu hiç umursamayan bir Tanrı’ya.

Ölmeye hazırdı.

Ancak Tanrı, onun huzura ermesine izin vermemiştir; onun yerine ona yeryüzünde cehennemi yaşatmış ve ona bu cehenneme uygun bir şeytanın yüzünü vermişti.

Frankie bıçağını Ripper’in göğsünde gezdirip derisine bir çizik daha attığında, Ripper’in nefesi kesilmişti.

Çıplaktı. Eski bir deponun zemininde, elleri ve ayakları bağlanmış bir şekilde, sayılamayacak kadar çok yarayla kanlar içinde yatan Ripper, öleceğini biliyordu ve biraz öfkeyle de olsa sessizce Tanrı’yla barışmıştı.

“Artık o kadar da güzel görünmüyorsun, Atlı,” dedi Frankie gülererek. “Oldukça berbat görünüyorsun.”

Kan ve gözyaşlarının arasından görmeye çalışarak gözlerini kırptırdı. “Sikeyim seni,” dedi kulak tırmalayan bir sesle. “Sikeyim seni.”

“Üzgünüm, aşağılık herif, tipim değilsin. Ama seninle bir anlaşma yapacağım. Deuce’un, Bannon’ın ekibiyle nasıl bir anlaşma yaptığını, ne kadar kâr ettiğini bana söylersen boğazını kesmeden önce mastürbasyon yapmana izin veririm.”

Hıçkırıklarını bastırdı. Ölmek istemiyordu, hele ki insanları öldürmeden önce kanlarını akıtıp çığlık attırmaktan zevk alan bir delinin ellerinde ölmeyi hiç istemiyordu. Ancak kulübünü ya da başkanını satmasına imkân yoktu. Asla.

“Elinden geleni ardına koyma, seni lanet olası bok parçası,” dedi nefesi kesilip iki büklüm olurken. Franklin “Deli Frankie” Deluva gibi bir adama elinden geleni ardına koymamasını söyledikten sonra ondan elinden gelenin en kötüsünü yapmasından başka bir şey bekleyemezdi-niz ve Frankie için en kötüsü...

Frankie’nin bıçağı gözünü deldiğinde Ripper çığlık attı.

Bağlanmış vücudunun üzerine oturarak Ripper’in çırpınmasını engelleyen Frankie, bıçağını yavaşça döndürdü.

Saf.

Yakıcı.

Ateş gibi.

Ripper çılgılık atarak hıçkırıklara boğuldu ve şükürler olsun ki beyni kapanmak için o ânı seçmiş, bayılmıştı.

Frankie'nin ona yaptıklarını hak etmiyor değildi, hak ettiğini biliyordu. Yıllar boyunca onun aldığı kadar çok can almış, onun kadar çok acı çektirmiş, üstelik yaptıklarınızı bir saniye bile düşünmemişseniz... O zaman Tanrı, karmanın sizi kışınızdandan becermesine izin verdiğinde şaşırmaya hakkınız yoktu.

Ancak bu durum, onun bu konuda mutlu olduğu anlamına gelmiyordu.

Aslında her geçen yıl daha da öfkeleniyor, daha da mutsuzlaşıyordu. Olanları unutamıyor ama umutsuzca unutmaya çabalıyordu. Daha fazla içiyor, yapmaması gereken şeyler yapıyordu. Canı ne isterse onu yapıyor ya da kimi isterse onu beceriyordu çünkü... gerçekten... ne yaptığı kimin umurundaydı ki?

Ripper'ın geride bir ailesi kalmamıştı, umursadığı bir sevgilisi yoktu ve eğer kardeşleri Frankie'yle gerçekte ne olduğunu, kaçabilmesinin gerçek nedenini bilselerdi, ona olan tüm saygılarını kaybederlerdi.

Yani, evet, Ripper'ın bedelini ödediği bir sürü boktan şey vardı.

Artık Danny'yi de hayatı boyunca oluşturduğu bu boktan şeyler listesine ekleyebilirdi.

Danny.

Deuce'un lanet olası kızı.

Deuce'un kızını becermişti.

Mahvolmuştu.

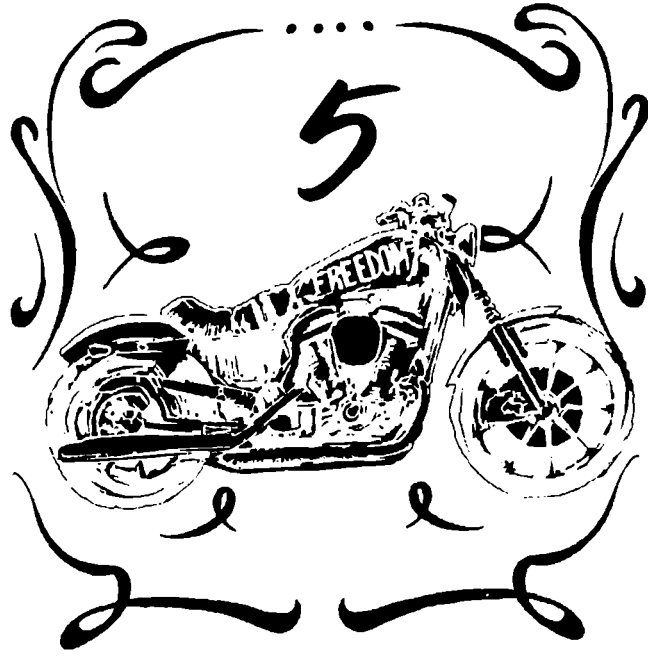
Hem de ölümüne mahvolmuştu.

Belki de sefil hayatı böyle sona erecekti, becerdiği bir kadın yüzünden.

Düşündüğünde mantıklı geliyordu. *Bu dünyaya çılgılık atarak gelmenin nedeni bir vajinaydı; seni bu dünyadan götüren de pekâlâ bir vajina olabilirdi.*

Yansımasına bakan Ripper gülmeye başladı çünkü bu gerçek olamazdı. Bu onun hayatı olamazdı.

Sonra gözlerini kaçırmak zorunda kaldı çünkü hangi yetişkin adam kendini ağlarken izlemek isterdi ki?

Deuce motosikletinin gidonuna doğru öne eğildi ve aradığını bulana kadar çocuk parkını gözleriyle taradı. Eva, Kami'nin yanında, Ivy'nin oynadığı kum havuzunun yakınında duruyordu.

Cox, yaklaşık altı metre ötede Devin ve Mary Catherine'le top oynuyordu. Hem kızına hem de... iki yıl öncesine kadar sahip olduğunu bilmediği oğluna kendini adanmış bir baba gibi görünüyordu. Tanrım, çoktan iki yıl mı olmuştu?

Deuce hiçbir zaman kendini çocuklarına adayan bir baba olmamıştı.

Boktan bir babaydı.

Eve hiç uğramıyor, sürekli öfkeleniyor, çocuklarının sürtük annelerinin ne yaptığını umursamıyor, Cage'in ya da Danny'nin hayatında neler olup bittiğini asla bilmiyordu.

Ivy'yle ve Eva'yla her şeyin farklı olacağına dair kendine söz vermişti. Öyle de olmuştu. Her şey harika gidiyordu.

Ancak sonra...

Gözünün kenarıyla Frankie'nin dizlerinin üzerinde doğrularak Eva'nın kalçalarını yukarı kaldırdığını gördü. Elini beline dolamış ve kendini kalçalarının arasına bastırmıştı. Eva savaşını kaybetti. Göz yaşları yüzünden aşağı akarken nefesi kesildi ve gözleri geriye doğru yuvarlandı. Bacakları titrerken yüzüstü yastığa gömüldü ve orgazmı boyunca sessizce ağladı. Frankie yüksek sesle inleyerek ve sarsılarak onu takip etti Sonra Frankie ona döndü ve sırıttı.

Deuce'un göğsü sıkışmıştı. Lanet olsun ki birini öldürmek istemeden olanları düşünemiyordu bile. Çaresiz kalmıştı. O. Frankie, ona ait olanı ondan gözlerinin önünde almıştı ve buna gülmüştü. Eva, lanet olası Eva, içinde başka bir adamın aleti varken orgazm olmuştu. Ona tecavüz etmişti. Hem de onun gözleri önünde.

Bütün bu lanet mesele midelerini bulandırıyor.

Olanları atlatamıyordu.

Olanları unutamıyordu.

Tüm saçmalıkları boyunca Eva'nın yanında olmuştu. Eva, Frankie'nin yasını tutmuş, kendini suçlamış, önce şoka, ardından da daha önce hiç görmediği türden bir depresyona girmişti. Bir süre Eva'nın bu durumdan asla kurtulamayacağını düşündü ve bundan ölesiye korktu. Daha önce hiçbir kadını bu kadını sevdiği kadar sevmemişti ve onu kaybetme düşüncesi onun için düşünülemezdi.

Yine de onu kaybetmişti.

Eva tam oradaydı. Belki on beş metre uzağındaydı ama onu kaybetmişti.

Eva onu öpmeye, ona dokunmaya, onunla tekrar birlikte olmaya çalıştığı ve o buna karşılık veremediği anda onu kaybetmişti.

Yapamamıştı çünkü Frankie'yi görmeden ona bakamıyordu. Kusmak istemeden. Eva'yı boğmak istemeden çünkü lanet olsun o da bundan zevk almıştı.

Onu ilk gören Kami'ydi. Eva'yı hafifçe dürttü, bir şeyler söyledi ve çenesini Deuce'a doğru salladı.

Eva arkasını hemen dönmedi; onun yerine çimenlere baktı, omuzları aşağı düştü ve Deuce, bunu iliklerine kadar hissetti. Eva onu görmek istemiyordu.

Eva, ona doğru ayaklarını yerde sürükleyerek yavaşça ilerlemeye başladı. Ondan bir metre uzakta durduğunda Deuce, sanki aralarında kilometreler varmış gibi hissetmişti ve bunu görmek, göğsüne şiddetli bir ağrının saplanması neden olmuştu.

Ona kendisini suçlamadığını, bu boktan şeyi atlatacağını söylemek istiyordu. Ona bir sürü şey söylemek istiyordu ama hiçbirini söylemedi. Artık söylemek istediklerinin doğru olup olmadığını bile bilmiyordu.

Onu sevdiğini biliyordu ama bunu da ona hiç söylememişti.

Ona söylemeliydi, söyleyebilirdi. Yapması gereken tek şey, ağzını açıp iki küçük kelime söylemekti ve belki her ikisi de her zaman yakalandıkları berbat döngüye geri dönmek yerine ilerlemeye başlayabilirdi.

Dilinin ucuna gelmişti, ona söyleyecekti...

Ancak sonra kendini, Eva'nın neden bu kadar çok makyaj yaptığını, yazlık elbisesinin neden bu kadar kısa olduğunu ve gecelerini nerede geçirdiğini merak ederken bulmuştu. Böylece ona, onu sevdiğini söylemek yerine ağzından öfkeyle, "Hangi cehennemdeydin sen?" diye bir cümle çıkmıştı.

"Kami'de," dedi Eva usulca.

Deuce, yalan söylediğine dair bir işaret bekleyerek Eva'nın gözlerini izledi. Eva ise o büyük, gri, ruh emici gözlerini bir kez bile kırpmadan ona dikmişti ve Deuce, onun doğruyu söylediğini anlamıştı. Bu da alakasız bir nedenle onu daha da kızdırmıştı.

"Danny'nin evde tek başına olması umurunda mı?" diye devam etti Deuce, sözcükler ağzından çıktığı anda geri dönmelerini dilemişti.

"Senin umurunda mı?" diye sordu Eva ve Deuce içten içe irkildi.

"Halletmem gereken işlerim var," diye karşılık verdi.

Eva ona bakıyordu, o da Eva'ya karşılık verdi. Kahretsin, çok güzeldi ve Deuce onu istiyordu. Onu tutmak, ona dokunmak, onun içinde olmak istiyordu ama bunu düşündüğü anda Frankie'nin... onun içinde olduğu andaki halini... gördü ve midesine kramp girdi.

"Kahretsin," diye mırıldanarak elleriyle gözlerini ovuşturdu. Ona söyleyecek bir şey bulmaya çalıştı, onun ağlamasına ve sonrasında kendisini bir pislik gibi hissetmesine neden olmayacak bir şey. "Dinle, cumartesi D'nin doğum günü var. Orada olacak mısın?"

Eva başını salladı.

"Ivy'yi de getirecek misin?"

Yine başını salladı.

Evet, söyleyecek hiçbir şeyi kalmamıştı.

“Ben gidiyorum,” dedi mırıldanarak ve motorunda dikleşti. “Yapacak işlerim var.”

Ardından oradan uzaklaştı. Kendini bir pislik gibi hissediyordu.

Havayla ilgisi olmayan bir ürperti hisseden Eva, kollarını kendine sararak Kami’ye doğru yürüdü.

Gidişat kötüydü, çok kötüydü ve bu olanları nasıl düzelteceğini bilmiyordu. Bu kez düzeltip düzeltemeyeceklerinden bile emin değildi.

Bu hiç adil değildi. O ve Deuce cehennemi yaşamışlardı ve ikisi de biraz huzuru hak ediyordu. Eva onunla huzurlu olmak istiyordu. İsteddiği tek şey oydu.

Ona şöyle bir baktıktan sonra, “Ah, Evie,” diye fısıldadı Kami, Eva’nın kalbinin ne kadar kırıldığını muhtemelen yüzünden anlamıştı. “Ne yapacaksın?”

Bir an için hiçbir şey söylemedi, sadece açık sarı saçları, buz mavisi gözleri ve iki gamzeli gülümsemesiyle babasının tıpatıp aynısı olan kızına baktı. Ivy’yi bir armağan olarak görüyordu, Deuce’la birlikte geçirdikleri yılların doruk noktası, yaşadıkları yıkımın küllerinden doğan ankakuşu, tüm kötülöklere rağmen parlayan tek iyi şey, kötölökleri katlanılabilir kılıyordu.

Omuz silkti. “Bekleyeceğim. Bekleyeceğim ve bana geri dönmelerini umacağım.”

Geri dönmek zorundaydı.

“O gururlu bir adam, Evie. Onun gibi adamlar...” Kami durdu ve derin bir nefes aldı. “Ya bunu atlatamazsa ne yapacaksın?”

Eva güçlükle yutkundu. Deuce ona geri dönmek zorundaydı.

Onun için başka bir seçenek yoktu. Onu çok seviyordu.

Ripper bana merakla mı yoksa nefretle mi bakıyordu, emin değildim. Her iki durumda da bakışlarının kafamın arkasında delikler açtığını hissedebiliyordum ve bu bakışlar, müthiş derecede ılık bir ikinci vaktinde buz gibi terler dökmeme neden oluyordu.

“İyi misin?” diye sordu Eva avucunu alnıma dokundurarak. “Soğuk terler döküyorsun.”

Sertçe yutkundum ve başımı salladım. “İyiyim,” dedim boğuk bir sesle.

İyiydım. Tabii ki iyiydim. Bu bir partiydi ve ben gayet iyiydim. Korktuğum falan yoktu. Alt tarafı tek gecelik bir ilişki yaşamıştım. Büyütülecek ne vardı ki? Yine de genelde insanlar tek gecelik ilişki yaşadıklarında, o kişiyi bir daha görmezlerdi, değil mi? Hem o insanlar, tek gecelik ilişkiyi muhtemelen kendilerinden on dört yaş büyük, bu durumu öğrenirse muhtemelen, hayır kesinlikle, delirecek olan babaları için çalışan biriyle yaşamıyorlardı. Peki, ne yapmam gerekiyordu? Aramızdaki her şey eskisi gibiymiş gibi mi davranmalıyıldım?

Bu da arada denk geldiğimizde söylediğimiz rastgele cümleler dışında bir şey değildi.

N'aber, Danny tatlım?

Hey, Ripper.

Hepsi bu kadardı; flörtleşme yoktu, aşırı uzun sohbetler yoktu ve sonra birden sevişmiştik, peki şimdi ne olacaktı?

Tanrım, onunla konuşmam mı gerekiyordu? Ayrıca, arada bir

görüştüğü kız arkadaşı Nikki burada ona asılırken onunla nasıl konuşabilirdim ki? Birdenbire, Ripper'ın onda ne bulduğunu anlayamamıştım. Neden bir kulüp fahişesiyle birlikte olarak yıllarını harcıyordu ki? O kız sahte ve ucuz biriydi, gerçekten ne kadar ucuz olduğunu daha da vurgulamaktan başka bir işe yaramayan korkunç kıyafetler giyiyordu. Bir anda, daha önce aklımın ucundan bile geçmeyen bir kadından nefret etmeye başlamıştım.

Tanrım, kendimi çok rahatsız hissediyordum, garip bir şekilde utanmış ve çok göze batıyormuş gibiydim. Kulüpten başka herhangi bir yerde olmayı diliyordum, böylece Ripper bana dik dik bakmayı bırakabilirdi.

Aptallık edip ona doğru bir bakış attım ve tabii ki merakla bana bakıyordu. Ya da nefretle. Arkamı döndüm ve etrafımda dönen konuşmalara konsantre olmaya çalıştım.

“Tegen,” dedi Dorothy, bir kolunu kızının omuzlarına atıp onu kendine doğru çekti. “Herkesi iyi haberi versene.”

Dorothy'nin kızı berbat durumdaydı. Neredeyse on altı yaşındaydı ve hâlâ ortaokuldaki beceriksizliğini üzerinden atamamıştı. Dorothy'nin alev kızılı saçlarını almıştı ama onunkiler daha turuncumsu bir tondaydı. Dorothy'nin saçları kalın, uzun ve belli belirsiz dalgalıyken Tegen'inki kıvrıkcıktı ve genellikle hep dağınık oluyordu. Yeşil, badem şeklindeki gözleri her zaman bir çift kalın, siyah çerçevenin ardına gizlenirdi. Tüm dişlerinde ise neden parlak turuncu lastik bantlarla iyi görüldüğüne karar verdiğini anlamadığım diş telleri takılıydı. Kıyafetleriye...

Dorothy'nin tüm çabalarına rağmen Tegen bir kız gibi giyinmeyi reddediyordu. Erkeksi görünümünün seksi olamayacağından değil. Eva gibi kadınlar da öyleydi. Tegen kendisine iki beden büyük gelen, çirkin giysiler içinde yüzen beceriksiz küçük bir kız çocuğu gibi görünüyordu.

“Tegen?”

Tegen cevap vermedi hatta annesini duymamıştı bile. Çimlerin karşı tarafına bakmakla o kadar meşguldü ki...

Bakışlarını takip ettim. *Cage.*

Midem bulanmıyor olsaydı, buna gülerdim. Tegen'ı karanlık bir

köşede oturup *Dashboard Confessional* dinlemediği zamanlarda, abime bakarken bulabilirdiniz.

Tegen'in Cage'e âşık olduğu bir sır değildi; bunu hiçbir zaman saklamamıştı ve bana kalırsa Cage'in peşinde üzgün bir köpek yavrusu gibi dolaşması çok üzücüydü. Aslında daha çok utanç vericiydi. Bana göre.

"Bebeğim?" dedi Dorothy onu hafifçe sarsarak.

Tegen başını kaldırıp baktı. "Ne oldu?"

"İyi haberlerin," diye tekrarladı Dorothy. "Hadi, herkese söyle."

Tegen'in yanakları pembeleşti. "Anne," diye mırıldandı. "Gerçekten mi? O kadar da önemli değil."

Dorothy ona şaşkınlıkla baktı. "Hikâyen ulusal bir gazetede yayımlandı ve bu önemli bir şey değil, öyle mi?"

Eva, Tegen'in saçını çekiştirerek sırttı. "Bu harika bir şey, bebeğim. Seninle gurur duyuyorum."

Tegen gözlerini devirerek omuz silkti. "Sadece aptal bir yarışmaydı," dedi ve çok da gizli olmayan bir şekilde abimi süzmeye geri döndü. Dorothy ve Eva sohbetlerine devam ederken ben de soğuk terler dökmeye devam ediyordum çünkü Ripper hâlâ bana merak-nefret dolu bakışlarıyla bakıyordu.

"Bebeğim," diye mırıldandı Nikki, elini Ripper'ın üst bacağına gezdirirken. "Neyin var senin?"

Onun nesi mi vardı? Hâlâ ölmeyi bekliyordu, olan şey buydu.

Lanet olsun, berbat durumdaydı. Alkol zehirlenmesinden dolayı kendinden geçmesini saymazsanız, neredeyse bir haftadır uyumamıştı.

Lanet olsun, Danny ona ne demişti?

Ripper, sen hâlâ güzelsin. Birkaç yara izin var. Ne olmuş yani?

Danny onu hem gerçek hem de mecazi anlamda becermişti. Ona güzel dediği anda işi bitmişti.

Tanrım, o alt tarafı bir insandı.

Ripper titreyen elleriyle önündeki piknik masasından sigara paketini aldı, bir tanesini sallayarak dışarı çıkardıktan sonra paketi ağzına götürürken bakışlarını çimenlerin üzerine çevirdi.

* Amerikan Rock Müziği Grubu. (c.n.)

Bu kız neyin peşindeydi?

Danny ondan nefret ediyordu. Öyle olmak zorundaydı. Onun ölmesini istiyordu.

İyi ama ondan neden nefret ediyordu ki? Ona hiçbir bok yapmamıştı. Hatta onunla neredeyse hiçbir şey yapmamıştı.

Şimdiye kadar.

Danny onu ispiyonlamamıştı da.

Neden onu ispiyonlasındı ki? Hafızası onu yanıltmıyorsa o da bunu samimi bir şekilde istemişti.

Ripper gözlerini kapadı ve Danny'nin çırılçıplak göle sıçradığını gördü, su sadece beline kadar geliyordu; uzun sarı saçları sıırılsıklamdı ve vücuduna yapışmıştı. Su tanecikleri kirpiklerine, dudaklarına ve göğüslerine sıçramıştı.

"Aman Tanrım." Güldü. "Çok sarhoşum!"

Evet, Ripper da patlayacakmışçasına sertleşmişti ve bu, onu yakalayıp yere atmaktan, delicesine becermekten başka bir şey düşünmesini zorlaştırıyordu.

"Sorun ne, Bay Huysuz?" diye kıkırdadı Danny. Kollarını Ripper'ın boynuna dolayarak göğüslerini onun karnına, karnını da ereksiyonuna doğru bastırdı. Ripper nefesini tutarak ellerini iki yanında yumruk yaptı. Ona dokunmayacaktı. Ona dokunmayacaktı...

"Ripper?"

Aşağı baktı ve Danny'nin ıslak kirpiklerinin arasından kendisine baktığını gördü. Tanrım.

"Evet?"

"Benimle dans ettiğin için teşekkür ederim," dedi usulca, neredeyse utanmış gibiydi. "Ve beni eve götürmediğin için."

"Tabii," dedi Ripper sert bir şekilde "Büyütülecek bir şey değil."

Danny'nin eli, Ripper'ın boynundan göğsüne doğru kaydı ve orada olan birçok yara izinden birini parmağıyla takip ederken Ripper, gözlerini kapattı. "Benim için öyleydi," diye mırıldandı Danny.

"Danny," diye hırladı Ripper, ona bakmayı reddediyordu. "Bana böyle dokunmaya devam edersen, sonunda yapacaklarımdan ben sorumlu olmayacağım."

Sonra onu hissetti. Dudakları göğsünün ortasına, yara izlerinin en kötü olduğu yerin üzerine yumuşak bir öpücük kondurdu ve orada oylanarak usulca öpmeye devam etti.

Sonra onu duydu. Beynini kapatan ve vücudunu harekete geçiren dört kısa kelime. "Ripper." Danny, onun harap olmuş tenine fısıldadı. "Balo gecemi mükemmelleştir."

Sonra güm bam, hizmetlerin için teşekkür ederim Ripper ve herkes kendi yoluna dağıldı. Kimseye söylemeye ve bu olanları tekrarlamaya gerek yoktu.

Bu da başka bir soruyu aklına getiriyordu. En başta bunu neden yapmıştı ki?

Sarhoş olduğu için mi? Babasını kızdırmak için mi?

Deuce ve Cage sürekli ensesinde dolaştığı için kızın istediği gibi davranma özgürlüğü pek yoktu. Bu yüzden, Deuce'un kendi isteğiyle ilişki kurmasına izin verdiği, aleti olan tek insanlar olan kulüpteki kardeşlerden biriyle yatağa girmesinin bir bakıma mantıklı olduğunu düşündü.

Ancak son zamanlarda Deuce ortalıkta görünmüyordu ve Cage zamanını genellikle kadınlara gömülü bir şekilde geçiriyordu.

Eğer sadece sevişmek isteseydi, kulüpte daha genç ve daha az berbat görünümlü başka kardeşler de vardı.

Lanet olsun... Yoksa bakire miydi?

Tanrım, neredeyse kusacaktı.

Danny bunu ona neden yapmıştı? O, ona ne yapmıştı ki?

"Alo?" dedi Nikki parmaklarını onun yüzünün önünde şaklatarak. "Bu bir parti, unuttun mu? Gevşe biraz."

Evet. Her neyse. Kulüpte her zaman bir parti olurdu. Kulüp üyeleri ve aileleri arasında her zaman birinin doğum günü, düğünü ya da bir bebeğin doğumu kutlanırdı. Donup kaldı. Doğum günleri. Lanet olsun, Danny kaç yaşındaydı?

Ripper anılarını taradı, geçen yılki doğum günlerini düşündü ve...

Rahatlayarak iç çekerken omuzları çöktü. Danny on sekiz yaşındaydı. Her şey yasaldı. Şükürler olsun, Tanrım. O otuz iki yaşına girmeden birkaç hafta önce Danny on sekiz yaşına girmişti.

Nikki'nin elini yüzünün önünden iterek çimenlerin karşı tarafına baktı.

Ve... Danny hâlâ ona bakmıyordu.

Bütün bir haftayı ondan başka bir şey düşünmeden, onun ağzındaki baklayı çıkarıp çıkarmadığını, kulüpte yüzünü gösterip göstermeyeceğini ve kulüpte yüzünü gösterip göstermemesini neden umursadığını merak ederek, Deuce'u her gördüğünde çıldırarak, her an taşaklarının havaya uçacağını düşünerek geçirmişti.

Sigarasını piknik masasının üzerinde söndürdü, paketini aldı ve sallayarak içinden bir sigara daha çıkarttı.

Her şey bitmiş miydi?

Tüm bu olanları unutup yoluna devam edebilir miydi?

Birisinin ona bunun cevabını verebilmesini diledi.

O birisi Danny'ydi ve bu arada hâlâ ona bakmıyordu.

Lanet olsun, kendisi ise hâlâ ona bakıyordu.

Kendini durduramıyordu.

Danny, Nikki'nin doğal versiyonuydu. Doğal sarı saçları ve doğal bronz bir teni vardı, çok fazla makyaj yapmasına gerek yoktu.

Dokuz yıl önce Nikki'yle ilk tanıştığında, onu kendi kadını olarak görece kadar sevmişti. Çok seksi, oldukça kıvrımlıydı ve yataкта tam bir ucubeydi. Tek sorun, hiçbir zaman diğer kadınları bir kenara bırakmayı isteyecek noktaya gelmemiş olmasıydı ve garip bir şekilde Nikki bunu sorun etmemişti. Frankie olayından sonra berbat bir halde eve döndüğünde, Nikki üzgün görünmüyordu. Umurunda bile olmamıştı.

İşte o zaman Ripper onun da diğer kulüp fahişeleri gibi olduğunu, sadece kulübün ona verebilecekleri için onun yatağına girdiğini anlamıştı. Yine de umurunda değildi. O sadece arada bir birkaç banknot attığı orospunun biriydi. Nikki kulüpteydi, o da istediği zaman bacak arasına ulaşıyordu. Herkes istediğini alıyordu.

Nikki'ye baktığında kaşları çatıldı. Boyalı sarı saçları kuruyup kabarmıştı, makyajı pul pul olmuştu ve gözleri yorgun görünüyordu. Tüm o kıvrımları genişlemişti. Kadın perişan haldeydi, olduğundan daha yaşlı görünüyordu ve ne yazık ki hâlâ eskiden sevdiği o minik deri eteğin içinde güzel görünmek için çabalıyordu.

Evet, artık işe yaramıyordu.

Tekrar Danny'ye baktı. O harika vücuda, onu saran daracık pembe yazlık elbiseye, hafif bukleler halinde sırtından aşağı dökülen uzun sarı saçlarına ve...

Onun içindeydi.

Onun içine girmişti.

Lanet olsun. Hâlâ olanları kavrayamıyordu. O ânın yaşandığını biliyordu, o âna dair anıları vardı ama idrak edemiyordu. Frankie olayının öncesinden beri bu kadar güzel bir kadınla birlikte olmamıştı.

Ripper en son ne zaman Danny gibi biriyle birlikte olduğunu bile hatırlayamıyordu. Kusursuz, iyi ve... neredeyse hiç dokunulmamış. O bakire değildi, değil mi? Bakire gibi davranmamıştı. Tanrım, onun bakire olmadığını umuyordu.

“Bütün gün böyle mi olacaksın?” diye sordu Nikki.

Onu duymazdan geldi. Danny hareket halindeydi, kulüp binasına doğru yürüyor, vücuduna yapışmış tüm o pembe kumaş, yavaş yavaş üst bacağından yukarı doğru çıkıyordu. O bacakların beline dolandığını, Danny'nin tırnaklarının omuzlarına saplandığını ve onun içine her girdiğinde adını haykırdığını hatırlamıştı.

Ripper gözünü ona dikti. Baktı, baktı ve... Danny ona doğru bir bakış fırlattı ve evet, sonunda ondan bir tepki almıştı. Danny'nin gözleri kocaman açıldı, yüzü kızardı ve hızla kafasını başka bir yöne çevirdi.

Peki... Bu ne kahrolası anlama geliyordu?

Danny, onu becerdiği için utanmış mıydı? Onun gibi bir kızı bundan dolayı suçlayamazdı.

Ancak... o gece aleti için yalvarmıştı. İnlemiş, yalvarmış, amını onun ağzına dayamış ve saçlarını yolarcasına çekiştirmişti.

Onun altında çırpınırken, “Ripper,” diye bağırmıştı. “Şimdi, lütfen, lütfen, şimdi...”

Ya o gece onu balodan alan o olmasaydı?

Ya onu alan Bucket, Dirty ya da ZZ olsaydı?

Onun yerine onları becerir miydi?

Peki, bu umurunda mıydı?

Hayır. Vajina, vajinaydı. Islak, sıcak ve sıkı olduğu sürece, aleti ne hangi kadının geçici bir yuva sağladığı umurunda değildi.

O lanet şeyin içine başka kimin girdiği de umurunda değildi.

Oysa Danny... Birdenbire böyle şeyleri umursamaya mı başlamıştı?

Hayır. Hayır, umurunda değildi.

Aslında evet, umurunda sayılırdı.

Lanet olası derdi neydi bunun?

Hiçbir derdi yoktu.

Umurunda bile değildi. Nikki, çimenlerin karşı tarafında duran kulüp fahişesi, birkaç hafta önce bar tuvaletindeki esmer hatun, hiçbirinin önemi yoktu çünkü vajina, vajinaydı.

Ripper, balo gecemi mükemmelleştir.

Ripper, Danny'nin gecesini ne kadar mükemmelleştirdiğinden emin değildi ama Danny'nin onun gecesini oldukça muhteşem hale getirdiğinden emindi.

Muhteşem. En son ne zaman seksi tanımlamak için muhteşem gibi bir kelime kullanmıştı?

Bekâretini kaybettiği sarışın sürtükleyken mi? Tiffany bilmem ne?

Hayır. O sadece "lanet olsun, bu harika hissettiriyor"dan ibaretti ve bir dakika sonra sona ermişti.

On yıl önce Eva'yla Kami bir anda ortaya çıktıklarında ve Cox'la birlikte o sıska zengin sürtükle bir odada kilitli üç gün geçirdiklerinde mi?

Hayır. O karmaşa sadece öyle görülebilirdi. Bir karmaşa olarak. Sert bir seks festivaliydi, evet ancak Cox'un artık o sürtükle evli olduğunu ve Kami'nin ona kızdığında Cox'u kışkandırmak için Ripper'ı kullanmayı sevdiğini düşünürsek buna yine bir karmaşa diyebilirdik. Bu olay her beş saniyede bir oluyordu ve o kadar sinir bozucuydu ki o üç günlük seks festivalinin hiç yaşanmamış olmasını dilemeye başlamıştı.

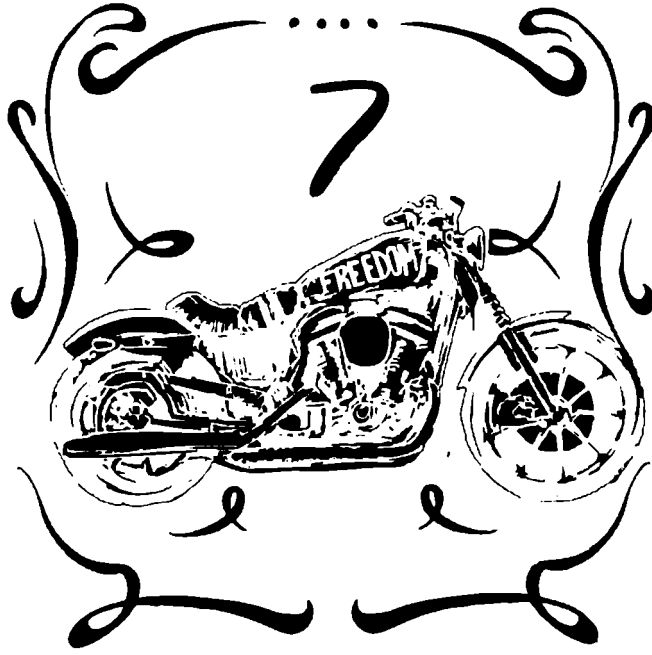
Yani, hayır. Daha önce hiç muhteşem bir seks yapmamıştı.

Şu âna kadar.

Lanet olsun, onun sorunu neydi?

Deliriyordu, sorunu buydu.

Sonunda aklını kaçırmıştı.

“Tuhaf davranıyorsun.” Anabeth, ayak tırnaklarına oje sürerken başını kaldırıp bakmaya zahmet etmeden konuşmuştu. “Her zamankinden daha tuhaf yani.”

Ellie okuduğu kitaptan kafasını kaldırıp bize baktı. “Haklı. Balodan beri bir garip davranıyorsun.”

Gözlerimi devirerek makyaj aynama döndüm, şeftali rengi dudak parlaticısını hafifçe dudaklarıma sürdüm, sadece biraz parlaklık ve doğal bir renk katacak kadar. Sonra uzun, sarı buklelerimi düzelttim, rimelimi yeniden sürdüm; kot eteğimin fermuarını bir kez daha kontrol ettim, pembe tişörtümü düzelttim ve tekrar eski haline getirdim. Acaba bugün saçlarım düz olsa daha mı güzel görünürdü?

“Cidden Danny, neyin var senin? Ve neden bu kadar çok makyaj yapıyorsun? Fahişe gibi görünüyorsun.”

Benim neyim mi vardı? Berbat haldeydim. Tek düşünebildiğim Ripper ve gölde olanlardı.

Dorothy’nin yaklaşık iki hafta önceki doğum günü partisinden beri kulüpten, sanki orada vebalı biri varmış gibi kaçıyordum. Evde benimle takılacak kimsenin olmaması umurumda değildi; Ripper’la tekrar karşılaşmaktan deli gibi korkuyordum.

Onu düşünmeyi neden bırakamıyordum?

“Danny, sorun ne...”

Bir anda arkamı döndüm. “Ripper’la yattım,” dedim bir anda düşünmeden ve ardından hemen elimle ağzımı kapattım.

Ellie’nin ağzı açık kalmıştı. Bu, Anabeth’in sırtışından tamamen farklı bir tepkiydi.

“Ripper,” dedi Ellie yavaşça. “Bizim bildiğimiz *Ripper* mı? Babanın bilmem ne *çavuşu* olan adam mı?”

Başımı olumlu anlamda salladım.

Anabeth heyecanla dolu bir çığlık attı. “Sonunda!” diye bağırdı. “Bakire olarak öleceksin sanmıştım!”

Ona ters ters baktım. “Bakire değildim ki.”

Yüzünü buruşturdu. “Shawn O’Brian sayılmaz. Neye benziyordu? Ormanda geçirdiğin beş korkunç dakikaya mı? Yani sayılmaz.”

“Tanrım, Anabeth,” diye mırıldandı Ellie. “Senin bütün hayatın seks üzerine kurulu.”

“Yani?” diye karşılık verdi Anabeth. “Kurgusal karakterlerle seks yapmaktan iyidir!”

Ellie çalışma sandalyemden fırladı. “Ben kurgusal karakterlerle seks falan yapmıyorum!”

“Ah lütfen, okuduğun kitapları gördüm. Kaslı erkekler, bakire kadınlar ve şehvet dolu sevişmeler. Boşalmak için değilse neden o saçmalıkları okuyasın ki?”

Ellie, çileden çıkmak üzereydi. Gözleri yuvalarından fırlamış, burun delikleri genişlemişti.

Anabeth onu görmezden gelerek bana döndü. “İyi miydi?” diye sordu.

Yüzümü avuçlarımdan içine gömdüm ve parmaklarımdan arasından arkadaşlarıma baktım. “Evet.”

Anabeth’in gülümsemesi muzip bir hal aldı.

Ellie yuvalarından fırlamış gözlerini bana çevirdi. “Ondan gerçekten *hoşlanıyor* musun? O çok... *yaşlı*.”

Ondan hoşlanmak mı? Ondan gerçekten *hoşlanmıyordum*... değil mi?

Anabeth güldü. “Aman, kimin umurunda. Daha kaç yaşında ki, otuz mu?”

“Sanırım otuz iki,” dedim, Ellie’nin yüzü tiksintiyle buruşurken yüzümü buruşturdum.

“Onu boş ver,” dedi Anabeth umursamaz bir tavırla. “Ripper çok seksi. Kocaman, kötü ve yaralarla kaplı. Büyüklükten bahsetmişken ne kadar, *çok büyük mü?*”

“Yaralarla kaplı mı?” Ellie, Anabeth’e bön bön baktı. “Adamın yüzünün yarısı yok!”

Ellerimi yüzümden indirdim ve ikisine de ters ters baktım.

“Ne? Bu gayet yerinde bir soru!”

“Bu seni ilgilendirmez! Ve onun yüzü yarım falan değil!”

Anabeth’in sırtışı şeytanca bir hal aldı. “Aman Tanrım. Ondan gerçekten hoşlanıyorsun!”

“İğrenç,” diye mırıldandı Ellie. “Sadece her yerinin deforme olmasıyla kalmıyor, aynı zamanda baban olacak yaşta.”

Anabeth ciddi bir ifadeyle başını sallayarak, “Bu onu daha da ateşli yapıyor,” dedi.

“Babam olacak yaşta falan değil!” diye bağırdım. “Babam ellili yaşlarda!”

“Neyse ne,” dedi Ellie. “Mesele bu değil. Mesele senin deli baban için çalışan *kendinden büyük* ve vücudu deforme olmuş bir adamdan hoşlanman. Kendini gerçekten onunla çıkarken görebiliyor musun?”

Onunla çıkmak mı? Ripper’la bir randevuya çıkma düşüncesi saçmaydı. O, birlikte yemeğe ve sinemaya gidebileceğiniz türden bir adam değildi. O, sizi gölden çıkarıp yere yatıran, size hırlayan ve her yerinizi elleyen, size yapmak istediği tüm pis şeyleri söyleyen... ve sonra da yapan bir adamdı. Sınır tanımayan, istilacı, zihin uyuşturan, rahatsız edici derecede harika şeyler. O geceyi hatırlayarak gözlerimi sımsıkı kapattım...

Gittikçe çılgınlaşan öpücüklerin arasında, “Siktir,” diye mırıldanıyordu. “Siktir Danny, siktir... Seni öyle sert becereceğim ki... Çığlık atacaksın, bebeğim.”

Beni gölden çıkardı ve birbirine karışmış uzuvlardan oluşan bir yığın halinde yere yuvarlandık, ereksiyonunu karnıma sürterek vücudunu benimkine bastırdı. Refleks olarak içimde gelgitli bir ihtiyaç dalgası kabarıırken sert kol kaslarını avuçladım.

“O amcığış istiyorum, bebeğim,” diye hırladı kısık sesle, vücudumdan aşağı doğru emerek ve ısırarak ilerliyordu. “Ver şu güzel amını bana.”

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Neyim vardı benim? Bana tek seferlik bir fahişeymişim gibi davranmıştı ve ben onun hakkında fanteziler mi kuruyordum? Iyy.

Anabeth kahkahalara boğuldu. “Kim çıkmaktan bahsetti ki? Sadece ondan sıkılana kadar onunla bir sürü ateşli, terli ve gizli seks yap.”

Midem düğümlenmiş bir şekilde makyaj aynama geri döndüm ve dudak parlatıcıma uzandım. “Beni istemiyor,” diye mırıldandım.

Anabeth homurdandı. “Sadece babandan korkuyor. Tek yapman gereken onun önünde kendini sergilemek. Ona neyi kaçırdığını göster.”

Tam olarak neyi kaçıırıyordu? Yansımama bakıp Nikki’yi düşündüm. Onu bu kadar uzun süre yanında tuttuğuna göre ondan hoşlanıyor olmalıydı. Sarı saçlar ve mavi gözler hariç, birbirimizden oldukça farklıydık. O uzun boyluydu, ben ortalama boydaydım. Onun kum saati gibi kıvrımları vardı, bense zayıftım ve kıvrımlarım belli belirsizdi. Onun çok sayıda dövmesi vardı, deri kıyafetleri, kırmızı ruju ve uzun tırnakları tercih ediyordu. Oysa benim hiç dövmem yoktu, asla deri giyme zdim, pastel renkleri tercih ederdim ve tırnaklarımı kısa, manikürlü tutardım.

“Onun tipi olduğumu sanmıyorum.”

“Ah lütfen, bir kere sen çok güzelsin, herkesin tipisin. Ben bile seni istiyorum.”

Ripper’ın bana ters ters baktığını, olanlar için beni suçladığını hayal ettim ve derin bir nefes verdim. “Beni bir daha istemediğinden oldukça eminim,” diye fısıldadım.

Anabeth yanımda belirdi.

“Sen, onu bir daha istiyor musun peki?”

Onun aynadaki yansımasına baktım.

İstiyor muydum? Bu yüzden mi onu düşünmeden edemiyordum? Ya da onun tarafından dokunulmanın ne kadar inanılmaz bir his olduğunu düşünmeden.

“Evet,” diye fısıldarken kendimi tek kelimeyle gülünç hissediyordum.

Aynadaki yansımam bana sırıttı.

“O zaman onun seni istemesini sağlayacağız.”

“Emin değilim ama sanırım başkan bizi cezalandırmaya alışıyor.” Bucket, verandadaki sandalyesinde arkasına yaslanıp kulübün arka bahçesine bakıyordu.

Ripper, çimenlerin üzerinden Danny ve iki arkadaşının; kısa saçlı, seksi bir sarışının ve güzel, kıvrımlı bir melezin güneşlendiği yere baktı. Lanet olası bikinileriyle. Danny’ninki pembeydi. Parlak pembeydi ve kumaştan çok ipten yapılmıştı. *Ne. Sikim. Oluyordu.* Bu boku bilerek yapıyordu.

Bucket da onu gözleriyle beceriyordu. Herif, kızın babası olacak yaştaydı ama sözde genç kızların akınına uğrayacak kadar yakışıklıydı. Ripper’ın bildiği kadarıyla Bucket, yirmi beş yaşından büyük bir kadını hiç becermemişti.

Bu, şu âna kadar umurunda bile olmayan bir şeydi.

Ta ki Danny dışarıda çırılçıplak zıplayıp şimdi bir de memeleriyle kıını sergileyerek yatana ve Bucket da ona bakana kadar. Bir kez daha, *ne oluyordu lan?*

“Evet,” diye mırıldandı. “Kesinlikle cezalandırıyor ve dik dik bakmayı kes yoksa başkan seni yumruk manyağı yapacak.”

Ya da bunu o yapacaktı. Evet, Bucket’ı yere sermesine iki saniye kalmıştı.

Dışlerini sıkarak gözlerini Danny’nin olmadığı bir yöne doğru çevirdi ve başka bir şeyler düşünmek için kendini zorladı. Herhangi bir şey.

“Bu ikisi kaç yaşında?” diye sordu Bucket. “Danny on sekiz yaşında, değil mi? Arkadaşları da öyle olabilir.”

“Dostum,” dedi Tap. “Benim kızım ondan sadece birkaç yaş büyük. Kapa şu lanet eneni.”

“Senin kızından bahsetmiyorum,” diye karşılık verdi Bucket.

“Bunu aklından bile geçirme.” Eva, kuağında Ivy’le Bucket’ın yanındaki sandalyeye oturdu.

“O da ne, Foxy?” dedi Bucket sırtarak. “Birdenbire yaş ayrımcılığı yapmaya mı başladın? Senin ihtiyarın, alt taraflarına daldığı için başkana iki kurşun sıktığını hatırlıyor gibiyim.”

Eva’nın iri, gri gözleri kısıldı. “Kapa eneni,” diye karşılık verdi Bucket’a. “Ben sadece Danny’yi düşünüyorum. Sizin olduğunuz sarpıklar gibi davranmanız onu yalnızca üzecek.”

“Sapıklar!” diye bağırdı Bucket, Eva’nın dediğine alınmış bir şekilde. “Kulübümün arkasında yarı çıplak yatan üç ateşli kız var ve sanki körmüşüm gibi mi davranmalıyım? Sikerim böyle işi. Başkan düpedüz bize kötülük yapıyor. Hem Danny neden evde değil?”

Çünkü, diye düşündü Ripper Eva’ya bakarak, *biri Deuce’u parmağında oynatıyor.*

“Çünkü...” Eva iç geçirdi. “Evde kimse yok, onun neden evde olması gereksin ki?”

“Evde olabilirdin,” diye mırıldandı Ripper. “Evde olmalıydın.”

Sürekli bir motosiklet kulübünün etrafında takılmaması; genç kızlara motosiklet kulüplerinde kendilerine ait bir oda vermemesi ve onu, bikinileriyle ortalıkta yatan kızları izlemek zorunda bırakıp yanlışlıkla onları becermeye karşı savunmasız bırakmaması gerekiyordu. *Yine.*

Tap ona kötü bir bakış fırlattı. “Pisliğin teki gibi davranıyorsun, kardeşim,” dedi.

“Sorun değil,” dedi Eva sessizce. “Ama bir şeyi açıklığa kavuşturalım, olur mu Ripper?”

“Neymiş o, bebeğim?” dedi Ripper alaycı bir tavırla.

“Bilmiyordum,” dedi Eva sakın bir sesle. “Sana ne yaptığını bilseydim, ben...”

“Ne yapardın?” diye bağırdı Ripper, ayağa fırlarken sandalyesini geriye doğru devirdi. “Ne yapardın, sürtük? Ona ninni mi söyledin? Her şeyin yoluna gireceğini mi söyledin? Söz konusu o olunca aklın havaya uçuyordu! Hiçbir bok yapmazdın.”

Ivy gözyaşlarına boğuldu ve Bucket aniden Ripper’ın dibine girip onu geriye doğru itti. “Uzaklaş buradan, lan,” diye tısladı. “Ve başkan, kadınıyla böyle konuştuğun için o lanet kulüp armasını senden almadan önce sakınleş.”

“Bir bok yapmazdı!” diye tekrarladı Bucket’a doğru eğilip Eva’yı göstererek. “Seni onunla gördüm, Eva! Sana saçma sapan şeyler anlatıyordu, sensiz uyuyamadığını söylüyordu, senin için neden LA-NET OLASI BİR TETİKÇİ TUTTUĞUNU açıklıyordu ve sen de bebek gibi ağlayıp ona her şeyin yoluna gireceğini söylüyordun!”

“Siktir git buradan!” diye bağırdı Bucket onu geriye doğru iterek.

Eva, bir anda Bucket'ın yanında belirdi. "Frankie gözünü aldığı için üzgünüm," diye tısladı. "Benden de hayatımın yirmi iki yılını aldı! Eğer Frankie'nin ellerinde bir şey kaybetmenin nasıl bir his olduğunu anlayacak biri varsa o da benim!"

"Canın cehenneme," diye bağırdı Ripper öfkeyle. "Çekip gidebilirdin, başkanı arayabilirdin, babana bir şeyler söyleyebilirdin. Lanet olası seçeneklerin vardı! Benim böyle bir lüksüm yoktu, Eva, öylece çekip gidemedim! Oradan siktir olup gidemedim!"

"Ben de öyle," diye fısıldadı Eva.

Ripper aşağı doğru ona baktı ve ne demek istediğini anlamaya çalıştı.

Deuce arka avluya çıkıp onlara dikkatle bakarken, "Kendinize gelin," diye mırıldandı Bucket ve kenara çekildi.

"Ne haltlar dönüyor burada?" diye hırladı Deuce.

"Hiçbir şey," dedi Eva sakın bir ses tonuyla, gözleri hâlâ Ripper'ın üzerindeydi. "Ripper ve ben sadece Danny'nin arkadaşlarından hangisinin bikinisinin daha iyi görüldüğü konusunda küçük bir tartışma yaşıyorduk."

Deuce'un gözleri çimenlere kaydı ve kocaman oldu, burun delikleri genişledi. "Danielle Elizabeth West!" diye kükredi ve onları iterek kızına doğru ilerledi. "Üzerindekilerin geri kalanı nerede, lan?"

Eva, Ripper'a belli belirsiz, hüzünlü bir gülümsemeyle baktı. "Bir taşla iki kuş," dedi usulca ve arkasını döndü. Ivy'yi, Tap'ın kucağından aldıktan sonra kulüp binasının içinde kayboldu.

"Dostum," dedi Tap ayağa kalkarken. "Sen birinci sınıf bir pisliksin."

"Aynen öyle," dedi Bucket, Ripper'a ters ters bakarak. "Nefretini hak eden Foxy değil, Frankie."

Onları görmezden gelerek kendini bir pislik gibi hisseden Ripper, avludan hışımla geçip kulübe girdi. Ağzını hiç açmamalıydı. Eva hakkındaki gerçek hislerini bunca zamandır kendine saklamıştı ama Danny'yle yaşadığı bu olay yüzünden sinirleri bozulmuştu. Günün yarısında kendini gergin hissediyordu, diğer yarısında ise...

Onu istiyordu. Lanet olası, çok güzeldi ve Ripper ona sahip olmuştu. Vücudunda dokunmadığı, ağzını sürmediği hiçbir yer yoktu.

Daha fazlasını istiyordu.

Siktir, ne yapıyordu?

Onu unutması gerekiyordu, onun hakkında fanteziler kurması değil. Onunla ilgili fanteziler kurması sadece onu tekrar becermesine neden olacaktı ve onu tekrar becermesi de onu tekrar, tekrar ve tekrar becermesine neden olacaktı.

Lanet olsun, onun buradan gitmesini diledi. Eve gidebilirdi veya başka bir yerde takılabilirdi, annesiyle yaşayabilir veya Fransa'da bir üniversiteye gidebilirdi.

Ripper, anahtarını kapı deliğine sokmuştu ki duyduğu kıkırdama sesleriyle birden donakaldı. Başını çevirdiğinde Danny'nin iki arkadaşıyla birlikte olduğunu ve Deuce'un üçünü koridorun aşağısına doğru sürüklediğini gördü. Arkadaşları ona bakıyordu, sarışın olan kıkırdıyor, melez olan kaşlarını çatmış ona bakıyordu ve Danny kıpkırmızı kesilmiş, ondan başka her yere göz gezdiriyordu.

Siktir. Onlara söylemişti. O koca ağzını açmış ve aptal arkadaşlarına olanları söylemişti.

Danny'ye bakmakla o kadar meşguldü ki Deuce kafasının arkasına bir tane patlatana kadar Deuce'un yanında durduğunu fark etmemişti bile.

Deuce, "Neye bakıyorsun sen?" diye sorarak kafasına bir tokat daha patlattı.

"Hiçbir şeye," diye mırıldandı. Anahtarını çevirerek kapısını açtı ve ardından hızla kapattı. Kapıya yaslanarak aşağı kaydı, yere oturdu ve yüzünü ellerinin arasına gömdü. Onun nesi vardı böyle? Neden onu düşünmeyi bırakamıyordu?

O kadar uzun zamandır hiçbir şey umurunda olmamıştı ki bunun nasıl bir his olduğunu unutmuştu. Herhangi bir şey hissetmenin ne kadar korkunç olduğunu unutmuştu.

En son bir şeyi umursadığı zaman...

Ripper'in bilinci yerine geldiğinde alevler içindeydi. Tüm vücudu. Yüzüne ve göğsüne sıcak, ıslak, ateş gibi bir şey dökülürken öksürdü ve öğürdü. Çığlık çığlığa bağırarak kıpırdamaya çalıştı ama onu bağlayan ipler hareket etmesine izin vermiyordu.

“Uyan, uyuyan güzel.” Frankie güldü ve Ripper keskin bir fermuar sesi duydu, sonra Frankie yanına diz çökerken etrafındaki havanın değiştiğini hissetti. Bir ağız dolusu sıcak sidiği tükürerek güçlükle nefes almaya çalıştı.

“Bu lanet olası şeyi son bir kez daha deneyeceğim, Atlı. Bana istediğimi vermezsen, gebereceksin.”

Vücudu şoktan titreyen, derisi yanan, son ölüm darbesinin ne olacağını göremeyen Ripper sessiz kaldı ve tüm bu olanların bir an önce bitmesi için dua etti.

Frankie, küfrederek Ripper’ın ayak bileklerini el bileklerine bağlayan ipi çekiştirdi ve kesmeye başladı. Artık bağlı bir şekilde cenin pozisyonunda olmayan Ripper yana doğru düşerek sırtüstü yığıldı. Frankie onun hayalarını tutarak sıktı ve бүktü.

“Konuş, seni lanet olası bok kafalı,” dedi hırlayarak.

Nefes al. Sadece nefes almaya devam etmek zorundaydı. Frankie işini bitirene kadar nefes alıp vermek zorundaydı.

“KONUŞ!” diye kükredi Frankie hayalarını daha da бүkerken.

Acı, aniden kasıklarından yukarıya çıktı ve midesinde zirveye ulaştı. Artık istese bile konuşamazdı.

Nefes al.

Sadece nefes al.

NEFES AL, LANET OLSUN. NEFES AL.

“Hey, Frankie!” diye bağırdı yüksek bir ses.

Frankie onu serbest bıraktığında Ripper’ın titreyen vücudu gevşedi. Öğürerek başını yana çevirip tükürük, sidik ve safra dolu midesini yere bıraktı.

“Ne var?” dedi Frankie homurdanarak.

“Eva, lanet telefonumu patlatıyor, kardeşim.”

Ripper, Frankie’nin ayağa fırladığını, ağır, çizmeli adımlarının zeminde çıkardığı sesi, bir kapının gıcırdayarak açıldığını ve sonra çarparak kapandığını duydu.

Ripper’ın yalnız olduğunu fark etmesi çok sürmemişti.

Yalnızdı...

İki seçeneği vardı. Yerde cırılçıplak ve kanlar içinde yatmaya devam edip ölmeyi bekleyebilir ya da deneyebilirdi.

Hayatının bu şekilde sona ermesine izin veremezdi.

Lise terk, hayatında hiçbir bok yapmamış bir suçlu, ölse bile bunu umursayacak bir kadını ya da çocuğu olmayan biri olarak ölemezdi. Denemek zorundaydı.

İstemediği öğürürken ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken Ripper yan tarafına dönmeye çalışıyordu. Binbir zorlukla dişlerinin arasından havayı içine çekiyordu, zor nefesler alıp vererek vücudunun üst kısmını doğrultmayı başarmıştı.

Nefes al.

Sadece nefes al.

Kör edici acıya rağmen dişlerini sıkarak, bağlı bilekleriyle vücudundan aşağı uzandı...

Parmak uçları ayak bileklerindeki ipe değdi.

Bir hamle ve acı dolu bir haykırıyla, sahip olduğu tüm enerjiyle, vücudunu biraz daha öne uzattı ve ayağındaki düğümü yakaladı.

Evet. En son bir şeyi umursadığı zaman, deli bir orospu çocuğunun elinde öleceğini düşündüğü zamandı. Ondan sonra, olmamış olan o şeyle o kadar çok meşgul olmuştu ki olmasını dilemeye başlamıştı.

Şimdiye kadar.

Bir meleğin yüzüne ve bir erkeği çıldırtmak için yapılmış bir vücuda sahip küçük sarışın bir kadını yanlışlıkla becerene kadar. Danny her erkeğin ıslak rüyasıydı; dürüst, iyi, tatlı, son derece muhteşem ve bir fahişe gibi sevişen bir kız.

Eğer başka biri olsaydı, başka birinin kızı olsaydı, bir haftasını onun içinde geçirir, onu öldüresiye becerir, bacaklarını ortadan ikiye ayırır ve istediğini alırdı. Lanet olsun, istediği şey oydu.

Onu istiyordu.

Ancak o başkasının kızı değildi. O, Deuce'un kızıydı ve bu onun için en az Frankie kadar ölümcüldü.

Üzerime bir eşofman geçirerek Anabeth'e baktım. "Bu herbat bir plandı."

Söylediklerimi duymazdan geldi. "Ah, lütfen, sürekli sana bakıyordu. Eğer baban çılgına dönmeseydi, Danny, sana garanti ederim ki şu an Ripper'ın motosikletinin üzerine eğilmiş olurdun."

Tabii fakat onu yerine *herkesin önünde* babamdan azar işitmiştim ve şimdi öncekinden de daha fazla utanıyordum. Aslında bunun hayatım boyunca en utandığım an olduğuna emindim.

“Aman. Tanrım.” Ellie odamın kapısını arkasından kapattı ve kapıya yaslandı.

“Neyin var senin?” diye sordu Anabeth.

“Adı *Dirty*” olan bir adam, ki ona çok uyan bu ismi buldukları için ailesine tebriklerimi sunuyorum, benden ona sakso çekmemi istedi. Aslında daha çok emretti.”

“Peki yaptın mı?” diye sordu Anabeth.

“Bunu sorduğuna inanamıyorum!”

“Evet, bayan ahlak bekçisi, sordum.”

“İıı, ıykkk. O gerçekten de kirli biri.”

Anabeth homurdandı. “Gerçekten buna mı üzüldün? Alt tarafı sana asılmış, ne var bunda?”

Ellie kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. “*Sürtük, lanet dizlerinin üzerine çök ve bana sakso çek*’ demenin asılmak sayılıp sayılmadığından emin değilim. Mümkün olan en hafif ifadeyle küçük düşürüldüğüme inanıyorum.”

“Hoşuna gitmiş,” dedi Anabeth onunla alay ederek.

“Neyin hoşuma gittiğini biliyor musun?” diye bağırdı Ellie, gözleri yuvalarından fırlamıştı. “Cage bana senden daha iyi seviştiğimi söylediğinde, işte bu hoşuma gitmişti!”

Ağzım açık kalmıştı, Anabeth şimdiye kadar duyduğum en yüksek sesli çığlıklarından birini attı ve bir yastık odanın öbür ucuna doğru uçarken Ellie eğildi.

“Seni sürtük!” diye bağırdı Anabeth.

“Ben mi?” diye aynı şekilde karşılık verdi Ellie. “Kasabanın yarısıyla yatan sensin!”

“İkiniz de sürtüksünüz!” diye bağırdım. “Ve de hainsiniz!”

“Ah, lütfen Danny, bize kıyamazsın. Abin bu minicik kasabadaki en seksi parça.”

“Hayır! O bir fahişe, ahmağın teki ve biraz beyin özürlü olabileceğini de düşünüyorum ama kesinlikle seksi falan değil!”

“Üzgünüm, Danny,” dedi Ellie kuru bir sesle. “Gerçekten de öyle.”

* (İng.) Kirli. (c.n.)

İkisine de ağzım açık bir şekilde baktım. “Ne yaptığınızın farkında mısınız siz? Arkadaşlığımızı mahvettiniz! Kardeşiyle yattığınız biriyle arkadaş olamazsınız!”

Anabeth dediklerimi umursamadan ayak tırnaklarına oje sürmeye geri dönmüştü. “Lütfen, Danny. Cage’in kimseyi iki kez becermediğini biliyorsun.”

“Hayır, bilmiyordum ve neden bilmiyordum biliyor musun? *Çünkü o benim abim!*”

Ellie kitabına dönerek, “Artık biliyorsun,” dedi. “O yüzden sakın ol.”

Büyük bir gümbürtüyle yere çöktüm ve yüzümü ellerimin arasına gömdüm. “Aman Tanrım,” diye mırıldandım. “Hayatımdan nefret ediyorum.”

“İşte bu yüzden bir erkek arkadaşın yok,” dedi Anabeth sertçe. “Çok dramatiksin.”

Elinde açılmamış bir şişe tekilayı sıkıca tutan Ripper, kafasını koridora uzattı ve önce sağa, sonra sola baktı. Deuce ve Danny’den uzakta, boş kulübün içinde dolaştıktan sonra mutfağa gitmeye karar verdi; Dorothy’yi lavaboya eğilmiş bulaşık yıkarken Hawk’ı da uzun ahşap masanın başına oturmuş, birasını yudumlarken bulmuştu.

Hawk çenesini kaldırdı. “N’aber?”

“Hiç,” diye mırıldandı Ripper, Hawk’ın yanındaki sandalyeye oturdu.

Dorothy omzunun üzerinden ona baktı ve kaşlarını çatı. “Kahve ister misin?”

Ripper ona ters ters baktı. “Kahve istiyor gibi mi görünüyorum?” dedi elindeki şişeyi havada sallayarak.

Ripper’ın olduğu yöne doğru abartılı bir şekilde göz deviren Dorothy, bulaşıklara geri döndü.

Neyse ne. Dorothy, onun sarhoş olduğunu düşünebilirdi. Umurunda bile değildi.

“Sikeyim, sıkıldım,” dedi Dirty mutfağa girerken. “Başka canı sıkılan var mı?”

Ripper iki parmağını kaldırarak kafasını salladı. “Evet.”

Dirty, Ripper’ın karşısındaki sandalyeyi kaparak kendine doğru

çevirdi ve üzerine oturdu. “Kimseyi becermediğim bir ay geçirdim. Beynime kadar döl doldum.”

Dorothy tiksinişmiş bir ifadeyle Dirty’ye doğru döndü. “Neden?” diye sordu. “Neden bu kadar *iğrenç* olmak zorundasın?”

Dirty onu görmezden geldi. “Kafam patlamadan önce birinin bana sakso çekmesine ya da birini becermeye ihtiyacım var.”

Hawk gülmeye başlamıştı, Dirty ona bir bakış attı.

“Hayır, dostum, gerçekten. Bu böyle devam ederse aletim buruşup ölecek.”

Bu Ripper için geçerli değildi. O tam tersi bir sorun yaşıyordu. Aleti patlayacaktı. Gölde olanlar hâlâ düşüncelerini kasıp kavuruyordu, her şey aklında tekrar ve tekrar yaşanıyordu, şimdi bir de dünkü bikini saçmalığı. Lanet olası Danny.

“Belki de duş almalısın?” diye bir öneride bulundu Dorothy. “Kadınlar bu tür şeylerden hoşlanırlar.”

Dirty ona doğru sırtıttı. “Sorun ne, D? Beni doğal halimle beğenmiyor musun?”

Dirty’nin “doğal hali” iğrenç bir karmaşadan ibaretti. Uzun, kahverengi saçları fena yağlıydı, elleri ve giysileri motor yağından dolayı simsiyah ve lekeli olurdu. Tırnakları uzun, sararmış ve pislik içindeydi, üstelik her zaman bir haftalık çöp gibi kokardı. Onunla yatan kulüp fahişeleri ya sarhoşluktan bayılmış ya da Dirty’nin kendisi tarafından uyuşturulmuş olurdu.

“Hadi gidelim,” dedi Dirty. “Miles’tan siktir olup Billings’e gidelim ve birkaç fahişe kapıp gelelim.”

Belki de ihtiyacı olan buydu. Danny’yi sisteminden atmak için taze et.

Hawk, “Ben varım,” diye mırıldandı. Kelimeler Hawk’ın ağzından çıkar çıkmaz seramik bir kâse havaya fırladı. Hepsi eğildi; kâse duvara çarpmış ve çarpmanın etkisiyle paramparça olmuştu. Seramik parçaları her yöne uçuşurken Hawk ayağa fırladı ve sandalyesinin geriye doğru devrilmesine neden oldu.

“Kadın,” diye hırladı Hawk, Dorothy’ye ters ters bakıyordu. “Senin saçmalıklarından bıktım usandım artık.”

Kafası karışan Ripper ikisinin arasına baktı.

Dorothy'nin elindeki bulaşık bezi, ıslak bir şekilde tezgâhı tokatladı ve Dorothy, Hawk'ın ters bakışına kendine has ters bakışıyla karşılık verdi.

Eğer kafası bu kadar karışmamış olsaydı bunu komik bulabilirdi çünkü Dorothy 1.53 boyunda, ufak tefek bir kadındı ve Hawk'ın ondan daha büyük biftekler yediğini gördüğüne emindi.

"Benim saçmalıklarımından bıkmaya hakkın yok senin!"

Hawk'ın dudakları düz bir çizgi halini aldı ve yumrukları sıkıldı. "Sen öyle san," diye homurdandı alçak sesle.

"Yok dedim!" diye bağırdı Dorothy.

"Sürtük, kafama tabak fırlatıyorsun ve düpedüz kıskançlık yapıyorsun, bunlar bana senden bıkma hakkı veriyor."

Dorothy'nin dehşetle açılmış gözleri önce Dirty'ye, sonra Ripper'a, sonra tekrar Hawk'a kaydı.

"Neyin var senin?" diye bağırdı Dorothy. "Zaten yeterince zarar verdin, şimdi her şeyi daha da kötüleştiriyorsun!"

Ripper şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı, bir şeyleri kaçırdığı hissine kapılmıştı.

Hawk düşen sandalyesini tekmeledi ve Dorothy'ye doğru tehditkâr bir adım attı. "Zarar mı?!" diye kükredi. "Buna böyle mi diyorsun? Çünkü ben..."

Mutfağın çarpma* kapıları pat diye açıldı ve Cage elinde mor bir sırt çantasıyla koşarak içeri girdi.

"Pislik herif!" diye tiz bir sesle bağırان Tegen, Cage'in peşinden koşarak içeri girdi. "Çantamı geri ver!"

"Söylediklerine dikkat et!" dedi Dorothy onu azarlayarak.

Sırt çantasını hâlâ başının üzerinde tutan Cage aşağı bakarak ona sırıttı. "Ah, Teacup" sorun ne?"

"Bana öyle seslenme!" diye bağırdı Tegen, uyuşturucu almış bir tavşan gibi bir aşağı bir yukarı zıplayarak çantasına ulaşmaya çalışıyordu, önümüzdeki beş saniye içinde yaklaşık on beş santim uzamadığı sürece çantasının yanına bile yaklaşamayacağı çok açıktı. "Ben artık küçük bir çocuk değilim!"

"Değil misin?" diye güldü Cage. "Sonunda o sutyenden kurtuldun mu?"

* Özel menteşesi yardımıyla içe ve dışa doğru açılabilen, tek veya çift kanatlı kapı türü. (c.n.)

** (İng.) Çay fincanı. (c.n.)

“Cage!” dedi Dorothy onu tersleyerek. “Bu çok uygunsuz!”

Tegen’in solgun, çilli yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilmişti ve Ripper onun tam patlamak üzere olduğunu düşünürken Cage önce sola sonra sağa dönerek Tegen’in etrafından dolanıp koridora geri dönmüştü.

Sinirle bağırarak Tegen, çılgılık çılgılığa onun peşinden gitti.

“Kahretsin,” diye mırıldandı Dorothy onları takip ederek. Ayrılmadan hemen önce Hawk’ın malum bölgesine her türlü acıyı vaat eden ters bir bakış fırlattı.

“Unuttuysan söyleyeyim,” dedi Dirty. “O Jase’in kadını.”

“Hayır,” diye hırladı Hawk. “O Jase’in fahişesi. Jase, Chrissy’yi asla terk etmeyecek.”

Dirty başını salladı. “O konulara girme, kardeşim. Dorothy için Jase’le tartışma. Jase ondan vazgeçmeyecek.”

Hawk’ın sert kahverengi gözleri Dirty’ye dikilmişti. “Dostum,” diye mırıldanırken sert bir şekilde gülümsedi. “Bunu söylemek için birkaç yıl geç kaldın.”

Şaşırarak Dirty, Ripper’a baktı ve Ripper da omuz silkti. O da böyle bir şeyin olacağını tahmin etmemişti ama işin aslı Dorothy Jase’in kadını değildi, o bir kulüp fahişesiydi; her zaman öyle olmuştu. Yani Hawk, kızıl saçlı bir sürtük için Jase’le kapışmak istiyorsa da bu umurunda değildi.

“Sanırım bu da fahişe bulmaya gitmeyeceğimiz anlamına geliyor,” dedi Dirty kuru bir sesle.

“Evet,” diye mırıldandı Hawk. “Pek havamda değilim.”

Dirty ona döndü. “Ripper?”

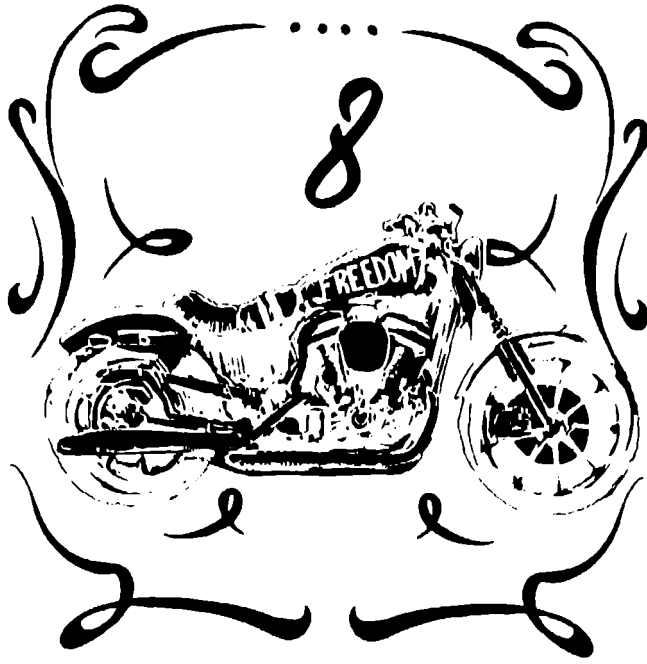
Elindeki şişeye baktı. Dürüst olmak gerekirse kadın falan istemiyordu. İstememesi gereken hariç. Pembe bikinili, sıkı kalçalı, mükemmel memeli ve dar, tatlı bir amı olan hariç.

İçten içe üzüntüyle inledi. Bu saçmalığa bir son vermeliydi.

Sonra, sanki tüm lanet olası evren ona karşıymış ve hayatını olabildiğince sefil hale getirmek için yola çıkmış gibi, Danny mutfığa girmek için tam o ânı seçmişti. Danny ona bir kez bakmış, kıpkırmızı olmuş ve geldiği gibi geri dönmüştü.

Ripper, iç geçirerek Dirty’ye baktı.

“Hayır, dostum,” diye mırıldandı. “Utangaç biriyle ateşli bir randevum var.”

Deuce motosikletiyle evinin önüne kadar geldi ve motoru durdurdu. Kamyoneti buradaydı, bu Eva'nın burada olduğu anlamına geliyordu ki bu da kaçınmayı umduğu bir şeydi. Eva'yı, Ivy ile kulübe geldiğinden beri görmemişti ve bu haftalar önceydi.

İç geçirerek motosikletinden indi ve kapıya yöneldi. Fazla seçeneği yoktu. Manhattan'a gitmesi gerekiyordu; Papaz batı yakasında işlerin kötü gittiğine, oradaki adamlarının onun kârından olması gerekenden iki kat fazla pay aldığına dair kanıt istiyordu. Yani, ZZ'nin tek kullanımlık ceptelefonuna kaydettiği ve yatak odasındaki kasada kanıt olarak sakladığı ses kaydını.

Eve girdiğinde alt kat karanlık ve ev oldukça sessizdi. İçini bir rahatlama hissi kaplamıştı. Belki de Eva evde değildi. Belki Kami onu arabasıyla almıştı, belki...

Merdivenlerin başındayken Eva'yı, Ivy'yi beşiğine yatırırken buldu. Parmaklıkların üzerinden eğilip Ivy'nin saçlarını usulca okşayarak kızlarına iyi geceler öpücüğü verdi ve, "Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Onları, kadını ve kızını izlerken Deuce'un göğsüne bir ağrı saplanmıştı. İkisini de özlemişti. Her şeyi özlemişti. Eve, ailesinin yanına gelmeyi, çocuklarının birbirleriyle etkileşimlerini, kahkahalarını, atışmalarını hatta bağrıışmalarını izlemeyi, her şeyi zihnine kazımayı ve büyürken sahip olmadığı her şeyin tadını çıkarmayı. Daha sonra, Ivy uyuduktan, Danny odasında telefonla konuşmaya

başladıktan ve Cage gece için dışarı çıktıktan sonra, Eva'yı yukarı çıkarmayı, onu çırlıçıplak soymayı ve canına okumayı.

“Eve gelmişsin.”

Deuce'un gözleri fal taşı gibi açıldı.

“Sen de öyle,” derken sözlerin ağzından onu suçluyormuş gibi çıkmasından nefret etmişti.

“Nedense Danny son zamanlarda kulübe hiç gitmiyor,” dedi Eva sessizce, Danny'nin kapalı yatak odasının kapısını başıyla işaret etti. “Ve senin de dediğin gibi, Danny evde tek başına kalmamalı.”

Deuce, suçluluk duygusuyla dolmuştu. Evet, bunu söylemişti ama bu konuyla ilgili hiçbir şey yapmamıştı.

“Gidiyor musun?”

Tekrar Eva'ya baktı.

“Evet,” diye mırıldandı. “Şeytanlara yapmam gereken bir teslimat var.”

“Her şey yolunda mı?”

“Evet.”

Eva, onun konuyla ilgili daha fazla bilgi vermesi için bir süre bekledi ve Deuce ona bir şey demeyince kafasını sallayıp arkasını döndü. Deuce onu koridordan odalarına kadar takip etti ve Eva'nın eğilip şifonyerin alt çekmecesini açmasını izledi. Eva, her ikisi de Deuce'a ait olan bir çift yıpranmış eşofman altı ve eski bir tişörtü çıkararak onları yatağa fırlattı ve soyunmaya başladı.

Deuce, Eva çırlıçıplak olana kadar onu izlemeye devam etti, her şeyi hafızasına kazıyordu. Kolundaki çiçek dövmeleri, iri göğüslerinin doğal kıvrımları, vücudunun hiç bıkmadığı iniş ve çıkışları, karnının hafif kavisleri, göbek deliğindeki halka, halkayı çevreleyen yıldız dövmeleri, mükemmel, kalp şeklindeki poposu.

Bir anda her şey aklına geldi. Rikers'taki aile ziyaret odasında tanıştığı küçük kız, Janis şarkıları söylüyor, *Chuck* giyiyor, Deuce'un kırık dökük, hırpalanmış kalbinden geriye kalanları çalışıyordu. Biraz daha büyüdüğünde, Eva'nın Cadılar Bayramı kostümleri hakkındaki saçmalıklarını dinliyor, onun kadar tadı bir çocuğun bu dünyada yaşamaması gerektiğini düşünüyor ve onun için daha iyisini istiyordu. Ondan sonra tıpkı ona karşı hislerinin değiştiği gibi anıları da

değişti. Ona olan şekati ve sevgisi, şehvete d6nüştü ve ondan ilk 6pücüğünü aldı; onun tadına ilk kez baktı ve ona ilk kez dokundu. İki yıl sonra hissettiğı şehvet, ihtiya d6nüştü ve onunla ilk kez sevişti. D6rt yıl geçtikten sonra sadece onun bedenini değıl, kendisini de sahiplendi ç6nk6 ihtiya, aşka d6nüşmüştü.

Artık ona sahipti, onu sahiplenmişti; bedenini, bebeğini, geleceğini... Hepsi onundu ve bunu bilmek, buna sahip olmak yıllar boyunca her tesadüfi buluşmayı, her sevişmeyi, her kavgayı, her hayal kırıklığını...

Her şeye değıer kılmıştı.

Eva giyinmeyi bitirdiğinde Deuce taş gibi sertleşmiş, arzuyla boğıulmuştu.

Eva ona bir kez baktığında biliyordu, her zaman biliyordu. Eva'nın o lanet olası güzel gözleri vücudunda gezindi, sıra kalçalarına geldiğinde gözleri parıldamaya başladı. Dolgun dudakları derin bir nefes alarak aralandı ve çok iyi bildiğı o sesi duydu. Onu çılgına çeviren o sesi.

"Seni özledim," diye fısıldadı Eva.

"Bebeğim," dedi Deuce sessizce. "Ben de."

Eva, ona doğıru küçük bir adım attı, sonra durdu. "Sana... sana dokunabilir miyim?"

Eva'nın bu halinden hoşlanmıyordu; bu 6rkek, kendinden emin olmayan kadından. Eskiden olduğı o tuhaf, girişken 6ocuğı, başkalarının ne d6şündüğünü umursamayan o ergene, ondan ya da başkasından emirler almayı reddeden o genç kadına hiç benzemiyordu.

Ancak şimdi, o 6ocuk, o ergen, o genç kadın... gitmişti.

Bunun için Frankie'yi ya da hayatın kendisini suçlayamazdı. Bu onun hatasıydı. Doğıru, hayat onu çok yıpratmıştı ve Frankie onu çok hırpalamıştı ama Eva t6m bunlara göğıs germişti.

Olanları unutmayı reddederek, onu bir erkeğın sevmesi gerektiğı gibi sevmeyi reddederek ona 6ld6r6c6 darbeyi vuran o olmuştu.

Deuce bunu d6zeltebilirdi, d6zeltebileceğini biliyordu. Sevdii kadını hayata geri d6nd6rebilirdi. Bu değıerli g6c6 ellerinde tutuyordu.

Bunu d6zeltmek istiyordu.

“Buraya gel, sevgilim,” dedi kısık sesle. Eva’yı kollarına alması ve odanın diğer ucuna taşıyıp yatağa bırakması arasından sadece bir saniye geçmişti; Eva’nın elleri Deuce’un saçlarındaydı ve Evanın dudaklarıysa...

“Bu lanet olası dudaklar benim,” diye homurdandı Deuce onu sertçe öperek. Eva’nın kıyafetlerini çekiştiriyor, üzerindeki her parçasının kendisine ait olduğunu tekrar tekrar söylüyordu. Eva, her zaman onun olmuştu.

Kahretsin, ona ihtiyacı vardı, tekrar onun içinde olmaya ihtiyacı vardı. Kendini serbest bırakarak vücudunu ona doğru itti. Eva onun için hazırды, sırlıslılandı ve inliyordu, onun da Deuce’a aynı derecede ihtiyacı vardı.

Onun içine girmeyeli, ona ait olanı almayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki o olaydan beri...

Nefesi kesildi. Gözyaşları yüzünden aşağı akarken nefesi kesildi ve gözleri geriye doğru yuvarlandı. Bacakları titrerken yüzüstü yastığa gömüldü ve orgazmı boyunca sessizce ağladı. Frankie yüksek sesle inleyerek ve sarsılarak onu takip etti.

Anıyla her şeyini ortaya koyarak savaştı. Eva onundu. Lanet olası onun kadınıydı. Frankie ölmüştü, gitmişti, artık Eva’yı ondan alamazdı. Eva onundu. Eva ona aitti...

Sonra Frankie ona döndü. Ve sırtıttı.

Frankie olayından beri onu hiç becermemişti. Frankie, kadının içine giren son erkekti. Sırıtiyordu. Tek görebildiği, o lanet olası pisliğin sırtılmasıydı.

“SİKTİR!” diye kükredi Deuce, yataktan uzaklaşarak arkasını döndü.

“Bekle,” diye bağırarak ona doğru uzandı Eva. “Bebeğim, bek...”

Öfke ve acı, Deuce’un, Eva’nın ellerini iterek kendinden uzaklaştırmasına neden olmuştu. “Kapa çeneni,” dedi öfkeyle, kot pantolonunu yukarı çekerek. “Kapa şu lanet çeneni.”

“Deuce...”

“Hayır!” diye bağırdı. “Hoşuna gitti, lanet olsun, hoşuna gitti! Tecavüze uğramaktan zevk aldın!”

Eva'nın yumrukları yatağın üzerine indi. "Onu seviyordum!" diye bağırdı.

Deuce'un içindeki öfke aniden ortaya çıkmıştı. "Onu seviyor muydun? Canını yakmaktan başka hiçbir şey yapmayan bir adamı mı seviyordun? Canını ne zamandır yakıyordu, Eva? Ne kadar zaman olduğunu sen söyle."

Eva gözlerinde yaşlarla ona baktı. "Fark etmez," dedi fısıldayarak. "O artık burada değil."

Deuce gözlerini dikmiş, ona bakıyordu. "Burada değil mi?" dedi kısık sesle. "O burada. Hâlâ ikimizin arasında duruyor ve kahkaha-larla bize gülüyor."

Eva bir anda yataktan kalktı ve onu itmeye başladı. "Çünkü ona izin veriyorsun!" dedi bağırarak. "Olanları düzeltmeme izin vermi-yorsun!"

Deuce, Eva'nın bileklerini kavradı ve onu hareketsiz kalacak şekilde tuttu. "Hiçbir zaman düzeltilecek bir şey olmamalıydı," dedi hırslayarak. "On lanet yıl önce buraya gelip beni istediğini söyledin ve benim de seni istediğimi biliyordun, o lanet yere asla geri dönmek zorunda olmadığını biliyordun! Böyle olmak zorunda değildi, Eva çünkü ben senindim, ben her zaman senindim!"

Deuce, Eva'yı sertçe sarstı. "Bütün hayatını bizi değil de onu düzeltmeye çalışarak geçirmişken, neden senin lanet olası bir şeyleri düzeltmeye çalışmanı umursayayım ki? Onu daha çok sevdiğin için mi? O orospu çocuğunu *benden daha mı çok* seviyordun?"

"Bana ihtiyacı vardı," diye fısıldadı.

Deuce sert bir hamleyle Eva'yı kendinden uzaklaştırarak itekledi. "SÜRTÜK," diye kükredi. "BENİM DE SANA İHTİYACIM VARDI!"

Deuce, odanın öbür ucuna fırlayarak duvardaki kasanın şifresini girdi, ihtiyacı olanları aldı ve Danny'nin yatak odasının kapısından kendisine bakmasını ve Eva'nın kendi yatak odalarından gelen belli belirsiz hıçkırıklarını duymazdan gelmek için elinden geleni yaparak oradan siktir olup gitti. Merdivenleri neredeyse koşarak indi ve ön kapıdan dışarı fırladı çünkü lanet olsun, bu boktan şeyle başa çıkamazdı, bu boktan şeyle nasıl başa çıkacağını bilmiyordu.

Birden her şeyden kurtulmak istedi. Kulüpten, Eva'yla yaşadığı bu karmaşadan, baba olmaktan, her şeyden kurtulmak istiyordu çünkü o giderse uzun vadede hepsi daha iyi olacaktı. Oğulları, Eva, çocukları... hiçbirinin hayatlarında öfkeli, berbat bir pisliğe ihtiyaçları yoktu. İstikrara, ne olursa olsun yanlarında olacak birine ihtiyaçları vardı.

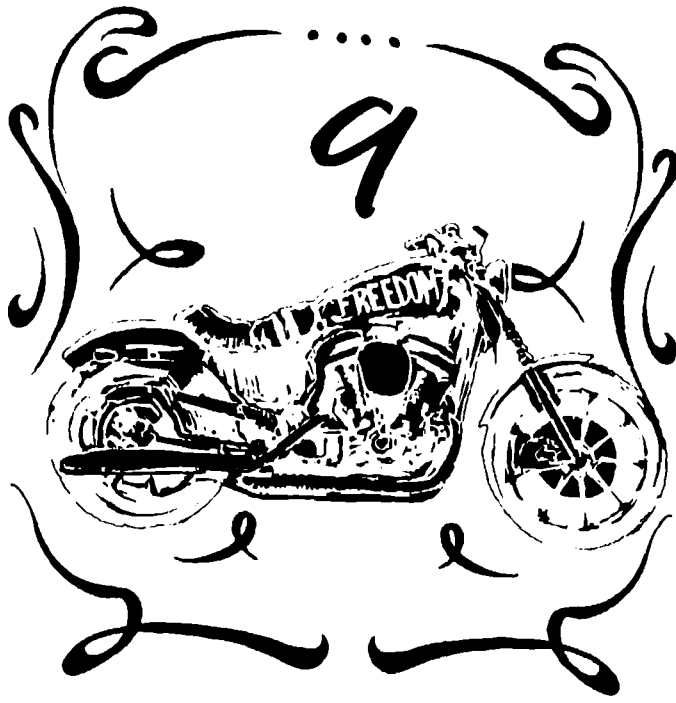
Kendi sorunlarını bir kenara bırakıp sevdiği insanlara öncelik verebilecek birine.

Ancak o kişi Deuce değildi.

Hiçbir zaman olmamıştı.

Bunca yıldır her şeyin daha iyiye gideceğini düşünerek kendini kandırmıştı. Sadece kısa süreli “daha iyi” anlar yaşamıştı. Mutluluk onunla dalga geçiyor, istediği şeyleri gözü önünde sallandırıyor ama ulaşamayacağı bir yerde bırakıyordu.

Tıpkı babasının her zaman söylediği gibi... aptal bir beceriksizdi.

Ripper, Tap ve Cox motorlarını şehrin kenarındaki terk edilmiş eski bir apartman topluluğundan biraz uzakta durdurdu. Önlerindeki karanlık, yıkık dökük manzaraya dikkatle göz gezdirdiler.

“Bu kadına güveniyor musun?” diye sordu Tap, Cox’a.

Cox sakince güldü. “Hiçbir sürtüğe güvenmem, hele buna hiç güvenmem ama Marcus’tan malımızı kapıp kaçabilecekken bizimle iletişime geçti.”

Siktiğimin Marcus’u. Ana dağıtıcılardan biriydi. Ana dağıtıcılar sevkiyatı alırlar, daha sonra onu keser, torbalar, etiketler ve birkaç farklı taşıyıcıyla gönderirlerdi. Sadece Marcus işleri berbat etmiş ve kendini ele vermişti.

Onu yakalayan da lanet olası bir kadındı.

Uzakta bir yere bakan Cox gözlerini kıstı. “İşte orada.”

Ripper, Cox’un parmağının işaret ettiği yönü takip ederek bir ev büyüklüğünde *Afro* saçları ve ona uygun bir kıcı olan, kendilerine doğru gelen çekici, genç, siyahi kadını gördü.

“Şaka yapıyor olmalısın,” diye hırladı Ripper kadına bakarak.

Üzerine oturan deri bir ceket. Dar bir kot pantolon. Topuklarının on beş santim olduğunu tahmin ettiği, uyluk hizasında deri botlar.

“Vay anasını,” diye fısıldadı Tap. “Lanet olsun... Şu kıça bak.”

Cox güldü. “Kendine *Mama Vi* diyor.”

Mama Vi mi? Lanet olsun. Bu isim ona neden bu kadar tanıdık geliyordu?

Parlak kırmızı dudakları ve koyu çikolata rengi teniyle bir zıtlık oluşturan bembeyaz gülümsemesiyle, “Çocuklar,” diye selamladı onları Mama Vi.

“Lanet Diana Ross,” diye karşılık verdi Ripper dehşet içinde kadının saçlarına bakarak. “Lanet mallarımız nerede?”

Kadın dilini şaklatarak ona sırtıttı. “Önce sizin için bir teklifim var,” dedi kelimeleri uzatarak.

“Dinliyorum,” dedi Tap, yüzünde aptal bir gülümsemeyle kadını bir aşağı bir yukarı süzüyordu.

“Ne kadar da tatlı görünümlü, küçük beyaz bir çocuksun sen öyle,” diye mırıldandı kadın, bir adım öne çıkıp elini Tap’ın göğsüne koydu. Ripper kadının tırnaklarını gördü; yedi santim uzunluğunda, pençe gibi kıvrılmış ve parlak kırmızılarıydı.

Tatlı görünümlü, küçük beyaz çocuk mu? Tap mi?

Mama Vi’nin bileğini kavrayan Tap, elini aletinin üzerine indirdi. “Benimle ilgili küçük olan bir şey yok,” diye hırladı.

Kadının sırtışı yüzüne yayıldı.

“Sanırım, Koca Jay, motorcuların koyun beceren, taşaklı cahillerden başka bir şey olmadığını söylemişti.”

Ripper’ın kalbi küt küt atmaya başladı.

Koca Jay.

Lanet olsun. *Lanet olsun, Lanet olsun, Lanet olsun.*

Cox homurdandı. “Sana lanet bir cahil gibi mi görünüyorum?”

Kadın, Tap’ten uzaklaşarak Cox’a doğru baktı. “Hayır, tatlım,” dedi yumuşacık bir sesle. “Mama Vi’ye çok güzel bir *pandillero** eti gibi görünüyorsun.”

“*Gracias, niña*”, dedi Cox başını eğerek.

“*El placer es mío*”, dedi kadın kıkırdarak.

Ripper’ın bakışları, aşk acısı çeken Tap ile bir tür kimlik krizi yaşıyor gibi görünen Cox arasında gidip geldi. “Sizin sorunuz ne pislik herifler?” dedi soru sorar bir tonda. “O sürtüğün ne dediğini duymadınız mı? Koca Jay! Bu kadın lanet olası Koca Jay için çalı-

* İspanyolcada genellikle bir suç çetesinin üyesini tanımlamak için kullanılır. (c.n.)

** (İsp.) Teşekkürler, çocuğum. (c.n.)

*** (İsp.) Benim için zevkti. (c.n.)

şıyor! Onun orospusu falan da değil. Onun deli küçük kız kardeşi, Vivian Jones. Büyük bir üne sahip, çoğu da abisine yamuk yapan beyaz adamları öldürmesinden geliyor.”

İki kardeşi de ona döndü, kafaları karışmıştı.

“Kim?”

“Ne?”

Mama Vi'nin derin, yumuşak kahkahası boş otoparkta yankılandı. “Sen burada büyüyen beyaz çocuksun, değil mi?”

“Evet,” diye hırladı. “Kaliforniya’da doğup büyüdüm ve hâlâ o bölgede çalışıyorum. Şimdi konuşmaya başla. Koca Jay gibi Los Angelesli bir patronun benim kulübümle ne işi olur?”

“Söylentiler çoktan yayıldı,” dedi Mama Vi. “Papaz, Atlılara işi öğretti. Siz çocuklar büyük işler başardınız ve şimdi bunun bedelini ödemeye başlamalısınız.”

Papaz. Eva’yı sorumlu tutabileceği bir şey daha. Eğer Deuce, Şeytanlarla işbirliği içinde olmasaydı, bu boktan durum yaşanmıyor olurdu.

“Sanırım malımızı geri alamayacağız?” diye hırladı Cox.

“Bu sefer değil,” dedi Mama Vi. “Sizinle hesaplaştık. Bunu bir iyi niyet ödemesi olarak düşün.”

“Boş ver!” diye bağırdı Cox. “Lanet olası bir mahalle faresini dinlemek zorunda değiliz...”

Cox kendini öldürtmeden önce Ripper, “Hayır,” diyerek araya girdi. “İlgilenmiyoruz.”

“Emin misin?” diye sordu Mama Vi; tatlı tatlı, koyu gözleri onun üzerindeydi. Onu değerlendiriyordu. İnceliyordu. Onun ödünü koparıyordu. Onun hakkında duyduğu hikâyeler... Bu kadının becerileri ve ince bilenmiş uzmanlıkları, Frankie'nin hastalıklı ve çarpık saçmalıklarıyla aynı seviyedeydi.

“Eminim,” dedi, besin zincirinde ne kadar yüksekte olurlarsa olsunlar, Deuce'un sokak çeteleriyle anlaşma yapmayacağını zaten biliyordu. Çetelerin çoğu örgütsüzdü, dağıtımları karmakarışık olurdu. Muhbirler ve keşlerle doluydular, bu da kanunun onları yakalamasını çok kolaylaştırıyordu.

“Hata yapıyorsun.”

Tap'ın çenesi kasıldı. "Bizi tehdit mi ediyorsun?"

Mama Vi iğrenç bir şekilde gülümsedi. "Evet, ediyorum. İstediklerimizi yapmazsanız, Deuce kendini bir savaşın içinde bulacak."

Siktir. Deuce çok kızacaktı. Birincisi, New York'ta olduğu ve bu sürtükle kendi başa çıkamadığı için, ikincisi de bu kadın kulübü tehdit ettiği için. Şimdiye kadar kulübü tehdit eden kimse paçayı kurtaramamıştı. Deuce kan isteyecekti. Kan istemekten bahsetmişken...

"Savaş mı istiyorsun, sürtük, tamam istediğini alacaksın. Şimdi, bizim çocuk nerede?" diye sordu Ripper.

"*Hata yapıyorsun, beyaz çocuk.*"

Mama Vi silahını çekmeden saliseler önce Ripper da kendi silahını çekmişti. Yarım saniye sonra Cox ve Tap de silahlarını ona doğrultmuştu ama Ripper güvende olduklarına dair yanlış bir izlenime kapılmamıştı. Bu kadının ölümcül refleksleri vardı ve büyük olasılıkla bütün bir cephanelikle silahlanmıştı.

Ripper, "Sürtük," diye hırladı. "Birincisi, hiç kimsenin başkanımı, kulübümü ya da kardeşlerimden herhangi birini tehdit edip de bundan paçayı sıyıramayacağını hemen şimdi öğreneceksin. İkincisi, ben beyaz değil, esmerim. Üçüncüsü, bana bizim çocuğun nerede olduğunu söyle yoksa o koca siyah kıcına bir kurşun sıkırım."

Mama Vi, silahını ceketinin içine sokana kadar kalp atışlarının hızlandığı birkaç dakika boyunca kimse kıpırdamadı.

"Yaralı Surat," diye seslendi Mama Vi. "Birincisi, eğer Deuce, Jay'in onu alt edemeyeceğini düşünüyorsa zavallı orospu çocuğunun tekidir."

Apartmanların olduğu yöne doğru bakarak devam etti. "İkincisi, senin çocuk içeride bağlı."

Sonra karanlık bakışları tekrar ona döndü ve biraz abartılı bir tatlılıkla gülümsedi. "Üçüncüsü, tatlım, şu âna kadar bana silah çeken hiçbir erkek sonsuza dek mutlu yaşamadı."

Birkaç santim daha eğildi. "Canını yakacağım," dedi fısıldayarak. "Bundan emin olabilirsin."

Ripper ve Mama Vi, birbirlerine hoşnutsuz şekilde bakarlarken Ripper'ın tetiği çekip bu sürtüğü cehenneme yollamamak için tüm iradesini kullanması gerekmişti.

“Dört gözle bekliyorum,” dedi Ripper sessizce homurdanarak. Kadın yanlarından uzaklaşırken kimse tek kelime etmemişti.

Ripper, “Tap,” diye bağırdı. “Kadının geri gelme ihtimaline karşı burada kal.” Cox’a bakarak çenesini apartmanların olduğu yöne doğru salladı. “Gidelim, şef.”

Cox, onunla aynı hizaya gelerek, “Bu iş boka sardı,” diye mırıldandı.

“Evet.”

“Başkan’ın savaşa gireceğini mi düşünüyorsun?”

“Evet.” Deuce boş işlerle uğraşmazdı. Bugün bulunduğu yere böyle gelmişti. Bu ve çoğu insanın, ondan ölesiye korkması sayesinde. Bu, uzun zamandır böyleydi. Deuce, babası Reaper’ı öldürdüğünde Ripper henüz kulübe girmemişti ama ortalık hâlâ bu olayla çalkalanıyordu. Şerefsizler hâlâ Deuce’un, Reaper’ın ölümünü öğrendiğinde uzun ve acı verici hale getirmek için tetikçi ilanını nasıl detaylı yayınladığı hakkında fısıldaşıyorlardı.

Ripper kendi babasını öldürmek istemenin nasıl bir şey olduğunu düşünemiyordu, kaldı ki babası iyi bir adamdı. Annesi de babası da kaliteli insanlardı. Onları bu kadar genç yaşta kaybetmeseydi şimdi nerede olacağını sık sık merak ederdi. Hâlâ sörf yapmaya devam ediyor olur muydu? Paten kaymaya? Arkadaşlarıyla ve sonsuz sayıdaki sarı saçlı, mavi gözlü seksi kızlarla plajda serserilik yaparmıydı?

Yıllardır hissetmediği bir özlem dalgası onu vurmuştu. Kendini birden evini düşünürken, annesinin rostosunu ve elmalı turtasını yerken, babasıyla televizyon izlerken, onun modern toplumun ahlaki çöküşü hakkındaki sızlanmalarını dinlerken bulmuştu. Her ikisi de sürekli saçlarının çok uzun olduğundan ve paten kaymanın çok tehlikeli olduğundan şikâyet edip dururlardı ama onun bakmadığını düşündükleri zamanlarda, yüzlerindeki gizli gülümsemeyi görüyordu. Onunla gurur duyuyorlardı.

Eğer hâlâ hayatta olsalardı, artık onunla gurur duymayacaklarından oldukça emindi.

Tanrım, son zamanlarda neyi vardı böyle?

* (İng.) Biçici. (c.n.)

İçinde aniden açılan bu “umursama” düğmesini kapatmanın bir yolunu bulması gerekiyordu.

“Ortalık karışacak,” dedi Cox dalgın bir şekilde.

“Evet.”

Bir numaralı kapıya ulaştıklarında silahlarını çekip birbirlerine baktılar ve Cox kapıyı tekmeleyerek açtı. Marcus oradaydı. Sersem, kılı, İtalyan orospu çocuğu bir köşede bağlı duruyordu. Aptal herif.

“Lütfen,” dedi Marcus kısık sesle. “Lütfen...”

Ripper, “Lütfen ne?” diye bağırarak ona doğru ilerledi. “Sevkiyatın tamamını kaptırdın! Hem de lanet olası bir kadına!”

“O orospu bana saldırdı,” diye homurdandı Marcus, iplerden kurtulmaya çalışıyordu. “Her şeyi aldı, malın geri kalanını, tüm parayı. Kadının ninja yıldızları olduğunu biliyor muydun?”

Cox kaşlarını kaldırarak ona baktı ve cevap olarak başını olumsuz anlamda salladı. Marcus büyük bir karmaşa yaratmıştı ve ölmesi gerekiyordu. Mama Vi, onu vurmak için lanet olası bir gülle kullanmış olsa bile bu önemli değildi, Marcus’un tek bir sorumluluğu vardı ve bunu yerine getirmemişti. O, artık sadece gereksiz bir yükü.

Ripper, iç çekerek eğildi ve tabancasının namlusunu Marcus’un şakağına dayadı.

Böceklerle yem olacağını anlayan Marcus ciddi bir şekilde çırpınmaya başlamıştı. “Dostum! Lütfen! Bana iki hafta ver, sana olan borcumu ödeyeyim! Lütfen dostum, lanet olası çocuklarım var!”

Ripper homurdandı. Marcus bu oyunu biliyordu, hayatı boyunca bu oyunun içinde yaşamıştı ve çocuk sahibi olmanın hiçbir şey ifade etmediğini biliyordu.

Ripper tetiği çekmek üzereyken pantolonunun sağ ön cebini titremeye başladı.

“Bana bir saniye ver,” dedi silahını pantolonuna geri sokarak ve telefonuna uzandı.

“N’oldu?”

“Neredesin?” diye bağırdı Deuce.

“Şehrin kenarında, terk edilmiş evlerin orada.” Omzunu kullanarak telefonunu kulağına dayadı ve ceketinden sigara paketini çıkarıp bir tane yaktı. “Marcus’u gebertmek üzereyim.”

“Peki kadın?”

“Kadın falan yok, Başkan,” dedi sigarasını içine çekerken. “Koca Jay’in Los Angeles’taki küçük kız kardeşi.”

Deuce küfretti. “Bu saçmalığı hallettin mi?”

“Evet.”

“Peki bu bana neye mal olacak?”

“Savaşa ve büyük ihtimalle benim gebermeme.”

Ne de olsa Mama Vi şaka yapmıyordu. Ripper bir sosyopatı gördüğünde tanırdı, o sürtüğün gözleri Frankie’ninkilerle aynıydı. Sadece işin içine kan girdiğinde delice parlayan gözler.

“Gebermeyeceksin,” diye hırladı Deuce. “Benim gözetimimdeyken bu olmayacak. Savaş istiyorlarsa istediklerini alacaklar. Herkese haber verin, kulüp karantinaya alınacak.”

“Tamamdır.”

“Ve Ripper?”

“Evet?”

“Dimebag’le konuştum. Eva kulüpte, Cage de öyle ama Danny yok, yani evde yalnız. O yüzden dönerken onu da almanı istiyorum.”

Ne? Hayır. Sikeyim hayır.

“Onu, şey... başka biri alabilir mi...”

“Yapacak başka bir işin mi var?”

Siktir.

“Hayır.”

“Peki, çocukların aileleri var, senin yok. Ayrıca kapıda ne kadar az giriş çıkış trafiği olursa o kadar iyi. Zaten bildiğin bir şeyleri sana neden açıklamak zorunda olduğumu da anlamıyorum. O yüzden çeneni kapat ve git kızımı getir.”

“Tamam,” diye mırıldandı. “Hallediyorum.”

Ripper telefonunu cebine geri koydu, sigarasını kirli halının üzerine atarak botuyla söndürdü ve tabancasını çekti.

“HAYIR!” diye bağırdı Marcus. “Hayır! Hayır! H...”

Kurşun Marcus’un kafatasını parçalayıp geçmişti. Ânında sessizlik oluşmuştu.

“Tam zamanında,” dedi Cox.

“Sen de yapabilirdin, o yüzden sızlanmayı kes.”

“Kapa çeneni. Konuştuğun başkan mıydı?”

Ripper başıyla onayladı. “Karantinadayız. Git çocuklarını ve o deli karını al.”

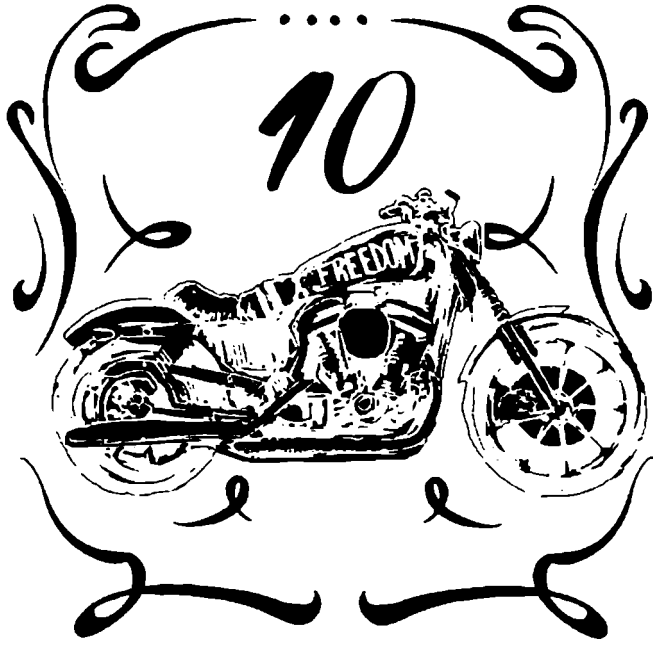
Cox ona gözünün yanıyla baktı ve sırıttı. “Kıskanç.”

Ripper silahını tekrar pantolonunun içine soktukten sonra önkoluyla yüzüne sıçrayan kanı sildi.

“Dostum, kimse seni kıskanmıyor. Anna’yı Kami için terk etmek, tadı bir kediciği kana susamış bir kaplanla takas etmek gibiydi.”

“Evet,” dedi Cox sırıtarak. “Çoğu zaman boşalayım mı, ağlayayım mı, yoksa ikisini birden mi yapayım bilmiyorum ama buna değmiyorsa ne olayım.”

Cox’un yanından uzaklaşmasını izledi, dünyada hangi kadının Kami’nin seviyesinde saçmalıkları olup da buna değebileceğini merak etti ve bir cevap bulamadı. O kadın, kendi başına ayrı bir seviyeydi.

Kapı çaldığında pembe polar battaniyemle kanepeye kıvrılmış, *Hello Kitty* pijamalarımı giymiş, kanallar arasında geziniyordum. Hızla saate göz gezdirdim. Saat 01.34'tü. Bu da iki şeyden biri anlamına geliyordu; ya Eva anahtarlarını kaybetmişti ya da acil bir kulüp işi vardı. Kendi kendime ikincisi olduğuna bahse girmiştım çünkü Eva, babam onu çıplak bir şekilde yatak odasının zemininde ağlarken bıraktıktan sonra eve gelmemiştii ve bana kalan da babamın pisliklerinden birini daha temizlemek olmuştu. Battaniyemi bir kenara atarak hızlı adımlarla oturma odasından, salondan ve aynı anda koridorla verandanın ışıklarını yaktığım antreden geçtim.

Parmak uçlarıma yükselerek göz ucuyla kapı deliğine baktım... ve donakaldım.

Ripper.

Ripper'ın burada ne işi vardı?

Hızlı ve derin nefesler almamaya çalışarak aniden titremeye başlayan elimi, çarpan kalbimin üzerine koydum.

Buraya beni görmek için mi gelmişti? Yoksa gönderilmiş miydi? Eğer beni görmeye geldiyse ne için gelmişti? Gölde olanları kimseye anlatmadığımdan emin olmak için mi? Benimle tekrar sevişmek için mi?

Gözlerimi sınıksıkı kapattım, bu yersiz düşüncelerim için zihnimden kendimi azarladım ve vücudumun, onun vücuduyla... benim vücudumun yalnızca düşüncesiyle bile nasıl da ısındığını fark edince... ve...

"Danny," diye seslendi Ripper, sesi sinirli geliyordu, yüksek sesle ka-

prıyı çaldı. “Orada dikildiğini biliyorum ve bu saçmalık için zamanım yok. Kulüp karantina altında, seni içeri götürmek için geldim.”

Ah.

Tabii ya.

Kendimi aptal ve garip bir şekilde kırılmış hissederek kilidi çevirip kapıyı açtım. Tüm bedeniyle –geniş omuzları, iki yanda duran bacakları, göğsünde kavuşturduğu kalın kaslı kollarıyla– neredeyse tüm kapıyı kaplamıştı.

“Üstümü değiştirmem gerek,” diye mırıldandım ve utancımı görmesine fırsat vermeden hızla arkamı döndüm.

Ripper’ın iri, sıcacık eli üst kolumu yakalayıp nazikçe sıkıttığında ayağımın biri merdivenin ilk basamağındaydı.

“Konuşmamız lazım,” dedi sessizce.

“Tamam,” diye fısıldadım, beklenmedik bir şekilde gözlerim dolmaya başlamıştı. Ne diyeceğini biliyordum ve bunu duymak istemiyordum. Hayatımın son bir yılı birbiri ardına gelen hayal kırıklıklarıyla doluydu ve daha ne kadar fazlasını kaldırabileceğimden emin değildim. Göldeki gece, hiç bitmeyecekmiş gibi görünen hayal kırıklıkları döngüsünü kırmıştı. Uzun zamandır ilk kez kendimi özgür, mutlu ve genç hissetmişim. Şimdiyse o bunu mahvedecekti.

Ripper’ın bu gücü elinde tutuyor olmasından nefret ediyordum. Aramızda geçenlerin, bir şekilde onu duygularım üzerinde güç sahibi yapmasından. Bunu geri almak istiyordum, umursamamak istiyordum ama bundan daha çok, neden bu kadar umursadığımı anlamak istiyordum.

“Hey,” diye mırıldanarak beni kabaca kendisine doğru çevirdi. “Neden ağlıyorsun?”

Kendimi zavallı hissederek bulanık gözlerle ona baktım. “Karantınadan nefret ediyorum,” diye mırıldandım. Kaşları yukarı kalktı. “Karantınadan nefret ettiğin için mi ağlıyorsun?”

Aman Tanrım, bu hayatım boyunca yaptığım en rezil konuşmaydı. Yerin yarılıp beni başka bir boyuta çekmesini diliyordum. Ripper’ın var olmadığı bir boyuta.

“Evet,” diyerek beni tuttuğu elinden kurtulmaya çalıştım ama bu sadece onun tutuşunun daha da sıkılaşmasına neden olmuştu.

“Danny, konuş benimle,” dedi hırçın bir sesle. “Ne haltlar döndüğünü anlamamak beni delirtiyor.”

Ona bakakalmıştım. O, neydi? Delirmiş miydi? Neden? Ne demekti bu? Yaşadığımız şeyin hiç yaşanmamış olmasını dilediği için mi deliriyordu? Yoksa tekrar olmasını istediği için mi? Veya delirmesinin nedeni... “Danny!” diye bağırdı beni sarsarak. “Uyuşturucu falan mı aldın sen?”

Hemen kendime geldim. “Hayır. Düşünüyordum.”

“Paylaşmak ister misin?” dedi ters bir şekilde.

Hayır, istemezdim.

“Hayır.”

“Hayır mı? Benimle dalga mı geçiyorsun sen?” Suratıma dik dik baktı. “Önce seninle yatmam için beni kandırıyorsun, sonra beni habersiz bırakıyorsun, baban her an lanet kapımı kıracak diye ödüm kopuyor, şimdi de gözyaşlarına boğuluyorsun ve bana hâlâ neler olduğunu söylemiyorsun!”

Ağzım açık kalmıştı. Bunu gerçekten söylemiş miydi? Cidden az önce benim onu... “Seni kandırmak mı!” diye bağırdım elinden kurtulup merdivenden yukarı çıkarak. Beni tekrar yakalamaya çalıştığında eline vurarak onu kendimden uzaklaştırdım. “Beni gölün dışına sürükleyen *sendin!*”

“Çünkü bunun için yalvarıyordun!” diye bağırdı.

Zihnim, hızla yükselen öfkeme ayak uydurmak için yarıştı. Görünüşe göre Ripper’ın, beni tüm otokontrolümden mahrum bırakma gibi bir yeteneği vardı. Onun yanında hem cinsel hem de duygusal olarak düşüncelerimi kontrol edemiyordum. Bir şekilde içimdeki en kötüyü ortaya çıkarıp milyon kez büyütme becerisine sahipti. Mantığımı saf dışı bırakıyordu ve normalde söylemeyeceğim şeyleri söyleyip yapıyordum.

Bu hiç adil değildi.

“Sen delirmişsin!” diye bağırdım. “Pişman olman, tüm suçu bana atman gerektiği anlamına gelmiyor!”

Gözümü kırpmaya fırsat bulamadan üzerimdeydi, beni merdivenlerde oturur pozisyona geçmeye zorladı ve ellerini sertçe iki yanına koydu. Burunlarımız neredeyse birbirine değene kadar üzerime eğildi.

“Bebeğim,” dedi homurdanarak. “Bütün suçu sana attığım falan yok. O öldürücü güzellikteki vücudunu ve güzel yüzünü de suçluyorum.”

Konuşmak için ağzımı açmıştım ama hemen geri kapattım. Böyle bir şeye nasıl bir cevap verebilirdiniz ki? Teşekkür ederim mi? Siktir git mi? Sanki konuşabilecekmişim gibi. Vücutlarımızın yakınlığına odaklanmakla o kadar meşguldüm ki vücutlarımızın bazı yerleri birbirine dokunuyor, bazı yerleriyse dokunmak üzere hazır bekliyordu ve ne yaptığımı anlayamadan kendimi ona doğru itiyordum. Neredeyse ânında benden uzaklaşmıştı, küfürler mırıldanıp ellerini dağınık saçları arasında delice gezdiriyordu.

“Bana öyle bakma.” Dişlerinin arasından konuşurken bana ters ters bakıyordu.

Yüzüm kızarmıştı. Her şey daha da kötüye gidebilir miydi? Hiç sanmıyordum.

“O bikini saçmalığının sebebi de buydu, değil mi? Yine benim için uğraşıyordun, değil mi? Aletimi o kadar çok mu istiyordun, Danny? Bana söyleyebilirdin. Zaten biliyorsun, bebeğim, elde edilmesi zor biri değilim.”

Görünüşe göre her şey daha da kötüleşebilirdi. Utançtan gözlerimden yaşlar akmaya başlamıştı. “Daha da iğrençleşebilir misin?” dedim buruk bir şekilde.

“Evet,” diye cevap verdi. “İğrençleşebilirim. Bu yüzden neden senin gibi bir kızın, benim gibi iğrenç bir herifle birlikte olmaya çalıştığına dair bana ipuçları vermiyorsun?”

“Çünkü hoşuma gitmişti!” diye bağırdım hayal kırıklığıyla kollarımı kaldırarak. “Çünkü sen bir pislik olmaya karar vermeden bir dakika öncesine kadar ben de senden hoşlanıyordum!”

Ripper sinirli bir şekilde etrafta dolanırken bir anda tamamen hareketsiz kalmıştı. “Benden hoşlanıyordun,” diye tekrarladı aptalca.

“Artık hoşlanmıyorum!” diye bağırdım ayağa fırlayarak. “Artık senden nefret ediyorum!”

Ripper gözlerini kırptırıyor, ben de altdudağımı ısıırıyordum, Ripper’ın üstlerinde tepineceğini bile bile duygularımı ortaya döktüğüm için kendime kızıyordum.

“Bir şey söyle,” diye fısıldadım. “*Lütfen.*”

Ripper tekrar konuşana kadar aradan yıllar geçmiş gibiydi.

“Yalancının tekisin,” dedi sessizce, dikkatle bana bakıyordu. “Anlamıyorum ve gerçekten uyuşturucu kullanıyor olabileceğini ya da yakın zamanda kafana bir darbe almış olabileceğini düşünüyorum ancak her iki durumda da bebeğim, benden nefret etmiyorsun. Hem de hiç.”

Tüm vücudumun acı ve utanç verici bir yenilgiyle söndüğünü hissetmiştim. Bunu bana neden yapıyordu? Ben ona hiçbir şey yapmamıştım.

“Aslında yine istiyorsun,” diye devam etti sırtarak. “İstiyorsun, değil mi?”

Sesim boğuk bir iniltiye dönüşmüştü. “Benimle dalga geçmeyi bırak.”

Yüzündeki sırıtma kayboldu ve başını salladı. “Hayır, bebeğim, dalga geçmiyorum. Aklını başına getireceğimi mi, yoksa seni canını okurcasına becereceğimi mi anlamaya çalışıyorum.”

Ağzım açık kalmıştı. *Bu ne demekti şimdi?* Tanrım, bu adam kafamı karıştırıyordu.

“Kahretsin,” diye mırıldandı, elini yüzünde gezdirirken. “Kahretsin, bunu söylememeliydim...” Birbirinden farklı küfürler mırıldanarak konuşmasını sonlandırmıştı.

Elini umursamazca yüzünden çektiğinde karnım, gergin bir şekilde dalgalanmıştı. Ripper az önce beni tekrar arzuladığını itiraf etmişti.

Beni istiyordu.

Ben de onu istiyordum.

Yüzündeki ifadeye bakılırsa başka bir şey söylemeyecekti. Bundan sonra olacaklar, tabii eğer bir şey olarsa, benim sayemde olacaktı. İstedğim şeyi, kendini, bilerek açık ve savunmasız bırakıyordu.

Yalnızca konfor alanımdan çıkıp bir sonraki hamleyi yapmak için cesarete ihtiyacım vardı. Bu, daha önce hiç yapmadığım bir şeydi.

Bu fırsatı değerlendirmezsem, böyle bir şans bir daha yakalayabileceğimden emin değildim.

Aman Tanrım, bunu yapamazdım.

Anabeth yapabilirdi ama ben yapamazdım.

Nasıl yapacağımı bilmiyordum. Ne söylemeliydim? Nasıl söylemeliydim?

Terleyen ellerimi pijamamın pantolonuna sildim ve güçlükle yutkundum.

Benim yerimde olsa Anabeth ne derdi?

Ha. Ya da Anabeth ne demezdi?

“Becer beni,” diye geveledim nefes nefese kalmış bir şekilde.

Ripper’ın burun delikleri genişledi, cevabını duymak için zaman kaybetmedim. Son iki basamaktan aşağı atlayarak gömleğini kavradım.

“Seni istiyorum,” diye fısıldadım gözlerimi kapatarak. Deri, sigara dumanı ve teninin hafif sabunlu kokusunun burun deliklerimi doldurmasına izin vererek sadece onu içime çektim.

“Siktir,” diye inledi, beni geriye doğru iterek uzaklaştı. “Ben... kahretsin... senin ihtiyar... bebeğim, ben...”

“Babam öğrenmeyecek,” dedim hızla, ellerini iterek uzaklaştırdım ve kendimi ona sıkıca bastırdığım pozisyona geri döndüm.

Tereddüt ederken bile eli kalktı ve yanağımın yanına kadar uzandı. Onun yerine karar vererek yanağımı eline doğru bastırdığımda hem yorgun hem de rahatlamış hissediyordum. Söylediklerim, irademine her zerresine mal olmuştu.

Kararını verdiği zamanı tam olarak bilerek kafamı kaldırıp yüzüne baktım, o da kafasını eğip bana baktı. Vücudunu esir alan gerginlik ânında yok olurken sert, acı çeken ifadesi sonsuz derecede hafiflemişti.

“Tanrım,” diye fısıldadı, başparmağını dudaklarımda gezdirdi; parmağıyla çekiştirerek ağzımı araladı ve altdudağımı hafifçe okşadı. “Neden sana hayır diyemiyorum?”

Nefesim kesilmişti. *Aman Tanrım, bu olacak mıydı? Ripper ve ben tekrar birlikte olacak mıydık?*

Eli tekrar yavaşça yanağıma kaydı, kulağımın üzerinden geçti ve sonra parmakları saçlarımdan arasından kaymaya başladı. Bu sırada diğer eli omurgamdan aşağıya doğru ilerliyor, beni umursamaz bir teslimiyete sürüklüyor, tek amacı olan bu ihtiyaçla beni delirtiyordu.

Sonra eli, vücudumun yan tarafından yukarı doğru kaymaya başladı, kaburgalarım boyunca ilerledi ve göğsümün üzerine ulaştı. Başparmağı, hafifçe mememin ucuma dokundu ve...

Vücudumun her yerindeki sinir uçları canlanmaya başlamıştı. Bunu istiyordum; bunu bir anda o kadar çok istemiştım ki vücudum onun daha fazlası için sızlamaya başlamıştı.

“Bunu yapacağız,” diye yavaşça hırladı. “Yani yalnızca benim yatağında olacaksın, başka kimsenin değil, tamam mı?”

Sıkışan hava ciğerlerimi ürpertti ve oradan titreyen mideme sıçradı.

Bundan sonra... daha fazlasını mı istiyordu? Ya da... sadece beni mi istiyordu? Ya da o... ne yaparken benim sadece onunla olmamı istiyordu? Bunun anlamı neydi? Tanrım, bu soruların bazılarını yüksek sesle sormaya başlamam gerekiyordu, böylece orada öylece durup dilsiz bir ucube gibi ona bakmamış olurdum. Yine de ne demek istediği gerçekten umurumda mıydı? İstediğim şey buydu, değil mi? Onu ve bu ânı istiyordum, bunu hemen şimdi istiyordum; geri kalan her şey daha sonra çözülebilecek ayrıntılardı. Ya da değillerdi çünkü tam şu anda, umurumda olan şey ayrıntılar değil, üzerimdeki ellerdi.

“Ripper,” diye inledim, sırtımı yay gibi gerip kendimi eline doğru ittirdim. “Lütfen...”

Dudakları benimkilerle çarpıştı ve aman Tanrım... onun dili ve benim dilim ve... *Aman Tanrım, Aman Tanrım, Aman Tanrım...*

Ripper, bir anda benden uzaklaştı ve arkasını döndü. Panikle miştım, kafam karışmıştı ve endişelenmişim, ta ki pantolonundan ceptelefonunu çıkarıp kulağına götürdüğünü görene kadar.

“Hey... Evet, şimdi vardım... evet... evet... eşyalarını topluyor, Başkan... lanet olsun... evet, karantinanın ne anlama geldiğini biliyorum, onu oraya götüreceğim.”

Başkan. Babamla konuşuyordu.

Suçüstü yakalandığımızı, bir şekilde babamın ne yaptığımızı bildiğini düşünerek irkildim.

“Danny!” dedi Ripper tıslayarak. Gözlerim ona kaydı. Telefonu kendisinden uzakta tutuyor ve çılgınca merdivenleri işaret ediyordu. Eyvah. Hemen kendi etrafımda dönerek merdivenleri çıktım, oda-

ma daldım ve hızla pijamalarımı çıkarıp kısa, pembe yazlık elbisemi ve kovboy çizmelerimi giydim. Omuz çantama birkaç giysi ve mak-yaj malzemesi attıktan sonra aynadaki yansımamı kontrol ettim, saçlarımı düzelttim ve tekrar merdivenlerden aşağı indim.

Ripper çoktan dışarı çıkmıştı. Evin girişinden *Harley* motorunun borularından çıkan gümbürtüyü duyabiliyordum.

Aceleyle evin alarımını çalıştırdım, ışıkları kapattım ve kapıyı arkamdan kilitledim.

Yürüyüş yolundan ona doğru koşarken yüzünde sinirli bir ifadeyle beni izledi. Şimdiden fikrini mi değiştirmişti? Babamla konuşmak suçluluk duygusunu mu tetiklemişti?

Kendi hayatında sorunlarla karşılaştığı anda, benim hayatımda arka planda kalan adama duyduğum öfke yüzeye çıkmıştı. Her şeyi mahvedip duruyordu ve şimdi de benim için bunu mahvedecekti.

“Ripper?” diye fısıldayarak yanında durdum. Sert bakışları benimkilerle buluştuğunda midem altüst olmuştu. Evin içinde olduğundan milyonlarca kez farklı görünüyordu. Birkaç dakika önceki istekli ifadesinden eser kalmamıştı.

“Siktir,” diye mırıldandı, uzanıp kolunu belime dolayınca şaşır-mıştım. Beni kendine doğru çekerken öne doğru sendeledim.

“Söylediklerimde ciddiye dim,” dedi başını eğip alnını benimkine bastırırken. “Eğer benimle ysen, *sadece benimlesin*. Seni aleti tam büyümemiş ergen bir pislikle paylaşacak değilim.”

Ergen bir pislik mi? Öyle bir ihtimal yoktu. Babam, ilk ve tek erkek arkadaşımı tehdit ederek kendi yaşımdaki bir erkekle çıkma şansımı tamamen yok etmişti. O olaydan sonra kimse benimle bir şey yapmak istememişti ve bu da babamın onu ne tür bir işkenceyle tehdit ettiğini merak etmeme neden olmuştu. Tabii Ripper’ın bunların hiçbirini bilmesine gerek yoktu. Kıskanç biriydi ve ben de onu böyle seviyordum.

“Peki ya sen?” Ayrıntıların önemli olmadığını, istediğimin bu olduğunu ve Ripper gibi bir adamdan bir şey talep etmeye hakkım olmadığını kendime hatırlatamadan önce sordum. Ancak lanet olsun, eğer fikrini değiştirip başka kadınlarla birlikte olacaksa onunla tekrar birlikte olmaktan memnun olacağımı düşünmek kendimi kandırmak olurdu.

Onu paylaşmak istemiyordum.

Evet, zorunda kalırsam paylaşırdım, *işte onu bu kadar çok istiyordum* ama buna mecbur kalmak istemiyordum. Hatta daha da ötesi, onun da bunu istemesini istemiyordum.

Onun için yeterli olmak istiyordum ama aynı zamanda aptal da değildim. Erkeklerin kulüpte ya da karıları evde çocuklarıyla birlik-teyken yolda neler yaptıklarını biliyordum.

Eğer bu adamı istiyorsam, benden beklenen şeyleri zaten biliyordum. Bununla birlikte gelecek olan her şeye hazır mıydım? Hayır. Yine de hızlı öğrenen biriydim ve Ripper'la ilgili her şeyde vücudum, *o buna değer, o buna değer* diye bağıırıyordu.

Ripper benden uzaklaştı, yüz ifadesi ciddi ama bir o kadar da gizlenmemiş bir gereksinimle doluydu.

İşte aynen bu şekilde, bunu görmemle bu bakışın benim için olduğunu, tamamen benim olduğunu bilmemle ayrıntıların artık bir önemi yoktu.

"Daha önce böyle bir şeyi hiç yapmadım," dedi sessizce, içsel tereddüdünü, sözlerini saran güvensizliği duyabiliyordum. *Tanrım*, bu sadece onu daha da çok istememe neden olmuştu.

"Ama hiç seni arzuladığım gibi başka bir kadını arzulamadım ve... Danny, başka bir kadına asla dokunmayacağım, bunu istemiyorum bile. Lanet olsun, bebeğim, göldeki o geceden beri seni düşünerek kendimi boşaltmaktan başka bir şey yapmadım."

Bu kadar sert ve kaba biri nasıl oluyordu da aynı zamanda bu kadar yumuşak olabiliyordu? Ripper mükemmeldi. Mükemmel derecede kusurlu ve tüm bu olanlara kadar... o... biz, bir erkekte istediğimi bile bilmediğim her şeye sahipti.

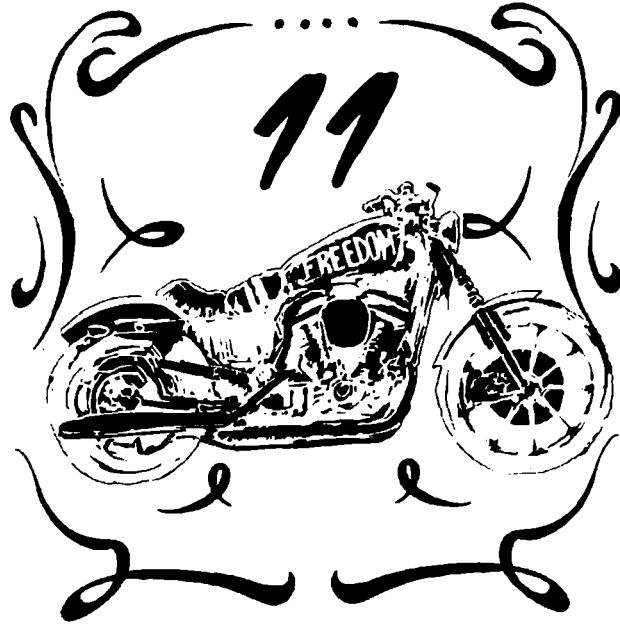
Sadece beni istiyordu. Sadece beni.

"Keşke aklından neler geçtiğini bilebilseydim," dedi sessizce.

"Hiçbir şey," diye fısıldadım. "Ben sadece... Sanırım... Ben..."

Sadece söyle. Söyle, seni tavuk! Söyle gitsin!

"Mutluyum," diye bitirdim nefes nefese. Heyecanlı ve gergindim, neredeyse dolup taşmak üzereydim

Ripper motosiklet sürmeyi çok seviyordu. Bu, Frankie'nin ellerinde geçirdiği işkence saatlerini düşünmekten kaçabildiği nadir anlardan biriydi. Bu yüzden çalışmadığı, uyumadığı, yemek yemediği ya da sevişmediği zamanlarda motosiklet sürüyordu. Sürekli olarak. Plansız, hedefsiz ve programsız... sadece o, motosikleti ve açık yol. Motosiklet sürmek ona başka hiçbir şeyin veremediği huzuru veriyordu; ne sigaranın ne içkinin ne kadınların, hiçbir şeyin. Motosiklete binmek, dağılmış kafasını toparlıyor ve boktan ruhunu temizliyordu. Kısa bir süre için.

Önünde ve arkasında uzanan yoldan başka hiçbir şey yokken yalnızca o ve bebeği vardı, birbirleriyle tamamen uyum içindeydiler. Geçmiş diye bir şey yoktu, gelecek önemli değildi; sadece o anda, tam orada, motoru oydu, o da motoruydu. Birbirlerine karışmışlardı, insan ve makine değil de sonsuza uzanan yol boyunca tek bir varlık olmuş, kaybolmuşlardı.

Bu özgürlüktü ve özgürlükten daha güzel hiçbir şey yoktu.

Ancak tüm bu özgürlük, az önce çöpe atılmıştı.

Tek hissedebildiği, Danny'nin kollarının beline dolandığı, ellerinin kasıklarının hemen üzerinde durduğu, küçük, sıkı vücudunu onun vücuduna bastırıldığı ve kaslı kalçalarının kendi kalçalarına kitlendiği idi.

Danny arkasına bindiği andan itibaren, onunla ilgili her şeyin, her küçük hareketin, onun vücuduna dokunan her bir parçasının aşırı derecede farkındaydı.

İçine dalga dalga yayılan sıcaklık, görüşünü bulanıklaştırırken

kalbi küt küt atıyordu, kendini toparlamazsa onları yoldan çıkarcagından neredeyse emindi.

Danny ona, becer beni, demişti.

Danielle West'in birine ilk kez "*becer beni*" dediğinden yüzde doksan emindi; bu da o iki küçük kelimeyi, bu bilgiye tam olarak sahip olmadan olabileceğinden daha ateşli hale getirmişti.

Sonra Deuce aramış ve Danny'yi henüz kulübe geri getirmediği için onu bir güzel fırçalamıştı. İşte o zaman aralarındaki bu şeyin, bu şey her neyse, her ne olacaksa, karantina sonrasına tekrar yalnız kalabilecekleri bir zamana kadar beklemesi gerektiğine karar vermişti...

...ta ki Danny'nin üst bacakları sıkılaşıp ve parmakları karnından aşağıya, tişörtünün kenarına doğru kaymaya başlayana ve orada durup yıpranmış kumaşa dokunana kadar.

Aleti kaya gibi sertleşmişti. O kadar sertleşmişti ki muhtemelen pantolonunda bir delik açmıştı bile.

Hayır. Hayır, hayır, hayır. Şimdi olmazdı. Deuce tekrar aramadan önce Danny'yi kulübe götürmeliydi. Eğer Danny böyle davranmaya devam ederse Ripper tedbiri elden bırakacak ve yaklaşık üç saniye sonra onun içinde olacaktı.

Olmayacak mıydı? Kimi kandırıyordu? Mahvolmuştu. İş bitmiş ve tamamen mahvolmuştu.

Kulübe gitmeyi başaramayacaktı. Onun içinde olmayı o kadar çok istiyordu ki tadını bile alabiliyordu. Üstelik bu sadece bir kadın becermekle ilgili bir şeymiş gibi davranmaya da devam edemezdi. Bundan daha fazlasıydı. Danny'ydi. Onun kadınlığı, evet ve başka bir şey daha vardı.

Ripper hayatındaki hiçbir şeyi umursamadan, öfkeli bir şekilde etrafta dolaşıyordu, ta ki daha önce hiç düşünmediği bir kızla yatmak gibi bir hata yapana ve her şey değişene kadar. Birdenbire bundan sonra olacakları önemsemeye başlamıştı; Deuce'un bunu ne zaman öğreneceğini, öldürölüp öldürölmeyeceğini merak ediyor, Danny kulüpte olmadığı zamanlarda nerede olduğunu... ne yaptığını, başka bir adamla takılıp takılmadığını merak ediyor ve bu düşünce onu cinayete meyilli biri gibi hissettiriyordu. Danny'nin de kendisi gibi çıldırıp çıldırmadığını merak ediyordu.

Ripper artık kızgın da değildi. Tamamen başka bir şeydi. O...
O neydi?

Siktir et. Her ne hissediyorsa bunu görmezden gelmek istemiyordu. Daha fazlasını istiyordu, ona sahip olmak istiyordu.

Şimdi. Hemen şimdi.

Onu tehdit eden o siyahi sürtüğün de karantinanın da canı cehennemeydi.

Bunu kaybetmeyecekti.

Tedbiri elden bıraktı ve karanlık, ıssız otoyoldan çıkarak çimenlik bir alana girip motorunu durdurdu.

İkisi de konuşmuyordu.

Ya da hareket etmiyorlardı.

Sadece nefes alıyorlardı.

Danny'ninki hızlı ve kısa.

Ripper'ınki sesli ve ağır.

Sadece nefes alıyorlardı.

"Ripper?" diye fısıldadı Danny.

Ah, Tanrım, o tatlı ses...

...ve o meleksi yüz ve o sese sahip olan lanet olası vücut.

"Evet, bebeğim?" diye karşılık verdi kısık bir sesle.

Danny'nin elleri, tişörtünün altına kayıp tırnakları karnının derisine gömüldüğünde Ripper nefes almayı tümüyle bırakmıştı.

"Lütfen," diye fısıldadı Danny.

Ripper hızla hareket ederek motosikletinden indi ve Danny'yle yüz yüze gelecek şekilde tekrar bindi. Danny, elbisesinin kumaşını yukarı çekerken Ripper da pantolonunu hızla açtı, Danny'yi kucağına aldı, iç çamaşırını yan tarafa kaydırıp ve kendini onun girişine yerleştirdi.

Bazı konularda söz hakkınız olmazdı.

Ripper bunu herkesten daha iyi biliyordu.

Ailesini on yedi yaşında kaybetmişti, sahip olduğu tek aileyi.

Yirmi yedi yaşında Frankie tarafından esir alınmış ve on iki saat boyunca işkence görmüştü. Gözünü, vücudundaki derinin birçoğunu ve kendine olan saygısının neredeyse tamamını kaybetmişti.

Bu iki olay da hayatının akışını büyük ölçüde değiştirmişti; her biri dünyasına çarpan birer yıkım topuydu ve onu, etrafındaki her şeyin paramparça olup ayaklarının dibine düşmesini izlemeye zorlamıştı.

Danny'yle olanlar da böyleydi.

Bir kazaydı, bir hata, yanlış zamanda yanlış yerdeydi ve kısa sürede destansı boyutlarda bir felakete dönüşmüştü.

Sadece bir bacak arasından ibaret olsaydı, onu gölde becerip sonra da unutsaydı...

Ancak Danny farklıydı.

Ezber bozan biriydi.

O sadece bir bacak arasından ibaret değildi, çok güzeldi ve bir kadında aradığı ama onu kollarına alana kadar fark etmediği her şeye sahipti.

Dünyasının yeniden paramparça olmasının nedeni oydu.

"Ripper... *Aman Tanrım.*" Danny, tek bir hamlede onun tamamını içine almaya çalışarak kendini ona doğru itmişti.

Evet, Danny onu istiyordu, yaklaşmakta olan yıkım topunu.

Ripper, onu her şeyden daha çok istiyordu, yıkım topu sallanmaya başlamıştı.

Bu yüzden Ripper onu kucakladı, üst bacaklarını kavradı ve hızla kendine doğru çekti... Ardından o yıkım topu, her şeyi ezip geçerek oraya ulaştı.

Tanrım, Yüce İsa... hatırladığından daha iyiydi. Danny; dard, sırlıklam ve sıcacıktı. Ona lanet olası bir eldiven gibi uyuyordu, sanki yaraları yokmuş gibi onu öpüyor ve ona dokunuyordu, onlardan kaçınmıyor, onları umursamıyordu. Ripper, Danny'nin, yaralarını göremediğini düşünmeye başlamıştı.

Danny, onu yeniden bütün hissettiriyordu.

Evet, bunu kaybetmesine imkân yoktu.

"Ripper," diye inledi. "*Ripper...*" Başı sağa düştü ve gözleri geriye yuvarlandı.

Danny'nin boşalmak üzere olduğunu anlayan Ripper, kalçalarını kavradı, parmak uçlarını sırtına gömdü. Vücudu sıkıca kilitlenene, çığlıkları nefes nefese inlemelere dönüşene ve kadınlığı tekrar tekrar aletinin etrafında kasılana kadar kendini ona daha da sert, daha da hızlı itmeye başladı. Sert ve hızlı bir şekilde devam ederek Danny orgazm olurken onu da sona getiriyordu.

Ve... *Ah, Tanrım...* tekrar boşalıyordu, kasları aletinin etrafında

kasılıyordu ve bu inanılmaz duygu Ripper'ı, çoktan hayalarını parçalayan hızını iyice arttırmaya teşvik ediyordu.

İşte olanlar tam o zaman olmuştu.

Ripper'ın saçları terden sırlıslıkla olmuş, çenesi kilitlenmiş ve dişleri birbirine kenetlenmişti. Danny'yi kavradığı yerler morarmıştı ve kalçası ileri geri gittikçe hızlanıyor, aleti tekrar tekrar ona çarpıyordu.

O kadar iyiydi ki Danny, lanet olası bir seks meleşği gibi görünüyordu, yüzü kızarmıştı ve zor nefes alıyordu. Ripper, onu sert ve hızlı bir şekilde becerirken inlemesi ve ağlaması cennet gibi hissettiriyordu; sımsıkı, yumuşacık ve pürüzsüz.

Ripper, dünyasının duvarlarının sarsılmaya ve tuğlaların teker teker düşmeye başladığını hissetti... ta ki her şey serbest kalana kadar ve sonra aniden nefesini tuttuğunun farkında bile değilken tekrar nefes alabilmeye başlamıştı. Son beş yıldır tuttuğu nefesi.

İplerden kurtulan ve sağ göz çukurunu kavrayan Ripper, sendeleyerek ayağa kalktı. Gözü, kapıya odaklanana kadar bulanık bir şekilde boş depoda etrafa bakınmıştı. Topallayarak ve sağ bacağını yerde sürüyerek kirli zeminde olabildiğince hızlı ilerleyip kapıya doğru yığıldı. Titreyerek kapının kolunu açmayı denedi. Kapı itilerek açıldığında neredeyse düşecekti. Etrafına bakındı, nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Hatırladığı son şey, Frankie onu yakaladığında Vega'sta bir teslimatı denetliyor olduğu, Frankie'nin ona aniden saldırdığı ve burada uyandığıydı.

Küfrederek kendini dışarı, çakıllı araba yoluna doğru sürükledi.

Deponun içinden bir gıcirtı duyulduğunda sağ bacağını tutarak daha hızlı yürümeye çalıştı.

"Frankie!" diye bağırdı bir ses. "Atlı kaçıyor!"

Siktir, siktir, siktir! Daha hızlı topalladı.

Arkasından gelen ayak sesleri giderek yaklaşıyordu.

Bir yol. Bir yol görebiliyordu. Çığlık atarak hızını artırdı, acısını biraz olsun dindirmek için dudağını ısırıldı.

Kafasının arkasına bir silahın namlusunun saplandığını hissettiğinde, ağaçların olduğu bölgeyi henüz aşmış ve uzakta bir çift far görmüştü.

“Nereye gittiğini sanıyorsun?” Frankie güldü. “Randevumuz daha bitmedi. En iyi kısmına gelmedik bile. Seni öldürmemem için bana yalvardığın kısma.”

Farlar yaklaşmıştı, kamyonun gürleyen motorunun sesi daha da yükseldi.

Ripper hiçbir şey için yalvarmazdı. Hiçbir şey için. Hayatı için bile. “Yavaşça arkanı dön,” dedi Frankie. “Ve...”

Ripper, hızla azalan son gücü ve kendi tercihiyle ölmeye olan saf kararlılığıyla yola, doğrudan kamyonun önüne atladı ve çarpışma, ânında gerçekleşti. Vücudu havada uçarken gözlerini kapadı ve “Canın cehenneme, Frankie,” diye düşündü.

Yine o kamyonun önüne atlıyordu ama bu sefer kendi tercihiyle ölmeye çalışmıyordu.

Yeniden yaşamaya başlamaya çalışıyordu. Bu yüzden parmak uçlarını Danny’nin tenine daha da derin sapladı, onu hiç öpmediği kadar sert öptü, onu tam olarak anlamadığı bir kararlılıkla becerdi ve...

Ripper’ın içindeki bir şeyler ağrımaya başladı. Canını yakıyordu, evet ama bu şey acı verici bir şekilde... *güzeldi.*

Daha fazlasını istiyordu.

Eski dünyasından geriye hiçbir şey kalmayana kadar, her şey Danny’nin ona hissettirdiği kadar iyi hissettirene ve Danny’nin ona uyduğu kadar mükemmel uyana kadar daha fazlasını... Gözlerini kapadı ve *Canın cehenneme, Frankie,* diye düşündü.

İşte olanlar o zaman olmuştu.

Seks sırasında ilk kez kontrolünü kaybetmiş ve hâlâ onun içindeyken sertçe boşalmıştı.

Bunun sonuçlarının ne olacağı şaşırtıcı bir şekilde umurunda değildi. Yanında oturan güzel kıza bakmakla meşguldü, kendini uzun zamandır hissetmediği kadar iyi ve özgür hissediyordu.

Danny’nin gözleri yavaşça kırpılarak açıldı ve Tanrım, ter içinde kalmıştı; yanaklarından yaşlar süzülüyordu, makyajı yüzüne dağılmıştı. Suratı seks yüzünden kızarmıştı ve gülümsüyordu, şimdiye kadar gördüğü en tatlı, gamzeli gülümsemeydi.

Çarpıcı derecede güzeldi, çok seksiydi ve... iyiydi; iyi, çok iyi bir kızdı. Onun gibi bir adamın, içinde olmayı hak etmediği her şeydi.

Ripper'ın teninde küçük, hoş bir karıncalanmaya ve içinde daha önce hiç hissetmediği bir sıcaklığa neden olan Danny, kollarını Ripper'ın omuzlarına doladı, parmaklarını ensesindeki saçların arasından geçirdi ve, "Senden hoşlanıyorum, Ripper," diye fısıldadı.

"Evet, güzel kız," diye fısıldadı. "Ben de seninle aynı şeyleri hissediyorum."

Ciddiydi. Ona kendini kaptırmıştı ve bunu biliyordu. Onu sadece becermek istemiyordu, onu sadece yatağında istemiyordu...

Onu motosikletinin arkasında istiyordu.

Evet, Danielle West'e sahip olmak, adını vücuduna dövme yaptırmak ve onun kışına kadını olduğunu kanıtlarcasına bir kulüp arması yapıştırmak istiyordu. Daha da kötüsü, bunu tüm dünyanın bilmesini istiyordu.

İşte tam o anda Ripper dünyasının üçüncü kez paramparça olduğunu, ufalandığını ve ayaklarının altında toza dönüştüğünü anlamıştı.

Bundan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

Karantinadan nefret ediyordum. Her biri, her zaman tamamen berbattı.

Kulüp üyeleri, onların karıları, genç ve yetişkin çocukları, hepsi kulübün içine yığılmış, her kuytuyu ve köşeyi doldurmuştu. Boş bir koltuk, kullanılmayan bir yatak yoktu. Çoğu kilitli ve depo alanı olarak kullanılan, kabaca bir mağaza büyüklüğündeki bir depoda çok fazla oda yoktu.

Ancak bu sefer...

Cehennemin Atlıları kulübü tarafından hapse atılmamın dördüncü günüydü ve yeryüzünde buradan başka olmak istediğim başka bir yer yoktu. Kalabalık, aşırı ısınmış bir binada kilit altında... Ripper'la birlikte.

U şeklindeki barda oturmuş, dirseklerimi tezgâha dayamış, çenemi ellerimin arasına almış, odanın diğer ucunda hareket eden Ripper'ı izliyordum. Üzerine tişört giymemişti, yalınayaktı, üzerinde sadece yarısı iliklenmiş pantolonu ve ceketi vardı. Sarı saçları dağınık bir atkuyruğu şeklinde kafasının ortasından geriye doğru toplanmıştı ve dudaklarından bir sigara sarkıyordu. Bakışlarım, iri vücudunda aşağı yukarı gezindi, pantolonunun içine doğru kaybolan sarı kılların hizasında durdu ve kalbim daha hızlı atmaya başladı.

Daha önce hiçbir erkekten bu kadar yoğun bir şekilde etkilenmemiştim, hayatım boyunca hiç bu kadar tahrik olmamıştım ve bu sadece Ripper bana dokunduğu zaman değil, her zaman böyleydi.

Tek yapmam gereken onunla birlikte olmayı düşünmekti ve ânında bacaklarımı üst üste atıp üst bacaklarımı birbirlerine doğru bastırıyordum.

İnanılmaz derecede güzel bir adamdı. Yara izleri hâlâ orada olan şeyi görmek için sizi biraz daha dikkatli bakmaya zorluyordu ve hâlâ orada olan şey; bir Yunan tanrısının keskin hatlı, güçlü yapısı, bir boksörün oldukça kaslı görünüşü ve aldatıcı derecede seksi gülümsemeydi.

Son üç günü birlikte gizlice kaçarak, kulübün güvenlik kameralarından ustalıkla saklanarak ve birlikte olmak için gizli yerler bularak geçirmiştik. Mutfak kileri, ortak duşlar, kulüp binasının arkasındaki kulübe...

Ripper'ın işaretini bekliyor, birlikte geçireceğimiz dördüncü günü iple çekiyordum.

"Bu berbat," dedi Tegen surat asarak ve yanıma yaklaşıp kollarını göğsünde kavuşturdu. Ripper'a baktığım yerden irkilerek hızla Tegen'a göz gezdirdim ve yüzümü buruşturdum.

Kız gibi giyinme girişimleri bile nasıl olduysa korkunç bir şekilde yanlış gitmişti. Sade, siyah, yazlık elbisesi üzerinde bol bir şekilde sallanıyordu, askıları omuzlarından düşmüş ve iki beyaz sutyen askısı ortaya çıkmıştı, elbisenin eteğine bir şey dökmüştü ve silme zahmetine bile girmemişti. Ayaklarına baktım, parmak arası terlik giyiyordu. Sevimli, şık olanlardan değil, plajda bile giymektense ölmeyi yeğleyeceğim düz, köpükten yapılmış bir çift siyah, parmak arası terlik.

"Bu lanet sürtüklerde ne buluyor?" Tegen tısladı.

Cage hakkında konuştuğunu bildiğim için nereye baktığını görene kadar gözlerimi devirmeye başlamıştım. Bir çift kulüp fahişesiyle konuşan sadece Cage değildi, onlarla konuşanlar Cage ve Ripper'dı. Dik bir pozisyona geçtim. Bana işaret vermiyordu çünkü... *fahişelerle* konuşmakla çok mu meşguldü?

Hemen ardından gelen panikle birlikte kuskançlık, içimi kaplamıştı. Yalan söylemişti. Hâlâ başka kadınlarla ilgileniyordu ve ben burada oturup bunun gözümün önünde gerçekleşmesini izlemek zorunda kalıyordum, tıpkı Dorothy'nin onu uzaktan özlerken Jase'i

karısıyla birlikte izlemek zorunda kalması gibi. Aman Tanrım, bunu yapamazdım. Kimsenin bilmediği gizli bir sevgili olamazdım.

Ripper, hiçbir uyarıda bulunmadan olduğum yere doğru baktı, yüzünde küçük bir gülümseme vardı ama göz göze geldiğimiz anda gülümsemesi kayboldu. Altdudağımı ısırdım ve içimdeki kargaşanın belli olmamasını umarak yüz ifademi düzeltmeye çalıştım.

Gözleri kısıldığında başarısız olduğumu anlamıştım.

Sonrasında bildiğim tek şey Ripper'ın odayı boydan boya geçip bara ve bana doğru ilerlediği idi. Solumdaki boş yere oturarak öne doğru eğildi ve kollarını tezgâhın üstüne koydu. Kaskatı kesilmiştim, bir anda ne yapacağımı, nereye bakacağımı şaşırmıştım. Tanrım, ellerimi nereye koymam gerektiğini ya da nasıl oturmam gerektiğini bile bilmiyordum. Normalde benden en az yirmi adım uzakta olmaya özen gösteriyordu ve bu yeni gelişme beni tamamen hazırlıksız yakalamıştı.

“Hey.” Ripper, her zamanki gibi güvenlik monitörlerini izlerken barmenlik yapan ZZ'ye başıyla selam verdi.

ZZ çenesini kaldırdı. “Tekila?”

“Hayır, dostum, bir bira ver.”

ZZ başını sallayarak barın altına uzandı ve alttaki küçük buzdolaplarının birinden bir şişe bira çıkardı. Bar tezgâhının üzerinde kapağını açarak şişeyi Ripper'a uzattı. Ripper birasından uzun bir yudum alırken ellerimi bar tezgâhından kucağıma sonra tekrar bar tezgâhına koydum. İki kez.

“İyi misin?” diye sordu Tegen bana tuhaf tuhaf bakarak. Yüzündeki ifade, aklımı tamamen yitirdiğimi düşündüğünü açıkça gösteriyordu.

Düzensiz hareketlerle başımı salladım. “Evet.”

Burnu kırıştı. “Evet, tabii. Hiçbir sebep yokken birdenbire Tourette* hastası gibi davranmaya mı karar verdin?”

Ona ters ters baktım. Saçlarını elektrik prizine sokarak yaptırmış gibi durmamam, beceriksizce ikinci el kıyafetler giymemem ve bana asla ikinci kez bakmayacak bir adama bakarak köşelerde surat asma-mam, benden nefret etmesi gerektiği anlamına gelmiyordu.

* İstem dışı gerçekleşen devamlı tekrarlanan ani hareketler veya seslerden meydana gelen tikler olarak ifade edilen nörolojik bir hastalık. (e.n.)

“İyiyim ben,” dedim homurdanarak.

“Tabii,” diye mırıldandı. “Peki, her neyse, bana o terbiyeyle dolu sinirli suratla bakmana gerek yok.”

Şaşkınlıkla Tegen’a baktım, sinirlenmişim, Ripper’in yakınlığını ânında unutmuştum. Bu kız kim olduğunu sanıyordu ki?

“Neyin var senin?” diye sordum. “Neden hiç... *normal* davranmıyorsun?”

Gözleri kısıldı. “Normal mi?” diye sordu iğneleyici bir tonda. “Normal ne demek, Danny? Bu mu? Kulüp mü? Annemin Jase ve Chrissy’ye bakarak bir köşede ağlaması mı? Ya da şurada duran Adriana,” dedi Mick’in karısının oturduğu yeri işaret ederek. “Kocasının en sevdiği kulüp fahişesiyle konuşuyor ve bunun farkında bile değil. Bu mu normal?”

Tegen’in erdem yoksunu motorcuları ve kulüpte yaşanan ahlak yoksunluğunu gerçekten umursayıp umursamadığı tartışılabilirdi. Tegen’in kötü ruh halleri ne sıklıkla olursa olsun, onda dokuzu genellikle tek bir motorcuyla ilgili olurdu. Abimle. Eğer kızgın değilse, ki bu nadir bir durumdu, bütünüyle üzgün olurdu.

“Kızlar.”

Ripper’in sesi alçak ama sertti ve ikimizin de kafası ona doğru döndü. Elindeki bira şişesiyle ikimizin arasını işaret etti. “Karantina herkesi yıpratıyor, değil mi?”

Tegen gürültülü bir şekilde iç geçirdi. “Eğer bizi yıpratmaktan kastın, hepinizin içip içip sarhoş olmanızı, geçirip, osurmanızı ve önünüze gelenle sevişmenizi izlemek zorunda kalarak hepimizi deliliğin eşiğine sürüklemekse evet, ben biraz yıprandım.”

Hem ZZ hem de Ripper kahkahalara boğulmuştu. Tegen’in saçlarını karıştırmak için barın üzerine eğilen ZZ ona sıırttı. “Sen tam bir baş belası, biliyorsun değil mi?”

Tegen, kollarına vurarak ZZ’nin elinden kurtulmaya çalıştı. “Defol git!” diye bağırdı ve barda duran bardak altlıklarından birini fırlatarak ZZ’yi birkaç santimle ıskaladı.

“Danny.”

Sertçe yutkunarak Ripper’a baktım.

“Yine düşünüyorsun,” dedi sessizce. “Ve düşündüğün şey her neyse gerçekten hoşuna gitmiyor.”

“Düşünmüyorum,” dedim ona karşı çıkarak. “Tamamen, yüzde yüz iyiyim.”

“Değilsin,” dedi. “Gördüğün şeylerden farklı anlamlar çıkarmaya çalışıyorsun ve kafanın içinde her türlü saçmalığı uyduruyorsun.”
Lanet olsun.

“İyi,” diye tısladım, elimi barın üzerine vurarak. “Ne düşündüğümü bilmek istiyorsan, sana söyleyeceğim. Sır olmaktan hoşlanmıyorum, işte bu. O aptal sürtüklerin sana dokunabileceklerini düşünerek yanma gelmelerinden hoşlanmıyorum. Eğer beni bilselerdi, ben etraftayken böyle şeyler olmazdı.”

Az önce ne söylediğimi ve bunu, Ripper’la neden bu kadar özel bir konuşma yaptığımı şüphesiz merak edecek insanlarla dolu bir odada, pek de sessiz söylemediğimi fark ederek elimi ağzıma kapattım ve dehşet içinde gözlerimi yumdum.

Tekrar başımı kaldırmaya cesaret edebildiğimde, kulübü aynen bıraktığım gibi bulmuştum. Kimse benimle ilgilenmiyordu; Tegen hâlâ ZZ’ye bağırıyordu, Ripper hâlâ yanımdaydı, hâlâ barın üzerine eğilmişti ve hâlâ bana bakıyordu. Gülümsüyordu.

“Bana benim kadınıym olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun, Danny?”

Evet.

Gülümsemesinin kocaman bir sırtışa dönüşmesini izleyerek, “Hayır,” diye fısıldadım.

“Yalancı,” dedi aynı şekilde fısıldayarak.

“Senden nefret ediyorum.”

“Yalancı.”

“İşte şimdi senden gerçekten nefret ediyorum.”

Doğrularak elindeki boş şişeyi barın öbür ucundaki ZZ’ye doğru kaydırды ve bu hareketi üzerime doğru eğilmek için kullandı. “Beş dakika,” dedi başımın üzerinde nefes alarak. “Senin odan.”

Sonra beni orada öylece bıraktı, çıldırdığım için kendimi tam bir aptal gibi hissederek arkasından bakakaldım.

Sonraki beş dakika boyunca, midem sabırsızlıkla kasılırken duvardaki saati izleyerek olduğum yerde kaldım. Tüm hayatımın en uzun beş dakikası geçtikten sonra yavaşça yerimden kalktım ve insan

grupları arasında gezinmeye başladım. İçim heyecan ve beklentiyle dolup taşarken koridoru geçtim ve sonra beni beklediğini bildiğim yere doğru koşmaya başladım. Yatak odama. Bunu nasıl yaptığını bilmiyordum –kameralara yakalanmıyor, bir şekilde nereye adım atacağını ve odama girerken kaydedilmemesi için zamanlamayı nasıl ayarlayacağını biliyordu– ve umurumda da değildi. Önemli olan tek şey onun odamda beni bekliyor olmasıydı ve ben de...Kapımdan içeri daldığımda neredeyse ona çarpıyordum. Kolumdan tutarak beni içeri doğru çekti ve botuyla kapıyı tekmeleyerek hızla kilitledi.

“Bunu neden yapıyorsun?” diye sorarken beni geriye doğru yürütüp baştan aşağı süzdü.

“Ne yapıyorum?” diye sordum aptalı oynayarak.

“Ne olduğunu biliyorsun,” diye mırıldandı, beni geriye doğru iterken pantolonunun fermuarını çoktan açmıştı.

Yatağımın üzerinde geriye doğru kaydım, eteğimi belime doğru çektim ve sonra hızla iç çamaşırlarımı çıkardım.

“Tişörtünü çıkar,” dedi hırlayarak, vücudumun çıplak alt yarısına bakarak yavaşça kendini okşadı. Kendine dokunmasını izledim, ona özgürce sunduğum şeye bakmaya devam ettikçe sertleşiyordu ve ben de kendimi ona sunarak kendimi tahrik ediyordum.

Atletimi çıkardığımda Ripper, çıplak vücuduma acele etmeden uzun uzun bakmıştı ve bu hormonlarımı daha da çok harekete geçirmişti.

“Tüm bunlar beni beklerken neden bir kulüp fahişesi istediğimi düşündüğünü anlamıyorum.”

“Özür dilerim,” dedim. “Ben sadece... *kıskandım*.”

Vücudunu kullanarak tekrar sırtüstü uzanmamı sağladı. “Evet,” diye mırıldandı, sonra üstüme çıktı ve parmağının birini içime yerleştirdi. “Biliyorum.”

İnleyerek ona doğru uzandım, kollarımı boynuna doladım, beni öpmesi için onu aşağı çekmeye çalıştım ama Ripper geri çekildi.

“Seni izlemek istiyorum,” dedi sessizce ve bir parmak daha ekledi.

Saf şehvet, uyluklarımdan vücuduma doğru hızla ilerledi. Midede ve ciğerlerimde zirveye ulaşarak titrememe, uyluklarımla parmaklarının etrafında sıkıca kenetlenmeme neden oldu.

Bu adamın sadece konuşarak bana hissettirdiği şeyler gerçekdi-
şydı. Zaman zaman, daha önce hiç yaşamadığım duyguların kuv-
vetli hissiyatından dolayı gözyaşlarına boğulmak istiyordum. Bu
duygular sayesinde artık hayatımda başka bir erkeğin asla olmaya-
cağımı biliyordum.

“Kahretsin, çok güzelsin,” diye mırıldanırken içimdeki parmak-
larının hızını arttırdı.

“Kuzey Dakota’ya gidecek misin?” diye sordum hızlı hızlı solu-
yarak.

“Hayır.”

“Mick, babamın New York’tan döner dönmez gideceğini söyledi.”

“Şey... Danny?”

“Hmm?”

“Şu anda baban hakkında konuşmasak olur mu?”

“Ama düşünüyordum da...” Nefesim kesilmişti.

“Asla iyi şeyler değil,” diye mırıldandı ve bir parmak daha ekledi.

Söyleyeceklerime odaklanmaya çalışırken gözkapaklarım titri-
yordu.

“Gözler bende,” diye hırladı.

“Çoğunlukla herkes gitmiş olacak,” diye fısıldadım yüzüne
odaklanmaya çalışarak. “O yüzden ben düşünüyordum da... *Aman
Tanrım...*”

Yaşadığım orgazm beni şiddetle sarsmıştı ve bir an için neden
bahsettiğimi tamamen unutmuştum. Ripper’dan önce, göldeki o
geceden önce, kendi elimi kullanmamın sonucu olmayan bir or-
gazmı hiç yaşamamıştım. Kendi kendime yaşadığım orgazm ile bir
erkeğin yaşattığı orgazm arasındaki fark, yağmurlu bir gün ile fir-
tınalı bir günü karşılaştırmak gibiydi. Yağmur emin olduğunuz bir
şeydi, tam olarak nasıl bir sonuca ulaşacağınızı biliyordunuz: temiz
ve berrak, tatlı ve ferahlatıcı bir deneyim. Ancak fırtınalar öngörüle-
mez, sürprizlerle dolu, karmakarışık ve sıırıksıklandı; onları kontrol
edemezsiniz.

Yağmur fırtınaları sizi dizlerinizin üzerine çökertir, kontrol ede-
mediğiniz bir ihtiyaçla ıslatır, parmaklarınızı toprağın derinliklerine
sokup tutunmaya çalışırken gözünüzün önünde şimşekler çaktırır-

dı; hangisinin daha gürültülü olduğunu ayırt edemezsiniz... Kulaklarınızda kükreyen gök gürültüsü mü yoksa kalbinizin çarpması mı?

Ripper benim fırtınamdı, sağını solunu ayırt edemediğiniz, tek hissedebildiğinizin vücudunuz boyunca yayılan harika şeyler olduğu, zevkle soğurken bile içinizi hararetle yakan, beni deli gibi ıslatan fırtınam.

Ripper, beni yüzüstü yatırıp kalçalarımı yukarı kaldırdığında kendime gelmişim.

“O yüzden sen düşünüyordun ki?...” diye sordu, kendini içime girmeye hazırlarken hafifçe gülmüştü.

Hızlı olmalıydım. Neredeyse içime girmek üzereydi ve içimde hareket etmeye başladığında her şey yok olacaktı.

“Düşünüyordum ki senin evinde birlikte birkaç gün geçirebiliriz ve...”

İçime girdiğinde bağırdım ve Ripper eliyle ağzımı kapattı.

“Şşşt,” diye fısıldadı yalnızca tekrar içime girmek için içimden çıkarken. Tekrar bağırdığımda bu sefer eli sesimin çoğunu bastırmıştı. Vücudu durmadan benimkiyle buluştuğunda, zaten aşırı hassaslaşmış etimde başka bir orgazmın titreşimlerini hissederek tekrar tekrar inliyordum; daha sert, daha hızlı ve daha sert... en sonunda eline karşı neredeyse çılgılık atana kadar.

Beni sırtüstü çevirerek tekrar içime girdi ama ben tepki veremedi, dili, ağzımdaki tüm sesi ve ciğerlerimdeki tüm havayı çalarak dışarı fırlamıştı. Durmadan öpüşüyorduk, daha hızlı ve daha sert, vücudumu ona muhtaç bir histeri kriziyle baş başa bırakırken beni tatmin edilmek için ona yalvarır halde bırakmıştı.

Sonrasında tam da bunu yaparak beni tatmin etmişti.

Ripper bana bakarak hırıliyordu –göğsünün derinliklerinden gelen boğuk hırıltılar göğüslerimi titretiyordu ve bunun hayatım boyunca duyduğum en harika ses olduğuna emindim– ben de ona bakarak bunu hissediyordum...

Sadece hissediyordum.

Başım dönüyordu, ihtiyaçtan sarhoş olmuş, güzel, arzu edilmiş ve canlı hissediyordum.

Bunun bitmesini hiç istemiyordum.

“Lanet olsun,” diye inledi Ripper, orgazm olmaya yaklaştığını hissediyordu. “Lanet olsun, Danielle.”

“Aman Tanrım,” diye inledi Danny nefes nefese. Kalçalarını yukarı doğru iterek onu kavıyor, onun için ne kadar deli olduğunu göstererek onu çıldırtıyordu. “Aman Tanrım...”

Danny’nin saçlarındaki ve poposundaki tutuşu iyice sıkılaştı. “Geliyorum... bebeğim, geliyorum...”

Danny’nin altdudağını ısırarak sert bir şekilde bitti, hâlâ kendini ona itmeye devam ederken onun iniltilerini ve çığlıklarını yutuyordu.

Hâlâ onun içindeyken bir anlığına durdu; güzel mavi gözlerini ona doğru kırpışını, burun deliklerinin ağır, muhtaç soluklarla genişlemesini izledi ve dudaklarının nemini kendi dudaklarında hissetti.

Ripper, nefes alış verişi normale döndüğünde Danny’nin içinden çıktı ve sıırıslıklam olmuş kadınlığının kasılmasını izledi, az önce içinde serbest bıraktığı her şey pembe yorganın üzerine akmaya başlamıştı. Ne kadar sapkınca ve narsistçe olursa olsun bu, hayatı boyunca gördüğü en ateşli şeydi.

Bir de prezervatifsiz sevişmek. Lanet olsun, bu çok iyi hissettiriyordu, daha önce yaptığı ya da kulüpte takılan pis sürtüklerle yapabildiği bir şey değildi. Ancak Danny konusunda endişelenmiyordu; kız temizdi, yarım akıllı bir salak bile bunu anlayabilirdi ve doğum kontrol hapi kullanıyordu. Görünüşe göre, bu sadece Eva’yla onun bildiği ve Ripper’a söyledikten sonra Deuce ya da Cage’e söylemeyeceğine dair söz verdiğini büyük, kötü bir sırda.

Tabii. Doğru ya. Aklından geçen ilk şey buydu. *Seviştiğim kadının kardeşine ve babasına gizlice doğum kontrol hapi kullandığını söylemek.*

Elbette... Ölmek istiyorsa belki.

Danny’nin üzerinden yuvarlanarak onun yanına sırtüstü düştü. “Tanrım,” diye mırıldanarak gözlerini tavana dikti. “Bu...”

“Harika mıydı?” diye tamamladı onu Danny.

Ripper ona baktı ve sırıttı.

“Her zaman böyle mi?” Danny mutlu bir şekilde iç geçirdi ve ona gülümsedi. “Çok... çok... seksi ve nefis?”

Neredeyse gülecekti ama bir farkındalık dalgası, onu hayali kılıcının üstüne düşürdü. Hayır. Her zaman böyle değildi. Hiç böyle olmamıştı.

Seks daha önce hiç bu kadar iyi olmamıştı.

“Çünkü benimle olan diğer çocuk...”

“Hayır,” diye homurdandı, ona kaşlarını çatarak. Düşünmek istediği son şey, kendisine ait olan şeyin içinde bir pisliğin olduğuydu. “Hiç böyle olmamıştı.”

Danny’nin gülümsemesi genişledi. “O zaman şanslıyız,” diye fısıldadı.

Ripper, içinde her türlü garip şeyin olduğunu hissederek ona baktı. Olması gerekenden çok daha hızlı aşağı inen şeyler, onu sonsuza dek korkutması gereken şeyler.

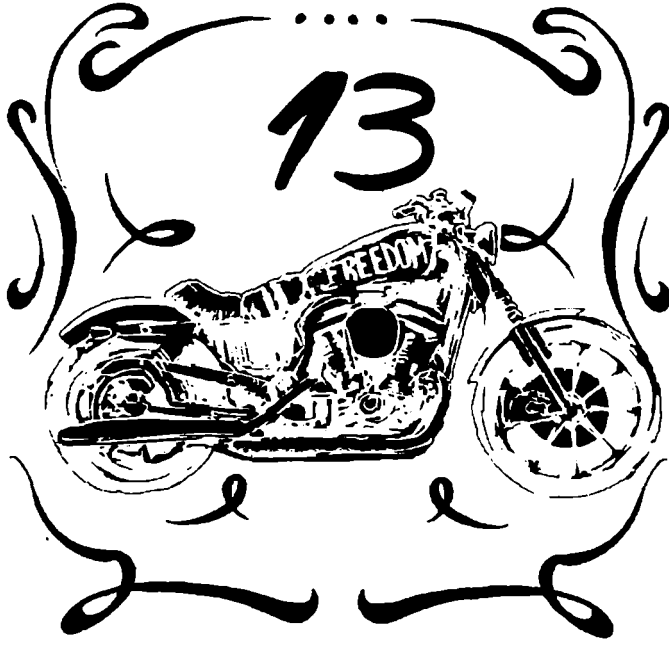
Ancak korkutmuyordu.

“Evet, bebeğim,” diye fısıldadı, onu kolunun altına doğru çekerek. “Kesinlikle öyleyiz.”

“Peki, senin evine gidebilir miyiz?” diye sordu, göğsüne doğru öpücükler kondurarak.

Parmaklarını Danny’nin saçlarının arasından geçirerek gözlerini kapadı ve onun dudaklarını vücudunda hissetmenin tadını çıkardı. Onun evi mi? Evi, daha doğrusu dağların ortasındaki tek yatak odası olan kulübesi onun sığınağıydı. Kulüpte olan daimi saçmalıklara, hiç dinmeyen gürültüye, sürekli gelip giden insanlara bir saniye daha katlanamadığında gittiği yeri.

Başının arkasını kavrayarak onu sertçe öptü. “Bunu daha sonra konuşuruz,” diye mırıldandı Danny’nin dudaklarına karşı. Şu an onu önce köpek pozisyonunda becermek ve sonra Danny’yi üzerine oturtarak onu becermesini sağlamak mı, yoksa önce onu üzerine oturtarak kendini becermesini sağlamak ve sonra dizlerinin üzerine çevirmek mi istediğini düşünüyordu. “Şu anda yapmam gereken daha önemli şeyler var ve fazla zamanım yok.”

Rahat edemeyen Deuce, Papaz'ın ofisinde bulunan iki yüksek arkalıklı ahşap sandalyeden birinde sinirli bir şekilde kıpırdandı.

Ellerini önünde kavuşturmuş, dirseklerini devasa, antik, ahşap masasının üstüne dayamış olan Papaz ciddiyetle başını salladı. “Katılıyorum. Koca Jay’ın gitmesi gerek. Onun lanet oyunlarından bıktım usandım ve şimdi de bu saçmalık, adamlarımızın onların bölgelerinde lanet olası bir sokaktan geçmelerine izin vermeleri için onlara fazlasıyla ödeme yaptığım halde Atlılardan da para istemeleri.”

Deuce ona baktı, kafasını konuşmaya pek verememişti. Bunun yerine adamlarının, onları Papaz’a teslim etmesi ve iki kulübü birleştirmesi konusunda ne hissedeceklerini merak ediyordu. Papaz güçlü bir liderdi; adamlarına ve ailelerine iyi bakardı. Aynı şeyi Atlılar için de yapabiliyordu.

O zaman gidebilirdi. Eva’ya, çocuklarına ve kulübüne iyi bakılacağını bilerek yola çıkabilirdi.

“Seni geberteceğim,” diye homurdandı Papaz ve kafasını yukarı kaldırdı.

“Ne?”

“Kızlarımdan birine zarar verirsen seni gebertirim dedim.”

Ne sikim oluyordu? Nasıl yani? Bu adam medyum falan mıydı?

“Neden bahsediyorsun sen?”

“Kaçmayı düşünen bir adamın nasıl görüldüğünü bilmediğimi mi sanıyorsun? Bunu yüzlerce farklı adamda, yüzlerce farklı kez gördüm. Hayat onlara zarar vermeye başlar, çok fazla şey görmüş-

ler, çok fazla şey yapmışlardır ve aniden tüm saçmalıklarını içki ve kadınlarla unutmaya başlarlar. Evlilikleri dağılır, kendilerini alkole daha çok verirler ve sonra yapmamaları gereken şeylere bodoslama dalarlar. Tek istedikleri motosikletlerine atlayıp yollara düşmek, yeniden başlamak ya da kıvrılıp ölecekleri sessiz bir yer bulmaktır.”

Deuce hiçbir şey söylemedi. Söyleyecek bir şeyi yoktu. Papaz doğru söylüyordu ve onunla tartışamayacak kadar her şeyden bıkmıştı.

“Kaçmak istemediğimi mi sanıyorsun?” dedi Papaz kafasını sallayarak. “Küçük bir kızı annesi olmadan, pisliklerle dolu bir kulüpte büyütmek istediğimi mi sanıyorsun? Hem de Frankie’nin burnunun dibinde bebeğime neler yaptığını öğrendikten sonra? Ama başka ne seçeneğim vardı ki? Bu armayı taktığım gün...”

Papaz eliyle, ceketindeki “*Başkan*” yazan armanın üzerine vurdu.

“O armayı taktığın gün, hayatını teslim ettiğin gündü. Sen sadece başkan değilsin, Deuce. Sadece bir kulübü yönetmiyorsun, sadece o çocuklara liderlik etmiyorsun. Bu sadece bir sorumluluk değil. Bu *sensin* kardeşim; kulübün, adamların, hepsi sensin. Senin canın yanarsa onların da seninle birlikte canı yanmaya başlar. Kulüp her şeyden önce gelir, bunu sen de biliyorsun, ben de biliyorum, bu işe giren herkes biliyor. Karınla, takıldığın kadınlarla, çocuklarıyla işler ne kadar kötü giderse gitsin, devam etmek zorundasın. Adamların ve aileleri, *onlar senin de ailen*. Sana sadece saygı duymuyorlar ya da seni sadece örnek almıyorlar, onlar için doğru olanı yapacağına güveniyorlar. Bunu biliyorsun Deuce, kulüp her zaman...”

“Önce gelir,” diye homurdandı Deuce, Papaz’ın sözünü keserek. “Sikeyim, biliyorum.”

“Evet, biliyorsun ama bir şey hakkında öğüt vermek, onu yaşamakla aynı şey değil. Bildiğin şeyi yaşamaya geri dönme zamanı.”

Siktir. Papaz’dan her ne kadar nefret etse bile, özellikle de onu iki kez vurduğu için, adamın söylediği tek bir kelimeye bile itiraz edemiyordu.

“Beni yanlış anlama, seni reşit olmayan kızıma dokunurken ilk gördüğümde sevdiğimden daha fazla sevmiyorum,” diye homurdandı Papaz. “Ama nedense kızım seni seviyor, yani çenemi kapalı tutuyorum.”

Deuce gözlerini kıstı. “Sen buna çeneni kapalı tutmak mı diyorsun?”

Papaz omuz silkti. “Parmağımı tetikten uzak tutuyorum, değil mi?”

Ah Tanrım, eğer Eva bir gün babasından nefret ettiğine karar verirse bu pislği gebertmek için ilk sırada o olacaktı. Bunu her halükârda yapabilirdi, Eva’ya, Papaz’a ne olduğuna dair hiçbir fikri olmadığını ve tüm bildiği de uzaydan gelen uzaylıların kurnaz piçi kaçırdığı olabilirdi.

“Biliyorsun,” diye devam etti Papaz. “Ben ve senin ihtiyar çok eskilere dayanıyorduk. Onu çocukluğundan beri tanırdım. Anneni de tanırdım, ondan... ve onun o lanet gamzelerinden çok hoşlanıyordum...”

“Bu lanet saçmalığın sonu bir yere varacak mı?” dedi çıkışarak. Duymak istediği son şey Papaz’ın, hiç tanımadığı annesine olan aşkıydı.

“Evet, göt herif, ben de tam ona geliyordum. Eğer o lanet çeneni kapalı tutabilseydin, şimdiye kadar bitirmiş olacaktım.”

Papaz ilk adımı atıp başını sallayarak iç geçirene kadar ikisi de birbirine ters ters baktı.

“Demek istediğim, Reaper kulübü umursamadı, anneni, kardeşinin annesini ya da sizi umursamadı. Tek umursadığı kendisiydi ve kulübün ya da fahişelerinin onun için ne yapabileceğiydi. Güç ve para istiyordu, bunu elde etmek için de kulübü kullandı, yerine geçirebileceği çocuklar istiyordu ve o çocukları elde etmek için o küçük kızları kullandı. İş başa düştüğünde ise hiç umurunda olmadı. Deuce, sen böyle biri değilsin. Adamlarını ve aileni sevdiğini biliyorum, bu yüzden kaçmanın onlar için en iyisi olduğunu düşünüyorsun ama sana öyle olmadığını söylüyorum. Sen gidersen o adamlar dağılır. Arkanda bırakacağın çocuklara gelince, seni istemeyen bir babayla büyümenin nasıl bir duygu olduğunu bana sen söyle? Sahip olduğun tek şey küçük kardeşindi ve Cas’i kaybettiğinde geriye elinde ne kaldı?”

Lanet olsun, babasını, annesini ve ölen küçük kardeşini düşünmek nefes almasını zorlaştırıyordu. Deuce, avucunun içiyle göğsünün üzerinde geniş daireler çizerek göğsünü ovuşturdu.

“Sana kalan şey kulüptü,” dedi Papaz. “Babanın geride bıraktığı karmaşayı aldın ve onu bir kardeşliğe dönüştürdün. Çöpleri kulüpten uzaklaştırdın, adamlarının kendilerini toparlamasını sağladın ve sonra tanıdığım tüm diğer motosiklet kulüplerinden daha fazla yoldan çıkmış çocuğu kulübe almaya başladın. Tüm adamlarını araştırdım; Dirty ve Hawk’ın, sen onları bulmadan önce sokak köşelerinde açlıktan ölmek üzere olduklarını biliyorum. Cox’un bir sonraki öğünü için araba çaldığını ve Ripper’ın, on yedi yaşında, ailesi olmadığını... motorlar hakkında hiçbir şey bilmiyordu, peki sen ne yaptın? Hepsini kendinle birlikte eve getirdin ve onlara bir aile verdin. Onları bırakırsan, hepsinin ayaklarının altındaki halıyı söküp atmış olacaksın ve çocuklarının sırtını dayayacakları bir kulüpleri bile olmayacak. Kimsenin hiçbir şeyi olmayacak.”

Deuce, kollarını göğsünde kavuşturarak Papaz’a yarı kapalı gözlerle baktı. “Senden gerçekten nefret ediyorum,” dedi homurdanarak.

Çok bilmiş gözlerini ona diken Papaz, kulağının arkasından bir sigara çekip aldı ve yaktı.

“Deuce,” dedi nefes verirken. “Hislerimiz karşılıklı. Şimdi sana, aptal gibi davrandıklarında tüm adamlarıma söylediğim şeyi söyleyeceğim. Git bir şişe içki ile bir fahişe bul ve tüm o zehirli saçmalıklarını sisteminden at. Sonra eve, kızımın, torunumun, çocuklarının ve adamlarının yanına git. Sorun olan ne varsa düzelt. Eğer dediğimi yapmazsan, kızlarımı almaya gelirim, hazır başlamışken belki Kami’yi de evlendiği o pis Latin heriften kurtarırım ama geri kalanına gelince kardeşim, geri kalanı senin sorunun.”

“Öyle mi?” dedi Deuce kuru bir sesle. “Peki ben içip sevişirken sen Koca Jay’le ilgili ne halt edeceksin?”

Papaz sigarasından bir nefes daha çekti ve başını salladı. “Bu gece onun kellesi için ihaleyi başlatıyorum. Senin bir şey yapmana gerek yok.”

Uyumakta olan bebeğini kalçasına yaslamış olan Eva; devam eden birkaç konuşmanın, ağlayan ya da şikâyet eden çocukların, kahkaha atan erkeklerin ve kıkırdayan kadınların gürültüsünü geride bırakmak isteyerek kulübün önünden arka salona doğru ilerle-

meye çalışıyordu. Beşinci günün sonunda, sürekli devam eden gürültü kafasının içinde acı verici bir şekilde tepiniyor, başının huzur ve sessizlik için ağrmasına ve midesinin sürekli endişeyle çalkalanmasına neden oluyordu.

Daha önce karantinaları hiç umursamamıştı. New York'ta bu süreleri genellikle yatak odasında Frankie'yle müzik dinleyerek geçirirdi ya da daha sonra büyüdüklerinde...

Eva'nın gözleri yanmaya başlamıştı, Ivy'yi daha sıkı kavradı.

Frankie.

Herkesten uzaklaşarak gözlerini kapattı...

Şeytanların kahverengi binalarının dış cephesine yaslanmış uzun boylu ve yapılı, oldukça kaslı, dövme dolu kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak siyah tişörtünün kumaşının kasılmasına neden olmuştu. Uzun kahverengi saçlarını sıkıca geriye toplamış, başını bir tarafa eğmiş, koyu renkli aç gözleri ona odaklanmıştı, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı.

"Bebeğim," dedi alçak ve sert bir sesle, iki parmağını kıvırmıştı. "Buraya gel."

Ağrıyan kalbinden bir çığlık yükseldi ve acıyla boğazına düğümlendi. Eliyle ağzını kapatıp yüksek sesle çıkan havayı bastırdı.

Hayır. Frankie'yi düşünmeyecekti. Hayatının o bölümü sona ermişti. Frankie'nin boğazına bir bıçak dayadığında bundan emin olmuştu. Başka bir seçenek yoktu. Frankie çok ileri gitmişti, temas ettiği herkese çok fazla acı veriyordu; yürüyen bir saatli bombaydı.

Eva bir şekilde onu öldürmenin neden olduğu suçluluk duygusunun üstesinden gelmeyi başarmıştı. Kendini acısından kurtarmış ve hayatının kontrolünü yeniden ellerine almıştı.

Bu olayı unutmayı reddeden Deuce'tu.

Frankie, Deuce gibi bir adama yapabileceği en kötü şeyi yapmıştı; Deuce, Frankie'nin yapabileceği her türlü fiziksel eziyeti kabul edebilecek hatta bunu tercih edebilecek bir adamdı. Frankie de bunu biliyordu ve bunun yerine Deuce'un hareket etmesini imkânsız hale getirmiş ve onu, sevdiği kadının başka bir adam tarafından

becerilmesini izlemek zorunda bırakmıştı. Sonra o kadını kaçırmış ve Deuce'u, onu bir daha canlı görüp göremeyeceğini bilmeden geride bırakmıştı.

Deuce gibi bir adam için Frankie'nin yaptığı şey ölümden çok daha beter bir cezaydı.

Ayrıca Deuce gibi bir adamın unutamayacağı bir şeydi.

Eva bunu denemişti...

Denemişti...

Ne yazık ki artık yapamıyordu. Konu Deuce olunca, sanki hayatı boyunca yerinde saymış gibi hissediyordu.

Artık yalnız değildi; bencil olmayı, canının istediğini yapmayı, hayatındaki adamın canının istediğini yapmasına izin vermeyi göze alamazdı. Asla gerçekleşmeyecek bir şeyi beklemeye devam edemezdi. Eva'nın ona verebileceği en iyi hayatı hak eden bir kızı vardı.

Eva buradan ayrılacaktı.

Deuce'un New York'a gittiği gece kararını vermişti. Eve, babasına ve Şeytanlara geri dönüyordu, sevdiği adamla mutlu bir hayat yaşamak için sonsuza dek geride bıraktığını düşündüğü şeye geri dönüyordu. Henüz kimseye söylememişti, söylemeye fırsatı olmamıştı. Kararını verdikten hemen bir gece sonra kulüp karantinaya girmişti ve şimdi de burada sıkışıp kalmıştı.

"Onu bir süreliğine almamı ister misin?"

Dorothy yanında belirdi ve kollarını uzattı. Eva minnettar bir ifadeyle gülümseyerek Ivy'yi ona doğru uzattı, Ivy ikisi arasında yer değiştirirken uykulu bir şekilde gözlerini kırptırmıştı ama Dorothy'nin omzunda, uyumaya kaldığı yerden devam etmişti.

"Aklımı Jase ve Chrissy'den uzak tutacak bir şeye ihtiyacım var." diye fısıldayan Dorothy, Ivy'nin sırtında minik daireler çiziyordu. "Dışarıda, yaklaşan yıldönümleri hakkında konuşuyor..."

Eva dinlemeyi bırakmıştı. Söz konusu Jase olduğunda Dorothy bozuk plak gibiydi. Sürekli üzgündü ama yine de Jase'in bir gün karısını terk edeceğine dair umudunu koruyordu, oysa Dorothy dışında herkes Jase'in karısını asla terk etmeyeceğini biliyordu.

Eva, kendi düşüncelerine dalmış bir halde, Ripper'ın sallanan mutfak kapısından içeri girip onlara doğru dönmesini izledi. Kendini her zamanki ölümcül bakışlara hazırladı.

“Hey,” dedi Ripper, onun ve hâlâ gevezelik eden Dorothy’nin yanından geçerken.

Eva’nın gözleri şaşkınlıkla açıldı. Dostça değildi ama... korkunç da değildi.

Ona zarar veren adamla evli olduğu için sonunda Eva’yı affetmeye hazır mıydı? Öyle olmasını umuyordu. Frankie’nin ona duygusuzca yaptığı şeyleri, yaralarını görmek onu mahvediyordu.

Tanrım, kendi kocasının neler yapabileceğini her şey için çok geç olana kadar nasıl fark etmemişti?

Eva başını salladı, hâlâ Frankie’yi düşüncelerinden uzaklaştırmaya çalışıyordu ki mutfak kapısı tekrar açıldı. Danny içeriye girdi ve Ripper’ın gittiği yönün tersine doğru ilerlemeye başladı.

“Hey,” diye seslendi Eva ve Danny yüzünde şaşkın bir ifadeyle arkasını döndü.

“Hımm, hey,” diye kekeledi Danny, yanakları pembeleşmişti.

Eva dikkatle ona bakarken Danny’nin sadece yanaklarının kızarmış olduğunu değil, aynı zamanda terli ve darmadağınık olduğunu fark etti. Gerçekten darmadağınıktı. Pembe atletinin içi dışına dönmüştü ve kot eteğinin fermuarı kısmen açıktı.

Eva kaşlarını çatarak omzunun üzerinden Ripper’ın Mick ve Bucket’la konuşmak için durduğu koridorun sonuna baktı ve sonra tekrar Danny’ye döndü. Kalbi hızla midesine doğru indi.

Danny ve...

Aman Tanrım, bunu düşünemiyordu bile, çok tuhaftı. Tuhaftı ve... Deuce çıldıracaktı. Hayal edebildiği tek şey; kurşunlar, kan ve gökyüzüne kadar yığılmış cesetlerdi.

Tamam.

Tamam.

Tamam, tamam, *tamam...* Bunu düşünmek zorundaydı... Bu konuda ne yapacağını.

Evet, doğru. Bu konuda ne yapması gerekiyordu ki?

Kesin olan bir şey vardı ki Danny’yi, Ripper’la içine düştüğü bu karmaşanın ortasında abisi ve babasıyla yalnız bırakamazdı.

Tanrım, bu nasıl olmuştu?

Ve Ripper’ın lanet aklından neler geçiyordu?

Deuce öğrenirse onu öldürürdü. *Onu. Öldürürdü.*

Birkaç dakika içinde ikinci kez kalbi duracak gibi olmuştu.

Ripper ölmek istiyordu. Sonunda umursama duygusunun son kırıntısını da kaybetmiş ve geri dönüşü olmayan bir uçurumdan atlamıştı. Eva, bunun olacağını görmüştü, herkes görmüştü ama herkes yeterince zaman geçtikten sonra sonunda Ripper'ın kendini toparlayacağına dair bir umut besliyordu.

Bunun yerine tam tersi olmuştu. Zamanla daha da kötüleşmiş, sertleşmiş ve duygusuzlaşmıştı.

Danny'nin onun gibi bir adamla ne işi vardı? Büyük olasılıkla kendisini öldürtmek için onu kullanan öfkeli, kırgın, ondan yaşça büyük bir adamla.

Gözlerini sımsıkı kapattı.

Danny'yi yargılayacak konumda değildi. Yıllar boyunca kendi payına düşen hataları yapmıştı, bazıları Danny'nin yapabileceği her şeyden çok daha kötüydü.

Ayrıca Danny'nin yasal olarak istediği kişiyle seks yapmaya hakkı vardı.

Yine de Danny hâlâ bir ergendi, olgunlaşmamışlığın ve duyguların ölümcül bir birleşimi. Sadece yüzeyini kırmak için bir kaya matkabına ihtiyaç duyduğunuz kadınsal duygularla dolu, büyük, kocaman, dağınık bir banka kasası.

Belli ki sağlıklı düşünemiyordu. Ya da hiç düşünemiyordu.

“Kapa çeneni, sürtük!” Cox kükreyerek koridorun sonunda belirdiğinde herkesi korkutmuştu.

“Asla!” diye tiz bir çığlık attı Kami, topukluları beton zeminde ağır ağır tıkırdarken Cox'un peşinden geliyordu. Eva; Kami'nin, Ripper'ı görür görmez ne olacağını bildiği için olduğu yere sindi.

“Ripper,” diye mırıldandı Kami ona doğru yönelerek. “Selam, bebeğim.”

“Geri çekil!” diye bağırdı Ripper. “Senin deli kıcın yüzünden vurulmayı reddediyorum!”

Kami sırtıttı. “Kıçımı tercih etmiştin, değil mi, bebeğim?”

Cox'un arkasındaki Danny şok olduğunu belli eden küçük bir ses çıkarmıştı ve Eva, Ripper'ın çenesini sıkarak bakışlarının Danny'ye doğru yönelmesini izledi.

“Ripper!” diye böğürdü Cox. “Sikeyim, seni gömeceğim!”

Ripper iç çekerek silahını pantolonunun arkasından çıkardı ve havada salladı. “İkinizden biri, bana doğru bir adım daha atarsa dizine sıkırım.”

“Dizlerimin üstüne çökmemi mi istiyorsun?” dedi Kami yumuşak bir sesle. “Tamamdır.”

“Kami!” dedi Eva tıslayarak ve Ripper’a daha fazla yaklaşmadan en iyi arkadaşının kolunu yakaladı. “Kes şunu!”

“Tanrım,” diye mırıldandı Ripper. “Bana dokunursan, Kami, o kemikli dizlerinin her birine bir kurşun sıkırım.”

Eva’yı görmezden gelen Ripper’ın onu vurmakta hiçbir sakınca görmediğini ve Cox’un onu boğmasına on saniye kaldığını umursamayan Kami, Ripper’a şehvetli bir şekilde gülümsemeye devam etti.

“Sen kafayı yemişsin, sürtük!” Cox bağırarak Kami’yi Eva’nın elinden çekip aldı ve duvara yasladı.

“Ve sen de lanet olası fahişenin tekisin!” diye bağırdı Kami.

“Ona sadece gülümsedim! Tek yaptığım buydu! Tanrı aşkına, seni deli orospu, ben seninle evlendim! Yıllardır başka bir orospunun içine girmedim bile!”

Kami dizini Cox’un hayalarına doğru kaldırdı ve Cox bir patates çuvalı gibi, hayalarını tutup inleyerek yere yığıldı. Ellerini kalçalarına koyan Kami ona ters ters baktı. “Madalya mı istiyorsun, pislik herif?” diye tısladı. “Başka bir kadına dokunmadığını zaten biliyorum! Seni takip ettiriyorum!”

“Seni... deli... sürtük,” dedi Cox soluk soluğa kalmış bir şekilde “Elimden gelen... en kısa zamanda... seni... ölene kadar... becereceğim!”

Kami homurdandı. “Vaatler, vaatler.”

“Siz ikiniz bugün ilaçlarınızı almayı mı unuttunuz?” diye sordu ZZ köşeden kafasını uzatarak.

“KES SESİNİ!” diye bağırdı ikisi de aynı anda.

Topukları üzerinde dönen Kami, Cox’u yerde cenin pozisyonunda bırakarak hışımla uzaklaştı.

“Karantinadan nefret ediyorum,” diye mırıldandı Dorothy.

“Ben de,” dedi Cox inleyerek.

ZZ bir kahkaha patlattı. “Dostum,” dedi bağırarak. “Bu belayı kendi başına sen açtın. Delinin tekiyle evlenirsen, başına gelecek olan da delilik olur.”

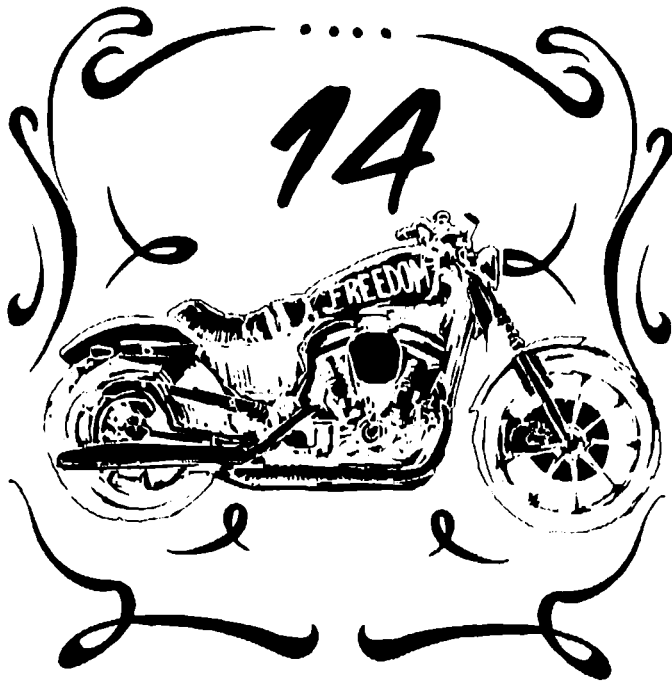
Ripper, yanlarından hışımla geçip Danny’nin uzaklaştığı yöne doğru küfrederek ilerlerken neredeyse Dorothy’yi devirecekti. Danny, laf arasında Ripper ve Kami’yi öğrendiğine göre, şimdi Ripper’ın yapması gereken bir hasar kontrolü vardı.

Eva kaşlarını çatarak onun ardından koridora baktı. Hayır, burayı bırakıp gidemezdi. Büyük bir felaket fırtınasının ortasında olmazdı. Eğer şimdi eve giderse ortalık karıştığında Danny ve Deuce arasında tampon görevi görecek olan kim olacaktı? Cage mi? Hayır. Cage kız kardeşini severdi ama duygusal yüzleşmelerde babası kadar açık sözlüydü ve işler kızıştığında yumruklarını kullanmayı tercih ederdi. Deuce ile Cage sadece birbirlerinin canına okurlardı, Ripper’ın sonu yine ölüm olurdu ve Danny...

Eğer Ripper, Danny’nin kalbini kırarsa onun kırılan kalbinin parçalarını kim toplayacaktı?

Kendi sorunlarını bir süreliğine rafa kaldırması ve sevdiği –ama sonunda ayrılmak zorunda kalacağı– ailesinin o gittikten sonra da bir arada kalmasını sağlaması gerekecekti.

Ripper, yerde yatan Cox'un üzerinden atladı ve Danny'nin peşinden koridora çıktı. Lanet olası deli, kıcsız Kami. Her zaman çenesini açıyordu. On yıl önce olan şey üzerinden Cox'u kıskandırmak için onu kullanıyordu. Lanet olsun ki işe yarıyordu. Her seferinde. Eğer başka bir adamı kullanarak onu kıskandırmaya çalışan ve her sinirlendiğinde hayalarını tekmeleyen kendi kadını olsaydı o zaman onun ağzını burnunu dağıtırdı.

Danny'yi, çantasının içinde odasının anahtarını ararken bulmuştu. Danny, kendine doğru yaklaşan Ripper'a bir bakış attıktan sonra aramasını daha da hızlandırdı.

"Danny!" diye homurdandı hızını artırarak. "Lanet olsun, bekle!"

Tam anahtarı çevirdiği sırada ona yetişmişti. Kolundan tutarak onu arka koridora, duvarlara monte edilmiş kameralar tarafından görülmeyen karanlık bir köşeye çekti.

"Ne düşündüğünü biliyorum," diye fısıldadı. "Ancak öyle değil. Ben ve Kami..."

"Kapa çeneni!" diye tısladı Danny. "Kami'ye ne yaptığını çok iyi duydum!"

Ripper, Danny'nin kolunu sıkarak tutuşunu daha da sıkılaştırdı. "Yapma bunu," dedi dişlerini sıkarak. "Şimdi olmaz, burada, bu lanet kulüpte olmaz. Kami'yle olanlar on yıl önceydi, Danny. On yıl önce sen ne halt ediyordun?"

Danny'nin yanakları pembeleşirken göz teması kurmayı reddederek aşağı baktı.

“Aynen öyle, bebeğim,” diye fısıldadı Ripper. “O yüzden biraz anlayış göster.”

“Özür dilerim,” diye mırıldandı Danny. “Sanırım düşünemiyordum. Sandım ki...”

Kulübün içinde bu kadar çok insan karantinadayken riske at-maması gerektiğini bildiği bir öpücükle Danny’nin sözünü kesti. Ancak kahretsin, onun kendisinden nefret etmesini istemiyordu ve Danny’yle birlikteyken ihtiyaçları her zaman mantığına üstün geliyor gibiydi.

Danny, serbest kalan kolunu Ripper’ın tişörtünün altına sokarak beline dolandı ve tırnaklarıyla tenini hafifçe çizdi. Ripper gözlerini kapatarak onu daha sert öpmeye başladı.

“Odama gitmeliyiz,” diye fısıldadı Danny, Ripper’ın dudakları boynundan aşağı indi ve elleri göğüs kafesine uzanırken hafifçe inledi. “Ya da kilere.”

Gitmelilerdi. En azından koridordan uzaklaşmaları gerekiyordu ama Ripper o kadar bekleyemezdi. Loş ışık ve Danny’ye kıyasla kendi cüssesi, hepsi şehvetle dolmuş beynini, önümüzdeki beş dakika içinde koridordan biri geçerse Danny’nin yüzünü göremeyen bu kişi her kimse, onun bir kulüp fahişesini becerdiğini düşünüp onu rahat bırakacağına ikna etmişti. Bu, koridorda bir fahişeyi ilk kez becerişi değildi.

Hem de hiç.

“Hayır,” diye hırladı, Danny’nin poposunu avuçlayarak. “Şimdi...”

“Ripper... hayır...”

Ripper, onu çoktan kaldırmış son sevişmelerinden dolayı hâlâ sıırılsıklam olan iç çamaşırını yana çekmişti ve kendini onun içine doğru itiyordu.

“Hayır diyemezsin,” diye homurdanarak eliyle Danny’nin ağzını kapattı. “Buna izin vermiyorum.”

“Evet, diyebilirim,” dedi Danny mırıldanarak. “Diyebilirim... Aman tanrım... *Aman Tanrım...*”

Erkek kibri bir tokmak gibi üzerine çökmüştü ve elini sıkılaştırarak Danny’nin çığlıklarını ve iniltilerini daha da boğuklaştırdı. Kendi kendine gülümsedi, onun Danny’ye hayır diyemediği kadar Danny de ona hayır diyemiyordu.

“Bebeğim,” dedi usulca, bir dizi küçük ve sert kalça darbeleriyle içine giriyordu. “Kararımı verdim. Seni evime götürüyorum. Seni elimle ağzını kapatarak becermekten bıktım. Adımı haykırdığını duyarak sağır olmak istiyorum, tamam mı?”

Danny cevap verememişti ama elinin altında dudaklarının kıvrıldığını hissedebiliyordu ve vay canına, bu onu içindeki patlama noktasına kadar tahrik etmişti.

Ripper, vücutları birleşirken yukarı aşağı hareket ederek kalçalarını ileri doğru savurdu, acı verici bir şekilde sürtünerek Danny’nin içine girerken aleti onun duvarlarına çarpıyordu. Danny, gözlerini kocaman açmıştı. Ripper’ın eline karşı sıcak, nemli kesik nefesler alıyordu, topukları Ripper’ın kalçalarının arkasına batıyor, tırnakları boynundaki deriyi deliyordu.

Onları herkesin bulabileceği ortalık bir yerde, Danny’yi becermek çok ateşliydi. Danny her zaman çok seksiydi, ondan istediğini almasına izin veriyordu; dudaklarını, vücudunu ve tatlı kadınlığını. Ripper hepsine sahipti, *her şeyine*, onu beceriyor, beceriyor ve tekrar beceriyordu.

Hepsine. Sahipti.

Geri vermeyecekti.

Danny onundu.

Şimdi tek yapması gereken, babasını bu konuda nasıl ikna edeceğini bulmaktı.

“Bana öyle bakmayı kes,” diye fısıldadım, eteğimi aşağı çekerken telaşlanmış ve kızarmış hissediyordum.

Pantolonunun düğmelerini açmak dışında pek bir şey yapmak zorunda kalmadığı için kıyafetlerini düzeltmek zorunda kalmayan Ripper, sırtarak bana bakıyor ve kendimi yeniden toparlamaya çalışmamı izliyordu.

“Atletin içi dışına çıkmış.” Güldü. “Kilerden kalmış olmalı.”

Aşağıya baktım ve lanet olsun, atletim ters dönmüştü. Utanarak gözlerimi kapattım ve mutfaktan çıktıktan sonra beni gören herkesi düşündüm. Anlamışlar mıydı? Ne yaptığım belli olmuş muydu? Ripper mutfaktan çıktıktan sonra yeterince beklemiş miydim? Bil-

miyordum. Eva ve Dorothy'nin ne zamandır orada olduklarını kim bilebilirdi ki?

“Ripper.”

Benim neredeyse aklım başımdan gidecekti ama Ripper adını duyunca gülümsemesi yüzünden silinmişti ve kıpırdamadan durmuştu. İfadesini düzeltmesi sadece bir saniye sürmüştü ve sonra dönüp Hawk'a baktı.

“Efendim?”

Hawk'ın kısılmış gözleri üzerime dikildiğinde sertçe yutkundum. İnsan, tam aksini hissederken nasıl soğukkanlı görünebilirdi ki?

“Nasıl gidiyor?” diye temkinli bir şekilde sordu Hawk, gözleri ikimizin arasında gidip geliyordu.

Ceketinden sigarasını çıkaran Ripper bir tane yaktı ve omuz silkti. “Pek bir şey yok. Ya sen?”

Hawk çenesini esnetti, sert bakışları şimdi Ripper'in üzerindeydi. Anlamıştı.

Hem de çok net bir şekilde anlamıştı.

“Sadece ne yaptığını bildiğini umuyorum, kardeşim.”

Ripper'in yumruğu yanan sigarasının etrafında sıkılaştı. Kül ve tütün parmaklarının arasından ayaklarına doğru süzülüyordu. Kendini bilerek yakıyor olmasını umursamıyor gibi görünmesine şaşırarak eline baktım.

“D nasıl?” dedi Ripper hırılayarak. “İyi mi? Yoksa hâlâ kafana tabak mı fırlatıyor?”

Kafam aniden yukarı kalktı. D? Ve tabak fırlatmak mı? Dorothy'nin ya da tabakların bununla ne alakası vardı?

Hawk'ın tepkisi neredeyse görünmezdi, sadece küçük bir irkilme, bir göz seğirmesi ve fazladan bir göz kırpma... doğrudan yüzüne bakıyor olmasaydım fark etmeyeceğim şeylerdi. Bir şeyler dönüyordu, Dorothy ve Hawk'la ilgili bir şeyler.

İki adam hiçbir şey söylemeden birbirlerine bakmaya devam etti.

Sonra Hawk hafifçe başını salladı. “Öyle olsun,” dedi kabaca. “Zaten beni ilgilendirmez.”

Hawk uzaklaşırken Ripper bana döndü. “Sen odana git, bebeğim. Bu sorunu ben hallederim.”

Dediğini yaptım, gergindim ama Ripper'ın ne yapacağını bildiğinden emindim ve Anabeth'i aradım.

Telefon üç kez çaldıktan sonra açtı. "Hâlâ karantinada mısın?"

"Evet," dedim iç çekerek.

"Iyy."

"Aynen öyle."

"Ee, ne var ne yok?"

"Senden bir iyilik istemem lazım."

"Cinsellik içeren bir iyilik mi?"

Gözlerimi devirdim. "Kapa çeneni."

"Peki, ne o zaman?" diye sorarken sesi sıkılmış gibi geliyordu.

"Karantinadan sonra Ripper'da birkaç gün geçirmek istiyorum. Beni idare eder misin?"

"Aslında," dedi sakızını patlatarak. "Eğer önümüzdeki hafta olursa harika bir şekilde ayarlayabiliriz. Poconos'a yıllık aile gezimiz var."

Sırıttım. Bu harikaydı. Anabeth bütün bir hafta buralarda olmayacaktı, bu da o hafta boyunca Ripper'la yalnız kalabileceğim anlamına geliyordu. *Yalnız.*

Yalnızken yakalanma endişesi olmadan yapabileceğimiz onca şeyi hayal edince midem altüst olmuştu.

"Teşekkür ederim," derken heyecanımın sesime yansımaya engel olamamıştım.

Anabeth'in sakızı patladı. "Karşılığında bir şey istiyorum."

Yüzümü buruşturdum. "Ne istiyorsun?"

"Ripper'ın ne kadar büyük olduğunu bilmek istiyorum."

"Anabeth," dedim sinirlenerek. "Neden bu kadar umurunda?"

"Çünkü," dedi kelimenin üzerine vurgu yaparak. "Eğer bir gün kocaman, yaralı ve seksi kişisinden sıkılırsan, zamanımı ona harcamaya değip değmeyeceğini bilmek istiyorum."

Bırakın en yakın arkadaşlarımdan birini, Ripper'ı başka bir kadınla düşünmek bile midemi bulandırıyor. Ancak her ne kadar ona cehenneme gitmesini söylemek istesem de vazgeçmeyeceğini biliyordum.

* ABD'nin Pensilvanya eyaletinde tatil ve gezi yapılan yeşil bir alan. (c.n.)

“Büyük,” diye itiraf ettim. “Ama onu kıyaslayabileceğim çok kimse yok.”

“Ben santim ve çevre ölçüsü istiyorum.” Sesi oldukça ciddi geliyordu.

“Aman Tanrım, Anabeth, gerçekten mi?”

“Gerçekten.”

“Peki.” İç geçirdim. “O... şey kadar uzun...” Ripper’ın penisini kıyaslayabileceğim bir şey bulmak için odama bakarak duraksadım. “DVR kumandası. Ya da neredeyse o kadar,” diye bitirirken kumandayı yatağımdan kaldırıp inceliyordum.

“Hmmm,” diye mırıldandı Anabeth. “İyiymiş. Peki ya çevresi? Tuttuğunda parmakların üst üste geliyor mu?”

“Aman Tanrım,” diye inledim. “Senden nefret ediyorum. Hayır, üst üste gelmiyorlar, birbirlerine dokunmuyorlar bile.”

“Mükemmel,” diye mırıldandı. “Sana oral seks yapıyor mu?”

“Tam şu an telefonu kapatıyorum!”

“Ne? Bu gayet yerinde bir soru ve benim için fark eden bir şey. Eğer bir erkek aşağıya inmeyecekse...”

Telefonu kapattım.

İki saniye sonra telefonum titreyerek yeni bir mesaj geldiğinin sinyalini verdi.

Peki ya dayanıklılık? Hızlı pompalıyor mu?

Cennetteydim.

İki gün önce babam New York'tan dönmüş ve karantina resmen sona ermişti. Kulüp gizli toplantı moduna geçmişti, ben de Eva ve Ivy ile birlikte eve dönmüştüm. Ertesi sabah babam ve Cage, kulübün yarısıyla birlikte Kuzey Dakota'ya gitmişti.

Şimdiyse... *Cennetteydim.*

Benim cennetim, Ripper'ın, hiçliğin ortasında bir evin temel unsurlarını barındıran eviydi, tabii Ripper'ın tek yatak odalı kulübesine ev denebilirse. Gerçek bir sofra takımı bile yoktu, sadece plastik tabaklar, bardaklar ve evet, plastik çatal uçlu kaşıkları vardı. Perde ya da halısı yoktu, duvarlara resim veya tablo asmamıştı, yatağının başucunda duran ebeveynlerinin küçük bir resmi dışında kişisel hiçbir şeyi görünmüyordu. Muhafazakâr görünümlü, iyi giyimli ve oldukça önemli görünen kişilerdi. Annesi çarpıcı derecede güzel bir kadındı, babası ise Ripper'ın uzun saçları ve yara izleri olmayan, daha yaşlı ve tertipli bir versiyonuydu. Benim hırçın ve otoriter motorcumun, hayalimdeki anne ve babasına hiç benzemiyorlardı.

Benim motorcum.

Motorcumun elleri –güzel, büyük ve harika bir şekilde sertleşmiş, pürüzlü bir deri ile kaplı– ben sırtüstü çıtırçıtlak yatarken beni okşuyordu. Pencere panjurlarının arasından sızan sıcak güneş ışınları, tenimde dokundukları her yeri ısıtıyorlardı. Cennet gibi.

“Aç mısın?” diye fısıldayan Ripper, boynumun kenarını yalıyordu.

Aç mıydım? Aman Tanrım, yemek kimin umurundaydı ki? Her yerim ağrıyordu, heyecanlıyım, gergindim, delicesine mutluydum ve aklımı kaçıracak kadar korkmuştum ve...

“Bebğim,” dedi sırtarak. “Aç olmalısın. En azından ben açım. Yirmi dört saattir bu lanet yataktan çıkmadık. Hadi seni duşa sokalım, sonra da bize yiyecek bir şeyler hazırlarsın.”

“Hımm,” diye mırıldandım, kollarımı Ripper’ın boynuna dolar-ken. “Sen nasıl istersen.”

“Ben nasıl istersem mi?” Beni yataktan çıkarıp koridora doğru sürüklerken bir kahkaha attı. “Dikkatli ol, güzelim, bu teklifini kabul edebilirim.”

Sanki umurumdaydı. Benden ne yapmamı istiyorsa, bana ne yapmak istiyorsa, cevabın bin kere evet olacağını zaten biliyordum. Geri dönüşü olmayan bir noktadaydım. Sohbet etmekten çok seks yaptığım bir adama âşık olmuştum ama nedense bu bana hiç garip gelmiyordu.

İçimde her hareket ettiğinde, gözlerine her baktığımda, sanki bir milyon farklı zaman diliminde bir milyon kelimeyle konuşmuşuz gibi hissediyordum.

Kelimelere ihtiyaç duyulmayan bir dünyada yaşıyorduk. Bilmem gereken her şeyi, hissettiği her şeyi zaten yüzünde görebiliyor ve dokunuşlarında hissedebiliyordum.

Gördüğüm, hissettiğim şey şuydu...

Beni seviyordu.

Nasıl bildiğimi bilmiyordum çünkü beni sadece ailevi zorunluluklardan dolayı seven babam ya da kardeşim gibi olmayan bir adam tarafından hiç sevilmemiştim. Hiç ama hiç böyle olmamıştı, hayatımda hiçbir şey böyle hissettirmemişti ama bir şekilde biliyordum... Biliyordum işte.

Banyoda, büyük bir küvetin içinde, gözlerim kapalı bir şekilde saatlerce süren seksten geriye kalan teri, yerine geri koymaya kararlı bir şekilde yıkayıp temizlerken ve sıcak su üzerimize dökülürken Ripper’ın dokunuşlarının ve öpücüklerinin tadını çıkarıyordum.

“Beni öldürüyorsun,” diye inledi, onu kavrayıp okşayarak hayata döndürmeye başlamıştım.

“Ripper,” diye yalvardım, içimde bu adam olmazsa patlayacakmışım gibi hissediyordum. Hemen. Şimdi.

“Lütfen... şimdi... lütfen...”

Ona asla doyamıyordum.

Asla doyamayacaktım.

Beni duvara doğru iterek bir eliyle yan tarafımı kavradı, diğer eli bacağımdan aşağı kayarak dizimin arkasından beni tuttu. Bacağımyı kaldırarak belinin etrafına yerleştirdi ve sonra tam ihtiyacım olan yerde, bacaklarımın arasında, sert ve hazır bir şekilde kendini içime itti.

İnleyerek kaslı kollarını kavradım, Ripper’ın kontrolü tamamen ele almasına izin vererek vücudumun yumuşamasına ve gevşemesine izin verdim.

“Bebeğim.” İçime doğru kayarak inledi. “Ah, Tanrım, Danny... Yüzünü görmeliyim, bebeğim, lütfen...”

Durdu, ıslak saçlarımdan birkaç tutamı gözlerimden uzaklaştırmak için durakladı. Ağırlaşmış gözkapaklarım ve sudan kaynaklanan bulanık görüşümle ona baktım.

“İşte bu kadar,” diye fısıldadı ve geri çekildi. Kalçalarım, onu kaybetmek istemeyerek yukarıya doğru sarsıldı. “Bana bak, güzelim. Seni görmeliyim, bana nasıl baktığını görmeliyim.”

Ripper kendini tekrar içime itti ve aldığım tüm nefes bedenimi terk ederken gözlerim kapandı.

“Gözler,” diye ısrarla bağırdı, kendini dışarı çekip tekrar içime girdi. “Bana bak, Danielle.”

Bunu yapmak neredeyse imkânsız olsa bile, bakışlarımı onun kilere kilitlemiştim. Rahmim yanarken, titrerken ve boşalmamla birlikte kasılırken bile, beni daha sert ve daha hızlı becerdiğinde bacaklarım titrerken bile, vücudum jöle gibi, zihnimse lapadan başka bir şey değilken bile, yine de gözlerimi ondan ayırmamıştım.

“Ripper,” diye fısıldadım, beni banyodan yatak odasına taşıırken boynuna yapışmış bir halde. “Sanırım seni seviyorum.”

Beni yavaşça yatağına yatırdıktan sonra üzerime çıktı ve vücuduyla tüm vücudumu kapladı.

“Evet, bebeğim,” diye fısıldadı tekrar içime kayarken. “Senin gibi bir kızın, benim gibi bir adamla aynı yatakta olmasının başka bir açıklaması olamaz.”

Danny onu öldürmeye çalışıyordu. Onu öldüresiye becermeye çalışıyordu.

Ya da belki zaten ölmüştü ve burası, nasıl baktığınıza bağlı olarak, cennet ya da cehennemdi.

“Daha fazla,” diye inledi Danny, Ripper’ın üzerinde kıvranırken.

Tanrım, yapamazdı. Sertleşmemişti bile. Evine geldiklerinden beri sevişmekten başka bir şey yapmamışlardı.

Şimdi de aleti ölmüştü.

“Şşşt,” diye fısıldadı Danny’nin ağzına doğru. Dudaklarını, ağzının kenarım ve her iki yanağını öperken onu kendisinden uzaklaştırdı. Danny’nin sırtı, onun önüne gelecek şekilde kendine doğru çekti.

“Lütfen,” diye fısıldadı Danny ona doğru dönmeye çalışarak. “Yapamam... buna ihtiyacım var...”

Ripper, Danny’nin boynunu ısırdı ve yumuşak tenini ağzına alarak emdi. “Artık devam edemem, bebeğim,” dedi ısırdığı yeri yalayarak.

Danny inleyerek onun ulaşmasını kolaylaştırmak için boynunu geriye doğru eğdi ve Ripper, boynundan omzuna doğru öpücükler kondurdu.

Ripper’ın kollarında dönüp duran Danny, sırtarak ona baktı. Saçları terden keçeleşmiş, yüzü kızarmıştı; mavi gözleri parlıyordu ve Ripper ona öylece bakakalmıştı. Şimdiye kadar gördüğü, dokunduğu, hissettiği, öptüğü en mükemmel şeydi. Şimdiye kadar tanıdığı en mükemmel şeydi.

Onu yukarı doğru çekerek yüzünü boynuna gömdü ve sıkıca sarıldı. Lanet olsun, en son ne zaman böyle hissetmişti...

Kahretsin, hayatı boyunca hiç böyle hissetmemişti.

Ripper onu kucağından kaldırıp sırtının üzerine doğru yatırdığında Danny çığlık attı.

“Bebeğim,” dedi Ripper gülümseyerek. Bacaklarını açarak Danny’nin kalçalarının üzerine oturdu. “Bittim ben.”

Ellerini Ripper’ın saçlarının arasından geçirerek Ripper’ın yüzünü kendi yüzüne doğru yaklaştırdı. “Bitmedin,” diye fısıldadı.

“Biraz uyu,” dedi usulca, Danny’nin üzerinden yuvarlanarak indi ve yorganı çenesine kadar çekti.

“Sadece bir kez daha,” diye fısıldadı Danny yorganı üzerinden atıp ona uzanarak. “Lütfen...”

Bitkin vücudu onun dokunuşuna karşılık verirken bile, “Kahretsin, Danny, hayır,” diye mırıldandı.

Farkında olmadan kendini onu ters çevirirken, vücudundan aşağı doğru kayarken ve bacaklarını aralarken bulmuştu. Kendiyle dolduracağı yere bakarak başını öne eğdi ve onu uzun ve yavaş bir şekilde yalayarak daha da ıslattı. Sonra tekrar yukarı kalkarak kendini yerleştirdi, Danny’nin kalçalarını kavradı ve yorgun ve ağrılı bir şekilde içine daldı.

“Acıyor,” diye mırıldandı Danny gözkapakları titrerken.

Evet, acıyordu. Canı çok yanıyordu ama yine de...

“Daha sert,” diye fısıldadı Danny.

Ripper kendine denileni yaptı, Danny hem sızlanıyor hem de inliyordu.

“Daha hızlı,” dedi talepkâr bir sesle.

Daha sert... daha hızlı... daha sert...

Alnında boncuk boncuk terler birikmiş, kasları yanmış ve nefesi kesilmişti ama umurunda bile değildi. Umurunda olan tek şey altındaydı, çarşaflarını kavriyor, küçük hıçkırıklarla nefes alıyor ve bir çift güzel, geniş, hiçbir yere odaklanmamış mavi gözle ona bakıyordu.

“Seni parçalarcasına açmak istiyorum,” dedi Ripper, hareketleri acımasızlaştıkça daha zor nefes alıyordu. “Her yerimi, her yerinde istiyorum, sadece aletimi değil, bebeğim, her yerimi. Her yerinde.”

“Evet,” diye inledi Danny. “Her şeyini istiyorum.”

Tanrım. Evet, istiyordu. Danny onu çok istiyordu, o kadar çok istiyordu ki Ripper bunu hissedebiliyordu, Danny’nin ona olan ihtiyacını her yerinde hissediyordu. Danny, onu yaşadığı cehennemden uzaklaştırıp yumuşak, ipeksi ve saf tatlılığıyla rahatlatıyordu.

Onu kaybedemezdi.

Bu beklenmedik düşünce onu dehşete düşürmüştü.

Danny’yi kaybetmek onun sonu olurdu.

Kendi gibi bir adam, onun gibi bir kız... Ripper, artık onun için geri dönüşün olmayacağını biliyordu. Danny’den sonra olamazdı.

Büyük ikramiyeyi kazanmıştı ve onun ardından gelen hiçbir kadın onunla boy ölçüşemezdi.

Onu elinde tutmaya, geri dönülmez bir şekilde kendisinin yapmaya kararlı bir şekilde içinde kalan her şeyle onu becerdi.

Yine de yeterince derine inemiyordu, onu yeterince hızlı, yeterince sert beceremiyordu... Yaptığı hiçbir şey gözüne yeterli görünmüyordu.

Güneş tekrar battığında hâlâ deniyordu; artık ereksiyon olamıyordu ama hâlâ deniyordu. Kendinden bir parçayı geride bırakmaya çalışıyordu; yok olmayacak, her zaman Danny'yle kalacak bir parçayı, Danny'nin sonsuza dek onun olmasını sağlayacak bir parçayı. Sadece onun.

Tanrım... Onu seviyordu.

Danny bunu çoktan söylemişti. Birkaç kereden fazla, çoğunda farkında olduğunu bile zannetmiyordu ve bunun için yorgunluktan ve gözyaşlarına neden olan orgazmlardan kaynaklanan sayıklamaları suçluyordu. Ancak bir de doğrudan ona baktığı, gözlerinin net, sesinin kendinden emin çıktığı zamanlar vardı.

Ne yapacağını bilememişti. Bu, bir kadının onu sevdiğini söylediği ilk sefer değildi ama ilk kez o da buna cevap vermek istiyordu.

Yalnızca...

Her şey çok çabuk olmuştu ve hâlâ çok kafa karıştırıcıydı.

Birbirlerini çok az tanıyorlardı.

Sadece...

Öyle hissetmiyordu. Birdenbire o güzel, buz mavisi gözlere bakıp da kendini tamamen huzurlu hissetmediği bir zamanı hatırlamaz olmuştu. Ya da belki de ondan öncesini hatırlamak istemiyordu çünkü ondan önceki hiçbir şey hatırlanmaya değer değildi.

Danny'nin yüzünü kavrayan Ripper, onu kendisine bakmaya zorladı.

"Seni seviyorum," dedi pürüzlü bir sesle ve sonra donup kaldı, mide bulandırıcı pişmanlığın üzerine çökmesini bekledi.

Bu olmadığında, yalnızca ona bakmaya devam ederken sadece güzel bir kadının, onun kadınının, içinde geçirilen bütün bir gün-

den sonra oluşan türden huzurlu bir yorgunluktan başka bir şey hissetmediğinde, bunun gerçek olduğunu anlamıştı. Erik Jacobs sonunda bir kadına âşık olmuştu. Hem de çok hızlı ve şiddetli bir şekilde.

Karşılığında aldığı gülümseme, kalbinin milyonlarca farklı parçaya bölünmesine neden olmuştu. Sonra aleti, eskisinden daha dolu ve güçlü hissederek kendini tekrar bir araya getirmeye başlamıştı...

Anlamıştı.

İşte, sonunda anlamıştı.

Kami söz konusu olduğunda Cox'un neden bu kadar beceriksiz bir aptal olduğunu artık biliyordu. Jase'in, berbat ilişkilerinin Dorothy'yi yavaş yavaş öldürdüğünü bilmesine rağmen onun gitmesine neden izin vermediğini anlamıştı. Deuce'un neden Eva'dan asla uzak duramadığını anlıyordu... aralarındaki yaş farkına rağmen... Papaz'ın tetiği çekmeye hazır olan ellerine rağmen, Eva'nın deli bir orospu çocuğuyla evli olmasına rağmen.

Onları neden hiç unutamadıklarını.

Bir kez iyi bir kadının tadını aldığınızda, birdenbire ondan başka hiçbir şeyin önemi kalmıyordu.

Hiçbir şeyin.

Evet, şimdi anlıyordu. Daha tatlı bir şey yoktu. Motor sürmek bile.

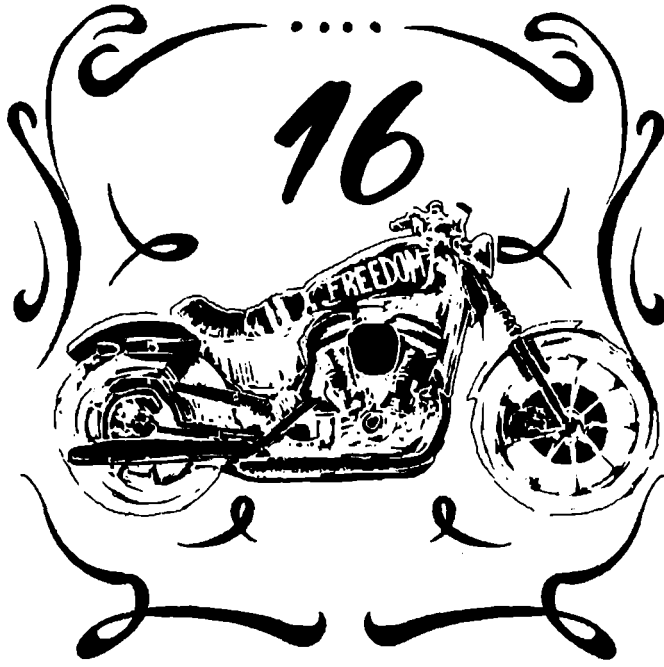
İşte o an, ömrüne kıyasla kısacık olan o an, Danny'yi kaybettikten sonra onun en mutlu anısı haline gelecek, Ripper'ın kalbine en yakın tutacağı ve herkesten çok değer vereceği anı olacaktı.

Danny'nin hâlâ onu seviyor olmasını...

Dileyerek...

Dileyerek...

Dileyerek.

Kanepede, Ripper'ın sırtına uzanmıştım, üzerimde bana beş beden büyük gelen delikli bir Metallica tişörtü vardı, Johnny'nin Baby'ye elini uzatıp onu oturduğu yerden çekip almasını izlerken televizyona gülümsedim.

*Kimse Baby'yi köşeye oturtamaz.**

"Eski filmleri çok severim," dedim iç çekerek. "*İlk Aşk, İlk Dans* en sevdiğim filmidir."

Ripper'ın iri vücudu kahkahalarla sarsıldı. "Eski filmler," diye tekrarladı. "Bu şeyin ben çocukken çıktığının farkında mısın?"

Dudaklarımı birbirine bastırarak yüzümü kürekkemiklerinin arasına, sırtındaki dövmede yazan CEHENNEM ATLILARI yazısının tam üzerine gömdüm. Yüzü dışında muhtemelen dövmesiz derisi kalmamış olan Cox kadar olmasa da onun da kendi payına düşecek kadar dövmesi vardı.

Ripper'ın sol bileğinden dirseğine kadar anne ve babasının yüzlerinden oluşan güzel bir dövme vardı; doğum ve ölüm tarihleri etraflarını çevrelemiş ve arka planda oldukça detaylı bir mezar taşı bulunuyordu. Sağ omzundan dirseğine kadar olan birkaç kez yarılmış ve yara izleri ile dolmuş alanı çıplak göğüslü bir *pin-up* kızı kaplıyordu. Parmak eklemleri, yumruklarını sıkıp yan yana ge-

* *İlk Aşk, İlk Dans* filminden bir replik. (e.n.)

** Yaygın şekilde basılmış resimleri pop kültürü olarak kabul edilmiş olan mankenlere verilen isim. (e.n.)

tırdığında, R-I-P-P-E-R-4-1 kelimesini oluşturacak şekilde gotik harflerle yazılmıştı.

Son olarak, sağ bileğine birkaç kez dolanmış seyrek boncuklu bir tespih vardı, tespihin ucundaki haç, avucunun ortasına düşüyordu.

Boncukları saymayı bitirdiğimde, toplam on yedi tane vardı, ona baktım.

“Dindar biri misin?” diye sordum.

Güldü. “Hayır, bebeğim, değilim. Bu sadece bir hatırlatma çünkü bazen bazı şeylerin hatırlatılmasına ihtiyacım oluyor, değil mi?”

“Peki neyi hatırlatıyor?”

Bir sigara yaktı ve cevap vermeden önce birkaç uzun nefes çekti. “Nasıl bir adam olduğumu.”

O an ne demek istediğini anlamamıştım ama ondaki komiklikten ciddiliğe olan ani değişim yüzünden konuyu kapatıp devam etmiştim.

“Yaşlı bir adama göre oldukça iyi görünüyorsun,” diye fısıldadım sıcak tenine karşı, gülmemek için kendimi zor tutuyordum.

“Velet,” diye fısıldarken ses tonundaki o gülümsemeyi duyabiliyordum.

Bu, Ripper’ın evinde birlikte geçirdiğimiz dördüncü gündü ama buraya geldiğimizden beri ilk kez tuvalet ya da yemek molası dışında bir şey için yatak odasından çıkmıştık.

“Eski bir film izlemek istersen, *Vahşi Belde*’yi açabiliriz. Harika bir filmidir.”

Burnumu kırıstırdım. “Neyi?”

“Pike?” diye sordu. “Yaşlı Sykes?”

“Kim?”

“Tanrım, Danny, bu şimdiye kadar yapılmış en iyi kovboy filmi.”

Gözlerimi devirdim. “Kovboy filmleri berbat.”

“Tabii çünkü *Kimse Baby*’yi köşeye oturtamaz berbat değil.”

“Değil!” diye itiraz ettim kafasının arkasına vurarak. “Bu romantik. Gelmiş geçmiş en iyi replik.”

Ripper homurdandı.

“Evet, gerçekten çok anlamlı. Değişiklik olsun diye bir de bunu dinle,” dedi boğazını temizleyerek. “Toprak değişmişti. Onlar değişmemişti. Dünya soğumuştı. Onların içi soğumamıştı.”

“Bu da ne demek şimdi?”

“Etraflarındaki her şey değişiyor ama onlar aynı kalıyorlardı demek. Belli bir yaşam tarzı olan, işlerini kendi yöntemleriyle halleden adamlar artık işe yaramıyordu çünkü kuralları koyan korkaklarla dolu bir dünyada yaşıyorlardı.”

“Kulübe benziyor,” dedim, babamla Mick’i, Bucket’la Freebird’ü, onların toplum ve kendi kurallarına göre yaşamak, yol ve kardeşlik kuralları hakkındaki atıp tutmalarını düşündüm.

Babamdan bahsetmişken...

Ben daha konuşmadan Ripper arkasına doğru uzanıp kolunu boynuma dolamıştı. Hızlı bir hareketle pozisyonlarımızı değiştirmiş ve beni altına hapsetmişti.

“Akıllı kız,” dedi usulca, çenemi kavrayarak beni öpmek için hamle yaparken başımı geriye yatırdı.

“Bekle,” dedim başımı başka bir yöne çevirerek.

“Hayır,” diye homurdandı açıkta kalan boynumu ısırarak.

Kafasına vurdu. “Evet!”

Kafasını kaldırdı ve bana kaşlarını çattı. “Lanet olsun, Danny neler oluyor, çabuk söyle.”

“Babam yakında dönecek,” dedim bir öpücükten daha kaçarak.

“Öyle mi?”

“Onunla konuşacak mısın? Bizden bahsedecek misin?”

Ripper’la baş başa bu kadar çok zaman geçirdikten sonra, yalnızca onunla birlikte olmak için kulüpte gizlice dolaşmaya geri dönemeyeceğimi biliyordum. Onunla her yerde birlikte olmak istiyordum ve bunu herkesin bilmesini istiyordum.

Ripper üzerimden kalkıp oturma pozisyonuna geçmişti. Kendimi yukarı iterek oturdum ve Ripper’ın koluna uzandım.

“Ona hiçbir şey söylemeyeceğim,” dedi beni kendinden uzaklaştırarak.

Ona şaşkınlıkla bakakalmıştım.

“Ama neden?” diye fısıldadım.

“Neden mi?” dedi ters ters, ifadesi sertti. “Çünkü kulüp her şeyden önce gelir, bunu biliyorsun. Ayrıca babanla Eva’nın arası berbat, yani baban da berbat. Aramızdaki bu şeyi babana anlatırsam, işler benim için, senin için ve kulüp için çok hızlı bir şekilde kötüye gider.”

Kulüp. Kulüp önce gelir.

Tanrım, yıllar boyunca bunu yeterince duymuştum ve duymamış olsaydım bile kesinlikle hissederdim. Babam her zaman evde geçirdiğinden daha fazla zamanı kulüpte geçirirdi. Okul etkinliklerine neredeyse hiç gelmezdi ve bir kez bile ponpon kız gösterimi izlemek için bir maça ya da tek bir jimnastik yarışmasına gelmemiştii. Bahanesi neydi? Kulüp işleri.

“Beni sevdiğini söylemiştin!” diye bağırdım. “Ondan daha iyi olmadığını bilmem gerekirdi! Beni önemseydiğini düşünmemi sağladın ama aslında önemseydiğin tek şey aptal kulübün!”

Ripper ayağa fırladığında ödüm kopmuştu. “APTAL KULÜP MÜ?” dedi kükreyerek. “Bunca yıldır seni neyin beslediği, sürekli giydiğin o aptal pembe şeylerin içinde yüzmeni sağlayan şeyin ne olduğu hakkında bir fikrin var mı?”

Ağzım açık kalmıştı.

“Evet, sürtük, iyi bir hayat sürmeni sağlayan şey kulübün kendisi.”

Öfkeyle ayağa fırladım. “Bana sürtük demenden nefret ediyorum! Sarhoş bir anneye ve hiç evde olmayan, benim yerime Cage’le takılmayı tercih eden bir babaya sahip olmayı iyi bir hayat yaşamak olarak görüyorsan, o zaman iyi bir hayatın ne olduğuna dair cidden berbat bir algın var demektir!”

“Bu konu senin sürtük annenle, babanla ya da abinle ilgili değil. Bu benimle, seninle ve kulüple ilgili. Benim lanet yatağında olman, benim kadınımla olduğun anlamına geliyor, Danny ve benim kadınımla olman, beni sevdiğini söylemen, kulübü de sevdiğin anlamına gelir. Dolayısıyla şu anda kulübü sevmek, babana hiçbir şey söylemeyeceğimiz anlamına geliyor.”

“O zaman belki de senin kadının olmak istemiyordumdur,” dedim kendimi kaybederek.

“Aptalca davranmayı bırak, Danny. Buna sen karar veremezsin. Ben karar veririm. O yüzden aklını başına topla ve o küçük seksi kıcına bir çekidüzen ver.”

Gülümseme, gülümseme, gülümseme.

Kıcının seksi olduğunu düşünmesi, babana ikinizden bahsetmek istemediği için onu affettiğin anlamına gelmiyor.

“Suratın neden öyle, bebeğim? Sıçman falan mı gerekiyor?”

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. “Çooooook iğrençsin!” diye bağırdım, yüzümde beliren sırıtışa daha fazla engel olamamıştım.

“Hoşuna gidiyor,” dedi Ripper alay ederek.

“Gitmiyor,” diye karşılık verdim.

“Gidiyor.”

“Gitmiyor.”

“Hoşuna gidiyor, güzelim. Beni ve sana yaptığım iğrençlikleri seviyorsun.”

“O farklı,” dedim bakışlarım beline doğru kayarken. Ripper, yırtık kotunun altında hızla sertleşiyordu.

Sırıttı. “Mesela ben o güzel amını yaladıktan sonra beni sertçe öptüğünde ve açlıktan ölüyormuş gibi ağzımdan kendini emdiğinde. Ya da seni becerdiğim sırada iki parmağım o mükemmel kıcının içindeyken ve sen kalçalarını oynatarak parmaklarımı becerirken ve üçüncüsü için yalvarırken...”

“Yeter!” diye bağırdım elimi kaldırarak. Boynum utançtan birden ısınmıştı. “Demek istediğini anladım!”

Bana doğru bir adım attı, hâlâ sırıtıyordu. “Demek istediklerimin üzerinden tekrar geçmemi ister misin?”

İstiyordum. Hem de çok. Onun büyük, güzel vücuduna bakmak bile beni çıldırtıyordu ama hâlâ kızgındım.

“Hayır,” diye tersledim. “İstemiyorum.”

İç çekti. “Aptallık etmeyi bırak, Danny. Kadınların sürekli oynadığı bu aptal oyunları oynamaktan hoşlanmıyorum.”

Ağzım açık kalmıştı. Ripper, babamdan sonra tanıdığım en sinir bozucu adamdı.

“Senden nefret ediyorum,” diye bağırarak Ripper’ı yolumdan ittim.

“Hayır, etmiyorsun,” dedi yüksek sesle.

“Şu anda senden gerçekten nefret ediyorum!” diye bağırdım omzumun üzerinden.

“Etmiyorsun.”

“Ediyorum!”

Ripper, Danny oturma odasından çıkarken ondan ne beklediğini merak ederek onu izledi.

Danny, Ripper’ın bu karmakarışık durumu, öldürülmeden Deuce’a nasıl açıklayabileceğini düşünüyordu ki?

Ne söylerse söylesin ya da nasıl söylerse söylesin, Deuce çıldıracaktı.

Başkan, ben Danny’den hoşlanıyorum ve belki onu bir yerlere götürmeme izin verebileceğini düşünmüştüm?

Silahın ateşlendiğini neredeyse duyabiliyordu.

Başkan, Danny’le ben takılıyoruz ve ben bundan fazlasını istiyorum.

Tabii. Doğru.

Tanrım, ne demesi gerekiyordu ki?

Dostum, balo gecesinden beri kızını beceriyorum ve seni uyarmak istedim çünkü onu becermeyi bırakmayacağım.

Evet, ölürdü.

Deuce’un onun saygısını hak ettiğini biliyordu, ona gerçeği söylemeyi başkanına borçluydu. Aslında Deuce’a bundan çok daha fazlasını borçluydu. Adam onu daha çocukken yanına almış, ona yaşayacak bir yer ve bir aile vermiş, maddi olarak kendini toparlaması için bir yol göstermişti. Deuce, Ripper babasını kaybettikten sonra ona babalık yapmıştı.

Peki Ripper, ona olan borcunu nasıl ödüyordu? Deuce’un haberi olmadan kızını beceriyordu ki Deuce bunu yapmamaları gerektiğini tüm çocuklara açıkça belirtmişti. Bunu yapmayı akıllarından bile geçirmemeleri gerekiyordu.

Doğru şartlar altında yapmazdı da.

Frankie’nin onu mahvetmesi ve onun ardından gölde yaşadığı sarhoşluk olmasa Danny’ye asla dokunmazdı.

Çok geç, diye düşündü.

Ripper ona yalnızca içten ve dıştan pek çok kez dokunmakla kalmamıştı, Danny artık onun içinde de kök salmıştı. Ondan vazgeçmeyecekti. Sadece bu da değil, onu bir sır olarak saklamak zorunda kalmak da istemiyordu.

Böyle bir şey asla olmayacaktı ama bu, Danny'nin kulüpte deri kıyafetler ve topuklu ayakkabılar içinde, gözlerini ona dikmiş, her zamanki aç bakışıyla ona baktığını hayal etmesine engel değildi. Herkesin, Danny'nin ellerini onun üzerinde görmesini, tırnaklarının onu sahiplenircesine tenine gömüldüğünü görmelerini istiyordu. Danny'nin düşüncelerinin her zaman onun hakkında olduğunu bilmelerini istiyordu.

Dışarıdaki her orospu çocuğunun onun kendisine ait olduğunu, gece yatarken kollarında onunla yattığını bilmesini istiyordu.

Evet, tüm dünyanın, hayatında gördüğü en güzel kadın olan on sekiz yaşındaki Danielle West'in, onu sevdiğini bilmesini istiyordu.

Tanrım, yine sertleşmişti. Sanki daha demin bayılana kadar sevişmemiş gibiydi. Danny'nin o lanet olası kadınlığı; tatlı, yumuşak, pembe et formundaki bir *Viagra* gibiydi.

Ancak hiçbir şekilde...

"Ne oluyor lan!" diye bağırdı, Danny'nin tepeden tırnağa pembe bir kıyafetle yatak odasından çıktığını ve üzerinde tuhaf bir kedi olan aptal çantasını omzuna takarak ön kapıya doğru ilerlediğini gördü. Hızlı hareket ederek Danny'den önce oraya ulaştı.

"Çekil," diye bağırdı. "Ben gidiyorum."

"Çekilmiyorum ve hayır, gitmiyorsun."

"Peki," diye tısladı arkasını dönerek. "O zaman beni gelip alması için babamı arayacağım!"

Ripper dişlerini sıktı. *Kadınlar. Hepsi. Çıldırılmıştı.*

Danny çantasını yere düşürdü, sonra eteğinin yukarı kalkmasını sağlayarak ve Ripper'a poposunun birinci sınıf bir görüntüsünü sunarak ceptelefonuna doğru eğildi.

"Bu şekilde mi oynamak istiyorsun, Danny?" diye homurdandı, onu buzdolabına yapıştırıp oracıkta becerme dürtüsüyle savaşıyordu. "Peki. Ya dediğimi yaparsın ya da aptal gibi davranıp babanın sırrımızı öğrenmesine izin verirsin. Eğer aptalca davranmayı seçer-

sen, babana bu bokun senin hatan olduğunu, bütün yaz bana aletim için yalvardığını söyleyeceğime emin olabilirsin.”

Danny hareketsiz kalmıştı ve Ripper bir an için onu oynamaya zorladığı, aptal kadınsı oyununu kazandığını düşünmüştü.

Sonra Danny dimdik durarak yavaşça arkasını döndü. “Devam et,” diye bağırdı. “Ve ben de ona, bana yaptığın her şeyi anlatayım! Tüm detaylarıyla!”

Vay canına. Bu saçmalığı yapan başka biri olsaydı, bu tavrını tokat gibi yüzüne çarpardı.

“Bunu yaparsan, bebeğim,” dedi bağırarak. “Bu benim ölüm fermanım olur. İstedğin bu mu? Toprağın altına girmem mi?”

“Kami’nin çok üzüleceğinden eminim,” diye tısladı Danny.

“Tanrı aşkına, sürtük!” diye bağırdı. “Kami’den bahseden kim! İstedğim tek kadın sensin, seni çılgın pislik, tabii sadece şu anda onu tokatlamak istiyorum!”

“Bizi kimsenin bilmesini istemeyen sensin!” diye bağırdı Danny. Ripper onun neredeyse huysuz bir çocuk gibi ayaklarını yere vurmasını bekliyordu.

Ripper, onu öldürecekti. Hem de hemen şimdi. Yaklaşık beş saniye içinde ölmüş olacaktı.

“Ripper!” diye bağırdı Danny, Ripper ona doğru hızla ilerleyip onu omzunun üzerine kaldırırken. “Bırak beni!”

“Dediğim lanet şeyi duymadın mı?” diye bağıran Ripper, poposunu tokatlıyordu. “Gitmiyorsun!”

“Bana ne yapacağımı söyleyemezsin!” diye avazı çıktığı kadar bağırdı.

Ripper, yatak odasında onu yatağa fırlattı ve onunla burun burun gelecek şekilde üzerine eğildi.

“Söyleyebilirim ve söyleyeceğim de çünkü böyle delice davranman bizi yakalatıp beni doğruca ölüme göndermekten başka bir işe yaramayacak ve sürtük, eğer senin ihtiyar beni öldürürse lanet olası cenazemde en önde durup hüngür hüngür ağlasan iyi edersin.”

Danny’nin sesi kesilmiş ve yüzündeki öfkeli çizgiler kaybolmuştu. Ripper tekrar ona baktığında gördüğü tek şey, Danny’nin kırır damalarıydı.

“Gül bakalım,” dedi öfkeyle.

Ardından çılgın kadın daha da çok gülmeye başladı.

Danny yakın zamanda duracak gibi görünmüyordu onu susturmak için iki seçeneği olduğunu düşündü. Ya onu bayıltacaktı ya da...

Dudaklarını onun kilerin üzerine kapatıp itirazlarını ve acınası karşı koyma çabalarını görmezden gelerek onu sertçe öptü, ta ki o da aynı çaresizlikle onu öpene ve onu fena bir şekilde tahrik edene kadar.

“Beni delirteceksin, değil mi, bebeğim?” diye mırıldandı ağzına karşı, bacaklarını açıp aralarına yerleşmişti.

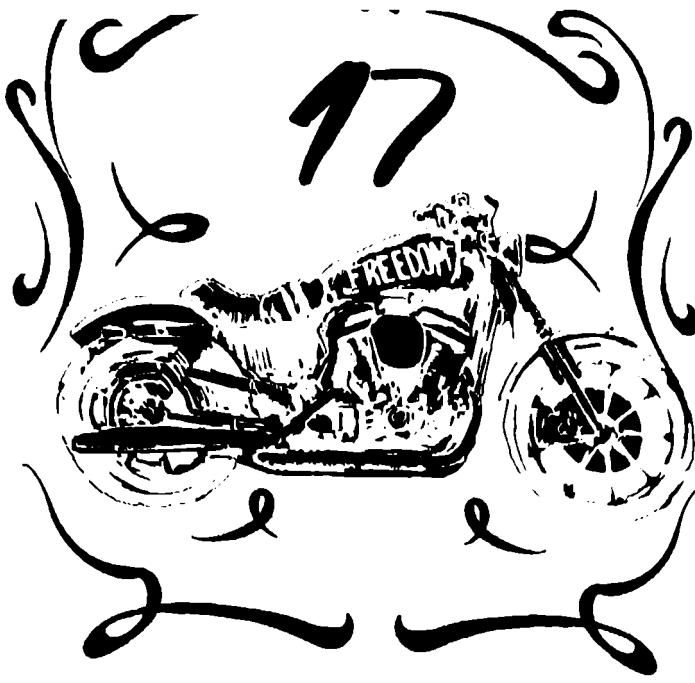
“Pardon?” diye sordu Danny, tırnaklarını onun sırtına geçirdi. “Ben mi? *Seni* delirtiyorum?”

Ripper, Danny’nin tişörtünün uçlarını tutarak boynuna kadar çekti ve vücudunun üst kısmını ortaya çıkardı. “Kavga mı ediyoruz yoksa sevişiyor muyuz?” diye homurdandı Danny’nin sıkı ve mükemmel göğsünü sertçe okşayarak. Titreyen ve ürpermiş derisiyle çevrelenmiş göğüs ucu, dikleşmiş ve Ripper’in onu ağzına alması için yalvarıyordu.

Danny’nin mavi gözleri cehennem ateşi gibi yanıyordu ve Ripper’in aleti onları görünce kabarmıştı. Danny onu delirtecekti ama *bu deliliğin her ânına değmeyecekse ne olsun*, diye düşündü.

“Sevişiyoruz,” diye tısladı Danny.

“Aynen öyle,” diye mırıldandı Ripper ve tüm o arzuyla dolu tatlılığın içine gömüldü.

“Ripper hangi cehennemde?” diye sordu Deuce ofisteki tüm adamlarına göz gezdirerek. Ters bakışlarını Mick’e sabitledi. “Geldiğimde herkesin burada olmasını söylemiştim.”

Kollarını göğsünde birleştiren başkan yardımcısı omuz silkti. “Altı kez aradım, Başkan. O lanet şeyi açmaya tenezzül bile etmedi.”

“Karantinadan sonra kulüpten oldukça hızlı ayrıldı,” dedi Hawk odanın öbür ucundan. “Muhtemelen şehir dışına çıkmıştır ve biz burada konuşurken motelin birinde hatunlarla takılıyordur.”

Deuce başını salladı. “Toplantıya çağırdığımda zavallı kıcını yaktan kaldıramıyorsa, onun için hiçbir şeyi tekrarlamayacağım. Siz pisliklerden birinin ona anlatması gerekecek.”

“Koca Jay’le mi ilgili?” diye sordu Tap.

Başını salladı. “Dün gece vuruldu. Şeytanlar onu ve ekibinin yarısını temizledi. Geri kalanlar dağıldı, bazıları yakalandı, konuştuğumuz gibi sorgulanıyorlar, bazıları da kaçtı. İşte durum böyle.”

“Peki, ya o sürtük kız kardeşi?” diye homurdandı Cox, eli otomatik olarak ceketinin altında tuttuğu silaha gitmişti.

Deuce ona baktı; Cox ve Ripper her zaman yakın olmuşlardı, aralarında sadece bir yaş vardı ve kulübe neredeyse aynı zamanda getirilmişlerdi. İkisinin de ne ailesi ne de arkadaşları vardı. Çok hızlı bir şekilde yakınlaşmışlardı ve Mama Vi, direkt olarak Ripper’ı tehdit etmişti.

Başını iki yana salladı. “Kimse bilmiyor ama henüz ortaya çık-

madı ve Papaz da kadının yardım almadan ortaya çıkacağını düşünmüyor. Operasyonun beyni o kadın değildi, o sadece kas gücüydü ve kas gücünden kastım ne gerekiyorsa yapmaya hazır koca memeli bir deli. Koca adam ona ne yapacağını söylemeden yapabileceği fazla bir şey yok ama yine de gözünüzü ondan ya da Los Angeles'ta intikam sarhoşluğu yaşayabilecek başka birinden ayırmayın."

"Hepsi bu kadar mı, Başkan?" diye sordu Jase, gözleri kapıdaydı, belli ki yolda geçen bir haftanın ardından Dorothy'yi görmek için can atıyordu.

"Başkanına bu kadar mı saygı duyuyorsun, göt herif?" diye mırıldandı Hawk. Jase'in kısılan gözleri Hawk'a yöneldi ve birbirlerine dik dik bakmaya başladılar.

"Kardeşim, senin lanet olası derdin ne?" Jase sorusuyla çenesini yukarı kaldırdı.

"Ben senin kardeşin değilim," diye karşılık verdi Hawk.

Odadakiler huzursuz bir şekilde donup kalmıştı. Bir Atlı'nın diğerine böyle bir şey söylemesi aşağılık bir hareketti hatta daha da kötüsüydü çünkü bu iki kişi onların can yoldaşlarıydı. Armalarıyla birbirlerine bağlanmışlardı ve birbirlerine iliklerine kadar sadıkdı. Aralarında her ne oluyorsa yok olup gitmeyecekti ve hemen şimdi kontrol altına alınmaları gerekiyordu.

Deuce sessizce küfrederek sandalyesini masasından uzaklaştırdı ve ayağa kalktı.

"Ne demek istediğini açıkla," dedi Hawk'a. "Şimdi."

Hawk'ın ağzı tam açılacakken Dirty aniden yanında belirdi ve Hawk'ı kapıya doğru itti.

"Hawk siz gittiğinizden beri kusup duruyor," dedi Dirty omzunun üstünden. Hawk, Jase'e dik dik bakmaya devam etmeye çalışınca Hawk'ın kafasına bir tane patlattı. "Ateşi falan vardı. Yanında oturup saçlarını topladım, karnını falan ovdum ama hâlâ kendini pek iyi hissetmiyor."

Kapı, Dirty ve Hawk'ın arkasından çarptı ve Jase, Deuce'a döndü. "Bu neydi lan?" diye bağırdı. "Başkan, bunun olmasına izin mi vereceksin?"

Kendini bir motosiklet kulübü başkanından çok bir ilkokul mü-

dürü gibi hissedenden Deuce, başkan yardımcısına döndü. “Burada bilmem gereken bir şeyler mi oldu?”

Mick ona bıkkın bir şekilde omuz silkti. “Bu heriflerin ne haltlar karıştırdığını bir anlasam. Çocuklarım falan var, her zaman koca adamlara bakıcılık yapamam.”

“Çıkın dışarı,” dedi Deuce sinirli bir şekilde, ofisinin kapısını işaret etti. “Hepiniz, defolun gidin.”

Sadece Blue kalana kadar adamları teker teker dışarı çıktı.

Deuce yaşlı adama baktı. “Bir şeye mi ihtiyacın var?”

“Senin için endişeleniyorum, ufaklık,” dedi Blue sessizce.

Deuce ona şaşkın bir şekilde baktı. Elli yaşındaki bir adama kim ufaklık derdi ki? Ancak yine de kimse Blue’nun gerçek yaşını bilmiyordu. Kardeşlerden hiçbiri, Blue’yu uzun beyaz saçları ve bir o kadar beyaz sakalı olmadan hiç görmemişti. Adamın gözleri süt gibi beyaz kataraktla kaplıydı, dişleri uzun zaman önce çürümüştü; cildi değişik renklerle ve kırıksıklıklarla doluydu. Yine de bir at kadar sağlıklıydı ve büyük olasılıkla yüz altmış yaşında olmasına rağmen yirmi beş yaşındaymış gibi bir şeyi devirebiliyordu.

“Canın yanıyor,” diye devam etti Blue. “Ve bunun için kimse seni suçlamıyor. Sen ve Eva çok kötü şeyler yaşadınız. Yine de Deuce, bu senin veya Eva’nın suçu değil, Frankie dışında kimsenin suçu değil ve o da çoktan gitti.”

Blue’nun bu uzun soluklu, saçma konuşmalarına alışkın olan Deuce, masasındaki sandalyeye ağır ağır oturdu ve Blue’nun konuşmasının bir an önce bitmesi için dua etti.

“Seni anlıyorum, hep anladım,” dedi Blue. “Reaper apayrı bir piçti, bunu hepimiz biliyorduk ve hepimiz senin bir sonraki nefesin için savaşıyorak büyümeni izledik. Başka hiçbir şey bilmezdin, hep savaşırdın, Eva’yla bile hâlâ savaşıyorsun. Artık savaşmak zorunda değilsin.”

“Ben hiçbir şeyle savaşmıyorum,” diye hırladı. “Sen...”

“Seni takip eden hayaletler var,” diye araya girdi Blue. “Bunu biliyorum. Lanet olsun, hepimiz biliyoruz. Nereye gidersen git, seni takip ediyorlar. Reaper’ın nefesi ensendeydi ve şimdi Frankie’ninki de orada. Bir çukur kazıp bu saçmalığı oraya atmadıkça, ateşe ver-

medikçe ve bu saçmalığı gömmedikçe ilerleyemezsin. Aksi takdirde kimseye faydan dokunmaz, en azından kendine.”

Sikeyim böyle işi.

“Kapa çeneni, ihtiyar,” diye bağırdı. “Son zamanlarda bana ne yapıp ne yapmamam gerektiğini söyleyen yeterince orospu çocuğu var.”

“Seni seviyor,” diye devam etti Blue, onu görmezden gelerek. “Aptalın teki bile bunu görebilir. Onu yine uzaklaştırıyorsun ve bu sefer seni terk edecek, bu dediğimi unutma, Deuce. Bu sefer seni terk edecek.”

“O hiçbir yere gitmiyor,” dedi dişlerinin arasından. Gidiyor muydu? Peki bu Deuce’un umurunda mıydı?

Dişlerini sıktı. Evet, umurundaydı ve Eva hiçbir yere gitmiyordu. Blue tekrar başını salladı.

“Aptal mısın sen? Hiçbir kadın sırf deli diye ya da işi güllük gülüstanlık değil diye bir adamı bırakıp gitmez. Aslında senin deli olman, bu hayatın böyle olması, muhtemelen onun seni daha çok sevmesine neden oluyor. Kadınlar böyle aptaldır işte ama sen kendini mahvediyorsun. O kıza ihtiyacı olanı vermeye başlamazsan gidecek ve seni onun gibi seven bir kadını asla bulamazsın dediğimde bana inan.”

Deuce hatırlayarak gözlerini kapattı.

Eva’nın önünde eğilerek gözlerinin içine baktı. “Ne istiyorsun, be-beğim?”

Eva, Deuce’dan uzaklaştı; saçlarının arkasına saklansa da bu hareketi, kıpkırmızı olduğunu görmesine engel olamamıştı.

İlkel ve erkeksi tatmin hissiyle doldu. Eva, onu istiyordu. O, şeytanların arasındaki karmaşada kalmış kahrolası bir melekti ve tanıdığı en büyük, en lanet şeytanlardan biri olan onu istiyordu.

“Söyle,” dedi sertçe.

Kahretsin. Ne halt ediyordu?

Eva ona doğru dönüp saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. Tanrım, o yüz. O tatlı, mükemmel yüz.

“Bakire misin, Eva?” Cevabını zaten biliyordu.

“Evet,” diye fısıldadı. Tanrım.

Daha yakına, nefesindeki nikotin ve biranın kokusunu alacak kadar yakına eğildi. “Daha önce kimse seni öptü mü, tatlım?”

Derin bir nefes aldı. “Hayır,” diyerek nefes verdi.

İyiydi. Çok iyiydi.

Başını çevirdi ve yanağını onunkine sürterek çilek kokan saçlarının kokusunu içine çekti.

“Seni öpmemi istiyor musun?” diye fısıldadı kulağına.

Kulağının hemen arkasını yalayınca Eva ürperdi. Tenini emdi, hafifçe ısırıldı ve dişlerinin arasında gezdirdi.

Eva zorlukla nefes alıyordu, nabızı boynundan Deuce’un ağzına doğru delicesine atıyordu. Teni güçlü bir şekilde emilmeye başlayınca Eva’nın bacakları aralandı. Deuce, bundan yararlanarak bacaklarının arasına girdi.

Boynuna, çenesinin altına, yanağına öpücükler kondurdu. Bir çizgi şeklinde dudaklarına doğru ıslak izler bırakmaya devam etti. Sonunda dudakları onunkilerle buluştu. Eva titriyordu.

“Bir kez daha, bebeğim,” dedi ince ve boğuk bir sesle. “Seni öpmemi istiyor musun?”

“Evet,” diye inledi.

Evet, ona çok fena vurulmuştu, Gümüş Şeytanlar Motor Kulübü’nün merdiven boşluğunda, on altı yaşındaki o lanet olası kız tarafından sonsuza dek mahvedilmişti. O zamandan beri onu düşünmediği tek bir gün bile olmamıştı ve yine de hiçbir şey değişmemişti. Kulüple birlikte, Eva onun tüm dünyasıydı.

Blue omuz silkti. “Ama ben ne anlarım ki. Karım öleli otuz yıldan fazla oldu. Görmeye değer bir kadına bakmanın nasıl bir his olduğunu neredeyse hatırlamıyorum bile.”

Deuce, Gladys’i neredeyse hiç hatırlamıyordu ama Reaper’ın hâlâ Atlıları yönettiği ve Blue’nun hâlâ dişlerinin olduğu günlerden kalma, Blue’yla birlikte çekilmiş eski, siyah beyaz bir fotoğraflarını görmüştü. Çok güzel bir kadındı. Natalie Wood’a tıpatıp benziyordu. Blue gibi bir pislik için fazla güzeldi. Kanseri onu, ellili yaşlarında almıştı ve Blue o zamandan beri bir daha motosikletine bin-

memişti. Aslında, Blue'nun toplantı için bar taburesinden kalkmış olmasına bile şaşırmıştı.

“Evine git, evlat,” dedi Blue kapıya doğru yürürken. “Evine git ve kadını geri al.”

Kafasını eğerek ellerinin arasına alan Deuce gözlerini kapattı. Blue haklıydı. O aptal herif her zaman haklıydı. Bir de Papaz, o aptal herifse yalnızca yarı yarıya haklıydı. Ona sorunlarını bir fahişeyi becererek atlatmasını söylemesi tam bir felaketle sonuçlanmıştı.

“Adım Heather,” diye geveledi fahişe.

“Giysiler,” diye bağırdı Deuce kemerini çözerek. “Çıkar. şimdi.”

Kadın sırtarak sarhoş gibi sallandı ve ona selam vermeye çalıştı. “Hay hay, kaptan. Yoksa sana Sayın Başkan mı demeliyim?”

“Peki,” diye homurdandı Deuce, boxer'ını indirirken. “Çeneni kapatıp kıyafetlerini çıkarmayı bitirmeye ve sonra da dizlerinin üzerine çökmeye ne dersin?”

Kadın gülererek kot pantolonunu aşağı itti ve tekmeleyerek kendinden uzaklaştırdı. Yalnızca mor bir tişört ve onunla uyumlu bir tangayla kalmıştı. Bu yeterince iyiydi.

Kadını yakalayarak onu tırabzanın üzerine doğru eğdi ve bacaklarını ayırdı. Bacaklarının arasına uzanarak tangasını kenara çekti ve sonra aletini kavrıyarak ona doğru itti ve içine girmeye çalıştı.

Yarı ereksiyonu tamamen yumuşayan Deuce, “Siktir,” diye mırıldandı. “Siktir!”

Boynunun arkasından tutarak kadını kendi etrafında döndürdü ve yere itti. “Ağzına al,” diyerek yüzünü kasıklarına doğru ittirdi.

Kadın, Deuce'un kalçasına tutunarak aletini kavradı ve ağzını onunla doldurdu, Deuce gözlerini kapatarak Eva'dan başka bir şey düşünmeye çalışıyordu.

Frankie, Eva'nın üzerinde inliyordu.

Eva inliyordu.

Eva ağlıyordu.

Eva...

Boşalıyordu.

Frankie sırtıyordu.

Sırtıyordu.

Siktir.

Eva.

Eva.

Eva.

Eva.

Frankie'nin canı cehenneme.

"İşe yaramıyor, tatlım."

Deuce, fahişeye ters ters baktı.

Kahretsin, işe yaramıyordu. Hayatındaki hiçbir şey işe yaramıyordu.

Boxer'ını ve kot pantolonunu kaptığı gibi hızla giyindi.

Hâlâ kotunun düğmelerini ilikleyen kadın sendeleyerek ona doğru yürüdü. "Ben olsam endişelenmezdim, bebeğim," dedi. "Siz yaşlı adamların başına böyle şeyler gelir."

Frankie'ye, Eva'ya, tüm lanet olası dünyaya duyduğu öfke içinde güçlendi ve Deuce öfkesine tepki vermeye başladı. Kadının saçının arkasından tutup onu geriye doğru çekti, sonra öne doğru iterek yüzünü alçıpan duvara çarptı. Hâlâ saçlarından tutarken onu duvardan uzaklaştırdı ve sert bir hamleyle koridora savurdu.

"Ne oluyor," diye bağırdı ayağa kalkmaya çalışan kadın. Tereddütle dudaklarına ve burnuna dokunduğunda ellerine kan bulaştı. Ellerini ve üzerindeki kanı görünce Deuce'a bakıp çılgılık atmaya başladı.

Aman Tanrım.

"KAPA ÇENENİ!" diye kükredi Deuce, silahını ceketinin içinden çıkarıp ona doğrulttu. "KAPA ŞU LANET ÇENENİ!"

Kadın susmuyordu. Sürtük, kırık burnundan akan kanla kaplı bir şekilde orada öylece duruyor, çılgılık atıyordu; sesi berbat bir korku filminden fırlamış gibiydi. Canı cehenneme. Bu kadın onun sinirini bozuyordu.

Silahının horozunu indirdi, işaretparmağını tetiğin üzerine kaydırды, horozu kurdu ve...

"Deuce!" diye bağırdı Papaz, onun önüne atlayarak. "İndir şu lanet silahı!"

İndirmedi. İndiremedi.

Birinin canını yakmak istiyordu.

Kendisi olmayan birinin.

Papaz, Deuce'un omuzlarını tutarak yaklaştı. "Deuce, bu sürtüğün icabına bakmama izin ver."

Deuce cevap vermeyince Papaz onu sertçe sarstı. "Evine git, kardeşim," dedi sertçe. "Lanet olası evine gitmen gerek."

Evet, gerekiyordu.

Hemen şimdi eve gitmesi ve kadının geri alması gerekiyordu.

Eva ceptelefonuna, Deuce'un birkaç dakika önce ona gönderdiği mesaja baktı.

Evde misin?

Hayır. Kami'deyim. Neden?

Evde buluşalım.

Neden?

EVE. GİT.

"Foxy?"

Eva irkilerek başını kaldırdı ve Cox'un, oturduğu kanepenin üzerinde belirmediğini gördü.

"Eve ne zaman geldin?" diye sordu Eva.

"Az önce," dedi Cox, başıyla Eva'nın telefonunu işaret etti. "Başkan mı?"

Eva, Cox'un ses tonundaki öfkeyi hissedebiliyor, yüzünün gergin çizgilerinde görebiliyor ve ondan herhangi bir olumsuz tepki almasını gerektirecek ne yapmış olabileceğini anlayamıyordu.

"Evet," dedi temkinli bir şekilde.

"Ne istiyormuş?"

“Cox, bunun seni ilgilendirdiğini zannetmiyorum.”

Cox’un yumrukları iki yanında sıkılmıştı. “Lanet olsun ki ilgilendirir,” diye tısladı. “Beni aptal mı sanıyorsun? Ayrılmaya hazır olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Beni yanlış anlama, Eva, seni suçlamıyorum ama sen çekip gidersen Kami’nin seni takip edeceğini biliyorum ve ben bunun olmasına izin vermeyeceğim.”

“Cox,” dedi sessizce. “Kami seninle evlendi. İkinizin bir oğlu var. Seni terk etmeyecek.”

Cox’un burun delikleri genişledi. “Sen öyle san. Kami’yi tanıyorum. Seni benden daha çok seviyor ve bu sorun değil; bunu bir süre önce kabullendim ama onu benden almana asla izin vermeyeceğim. Bu lanet şeyin gelişini uzaktan izliyordum ve artık çenemi kapalı tutamam. Başkanla aranı düzelt ve bunu bir an önce yap çünkü Tanrı’ya yemin ederim, bunu yapmazsan ve ben Kami’yi kaybedersem...”

“Cox!” Kami bağırarak odaya girdi. “Kapa o aptal Meksikalı çeneni!”

Cox ona ters ters baktı. “Sürtük, ben Porto Rikoluyum!”

Kami umursamazca elini salladı. “Her neyse. Senin biçecek çimenlerin falan yok mu?”

“Ben lanet olası Porto Rikoluyum!”

“Her! Neyse!”

“Ah kadın! Senin yeni bir çift ayakkabı için sakso çekmen gereken zengin bir erkek aleti falan yok mu?”

“Siktir git!”

“Hayır, sürtük, sen siktir git! Ben lanet olası Porto Rikoluyum! Söyle, Kami, Porto Rikolu de!”

“Hayır!”

“Söyle!”

“Kızılderili!”

Eva hızla ayağa kalktı. “Ben, şey, gidiyorum...”

Cox ona doğru döndü. “Gidip bu pislği düzeltceksin!” diye bağırdı. “Sadece Başkan değil, ailem ve tüm kulüp dağılmadan önce!”

“Sakın onu hiçbir şey için suçlamaya kalkma!” diye tısladı Kami.

“Gördün mü!” Cox kükredi. “Her zaman onun yanındasın! Eva köprüden atlasa sen de atlarsın!”

“Evet, atlarım!” diye bağırdı Kami. “Gerçekten de Evie’m yerine seksi *Kübalı* kıcını seçme ihtimalim olduğunu mu düşündün?”

“PORTO RİKOLU!”

Onlar birbirlerine bağlamakla meşgulken Eva fark edilmeden oturma odasından sıvışıp koridordan Devin’in oyun odasına doğru ilerlemişti. Her iki çocuğu da kanepede, ellerinde bir video oyunu ve kafalarının üzerinde genişleyerek takılmış bir kulak üstü kulaklığı paylaşırken buldu. Eva, kapı aralığında durdu, beynine hücum eden anıyı durduramadan onları izledi...

Bir piknik masasının üzerinde, Frankie ile yan yana oturmuş bir kulaklığı paylaşıyorlardı. Eva’nın Discman’i ikisinin arasına sıkışmış duruyordu ve Led Zeppelin’in “Dazed and Confused” şarkısını dinlerken başlarını birbirlerine yaslamışlardı. Eva, kolunu Frankie’nin geniş omuzlarına dolamış, Frankie ise parmaklarını Eva’nın üst bacağında bir aşağı bir yukarı kaydırarak parmaklarıyla şarkının ritmine ayak uyduruyordu.

“Bayan Fox?”

Eva gözlerini kırıştırarak Devin’in dadısı Kajika’ya baktı.

“İyi misiniz?” diye sordu kadın.

“Özür dilerim,” diye mırıldandı Eva, kendini anılardan sıyırdı. “Sadece düşünüyordum.”

“Çocuklardan çok şey öğrenebiliriz,” dedi Kajika, Devin ve Iv’y’e bakarak gülümsedi. “Dünyayı olduğu gibi, masum ve onları bekleyen keşfedilmeye hazır bir oyun alanı gibi görüyorlar.”

“Evet,” diye fısıldadı Eva, gözlerini kızına dikmişti. “Öyle görüyorlar.”

“Büyükbabamın bir keresinde bana söylediği bir şeyi paylaşabilir miyim, Bayan Fox?” diye sordu Kajika sessizce.

Eva başını salladı.

“Kızılderili bir büyükbabanın genç torununa öğüt verirken ona, içinde iki kurdun yaşadığını ve sürekli birbirleriyle üstünlük mücadelesi verdiklerini söylediği, nesilden nesle aktarılan eski bir hikâye

* Portatif CD oynatıcısı. (e.n.)

vardır. Biri barış, sevgi ve nezaketin kurdudur. Diğerisi ise korku, açgözlülük ve nefreti temsil eder. Çocuk sorar, 'Peki hangi kurt kazancak, büyükbaba?' Bilge yaşlı adam cevap verir. 'Hangisini beslersem.'

Eva, kadının neden bahsettiğini merak ederek ona baktı.

"Özür dilerim," dedi Eva. "Ama ben anlam..."

"Açık konuşabilir miyim?" diye sordu Kajika.

"Elbette."

"Acı çektiğiniz bir sır değil, neden acı çektiğiniz de. En azından bu evde."

Eva homurdandı. Cox ve Kami'nin evinde hiçbir şey gizli kalamıyordu. Her ikisi de zıt yönlerde, bir kilometre uzakta oturan komşuları, ikisinin birbirlerine bağırdıklarını duyabiliyordu. Eva, Kajika'nın evde bu kadar uzun süre kalmasına şaşırıyordu.

"Korkuyorsun," diye devam etti. "Ve eğer bunu ben biliyorsam, o da biliyordur."

Eva, Kajika'nın "o" diye bahsettiği kişinin Deuce olduğunu varsaydı.

"Ve senin korkun onunkini besliyor, durdurulmadığı sürece büyümeye devam etmekten başka bir işe yaramayacak bir kısır döngü gibi. Farkına bile varmadan, artık birbirinizi tanımıyor olacaksınız."

Kajika'nın koyu gözleri ona şefkatle baktı. "Çok geç olmadan barış kurdunu biraz sevgiyle beslemelisin."

Eva hiçbir şey söylemedi, söyleyecek bir şey yoktu. Kajika haklıydı. Korkuyordu. Korkuyordu ve kaçmaya hazırdı, tıpkı Deuce ve o söz konusu olduğunda her zaman yaptığı gibi.

Eva, Devin'in yanağına bir öpücük kondurduktan ve Ivy'yi kucağına aldıktan sonra Kajika'ya hafifçe tebessüm etti ve dışarı çıktı.

Ivy ile birlikte kamyonetine yerleştikten sonra Deuce'u geri aradı.

Telefon sadece bir kez çaldıktan sonra Deuce cevap verdi. "Neredesin?"

Eva zorlukla yutkundu. "Hâlâ Kami'deyim."

Deuce boğazını temizledi, bu normalde yaptığı bir şey değildi. Tereddüt ediyordu. Korkudan midesi bulanana Eva nefesini tuttu ve bundan sonra olacakları bekledi.

"Eve mi gidiyorsun?"

“Gerçekten gitmemi istiyor musun?” diye fısıldadı.

“Evet,” dedi Deuce kaba bir şekilde. “İstiyorum.”

Korkma, diye hatırlattı kendine. Korkma. Ancak elinde değildi. Olabileceklerden korkuyordu ama olamayacak şeylerden daha çok korkuyordu.

“Deuce...”

“Sadece eve git, Eva. Konuşmamız gerek.”

Dudağını ısırarak pencereden dışarı, Cox ve Kami’nin ön bahçesini oluşturan güzel, bakımlı araziye baktı. Başka bir başarısız birlikte olma girişimini daha kaldıramazdı. Bu onu yıkardı.

Derin bir nefes aldı. “Tamam,” diye fısıldadı. Deuce telefonu kapatmadan önce bu kelimeyi ancak söyleyebilmişti.

“Anne?”

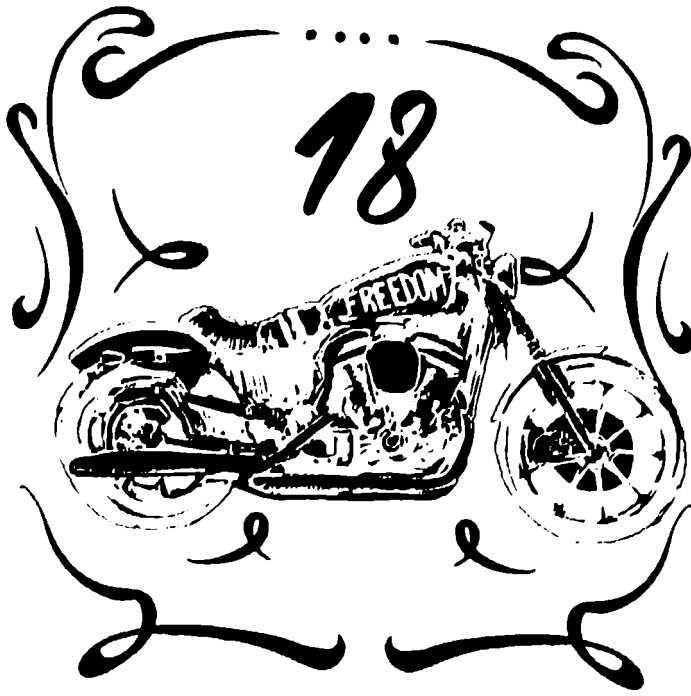
Telefonunu çantasına atıp kızına baktı. “Efendim, bebeğim?”

“Üzgün müsün?”

Eva yanaklarından süzülen gözyaşlarını sildi.

“Sadece birazcık, bebeğim,” diye fısıldadı; kızının tombul, gamzeli yanağına bir öpücük kondurmak için arka koltuğa doğru eğildi. Ardından parmaklarını kızının sık, sarı bukleli saçlarının arasından geçirdi. “Ama annen iyi olacak. Söz veriyorum.”

Derin bir şekilde iç çekerek kamyonu vitesine taktı ve eve doğru yola koyuldu.

Kapı kolunu çeviren Deuce, yan kapıyı iterek açtı ve evin içine doğru yürüdü. Kapıyı arkasından sessizce kapattı, kilitledi, alarmı kurdu, botlarını ayağından çıkarıp fırlattı ve karanlık mutfaktan sessizce geçerek merdivenlere yöneldi.

Eva'yı yatağın ona ait olan tarafında buldu; vücudu onun yastığının etrafına kıvrılmış, mışıl mışıl uyuyordu. Birkaç dakika boyunca ona baktı, eli kafasının hemen üzerinde ona dokunmadan gezindi, sadece ona dokunmayı, hiçbir şey düşünmeden onu tekrar hissetmeyi o kadar çok istiyordu ki...

Bunu yapabiliirdi. Ona dokunabiliirdi; üstelik bu sadece Eva'yla ve kendisiyle ilgili olurdu, başka hiç kimseyle değil. Sadece Eva, sadece kendisi... sadece Eva...

Siktir.

Küfrederek arkasını döndü ve banyoya yöneldi. Suyu açtı, giysilerini çıkardı, içeri girdi ve sıcak suyun altında durdu. Gözlerini sımsıkı kapattı ve ailesini tekrar bir araya getirecek gücü kendinde bulmayı dileyerek bunun için dua etti.

Papaz, dünyanın gelmiş geçmiş en büyük pisliği olabilirdi ama bir konuda haklıydı. Frankie'nin kulübünde yarattığı karmaşanın ortasında çekip giderse o gittikten sonra her şey mahvolacaktı.

Bu karmaşayı düzeltmek zorundaydı.

Sadece bunu nasıl yapacağını bilmiyordu.

Deuce bir şeyleri düzeltmek konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştı. Genellikle onları görmezden gelir, yoluna devam eder ve

sonunda unutturdu. Ya da en azından unutmaya çalışırdı. Asla unutamadığı bazı şeyler vardı. Bunlardan en büyüğü, yatağın ona ait tarafında uyuyan güzel kadındı. Eva şimdiye kadar yarattığı en güzel karmaşaydı ve şimdi...

Hâlâ aralarındaki şeyi karmaşıktırılıyordu.

Sonra, sanki biliyormuş gibi, sanki onun için ne kadar yanıp tutuştuğunu hissedebiliyormuş gibi, duşun kapısı açıldı ve Eva, Deuce'un önünde çırılçıplak dikildi. Gözleri, Eva'nın vücudunda, iri göğüslerinde ve mükemmel kıvrımlarında geziniyordu, onu arzularak ânında sertleşmişti.

"Sana katılabilir miyim?" diye fısıldadı Eva.

Deuce başını salladı, ona yer açmak için kenara çekildi ve Eva içeriye adım atarak Deuce'un onun için bıraktığı küçük alanı doldurdu.

Birbirlerine baktılar. Eva ona acı, şaşkınlık ve oldukça fazla istekle dolu o iri, gri gözleriyle bakıyor; Deuce ise üzerine su dökülen Eva'nın saçlarının, yanaklarına ve omuzlarına doğru düzleşmesini izliyordu.

"Her şeyi berbat ettim, Eva," diye boğuk bir sesle mırıldandı. "Babanla kavga ettim. Kendimi boktan ve sinirli hissediyordum, üstelik bir fahişeyi becermeye çalıştım ama..."

Bunun olacağını hiç beklemiyordu.

Eva'nın yumruğu duyulabilir bir çatırtıyla Deuce'un çenesine çarpmış ve kafası sağa doğru savrulmuştu.

"Siktir," diye mırıldandı Deuce çenesini avuçlayarak.

"Seni lanet olası pislik!" diye bağırdı Eva, arkasını döndü ve duş kapısını tekmeleyerek açtı.

Deuce ona doğru bir hamle yaparak bileklerini kavradı ve ikisini de banyoya doğru itti. Önce karnını, sonra vücudunun geri kalanını duvara yaslayarak kafasını Eva'nın kulağına doğru eğdi.

"Yapamadım," diye hırladı. "Yapmak istemedim bile."

"Asla durmayacaksın!" diye bağırdı Eva, Deuce'un tutuşuna karşı mücadele ediyordu. "Asla değişmeyeceksin!"

"Lanet olsun, yapmadım diyorum!"

"Ona dokundun mu? O sana dokundu mu?"

Deuce sustu ve gözlerini kapattı. “Bebeğim,” diye mırıldandı. “Sadece...”

Eva onun kolları arasında çıldırmış gibi çığlık atmaya başladı; çırpınıyor, tekmeliyor ve avazı çıktığı kadar saçma sapan çığlıklar atıyordu.

“DUR!” diye kükredi Deuce, onu iyice tutmaya çalışıyordu ama ikisi de duştan dolayı ıslaklardı ve Eva bir elini onun elinden kurtarmayı başarmıştı. Eva etrafında döndü ve eli havada savruldu, avucu Deuce’un yanağıyla zaten ağrıyan çenesine çarpmadan önce Deuce’un sadece kıpırdayacak kadar zamanı olmuştu.

“Sürtük!” diye bağırdı Deuce, Eva’nın elini tutmaya çalışmış ama ıskalamıştı. Eva ona bir kez daha vurdu, bu sefer kulağına denk gelmişti.

“Bana vurmak mı istiyorsun?” diye kükredi, Eva onu tokatlamaya ve itmeye devam ederken elini yumruk haline getirmişti. “O zaman vur bana, EVA! GERÇEKTEN VUR! CANIMI ACIT, SÜRTÜK. CANIMI ACIT!”

Kafasının yan tarafına kendi elleriyle yumruk attı, beyninin içerde ters takla attığını hissettiğine yemin edebilirdi.

Eva’nın sustuğunu ve gözlerinden yaşlar akarak ona baktığını fark etmeden önce kendine beş kez daha vurdu, ardı ardına, tam suratına, hızlı yumruklar, *bam-bam-bam*.

“Bu asla bitmeyecek,” diye fısıldadı. “Değil mi?” Eva uzanarak onun yanağını kavradı ve başparmağının ucunu gözünün altında gezdirdi. “Başından beri lanetlenmiştik, değil mi, bebeğim?”

Sanki yılların kalp kırıklığı ve acısı, hayalarını yakalamış ve bir orospu çocuğu gibi bükmüştü.

“Hayır,” diye hırladı, Eva’nın elini tokatlayarak üzerinden uzaklaştırdı ve yüzünü kavrayıp yanaklarını sıktı. “Hiçbir yere gitmiyorsun, aklından bile geçirme.”

Eva itiraz etmek için başını sallamaya çalışınca Deuce, yanaklarını daha da sert sıkarak Eva’nın sözünü kesmesine izin vermedi.

“Kapa çeneni ve beni dinle,” dedi ısrarla. “Şu anda her şey berbat durumda ama bu her zaman böyle olacağı anlamına gelmiyor. Daha önce de kötü şeyler oldu ve biz bunu çözdük, değil mi?”

Eva cevap vermeyince Deuce ona ters ters baktı. “Öyle değil mi?”

Eva başını salladı.

“Evet, sikeyim, yaptık. Ve yine yapacağız. Bunu düzelteceğim, Eva. Bu gece bunu düzeltmeye başlamak için eve geldim ve sana söylüyorum, o fahişeyi becermedim. Tek istediğim senken onu beceremezdim, sevgilim.”

Eva’nın gözlerinde daha fazla gözyaşının birikmesini ve akmasını izledi.

“Bunu düzelteceğim,” dedi sert bir şekilde. “Sonra tekrar düzelteceğim ve kötü, iyiye ağır basmayı bırakana, iyiden başka bir şey kalmayana kadar düzeltmeye devam edeceğim. Beni anlıyor musun, Eva?” diye sorduktan sonra yüzünü serbest bıraktı.

Eva tekrar başını salladı. “Söz mü?” diye mırıldandı küçük bir çocuğa benzer bir sesle. Sesindeki acı ve çaresizlik, Deuce’un ruhuna kadar işlemişti.

“Söz,” diye hırlayarak Eva’nın başını arkasından kavrayıp dudaklarını onunkilere bastırdı. Bir nefes, bir göz kırpışı, bir kalp atışı kadar süre sonra Eva, Deuce’un saçlarını kavramaya çalışarak vücuduna tırmandı ve bacaklarını beline doladı.

Bir yandan beynine saldıran görüntülere karşı çaresizce savaşıırken bir yandan da midesinde yükselen bulantıyla mücadele ediyor ve ona ihtiyacı olan şeyi, her ikisinin de ihtiyacı olan şeyi vermeye çalışıyordu... ve başarısız olmuştu.

“Siktir,” diye fısıldadı, Eva’nın dudaklarından uzaklaşırken gözlerinde biriken yaşlar vardı. “Yapamam... henüz değil.”

“Hayır,” diye bağırdı Eva, Deuce’un yüzünü kavrayarak onu kendine doğru zorla geri çekmişti. “Hayır, hayır, hayır, lütfen Deuce, lütfen... Ben seninim, bebeğim, her zaman senindim. Lütfen bebeğim, lütfen beni tekrar senin yap... Lütfen her şeyi tekrar iyi yap.”

Deuce’un gözyaşları akmaya başlamıştı, dişlerini sıktı, zavallı hissediyordu. Ağladığı gerçeğinden nefret ediyordu, çaresiz olmaktan nefret ediyordu, her şeyden ve herkesten nefret ediyordu.

“Lütfen durma,” dedi Eva boğazı düğümlenirken, onun gözyaşları da dökülüyordu. “Lütfen.”

Deuce kendine ikinci kez düşünme fırsatı vermeden Eva’yı kav-

radı, sözünü yerine getirmeye kararlıydı. Onu kavradı ve öptü; Eva da ona öperek karşılık verdi, sert ve hızlı bir şekilde. Karşılığında Deuce onu daha da sert öptü ve Eva onu daha da sıkı kavradı. Bu bir kontrol, güç savaşına dönüşmüştü ama birbirleri üzerindeki güç değil, birlikte yaşadıkları hayat üzerindeki güç için; onlardan vahşice koparılan şeyin kontrolünü yeniden kazanma gücü için.

“Söyle,” diye homurdandı. “Söyle Eva, hemen şimdi söyle.”

“Seni seviyorum,” diye bağırdı usulca. “Başka hiç kimseyi bebegim, böyle değil, seni her zaman sevdiğim gibi değil.”

“Beni ne kadar seviyorsun?” diye sordu kısık sesle, memelerini avuçlayıp sıkıyordu.

“Zaten biliyorsun,” diye inledi Eva. “Sen benim her şeyimsin, her şeyim, her zaman öyleydin, bebegim...” Sözlerini yarıda keserek o lanet gri gözleriyle ona baktı. Doğrudan onun çürümüş ruhuna bakıyor, onu arzuyla dolduruyordu.

Ona ilk ve son kez sahip çıkmaya, o güzel ruhu ondan almaya, onu güvende tutmaya, içinde korumaya ihtiyacı vardı. Böylece hiç kimse, tek bir lanet olası şey ya da kişi bile onu bir daha ondan alamayacaktı.

“Sen benim sebebimsin, Deuce,” diye fısıldadı gözyaşlarının arasından. “Her zaman öyleydin.”

Deuce hareket etmeyi bıraktı ve ona baktı.

Eva’nın nedeni.

Oydu.

Bu bilgi, vücudunu ileriye doğru itmesine neden oldu ve birden kendini onun içine doğru iterken buldu. Bir yandan istenmeyen anıların, bir yandan uzun zamandır onun içinde olmak isteyip de olamamanın verdiği şiddetli duyguyla gözyaşları yanaklarından yuvarlanıp Eva’nın göğsüne sırıyordu.

Ve sonra...

Eva titredikçe Deuce bağılıyor, Eva kendini onun için esnettikçe Deuce inliyordu.

Lanet olsun, Eva sımsıkı ve sırılsıklamdı... onundu, tamamen ona aitti.

“Seni seviyorum,” diye inlerken başı geriye doğru düştü. “Seni çok ama çok seviyorum, Deuce.”

Her şeyin canı cehennemeydi.

“Eva,” dedi sert sesiyle, başının arkasını kavradı ve onu kendisine bakmaya zorladı. “Evlen benimle, sevgilim.”

Eva’nın güzel dudaklarından ağlamaklı bir hıçkırık kaçtı ve gözleri tekrar doldu. Deuce, Eva’nın dudaklarını, dudaklarının arasına aldı ve onu hafifçe, yavaşça öptü. Yanağından kulağına doğru öperek ilerledi ve orada durdu.

“Bir kez daha, bebeğim,” diye fısıldadı. “Benimle evlenir misin?”

“Evet,” dedi Eva nefesi kesilerek.

Deuce gözlerini kapattı.

Artık evindeydi.

Oraya varması neredeyse yarım yüzyılını almıştı ama başarmıştı. Sonunda, sonunda lanet olası evindeydi.

“Deuce?”

“Evet?”

“Christine’i araman gerekecek.”

Deuce’un gözleri fal taşı gibi açıldı ve Eva’ya dik dik baktı, hayalarına kadar içine dalmışken ve ona evlenme teklif ederken neden eski karısından bahsettiğini merak ediyordu.

“Neden onu ara...”

Eva bir parmağını onun dudaklarının üzerine koyup gülümsedi. “Unuttuysan söyleyeyim bebeğim, sen hâlâ evlisin. Bu da benimle evlenmeni biraz zorlaştırıyor.”

“Siktir,” diye mırıldandı Deuce gözlerini tekrar kapatarak. “Siktir, siktir, siktir.”

“Para isteyecektir,” dedi Eva düşüncelere dalarak.

“Evet.”

“Çok para.”

“Evet.”

“O...”

“Tanrım, kadın, kapa çeneni. Ben burada seni becermeye çalışıyorum, sense kafamda bir delik açmaya çalışıyorsun.”

“Özür dilerim,” dedi Eva kıkırdayarak.

Deuce, onun mükemmel, gülümseyen yüzüne bakmaya devam edemeyip kendisi de lanet bir aptal gibi gülümseyene kadar ona baktı.

“Eva?”

“Efendim?”

“Şimdi seni becereceğim.”

“Peki,” diye fısıldadı işaretparmağını Deuce’un altdudağının altında gezdirirken. “Ama Deuce?”

“Bebeğim?”

“Yavaş olmanı istiyorum.”

Deuce sırtıttı.

Sonra da onu yavaşça becerdi.

“Alo?” dedim nefes nefese, komodinin üzerinden ceptelefonumu almaya çalışırken neredeyse yataktan düşecektim.

“Eva bana, Anabeth ve ailesiyle kampta olduğunu söyledi.”

Beynim durmuştu.

Babam.

Babam telefondaydı.

Ripper ve birlikte geçirdiğimiz hafta dışında her şeyi tamamen unutmuştum.

“Evet,” dedim boğuk bir sesle. Babamın sesiyle boğazıma yerleşen ani endişeyi umutsuzca yutmaya çalışarak elimi çarpan kalbimin üzerine koymuştum.

“Pekâlâ, ben döndüm, peki sen ne zaman eve geleceksin?”

“Yarın,” dedim çabucak.

Uzun bir duraklama oldu. “Seninle biraz zaman geçirmek istiyorum, bebeğim,” dedi sessizce. “Biliyorum...”

“Yapma,” diye fısıldadım, gözlerimi sıkıca kapatıp akmaya başlayan gözyaşlarıma engel olmaya çalışıyordum.

“Danny, tatlım,” dedi yumuşak bir sesle. “Ben...”

“Lütfen baba, bunu şimdi yapma, telefonda olmaz.”

Şu anda, bir yıldan uzun bir süredir ilk kez mutluyken onun mazeretlerini ve özürlerini kesinlikle dinleyemezdim. Bunu benim için de mahvetmesine izin veremezdim.

Boğazını temizledi. "Sadece kızımı görmek istiyorum, Danny, hepsi bu. Telafi etmem gereken zamanlar olduğunu biliyorum."

Son zamanlarda baba olarak sorumluluklarını yerine getirmemesi ve pek çok hatasına rağmen onu gerçekten sevmiş olan dünyadaki tek kadınla ilişkisini kurtaramaması arasında, birdenbire kızıyla bağ kurmak mı istiyordu?

Ne değişmişti ki?

Yine de her ne kadar ona bağışlamak, benimle vakit geçirmeyi hak etmediğini söylemek istesem de yapamamıştım. Annemiz kaçtığında Cage ile beni hiç soru sormadan yanına almış ve bundan bir kez bile şikâyet etmemişti. Yokluğunda bize bakıldığından her zaman emin olmuştu. Evet, yanımızda olmadığı çok fazla zaman vardı ve evet, sert bir adam olabilirdi; düşüncelere dalmış, mutsuz bir adam. Kaçmakta ve saklanmakta duygularını ifade etmekten daha iyi olan bir adam.

Yine de o benim babamdı.

Ve ben onu seviyordum.

"Eva evde," diye devam etti ben bir şey söylemeyince.

Eva evde miydi? Birlikteler miydi? Kaybettiği kalbini Kuzey Dakota'da mı bulmuştu?

"Siz... birlikte misiniz?" diye sordum birlikte olduklarını umarken dua ediyordum.

Ripper'ın kollarının belime dolandığını ve beni geriye doğru çektiğini hissettim, göğsü çıplak sırtımda kayarken kalın, ip gibi yara izlerini sırtımda hissedebiliyordum. Saçlarıma bir öpücük kondurdu ve kapalı gözlerimin köşesinden bir damla yaş süzüldü. Akan gözyaşımı hemen sildim.

"Birlikteyiz," dedi babam sessizce. "Dün gece ona evlenme teklif ettim."

Nefesim kesilmişti.

"Ne dedi?" diye fısıldadım.

"Sence ne dedi?"

Gülümsedim. Şimdi babamın sesine daha çok benziyordu. "Evet mi?"

"Evet, hayatım," dedi kısık sesle. "Evet, dedi."

Derin bir nefes aldım. Eva, ona evet demişti. *Evet*, demişti. Sonunda her şey normale dönecekti. Ailemi geri kazanacaktım. Artık tek başıma yemek yiyip berbat televizyon programları izleyerek geçirdiğim yalnız geceler olmayacaktı.

“Yarın evde olacağım,” derken sesim daha sabitti.

“Güzel,” dedi ve telefonu kapattı.

Kapama tuşuna basarak telefonumu tekrar yerine koydum.

“Baban mı?” diye sordu Ripper.

“Evet,” diye fısıldarken kollarının arasında dönüp kucağına sokuldum. “Eva’ya evlenme teklif etmiş.”

“Hadi canım? Vay be. Bunun olacağını tahmin etmemiştim.”

Göğsündeki en büyük yara izi boyunca öpücükler kondurdum. Ellerinden biri belimi buldu ve diğeri saçlarıma doğru kayarak başımı kavradı. “Ben de öyle,” diye mırıldandım. “Ama bunun ne anlamı geldiğini biliyorsun, değil mi?”

“Tekrar mı sevişeceğiz?”

“Hayır,” diye fısıldadım. Babam yeniden mutluyorsa bu, Ripper’ın ona, uçan mermilerden endişe etmeden bizden bahsedebileceği anlamına geliyordu.

“Bebeğim,” dedi beni inceleyerek. “Yine düşüncelere daldın.”

“Dalmadım.”

“Burnun kırıkmış, gözlerin boşluğa bakıyor, dudakların aralanmış. Evet, yine düşüncelere dalmışsın.”

Kaşlarımı çattım. “Her şeyi bildiğini sanıyorsun.”

“Hayır,” dedi yumuşak bir sesle. “Bir bok bilmiyorum, hiçbir zaman da bilmedim ama bebeğim, nedense seni tanıyorum. Çılgınca, değil mi?”

“Ripper,” diye fısıldadım. Onunla birlikte olmanın ne kadar doğru hissettirdiğini düşünerek biri gerçek, diğeri camdan yapılmış güzel, masmavi gözlerine baktım. “Ona şimdi söyleyebiliriz,” dedim umutlu hissederek. “Bir süre bekleyebiliriz ama sonra...”

Ripper beni kendinden uzaklaştırırken bıkkın bir şekilde iç çekti. Sırtüstü dönerek gözlerini tavana dikti.

“Hayır, Danny, sana kaç kere söylemem gerekiyor, kimse ona hiçbir şey söylemeyecek. Eva’yla aralarının iyi olması hiçbir şeyi de-

giştirmeyecek, seninle birlikte olmama asla izin vermez. Sadece sana baktığım için bile kafama bir tokat yedim. Bakmaktan çok daha fazlasını yaptığımı öğrenirse ne olacağını sanıyorsun?” Başını sallayarak yüzünü buruşturdu. “Hem de balo gecende. Tanrım, lanet olası pislğin tekiyim.”

“Kendime olan saygımı arttırdığın için teşekkürler,” diye mırıldandım.

“Bebeğim,” dedi dönüp bana bakarak. “Seninle birlikte olmak yılın pislği ödülünü kazanmaya değer, tamam mı? Şimdi, babana söyleme konusunda çenenı kapat, böyle bir şey olmayacak. En azından sen otuz yaşına gelene kadar olmaz.”

“Peki,” diyerek iç çektim, onunla neredeyse bir hafta geçirdikten sonra tartışmaya devam etmenin anlamsız olduğunu biliyordum.

“Güzel, aynı fikirde olduğumuza sevindim. Yapman gereken tek şey, kendi başına bir eve çıkmak.”

“Şey, kendi başına bir evde yaşamak için paraya falan ihtiyacın yok mu?”

“Tabii ki. Kendine lanet olası bir iş bul.”

“Beni dinliyor muydun sen? Sonbaharda üniversiteye başlıyorum. Zamanım olmayacak.”

Başını iki yana salladı. “Şımarık,” diye mırıldandı.

Alınganlıkla omzuna bir yumruk attım ve yüksek sesle homurdandım. “Ah,” dedi alaycı bir şekilde canı yanmış gibi yaparak.

“Senden nefret ediyorum.”

“Hayır, etmiyorsun. Şimdi git, kahvaltı hazırla. Sikeyim, açım.”

“Hiç yiyeceğimiz yok, bay patron. Hepsini yedik.”

“Tekila var.”

“Tekila kahvaltı değildir.”

“Sana göre öyle.”

Ripper mutluydu.

O kadar uzun zaman olmuştu ki bu hafif, neşeli duyguyu neredeyse tanıyamamıştı.

Neredeyse.

Ancak sonra; ilk kez bir dalgayı yakalayıp sörf tahtasından düş-

mediğinde, kaykayında yaptığı zıplama hareketinde ilk kez başının üzerine değil de ayaklarının üzerinde indiğinde ya da anne babasının yirminci evlilik yıldönümü partisinde ilk kez biri ona oral seks yaptığında nasıl hissettiğini hatırladı.

Ya da ilk kez motosiklete bindiği ve yolu geride bıraktığı ânı.

Yastığına doğru gülümsedi. Aslında geleceği dört gözle bekliyordu. Danny'yi de içerdiği sürece.

Şu anda bu zor olacaktı ama...

Eğer kendi evine çıkmayı karşılayamazsa ona yardım ederdi. Danny'nin bunu Deuce'a nasıl açıklayacağından emin değildi ama Ripper'ın onun o evden çıkmasına ve ona daha kolay ulaşmaya ihtiyacı vardı. Belki arkadaşlarından biri onunla aynı eve çıkarsa...

Bu işe yarayabilirdi.

Bunun işe yaramasını sağlayabilirlerdi. Evet, gizlice dolaşmak berbat olacaktı ama yapılabilirdi ve sonsuza kadar sürmeyecekti. Sadece on, belki yirmi yıl. Ya da Deuce bu konuda bir şey yapamayacak kadar yaşlı ve güçsüz olana kadar. Ya da belki Deuce ölene kadar. Adam yaşlanmaya başlamıştı ve genelde onların iş kolunda kimse seksen yaşına kadar dayanamazdı. Blue hariç.

"Siktir," diye sızlandı. Deuce'un ölmesini istemiyordu. Deuce'un, kendisini Danny'nin erkeği olarak kabul etmesini istiyordu.

Ancak bu asla olmayacaktı. Deuce onun tüm kirli sırlarını biliyordu, kaç orospuyu becerdiğini ve kaç kişiyi öldürdüğünü. Onun gibi bir adamın, kızıyla birlikte olmasını istemesine imkân yoktu. Bu ikiyüzlülüktü ama Ripper bunu anlıyordu. Eğer bir kızı olsaydı, onun bir zamanlar hayatta mümkün olduğunca çok kadın düzmeyi amaç edinmiş olan, tetikçi bir pislikle birlikte olmasını istemezdi.

Lanet olsun. Gizlice buluşmaları gerekecekti. Başka yolu yoktu. Danny'nin kendi evini, kendi arabasını alması hatta belki bir kasaba öteye taşınması gerekecekti. Onunla arada bir motora binip buradan uzaklaşabilirlerdi, böylece yakalanma endişesi olmadan Montana'dan uzakta bir yerde birlikte dışarı çıkabilirlerdi. Onu mutlu etmek ve Deuce'un öğrenmesini engellemek için elinden geleni yapacaktı.

"Ripper?"

Ripper, Danny'yi kahvaltıya benzer bir şeyler taşıırken bulmayı bekleyerek arkasına döndü. Onun yerine Danny'yi, yatak odasının kapısının hemen dışında, korkudan titrerken ve gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde bulmuştu.

"Bebğim?" diye sordu doğrularak. "Ne oluyor..."

Danny sendeleyerek odaya girdi ve Nikki arkasında belirdi, fazlaca kırııklıkla kaplı, öfkeli gözleri ona dikilmişti, elindeki silahı Danny'nin yan tarafına dayamıştı ve...

Her şey durmuştu. Her şey. Beyni, nefes alıp vermesi, kalbi.

"Seni lanet olası pislik herif," diye tısladı Nikki. "Beni görmezden geliyorsun, telefonlarıma cevap vermiyorsun, sana bir şey olduğunu sandım! Senin için gerçekten endişelenmiştim!"

Silahını kullanarak Danny'yi odanın içine doğru itti.

"Ama bunun yerine seni evde buldum. Hem de onunla birlikte!"

Kadın, Danny'yi tekrar itti ve Ripper yatağından fırlayıp Nikki'yi öldüresiye dövme isteğiyle savaşıırken tüm vücudu seğirdi.

"Nikki." Sesini alçak ve sakın tutmaya çalışıyordu. "Ne yapıyorsun sen? Bırak onu," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "Hiçbir şey düşündüğün gibi değil."

Nikki'nin gözleri kocaman oldu. "Düşündüğüm gibi değil mi? Yani Deuce'un lanet olası kızıyla birlikte değil misin?"

"Sadece burada kalıyordu," dedi Ripper sessizce. "Öyle bir şey değil."

"Saçmalık!" dedi Nikki tartışmayı sürdürerek. "Aylardır bana dokunmadın! Şimdi de Danny'yi mutfağında yarı çıplak bir halde buluyorum ve sen bana öyle olmadığını mı söylemeye çalışıyorsun? Ona bebeğim dediğini duydum, Ripper! Her şey düşündüğüm gibi!"

"Peki, ne yapacaksın, sürtük?" diye hırladı, sabrı hızla tükeniyordu. "Deuce'un lanet olası kızını mı vuracaksın? Bunu yaparsan hayatının cehennem olacağını biliyorsun."

"Umurumda değil!" diye bağırdı. "Ne zamandan beri senin saçmalıklarına katlanıyorum? Yirmi iki yaşından beri senin kadının olmayı bekliyorum, Ripper! Karşılığında aldığım şey bu mu? Arkamdan iş çevirip küçük kızları beceriyorsun!"

Siktir. Lanet olsun. Bu sürtüğü öldürmekle kalmayacak, öncesinde canını da yakacaktı.

“Başından beri arkandan iş çevirip kızları beceriyorum!” diye bağırdı.

“Fahişeleri!” diye bağırdı. “Fahişeleri beceriyorsun ve Danny fahişe değil! Ben aptal değilim!”

Ripper, Danny’ye baktığında kalbi sıkışmaya başlamıştı. Kız dehşete düşmüştü ve hepsi onun suçuydu.

“ONA BAKMA!” Nikki çığlık attı. “BANA BAK! EN AZINDAN BU KADARINI HAK EDİYORUM!”

Gözleri Nikki’ye kaydı, Nikki’nin titreyen elinin kazara sevdiği kadında bir delik açmasına iki saniye kalmıştı. Bu yüzden silahın odağını Danny yerine kendisine çevirmek için yapması gerekeni yaptı.

“Sen delisin, ne düşünüyorsan ona inanıyorsun. Evet, Danny bir fahişe değil ama bu onun sikimde olduğu anlamına gelmiyor. O ateşli bir hatun ve sürtük, sen bitmişsin. Tükenmişsin ve yaşlı görünüyorsun.” Omuz silkti. “Artık sana karşı bir şey hissetmiyorum.”

İki kadın da derin nefesler alıyordu ama o bakışlarını Nikki’den ayırmadı ve zorla bir kahkaha attı. “Lanet olası aptal sürtükler, ikinizi de sikime taktığımı düşünüyorsunuz.”

Tam da beklediği gibi, Nikki’nin içinde kalan son akıl sağlığı kırıntısı da yok olmuştu. Kolu öne doğru fırladı ve...

Ripper, kurşundan kaçmak umuduyla yataktan sola doğru sıçramıştı ama yeterince hızlı değildi ve yakıcı bir acı yan tarafına saplanmıştı. Yana doğru tökezleyerek duvara çarptı, tam o sırada iki el daha ateş edildi.

Danny’yi vurulmuş olarak bulmayı ya da daha kötüsünü görmeyi bekleyerek arkasını döndü ama onun yerine, Nikki’yi yerde yığılmış, ağzından kanlar fişkırarak boğulurken bulmuştu.

Danny, Nikki’nin silahı elinde, onun tepesinde dikiliyordu.

Ripper, Deuce'un ofisinin kapısını iterek açtığında başkanın masasının arkasında oturduğunu, Cox'un masanın kenarına tünediğini ve odanın diğer ucunda Mick ile ZZ'nin deri bir koltuğun iki ucunda oturduğunu gördü.

Midesi boğazında düğümlenen Ripper, kapıyı arkasından kapattı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

Deuce'un gözleri ona sabitlenmişti. "Freebird benimle konuşman gerektiğini söyledi?"

Başını salladı, Deuce'a ve kulübe yapmak üzere olduğu şey için kendini bir pislik gibi hissediyordu ama fazla seçeneği yoktu.

Bunu çok düşünmüştü. Banyoda yere oturmuş, on iki saat boyunca sadece sigara içmiş ve düşünmüştü.

Bunun yapılması gerekiyordu.

Danny'nin iyiliği için.

Danny'nin geleceği için.

Ripper, kara bir bulut gibi etrafta dolaşıp her saniye ona bir kadını öldürdüğünü hatırlatarak orada olmayınca Danny eninde sonunda bunu atlatacaktı. Onun yüzünden. Danny ondan nefret etmeye başlayacaktı ve o buz mavisi gözlerin ona sevgiden başka bir şeyle baktığını düşünmek midesini bulandırıyordu.

Boğazını temizledi. "Bu benim için hiç kolay değil, Başkan. Seni on yedi yaşından beri tanıyorum, uzun zamandır kulüpteyim..."

Cox ayağa fırladı. "Ne halt ediyorsun, Ripper?"

Arkadaşına baktı. Kardeşine.

“Gitmem gerek,” dedi sessizce.

“Boş versene!” diye bağırdı Cox. “Bana neden gitmen gerektiğini söyle çünkü ben anlayamıyorum!”

Sanki hayalarına tekme yemiş gibi nefesi kesildi, mide bulantısı güçlendi ve görüşü bulanıklaştı. Tanrım, Cox onun kolayca gitmesine izin vermeyecekti. İkisinin uzun bir geçmişi vardı. Çok uzun zamandır arkadaşlardı, birlikte pek çok şey becermişlerdi... lanet olsun, birlikte pek çok kızı da becermişlerdi. Tanrı aşkına, Cox onun sadece kardeşi değil, en iyi arkadaşıydı.

“Başkan,” dedi sıkılmış dişlerinin arasından, Cox’u görmezden gelmeyi seçmişti. “İşimi yapamıyorum, aklım başımda değil ve... gitmeliyim. Kendimi kontrol altına almalıyım.”

“Ripper,” dedi Mick, öne doğru eğilip kollarını dizlerine dayadı. “Frankie seni mahvettiğinden beri pek iyi değilsin. Buna neden şimdi karar veriyorsun?”

Hiçbir şey söylemedi. Ne söyleyebilirdi ki? Onlara Danny’yle birlikte olduğunu söyleyemezdi; Deuce onu oracıkta öldürürdü ve Cox’tan başka kimse Nikki’yi bilmiyordu. Her iki durumda da eğer biri, bu olanlardan herhangi birini öğrenirse olayların birbiriyle bağlantılı olduğunu anlamaları çok uzun sürmezdi. Bunun olmasına kesinlikle izin veremezdi. Bu pisliğin Danny’nin üzerine kalmasına hiçbir şekilde izin veremezdi. Bu boktan şey onun suçuymuştu, uzun günah listesinde yalnızca üzeri çizilmiş bir başka maddeydi.

Yan tarafı cayır cayır yanan Ripper, Danny’yi nazikçe yatağına yatırırken acıyla inledi. Danny’nin önünde diz çöktü ve Danny, gözlerinde yaşlarla ona baktı.

“Ben... Ben... Ben onu öldürdüm,” diye fısıldadı kısık sesle, gözleri kocaman açılmıştı, yüz ifadesi şaşkınlık ve dehşetin bir karışımıydı.

“Hayır!” diye bağırdı Ripper, Danny’nin kollarını kavradı. “Hayır, sen yapmadın! Bu benim hatamdı, bebeğim! Onunla olan ilişkiyi uzun zaman önce bitirmeliydim. Benim aptallığım onu öldürdü! Anlıyor musun?”

Başını salladı. “Hayır... Onu ben vurdum... O...”

“Hayır!” diye kükredi. “Dinle beni! Onu. Ben. Öldürdüm. Ben. Sen değil.”

Danny hiçbir şey demedi, sadece şiddetle titreyerek ona baktı. Ripper küfrederek ayağa kalktı ve komodinin üzerindeki ceptelefonunu aldı.

Cox hemen cevap vermişti.

“Bir sorun var,” dedi.

“Benim de bir sorunum var,” dedi Cox. Ripper arka planda Kami’nin saçma sapan bağırışlarını duyabiliyordu.

“Cox, kardeşim, senden bunu istemezdim ama yatak odamın zemininde ölü bir Nikki ve yan tarafımda bir delik var.”

Sessizlik.

Sonra konuşmaya başladı. “Bana bir saat ver, orada olacağım. Z’ye ihtiyacın var mı?” ZZ, işler çirkinleştğinde onları güzelce ve düzgünce dikebilecek tek kardeşti.

“Hayır, sadece bir sıyrık.”

“Peki ya Nikki? İki kişilik iş mi?”

“Evet... ve Cox?”

“Evet?”

“Ne getirmen gerektiğini biliyorsun, değil mi?”

“Merak etme, o iş bende. O sürtükle ilgili bulunacak hiçbir şey kalmayacak.”

Hadi canım. Birinin izini sürerek Danny’ye ulaşabileceği tek bir kanıt kırıntısının bile kalmasına izin vermeyecekti.

Deuce, ayağa kalkıp avuçlarını masasının üzerine koyarak öne doğru eğildiğinde Ripper, gözlerini kırpıştırarak düşüncelerinden sıyrıldı ve şu âna döndü. “Burası benim kulübüm, sen de benim oğlumsun ve bu da seni ailemin bir parçası yapıyor. İşte şöyle yapacağız. Frankie Deluva artık ailemi mahvedemeyecek. Bu yüzden evet, biraz dinlen, biraz zaman geçir ve sonra ait olduğun yere, buraya geri dön.”

Ripper gözlerini yere indirdi. Uzun zamandır ilk kez Frankie’nin ona yaptıklarını düşünmüyordu. Aslında son zamanlarda Frankie’yi hiç düşünmüyordu.

“KES SESİNİ!” diye kükredi Cox odadaki herkesi şaşırtarak. Herkesin şaşkın bakışları arasında Cox masanın üzerine eğildi ve yüzünü Deuce’un oldukça yakınına soktu.

“Neden gitmesine izin verdiğini anlıyorum ama gitmesine izin verirsen ve başına bir şeyler gelir de biz onun yanında olmazsak o zaman ne sikim olacak?”

Lanet olsun, Cox. Sanki bu yeterince zor değilmiş gibi.

Deuce, üzgün bir yüz ifadesiyle Cox’un yüzünün yan tarafını tuttu. “Kardeşine veda et,” dedi sessizce, Cox’un yanağına yumuşak bir tokat attı. “Sonra da evine, ailenin yanına dön.”

Aile.

Ripper’ın boğazı düğümlenmişti. Sahip olduğu tek aileyi terk ediyordu.

Kendini kaybetmeden önce ceketini silkti, çizmesinin üzerindeki kınından hançerini çıkardı ve yeleğindeki silah çavuşu armasını tutan dikişleri kesmeye başladı. İşini bitirdiğinde tüm gözler onun üzerindeydi. İlerleyerek armayı Deuce’un masasına koydu ve içinde kötü bir hisle oradan ayrılmak için arkasını döndü.

“Ripper,” diye homurdandı Deuce.

Ripper isteksizce geri döndü.

“Burası hâlâ senin kulübün kardeşim. Burası her zaman senin kulübün olacak ve sen hâlâ benim oğlumsun, bunu hiçbir şey değiştiremeyecek. Kendini toparla ve geri dön, arman burada seni bekliyor olacak, anlıyor musun?”

Tanrım, bu odadan çıkması gerekiyordu.

“Evet,” diye mırıldandı ve ofisten çıktı. Bilardo oynayan bir avuç kardeş durup onun uzaklaşmasını izledi. Ripper, kapıya doğru yönelerek adımlarını hızlandırdı.

“Ripper,” dedi Cox onu kolundan yakalayarak.

Gözlerini kapadı ve sinirli bir nefes verdi. Kardeşi bu işi onun için kolaylaştırmayacaktı.

“Yapma bunu,” dedi Cox sessizce. “Nikki’yle işler kötü gitti diye kaçma. Tek kelime etmeyeceğim ve sen de adın gibi biliyorsun ki o asla bulunmayacak. Yaptıklarımızdan sonra değil.”

Kaçmıyordu ve Nikki umurunda bile değildi. Nikki, sadece orada olduğu için yanında tuttuğu eski bir yastık gibiydi, uzun zamandır oradaydı ve ne olursa olsun, o bir yastıktı, bir yastığa ihtiyacı vardı ve o da tam ona göre idi.

Danny'ye kadar.

Hayatındaki diğer her şey gibi bu da çok çabuk boka sarmıştı.

Ripper'ın otuz küsur yıllık hayatında öğrendiği bir şey varsa o da karanlık yolların üzerinde kalırsan yalnızca daha da karanlık olacığıydı ve onun yolu oldukça karanlıktı.

Bu yüzden Danny'ye verebileceği tek iyi şeyi, burada kalırsa ona veremeyeceği şeyi veriyordu. Ne kadar çabuk giderse, Danny de o kadar çabuk normal bir kız olmaya, normal bir hayata, içinde onun şeytanlarının ve *onun* ölü kız arkadaşlarının olmadığı bir hayata geri dönebilirdi. Hiç düşünmeden öldürebilen bir adamın olmadığı bir hayata. Evet, kadını daha iyisini hak ediyordu, bu yüzden ona vereceği şey de daha iyisi olacaktı.

“Kardeşim,” dedi boğuk bir sesle. “Şu anda ben ve yol, yeniden birbirimize bağlanmalıyız, tamam mı?”

Cox, koyu gözleri kısılmış bir şekilde ona baktı.

“Gitmem gerek,” dedi kararlı bir şekilde.

Başını sallayan Cox, onu serbest bıraktı.

Ve gitti.

Kardeşlerini geride bıraktı.

Kulübü geride bıraktı.

Miles City'yi geride bıraktı.

Montana'yı geride bıraktı.

Danny'yi... *geride bıraktı.*

“Danny, tatlım,” diye fısıldadı Cage, saçlarını usulca gözlerimden uzaklaştırdı. “Danny.”

Uykuyu, kurumuş gözyaşlarını ve istemediğim anıları zihnimden uzaklaştırmaya çalışarak gözlerimi birkaç kez kırıştırdım.

“Yataktan çıkmalısın, küçük kardeşim.”

“Git buradan,” diye fısıldadım kısık sesle.

Cage’in kolunu kendimden uzaklaştırdım ve yan döndüm.

İki hafta. Dört gün. Bir avuç dolusu saat.

Ripper iki hafta, dört gün ve bir avuç saattir ortalıkta yoktu.

İlk başta, beni Anabeth’in evine bıraktıktan sonra uyuyamıyor, yemek yiyemiyor ya da tempo tutmak ve sallanmak dışında pek bir şey yapamıyordum. Mesajlarıma ya da telefonlarıma cevap vermez, ertesi gün Eva ve Ivy ile birlikte kulübe gitmişim.

İşte o zaman üzgün yüzleri görmüş, fısıltıyla konuşulanları duymuştum. İşte o zaman anlamıştım.

“Ripper gitti.”

Eşofmanımın kapüşonunu kafama geçirdim ve Tegen’a döndüm.

“Öylece kalkıp gitti,” diye devam etti omuz silkererek. “Bir sebep bile göstermedi. Bu kurallara aykırı falan değil mi?”

“N-ne?” diye fısıldadım sesim çatallaşırken.

Tegen bana garip garip baktı. “İyi misin?”

Ona cevap vermedim. Veremezdim. Konuşmak bir kenara, nefes bile alamıyordum.

Gitmişti.

Beni bırakıp gitmişti.

Ve şimdi...

Ölüyordum.

En azından öyle hissediyordum.

Zar zor yemek yiyebiliyordum. Uyumayı başarabildiğimdeyse Nikki'nin cesedinin ve her yerdeki... kanın görüntüleriyle dolup taşan kâbuslar görüyordum.

Her zaman ağlayarak ya da ağlamanın eşiğindeyken uyanıyordum. Daha önce hiç bu kadar kötü, yalnız ve perişan hissetmemiştim.

Bomboştum.

Acı çekiyordum.

Tanrım, canım... çok yanıyordu.

Hepsi benim hatamdı.

Aramızda bir şeyler olması için zorlamıştım ve... ve ben...

Nikki'yi vurmuştum.

Ben.

Onu ben öldürmüştüm.

Şimdi de Ripper gitmişti çünkü onu çok isteyen bencil küçük bir kız olduğum için yaptıklarımın onun başına açacağı sorunları umursamamıştım.

"Danny," diye yalvardı Cage. "Kendini hasta ediyorsun, lütfen..."

"Odamdan çık!" diye bağırdım battaniyelerimi başımın üzerine çekerek. Yataktan çıkmak istemiyordum. Hiçbir şey yapmak istemiyordum. Hissetmeyi bırakmak, yatakta yatmak ve tükenip gitmek dışında... hiçbir şey istemiyordum. Ya da ölmek, umurumda değildi.

Klozetin kenarına tutunan Ripper'in yüzü öne düştü. Öğürerek bir tur daha tekila kusmaya başladı. Kusmayı bitirdiğinde tükürdü, ayağa kalktı ve lavabonun kenarına tutundu. Kendini yukarı çekerek öne doğru düştü ve lavabo tezgâhının üzerine eğildi. Ağır ağır sallanarak musluğu açmayı ve ağzını yıkamayı başarmıştı.

Geri dönmek istiyordu. Danny'yi istiyordu. Düşünebildiği tek şey oydu. Onu geri dönmekten alıkoyan tek şey, her zaman yanında bir şişe ve yatağında bir kadın bulundurmaktı. Bu ona yardımcı oluyor, biraz rahatlık hissi veriyordu ama çok çok az.

Başka bir şeye ihtiyacı vardı, daha büyük bir dikkat dağıtıcıya ve gerçek bir rahatlığa, sadece samimiyetten gelen türden bir rahatlığa. Aileden gelen türden.

Aile...

Evine, Kaliforniya'ya, sahibi olduğu ama ailesini kaybettiğinden beri içine girmediği eve geri dönebilirdi.

Ripper, dünyada onu koşulsuz seven iki insanı kaybettiğinden beri ilk kez eve dönmek istiyordu. Onlar orada olmayacaktı ama anıları orada olacaktı, içinde büyüdüğü temelle dört duvar, kaybettiği her şeyin hatıraları ve fotoğraflarıyla dolu olacaktı. En azından bu da bir şeydi.

Tökezleyerek banyodan çıktı ve duvarlara tutunarak motelin yatak odasına doğru ilerledi. Gözlerini koruyarak hem güneşe hem de parasını ödediği yatağın üzerine sanki yatağın sahibiymiş gibi yayılan çıplak orospuya küfretti. Kadının kolundan tutarak onu gelişigüzel bir şekilde yataktan sürükledi ve yere bıraktı, böylece yatakta onun yerini alabilecekti. Diğer bir orospu, adlarını bir türlü hatırlayamamıştı, ona doğru yuvarlandı ve iç çekerek ona sarıldı. Kadını üzerinden itti ve komodinin üzerinde duran ve neredeyse boş olan şişeyi kaptı.

“Paylaşacak mısınız?” dedi kadın mızızlanarak. Tekrar ona uzandı, elini vücudunda gezdirdi ve aletini tuttu.

Ripper, kadına sertçe dirsek atarak onu üzerinden itti ve kadın hâlâ sarhoş ya da delirmiş olduğu için kahkaha atmaya başladı.

Can sıkıcı, tiz sarhoş kahkahaları.

Başı öfkeyle zonkluyordu.

Ancak onu seçmesinin bir nedeni vardı. Sarışındı, gerçek bir sarışın, saçları neredeyse beyazdı, vücudu hem fit hem de sıkıydı; teni bronz, yumuşak ve pürüzsüzdü.

“Sevişemeyecek kadar sarhoş,” dedi kadın gülerek.

“Siktir git,” diye hırladı Ripper.

Kadın daha fazla güldü ve Ripper ona doğru uzandı, saçlarından tuttu ve yüzünü kendi yüzüne yaklaştırdı. “Kapa çeneni. Kapa. O. Lanet. Çeneni.”

Kapamadı.

Kadının saçlarını tutmaya devam eden Ripper yuvarlanarak onun üzerine çıktı ve kalan son tekilayı da yüzüne boşalttı. “Şimdi çeneni kapatacak mısın, seni pis fahişe?” diye bağırdı kadın altında çırpınırken.

Kadın cevap vermedi çünkü veremezdi.

Ripper, onun yüzüne yastıkları bastırmıştı.

Pembe önlüklü, koyu kahverengi gözlerinin etrafında küçük kırışıklıklar olan sarışın bir hemşire görüş alanıma girdi. “Nasılız?” diye sordu nazikçe.

Gözyaşlarımla savaşıarak düzensiz hareketlerle başımı salladım ve karnımdaki kramp, dalgalanma hissi ve içimde büyüyen minik yaşamı emen makinenin sıkıcı kükremesi yerine hemşireye odaklanmaya çalıştım. Bana önerdikleri ilaçları almalıyım. Ancak beni eve bırakacak birisi olmadığı için kafamın ayık olmasının en iyisi olacağını düşünmüştüm.

Bununla birlikte kafamın ayık olması, bana neler olduğunun tamamen farkında olduğum anlamına geliyordu...

Bebeğime ne olduğunun...

Çocuk sahibi olmak konusunda, “*İleride bir gün isterim...*” demekten başka bir şey düşünmemiştim ama şimdi, her ne kadar dehşete düşmüş olsam da artık içimde bir tane vardı, Ripper’ın bebeği. Onu orada bırakmak, güvende tutmak, büyüdüğünü hissetmek ve kollarımda tutmak istiyordum. *Anne* olmak.

Sadece Ripper yanımda olmadan değil.

Eğer bu bebek onun küçük bir versiyonu gibi görünürse...

Artık onları tutamadığım için gözyaşlarım dökülmeye başlamıştı.

Hemşire kolumu ovarak, “Neredeyse bitti, tatlım,” dedi. “Neredeyse bitti.”

Derin bir nefes alarak gözlerimi sıkıca kapattım ve yüzümü hemşirenin olmadığı tarafa doğru çevirdim.

Ben bir enkazdım, hayatım bir enkazdı, her şey... *yanlıştı*.
Düzeltilmesi imkânsızdı.

Düşünebildiğim tek şey Ripper'dı.

Onu seviyordum, özlüyordum ve beni terk ettiği için ondan *nefret* ediyordum. Beni berbat ailemle, onunla ve bizimle ilgili hem güzel hem de korkunç anılarımla, onlarla birlikte gelen tüm berbat acıyla ve mide bulandırıcı suçluluk duygusuyla baş başa bırakıp gittiği için. Tüm bunlar o kadar ağır bir şekilde üstüme yığılmıştı ki artık ayakta zor duruyordum.

Fiziksel ve duygusal olarak her zaman bitkindim. En sonunda hayatımı bir düzene oturtmak ve yoluna sokmak için fazla yorgundum. Yemek yediğim sıklıkta düş alıyordum ki bu neredeyse hiçbir zamandı çünkü hiçbir şeyi midemde tutamıyordum.

Her şeyin üzerine, iki hafta önce bir de hamile olduğumu öğrenmiştim. Sırrımı Anabeth'le paylaştıktan sonra bana Billings'te sağlık sigortası olmayan ya da benim durumumda sağlık sigortası olup da babası öğrenmeden kullanamayan hastaları kabul eden bir kliniğin numarasını ve adresini vermişti.

Ben de babamın yatak odasındaki kasasından biraz para ödünç alıp bir otobüsle şehir dışına çıkmıştım.

Tüm bunlar sadece üç ay gibi kısa bir sürede olmuştu. Doksan gün. Tüm hayatımın darmadağın olması sadece doksan gün sürmüştü.

"İşte bitti," dedi hemşire, ben doğrulmakta zorlandığım için dirseğimi tutmuştu. Titreyen bacaklarımla onu takip ederek işlem odasından çıkıp iyileşme odasına girdim ve işaret ettiği tıbbi yatar koltuğa uzandım.

"Biraz su alabilir miyim?" dedim sessizce.

"Meyve suyuna ihtiyacın var, tatlım," diye cevap verdi. "Gidip getireyim."

Başımı salladım ve hemşire uzaklaştı. Odayı hızlıca gözden geçirdiğimde, diğer üç kadının da iyileşme koltuklarında oturduğunu, birkaç meşgul hemşire ileri geri yürürken onlarla göz temasından kaçındıklarını gördüm. Gözlerimi kapatarak başımın yana kaymasına izin verdim.

Hemşire bana küçük bir kâğıt bardak uzatarak, “İşte meyve suyun,” dedi. Ben elma suyum yudumlarken o da bir çizelgeyi karıştırmaya başlamıştı.

“Kanamam ve kan pıhtılarının normal olduğunu unutmayın, kramplar da öyle ama aşırı kanamanız olursa...”

Onu pek de dinlemeyerek nazik hemşireye baktım. Ripper’ı düşünüyordum, nerede olduğunu ve ne yaptığını merak ediyordum. Acaba hamile olduğumu bilseydi, bu bir fark yaratır mıydı, bunu merak ediyordum. Eve geri döner miydi? En başta neden gittiğini ve telefonlarıma neden cevap vermediğini merak ediyordum.

Başka bir kadınla birlikte olup olmadığını merak ediyordum.

Hemşire bana birkaç küçük kâğıt uzatarak, “Sizi eve bırakacak biri var mı?” diye sordu. Reçetelere bir göz attım, kimse öğrenmeden ilaçları nasıl alacağımı merak ediyordum.

Başımı salladım. “Otobüse bineceğim.”

Kanamam yavaşladığında ve titremeden ayakta durabildiğimde taburcu edilmişim. Yorgun ve midem bulanmış bir halde kliniğin ön kapısını ittiğimde olduğum yerde kaldım. Karla kaplı otoparkta duran kişi, kamyonetine yaslanmış ve sigara içen abimdi.

Cage beni görünce küfretti, sigarasını söndürdü ve hızla bana doğru yürüdü. Ondan uzaklaşmaya çalıştım ama benden daha hızlı, daha iri ve daha güçlüydü, beni omuzlarımdan tuttu. “Kim?” diye sordu. “Bunu kimin yaptığını bilmek istiyorum, hemen şimdi.”

Karnımı tutarak ona bakakaldım. “Burada ne işin var?” diye sordum bitkin bir halde.

“Tegen söyledi,” diye homurdandı. “Şimdi cevap ver bana!”

Tegen mı? Tegen!

“Tegen nereden biliyor?” diye bağırdım, acım bir anda utanca ve babamın ya da Eva’nın da bildiğine dair dehşete dönüşmüştü. Tüm kulüp biliyor muydu? Bütün dünya?

“Ellie,” derken her geçen saniye daha da sinirleniyordu. “Senin için endişelenmiş ve bu sabah beni aradı. Sürtük Anabeth ağzından kaçırmış ve Ellie de sana ulaşamayınca beni aradı.”

Gözlerimi kıstım. “Bu hâlâ Tegen’in nasıl öğrendiğini açıklamıyor.”

“Duştaydım ve o da lanet telefonuma cevap verdi.”

“Birine söyleyecek!” diye bağırdım.

“Hayır, söylemeyecek, bundan eminim. Şimdi bana seni kimin hamile bıraktığını söyle ki onu bulup öldürebileyim.”

“Kes şunu!” diye tısladım. “Bu seni ilgilendirmez.”

“Sen öyle san!” diye bağırdı.

“Cage.” İç geçirdim. “Beni eve götür, tamam mı? Gerçekten çok yorgunum.”

Bir dizi küfür savurdu. “Demek bana söylemiyorsun, ha? Bu meseleyle tek başına uğraşmana izin veren zavallı bir orospu çocuğunu mu koruyacaksın?”

“O bilmiyor,” diye fısıldadım.

Cage’in kahverengi gözleri bana dikilmiş, dikkatle beni izliyordu. Parçaları birleştirdiği ânı tam olarak anlamıştım. Tüm tavrı değişmiş, ifadesi sert ve şiddetli bir hal almıştı.

“Kardeşlerden biriyle mi yatıyorsun, Danny? Çünkü eğer öyleyse babam...”

“Cage!” diye bağırdım. “Sakın ona bir şey söylemeye kalkma! Ne yaptığım onu ilgilendirmez! Ya da seni!”

“Siktir!” diye bağırdı, benden uzaklaşarak ellerini saçlarının arasına daldırdı. “Öylesin! Lanet olası kardeşlerden biriyle yatıyorsun!”

“Sen duş alırken Tegen neden yatak odandaydı?” diye sordum, Tegen’in abimin yatak odasında olmasının tek nedeni birden aklıma gelmişti. “Dorothy’nin reşit olmayan kızını becerdiğini bilmesine gerek var mı?”

Burun delikleri çılgınca genişlemiş ve çenesi sımsıkı kilitlenmiş olan Cage, şu anda hatırlamak istediğim son kişi olan babamıza benziyordu.

“Bir yolunu bulacağım,” dedi köpürerek. “Kim olursa olsun, bulacağım.”

Hayır, bulamayacaktı. Bulacak biri kalmamıştı. Ripper çoktan gitmişti.

“Cidden bir kürtaj kliniğinin önünde bana bağırmaya devam mı edeceksin?” diye sordum. “En azından kamyonetine binebilir miyiz?”

Cage öfkeyle içini çekerken başını arkaya attı. Bana dönüp baktığında yüz ifadesi oldukça yumuşamıştı.

“Bana söyleyebilirdin, küçük kardeşim,” dedi sessizce. “Tüm bunlarla tek başına uğraşmana asla izin vermezdim.”

Elimi tutarak iri parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi ve sıkı. “Abiler bunun için buradalar,” dedi beni kamyonetine doğru çekerken. “Küçük kız kardeşleri düştüğünde onları kaldırmak için.”

Cage, yolcu kapısını açıp içeri girmeme yardım ederken hiçbir şey söylemedim.

“Bir şeye ihtiyacın var mı?” diye sordu.

Çantamdan reçetelerimi çıkardım ve ona uzattım. “Sadece bunlar,” diye fısıldadım.

Başını sallayarak kâğıtları cebine soktu ve kapıyı kapattı.

Kamyonun ön tarafından dolanarak yürümesini izledim; iri ve geniş, güçlü ve uzun, gerekirse dünyayı karşısına almaya hazır.

Ona anlatabilirdim. Olanlar konusunda birine güvenebilirdim. Sonunda kendimi ve vicdanımı rahatlatılabildim.

Ona yalnızca babamıza söylememe konusunda güvenemezdim. Belki Ripper’la olan ilişkim konusunda sessiz kalabilirdi ama Nikki’ye yaptıklarını...

Anlatırdı.

Babamın tepkisinin ne olacağından emin değildim ama hiç şüphesiz her şey için Ripper’ı suçlardı, oysa bu onun hatası değildi. Benim hatamdı. Silahı ondan zorla almıştım, tetiği ben çekmiştim ve onu ben öldürmüştüm.

Cage kamyonete binerken koltuğa geri yaslandım ve gözlerimi kapattım. Kimseye söyleyemezdim. Bu, yükü **tek başıma taşıyacağım** anlamına gelse bile bu sırrı mezara **götürecektim**. Bu benim yavaş ama kesin, mutlak mahvoluşum anlamına **gelse bile**.

Dişlerini sıkan Ripper, lastiği kaldırıp aracın jantına doğru iterken cep telefonu titremeye başlamıştı. Arkasını dönerek telefonunu tulumunun cebinden çıkardı ve arayanın Deuce olduğunu gördü.

Tanrı aşkına.

Neden durmuyorlardı?

Neden onu rahat bırakmıyorlardı?

Telefonu sesli mesaj sinyali vererek biyledi. Derin bir nefes veren Ripper garaja doğru yürüdü ve dışarı çıktı.

“Jacobs!” diye b    rd   tamirhane d  kk  nının sahibi Phil Marinetti. “Nereye gidiyorsun, lan?”

“Mola!” diye bağırdı ve kapıyı tekmeleyerek açtı.

Bir sigara yakarak duvara yaslandı, telefonunu çıkardı ve bir yığın sesli mesaj dinledi.

“Ripper, ben Deuce. Jimmy’yi buldum.

Kaliforniya’da olduğu söyleniyor.

Kardeşim, eğer istiyorsan i   orada.

Beni ara.”

Ve...

“Hey, Ripper, ben Cox, sadece hangi cehennemde olduğunu bilmek istedim, kardeşim.”

Ve...

“Hey, pislik. Ben Hawk. Hâlâ nefes aldığından emin olmak için aradım, sadece kontrol ediyorum.”

Ve ne olduğunu anlamadan telefonu kaydettiği tüm sesli mesajları oynatmaya ba  lamı  tı. Hepsi Danny’dendi.

“Lütfen, lütfen beni geri ara. Nefes alamıyorum, Ripper, doğru düzgün düşünemiyorum, yemek yiyemiyorum, uyuyamıyorum ve her şey berbat durumda. Seni çok özledim... neden gittin?”

Hızla kapat tuşuna bastı ve telefonunu cebine geri soktu. Sigarasını bitirdikten sonra d  kk  na geri döndü ve üzerinde çalıştığı eski Chevrolet marka arabanın başına geçti.

Ripper birkaç aydır Kaliforniya’daki evindeydi. Ailesinin eski evini temizliyor, eşyalarını satıyor ve Marinetti’nin Garajı’nda çalışıyordu. Kulüp ceketini ortadan kaldırmış, kafasını tıra   etmiş,

motosikletini garaja çekmiş ve tamir ettikten sonra babasının kamyonetiyle dolaşmaya başlamıştı.

Ona Danny'yi hatırlatan sarışınlarla yatmayı bırakmıştı.

Hayatına devam etmeye çalışıyordu.

Ancak Montana'daki o orospu çocuklarının hiçbiri ona izin vermiyordu.

Ve Danny...

Tanrım.

Onu öldürüyordu. Sesli mesajlar gittikçe kötüleşiyordu. Danny gittikçe kötüleşiyordu.

İki kez, onun mesajlarını dinledikten, sesindeki acıyı, gözyaşlarını, duygularındaki şiddetli değişimi duyduktan sonra, neredeyse iki kez geri dönecekti. Neredeyse.

Ancak yapamadı.

Danny, eninde sonunda onu unutacaktı. Unutmak zorundaydı. Bu saçmalığın bütün amacı buydu.

Onun gitmesiyle Nikki'yle olanları geride bırakacak, kendini toparlayacak ve korku filmlerini aratmayacak bir geçmişi olmayan, ona hak ettiği her şeyi verebilecek, iyi bir adamla tanışacaktı. Onun yanında iyi görünecek, içi de dışı da onun kadar güzel bir kadını hak ediyormuş gibi görünecek bir adamla.

İçini bir ürperti kaplamıştı.

Lanet olsun ama başka kimsenin Danny'ye bir bok vermesini istemiyordu.

Gerçekten yeni bir telefon numarası alması gerekiyordu.

Zamanla kolaylaşacaktı, kendi kendine söz verdi. Eninde sonunda, yeterince zaman geçtikten sonra, Danny bu işin peşini bırakacaktı. O zaman sürekli bir endişe içinde olmayacak, Danny onu her aradığında kıcını kaldırıp Montana'ya dönmeye hazır bir halde beklemeyecekti. Öyle olmasını umuyordu.

Kahretsin, onu geri istiyordu.

Ripper küfrederek bir makara aldı ve işine geri döndü.

Deuce kulübün diğer ucuna, Danny'nin deri koltuklardan birine uzanmış halde boş gözlerle tavana baktığı yere bakıyordu. Saçları karışmış, göz makyajı dağılmıştı ve üzerinde hâlâ dünkü kıyafetleri vardı; bol siyah bir tişört ve koyu renk bir kot. Dünden önceki gün ve ondan önceki gün de aynı kıyafetleri giymişti.

Deuce, Dirty'nin kanepeye yaklaşmasını ve Danny'nin dizine iki parmağıyla vurmasını izledi. Danny ayaklarını kaldırarak Dirty'nin yanına oturmasına izin verdi, bacaklarını onun kucağına koydu ve tavana bakmaya devam etti. Dirty ona dokunmuyordu hatta onunla ilgilenmiyordu bile. Bunun yerine dirseklerini kanepenin arka tarafına dayamış, bakışlarını barın yanında duran bir kulüp muhbirine dikmişti.

Deuce, Eva'ya döndü. "Hâlâ seninle konuşmuyor mu?"

Eva önce Danny'ye, sonra tekrar ona baktı ve dudaklarını birbirine bastırarak başını salladı.

Deuce iç geçirdi. "Bahar dönemi ne olacak? Üniversiteye yazılmayı kabul etti mi?"

"Hayır, bebeğim, etmedi. Sonra da bana kibarca 'siktir olup ondan uzak durmamı' söyledi."

"Tanrım," diye mırıldandı Deuce ellerini saçlarında gezdirirken. "Onun nesi var böyle? Arkadaşlarıyla takılmıyor ve üzerine gitmediği tek kişi Cage. O da bana bir bok söylemiyor, o orospu çocuğu gerçekte neler olup bittiğini bilmiyorsa ne olayım."

"Onu koruyor," dedi Eva sessizce. "Abiler böyle yapar."

“Evet ancak pek de iyi bir iş çıkarmıyor. Danny çocuklardan içki ve sigara alıyor; kokusunu alabiliyorum. Hiçbiri kabul etmiyor ama ben biliyorum. Her zaman kulüpte ya uyuyor ya da Dirty ve Bucket’la takılıyor.”

“O ikisi Danny’ye asla zarar vermezler.”

“Evet,” diye homurdandı. “Biliyorum. Yine de küçük kızımın en iyi arkadaş olmasını isteyeceğim tipler de değiller. Dirty’nin üzerindeki bu kokuyla yanında durmaya nasıl dayanabiliyor, anlamıyorum.”

“Bence ikisi de aynı derecede kötü kokuyor,” diye fısıldadı Eva. Deuce kaşlarını çatarak ona baktı. “Bebeğim. Hiç komik değil.”

“Komik olduğunu söylemedim.”

“Onu duşa fırlatabilirim,” diye bir öneri sundu Deuce. “Sen kafasından aşağı bir kova bulaşık deterjanı dökerken ben de onu aşağıda sabit tutarım.”

Eva alaycı bir şekilde gülümsedi. “Nedense bunun pek iyi karşılanacağını sanmıyorum.”

Evet, o da öyle düşünüyordu ama oturup hiçbir şey yapmadan nedenini ya da nasıl düzelteceğini bilmeden, en büyük kızının yok olup gitmesini izlemekten bıkmıştı.

Lanetlenmişti, öyle olmalıydı. Eva’yla işler yoluna girmeye başlar başlamaz, ailesini eski haline getirme şansını yakaladığını düşündüğü anda, en büyük kızı deliler kasabasına yüzüstü düşmüştü.

Gözleri hâlâ Danny’nin üzerinde olan Deuce, onun kot pantolonunun cebinden bir paket sigara çıkarmasını izledi. Lanet olsun, şimdi de sigara mı içiyordu?

“Danielle!” diye bağırdı kendini durduramayarak. Bu saçmalık çok fazlaydı. Neler olup bittiğini öğrenmek istiyordu ve bunu hemen şimdi öğrenmek istiyordu.

Kulüp sessizleşmiş ve tüm gözler ona dönmüştü. Danny’ninki hariç hepsi.

“Lanet olsun,” diye homurdandı.

“Deuce,” diye fısıldadı Eva, elini onun koluna koydu. “Bunun en iyi yol olduğunu sanmıyorum...”

“Boş versene,” diye karşılık vererek ondan uzaklaştı. “Bu saçmalığın daha fazla devam etmesine izin vermeyeceğim.”

Odanın öbür ucuna doğru yürüdü, Danny'nin uzandığı kanepenin yanında durdu ve Dirty'ye ters ters baktı. Adam ayağa fırladığı gibi aceleyle bara doğru gitti ama Danny'nin gözleri tavandan ayrılmamıştı.

"Danny," diye hırladı. "Ofis. Şimdi."

Yanıt gelmedi.

"Beni duydun mu?" diye bağırdı. "Kıçını kaldır ve ofisime gel!" Danny hâlâ ona bakmıyordu. Kıpırdamamıştı bile.

Deuce'un öfkesi artarken bile içi sızlıyordu. Kızını geri istiyordu. Yaşam dolu, kolayca heyecanlanabilen, hiç susmayan, her zaman pembe, tüylü ya da gülünç derecede ısıltılı bir şeyler giyen kızını.

"Peki," diye bağırdı. "Bunu burada, herkesin önünde yapmak istiyorsan sen bilirsin, bebeğim."

Danny başını hafifçe ona doğru çevirdiğinde Deuce'un göğsü sıkışmıştı. Gözlerinin etrafında koyu halkalar vardı. Bir deri bir kemik görünüyordu ve yüzündeki ifade... ona Eva'nın Frankie'yi öldürdükten sonraki aylarını hatırlatmıştı. Acı içinde. Üzgün. Kaybolmuş.

"Ne istiyorsun?" derken sesi düz ve duygudan yoksundu.

"Ne mi istiyorum? Kıçını koltuktan kaldırıp duşa girmeni istiyorum çünkü Danny, Dirty'den bile daha kötü kokuyorsun!"

"Hey," diye mırıldandı Dirty bardan. Deuce onu görmezden geldi.

"Sonra da kıçını kaldırıp okula gitmeni ve bahar dönemi için kayıt yaptırmanı istiyorum!"

Danny, gözlerini devirerek arkasını döndü. "Hayır."

Deuce zaten kontrolünü kaybetmemek için savaşıyordu ama lanet olsun, Danny bunu zorlaştırıyordu.

"Hayır mı?" dedi Deuce. "Benimle birlikte kira ödemededen yaşamak hoşuna mı gidiyor? Bedava yemek, bedava kıyafetler, her şeyin bedava olması hoşuna mı gidiyor? Hemen şimdi dediklerimi yapmazsan tek başınasın!"

"Her neyse," dedi Danny ve Deuce, tam kanepenin arkasındaki duvarda bir delik açmak üzereyken Cage aniden burnunun dibinde belirdi ve onu geriye doğru itti.

"Onu rahat bırak, baba."

Oğlunu göğsünden tutarak itti ve kendisinin yirmi iki yaşındaki versiyonuna ters ters baktı. “Onu rahat bırakmak mı? O benim çocuğum, senin değil ve onu yalnız falan bırakmayacağım.”

Danny komik olmaktan uzak bir kahkaha attı. “Neden olmasın, baba?” dedi alayla. “Bu işte çok iyisin.”

Deuce sinirlenmeye fırsat bulamadan, Cage tekrar ona yaklaştı. “Baba, senden bu işin peşini bırakmanı istiyorum. Danny’nin şu anda bu saçmalığa ihtiyacı yok.”

Korkan Eva, birbirlerine ölümcül ifadelerle bakan Deuce ve Cage’i, ilk yumruğu kimin atacağını merak ederek izliyordu. Artık aynı boydaydılar, ikisi de iri ve geniş yapılıydı, Cage Deuce’dan sadece biraz daha zayıftı ama onunla aynı derecede güce sahipti.

Kulüp sessizdi; kıpırdamadan, hepsinin gerçekleşmek üzere olduğunu bildiği baba-oğul kavgasını bekliyorlardı.

İkisi onları hayal kırıklığına uğratmamıştı. Birbirlerine hakaretler yağıdırıyorlardı ve her ikisi de bağırarak birbirinin sesini bastırmaya çalışıyordu. Bunlar olurken Danny’ye en yakın iki adam Cage’in; Deuce ve Christine’in yıllar boyunca yanlış yaptığına karar verdiği her şeyi şiddetle tartışıyordu, tüm kulüp Danny’nin hayat hikâyesini dinlemek zorunda kalmıştı. İşte bu çok fazlaydı.

Sarhoş annesinin onu tokatlamasından, kimsenin gitmediği amigo kız yarışmaları ve jimnastik karşılaşmalarına ve hatta Deuce’un onunla birlikte yapmaya söz verdiği ama asla yapmadığı üçüncü sınıf sosyal bilgiler projesi olan tuz haritasına kadar. Cage hiçbir ayrıntıyı atlamadan ateş etmeye devam ediyordu. Danny’nin ilk kez regl olduğunda başka kimsesi olmadığı için ona, yani abisine geldiğinden bile bahsetmişti.

Kulüpteki tüm kadınlar irkilmişti ve bunu duyunca kaskatı kesilen Deuce aklını kaybetmişti.

“Benim lanet kulübümdesin, seni küçük pislik! Önce saçmalıklarını dizginlemen gerek...”

“Kulübün umurumda değil! Ne yapmak zorundaysan onu yap, baba ve ben de eğer yapmak zorunda kalırsam, Danny’i senden ve kulübünden uzaklara götüreceğim!”

Eva'nın yanında beliren Blue, bıyık altından ısıklık çaldı. "Çocuğun hakkını vermek lazım," dedi sessizce. "Deuce'la böyle konuşacak cesareti varmış."

"SENDEN NEFRET EDİYORUM!" Danny ayağa kalkarak ikisinin arasına girdi ve çığlık attı. "İKİNİZDEN DE NEFRET EDİYORUM VE BERBAT AİLEMİZDEN DE!"

"Benden nefret mi ediyorsun?" diye sordu Cage, Danny'nin kolunu tuttu ve sert bir şekilde onu kendisiyle burun buruna getirdi. "*Benden* nefret mi ediyorsun?" diye hırladı.

"Ailemizden nefret ediyorsan, Danny," diye bağırdı Deuce. "Ailemizden defolup gidebilirsin!"

Babasına bakan Cage'in gözleri öfkeyle kocaman olmuştu. "Peki, sen boktan kulübünden defolup gitmeye ne dersin!"

Eva iç çekti. Bu iş hızla kontrolden çıkmaya başlamıştı.

"Seni küçük pislik," diye bağırdı Deuce, Cage'in ceketinin önündeki isminin yazılı olduğu armaya vurmak için Danny'nin etrafından dolaştı. "Benim hakkımda saçma sapan konuşmak bir şey ama kulüp hakkında böyle konuşman? Burası senin de kulübün!"

"Canın cehenneme," diye bağırdı Cage. "Bu kulüpten çok daha önce benim de bir kulübüm vardı! *Adı da babam hiç eve gelmiyor, annem sarhoş bir şekilde odasında ağlıyor ve Cage ile Danny sadece birbirlerine sahipler kulübüydü!*"

Tamam, bu iş artık kontrolden çıkmıyordu, West ailesi artık her türlü kontrolü aşmıştı.

"Mick," diye seslendi Eva, hızla odayı geçip kaosa doğru ilerledi. "Bir tanesini yakala." Bucket'ı işaret etti. "Sen de diğerini! Ve lütfen biri de Danny'yi tutsun!"

Mick, Cage'in kolunu tutarak, "Bırak kız kardeşini," dedi.

"Bu seni ilgilendirmez," diye hırladı Cage.

"Hayır," dedi Eva, Deuce'un yanında durarak. "Onu ilgilendirmez ama beni ilgilendirir ve Cage, kardeşinin gitmesine izin vermemelisin."

"Benden nefret ettiği saçmalığını geri alana kadar olmaz!"

"Nesin sen?" diye bağırdı Eva. "Beş yaşında mı? Hiç yardımcı olmuyorsun!"

“Siktir git, Eva!” Danny ıgık attı. “Biz seni ilgilendirmeyiz!”

“Kapa eneni!” diye bağırdı Deuce. Cage, Mick’in elinden kurtulup yumruğunu adamın suratına indirmişti.

“Bu seni ilgilendirmez dedim, Mick!”

“Seni küçük lanet pislik!” diye kükreyen Deuce, Cage’e doğru hamle yaptı.

“Biri Danny’yi buradan çıkarsın!” diye bağırdı Eva, baba ve oğul birbirlerine girerken geriye doğru kaçmaya çalışıyordu.

Danny’ye ilk ulaşan ZZ’ydi, onu bacaklarından tutup kaldırdı ve omzunun üzerine attı.

“Onu odasına götür!” dedi Eva emir vererek. “Ve orada tut!”

Eva, ZZ köşede kaybolana kadar bekledi ve sonra Mick’e döndü. “İyi misin?”

Çenesini ovuşturan Mick homurdandı. “Foxy, o pisliklerden birinin bana ilk kez yumruk atmadığını biliyorsun. Sonuncusu da olmayacak. Bu onların kanında var.”

Eva iç çekerek uçuşan uzuvlar ve acı dolu iniltilerden oluşan deri giysili baba-oğul yumağına geri döndü. “Bana yardım etmek isteyen var mı?”

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde kimse cevap vermedi.

Onu yolumdan uzaklaştırmaya çalışarak ikinci kez, avuçlarımla ZZ'nin göğsüne vurdum. "Odamdan çıkmama izin ver!" dedim ısrarla.

Bana bakmadan önce ellerime eğlenen bir bakış attı. "Üzgünüm, Danny, evin hanımı seni burada tutmamı söyledi ve ben de öyle yapıyorum."

"Canın cehenneme!" Bağırarak arkamı döndüm, kolumu şifonyerimin üzerinde gezdirerek üzerindeki her şeyi odanın diğer ucuna fırlattım. "Buradan çıkmam lazım!"

Kesinlikle çıkmam lazımdı. Ailemden, kulüpten, Montana'dan, bitmek bilmeyen depresyondan ve kâbuslardan kurtulmak istiyordum. Ancak kaçmakla ilgili hayaller kurdukça, bu konuda bir şey yapacak enerjiyi bulmak daha da zorlaşıyordu.

"Nereye gideceksin?" diye sordu ZZ sessizce. "Nasıl gideceksin?"

"Kapa çeneni!" diye tısladım, gülünç pembe yastıklarımın birini kaptığım gibi odanın diğer ucuna fırlatmışım. "Gerçekten bana ne kadar zavallı olduğumu söylemene ihtiyacım olduğunu mu sanıyorsun?"

"Zavallı olduğumu düşünmüyorum, Danny. Canının çok yandığını düşünüyorum."

Fırlattığım bir sonraki yastık, bu seferki mor ve tüylüydü, tam yüzüne isabet etmişti. ZZ yastığı yerden aldı ve yakından inceledi.

"Neden tüylü?" diye sordu. "Ne amacı var ki?"

Küfrederek kendimi yüzüstü yatağıma attım. "Git başımdan!"

“Gidemem. Emir emirdir.”

Ona ters ters baktığımı görebilsin diye başımı çevirdim. “Emir emirdir,” dedim onu taklit ederek. “Sadık koyunun teki-sin, değil mi?”

Sinir bozucu tavırlarıma karşılık ZZ kahkahalara boğulmuştu, elini cebine atıp sigarasını çıkarırken başını salladı. Sigarasından ilk nefesini çektiğinde hâlâ gülüyordu ve sonunda dumandan boğulmuştu.

“Ha,” diye bağırırken ona iğrenç bir şekilde gülümsedim.

“Biliyor musun,” derken koyu, bilmiş gözlerle beni izliyordu. O gözleri çatalla deşmek istemiştım. “Benimle her zaman konuşa-bilirsin. Bana neden manyak gibi davrandığını anlatabilirsin. Bana konuşacak birine ihtiyacın varmış gibi geldi.”

“Ne yapabilirsin, biliyor musun?” diye karşılık verdim. “Odam-dan defolup gidebilirsin!”

“Üzgünüm, bebeğim,” dedi başını sallayarak. “Baban ya da Foxy bana izin verene kadar hiçbir şey beni buradan çıkaramaz.”

Ona baktım, düşüncelerim karmakarışık, sadece hayatımda neyin yanlış olduğuna ve bunu nasıl daha da kötü hale getirebilece-ğime odaklanabiliyordum. Otomatik pilottaydım, dönüş biletimin olmadığı bir yıkıma doğru ilerliyordum. Bu berbat yolculuğu ter-sine çevirmeyi, iyi ve mutlu olduğum zamanlara geri dönmeyi ne kadar çok istesem de nasıl yapacağımı bilmiyordum.

“Hiçbir şey mi?” dedim alayla, yatağımdan kalktım. “Hiçbir şey, ha?”

Kasıtlı bir şekilde onu yukarıdan aşağıya doğru süzdüm. Etki-leyici bir vücudu vardı. ZZ, bir seksen beş boyundaydı. Düz beyaz tişörtünün ve üzerine oturan deri pantolonunun altından belli olan sağlam, belirgin kaslara sahipti. Sağ kolunda büyük, kalın harflerle CEHENNEM dövmesi vardı ve onun altında, önkolunda ATLI-LARI yazıyordu.

Koyu kahverengi saçları, küçük halka küpelerini gösterecek şe-kilde arkaya doğru atkuyruğu yapılmıştı ve boynuna, her iki bile-ğindekiyle aynı olan siyah, deri bir şerit sarılmıştı. Kısacası ZZ; bü-yük, seksi bir erkek paketi-ydi ve ben de bu paketten yararlanmaya çalışacaktım.

Elbette ZZ, ne kadar seksi olursa olsun, aptal değildi. Hem de hiç. Gözlerimle onu becermemi, dudakları seğirerek izledi.

“İşe yaramayacak,” dedi.

“Neden? Güzel olmadığımı mı düşünüyorsun?”

Güldü. “Böyle düşünmek için kör ya da düpedüz aptal olmam gerekir ama ben kadını mı biraz daha az... *kokuşmuş* severim.”

Ettiği hakaret beni kırsa da omuz silktim. Duş almak istiyordum. Hayır, duş almak istemeyi istiyordum. Birçok şeyi istemek istiyordum. Sadece... nasıl yapacağımı bilemiyordum.

“Tamam,” dedim umursamazca omuz silkerek, tişörtümün alt kısmından tutup başımın üzerine kaldırdım. Tişörtü odamın diğer ucuna fırlattım ve ZZ’nin gözlerinin çıplak göğüslerime kaymasını izledim.

“Tişörtünü geri giy,” derken ses tonu umursamazdı ama çenesindeki belli belirsiz gerginlik onu ele veriyordu.

“Onun yerine bunu yapmama ne dersin?” Kot pantolonumu ve iç çamaşırlarımı aşağıya indirdim ve bir kenara itekledim. Çıplak bir halde ZZ’ye baktım. “Hâlâ yapabileceğim hiçbir şey yok mu?”

Cevap vermeden önce sigarasından normalden daha uzun bir nefes daha çekti. “Hayır,” dedi sertçe. “Baban buraya gelip böyle davrandığını görmeden önce giy şu lanet kıyafetlerini.”

“Sanki umurumda!”

“Ben umurunda mıyım?” diye karşılık verdi. “Biri bunu görürse yanlış bir fikre kapılacak ve bunun suçunu ben üstleneceğim. Babanın beni vurmasını mı istiyorsun? Çok teşekkürler.”

Eğer senin ihtiyar beni öldürürse, lanet olası cenazemde en önde durup hüüngür hüüngür ağlasan iyi edersin.

ZZ’nin benzer sözlerinin içimde uyandırdığı acı hatırayla ürpererek gözlerimi kapattım ve yükselen duygularımla savaştım.

“O zaman acele et,” diye tısladım. “Ve kimse içeri girmeden beni becer.”

ZZ küfürler mırıldanarak sigarasını yere attı ve botunun ucuyla ezdi. Sonra arkasına uzandı ve pantolonundan silahını çıkardı. Silahı masama bıraktıktan sonra bana doğru yürümeye başladı, pantolonunun fermuarını çoktan açmıştı.

Öfkem paniğe dönüşmüştü. Tanrım, bunu neden yapıyordum? Neden deli bir sürtük gibi davranıyordum? Neyim vardı benim? Neden bunu durduramıyordum? Neden sadece her şeyi bir düğmeyle kapatamıyordum? Ne ZZ ile seks yapmak ne de aileme saldırmak istiyordum.

Yine de her şey canımı acıtıyordu. Her kalp atışı göğsüme saplanan bir bıçak gibiydi ve her nefes bir öncekinden daha acı vericiydi. Kemiklerime kadar acıtıyor, kanımı donduruyor, kaslarımı geriyor ve canımı... çok... kötü yakıyordu.

Bunu durduramıyordum.

“Seni becermemi istiyorsan,” diye tısladı ZZ, kollarımdan tutup beni itti. Beni geriye doğru zorla itmeye başladığında ona ayak uydurmaya çalışarak tökezledim. “Seni becereceğim, Danny. Senin o vücudun bir iki tekme yemeye değer.”

Bağırmak istedim, *HAYIR*, bunun olmasını istemediğimi söylemek istedim ama yapamadım, acım ağzımı kapalı tutuyor, kendime zarar vermeye devam etmemi istiyordu. Acım bana bunu hak ettiğimi, bundan daha kötüsünü hak ettiğimi söylüyordu.

“Ama önce,” diye mırıldandı. “O kışın duş alacak.”

Soğuk su tenime çarptığında çığlık attım, o âna kadar beni banyoya ve doğrudan duşa soktuğunu fark etmemiştim.

“Çıkar beni buradan!” diye çığlık attım, ZZ şimdi ılık olan suyun altında beni tutarken şiddetle çırpınıyordum. Çıkarmadı. ZZ kendini tutuyordu; yumruklarım, tokatlarım ve tekmelerim onu zerre kadar etkilemiyordu. Yine de devam ediyordum, sonunda ağlayana ve kontrolsüzce hıçkırıklara boğulana kadar ona daha sert vurdum, durmaksızın onu hırpaladım ve en kötüsü de...

Bana izin verdi.

Orada öylece durdu ve yaptıklarına katlandı.

Her şey bittiğinde, yorgun bedenimden son gözyaşını da akıttığımda, artık kendi ayaklarımın üzerinde duramayacak hale geldiğimde, beni bir havluya sarıp kucağına aldı ve yatağa yatırdı.

“Başından beri benimle seks yapmayacaktın,” diye fısıldarken uykulu gözlerle ona bakıyordum. “Değil mi?”

“Hayır,” diye fısıldayarak ıslak saçlarımdan bir tutamı gözlerimin önünden çekti. “Yapmayacaktım.”

Yedi ay sonra...

Bangır bangır *Cannibal Corpse** dinleyen Ripper, kamyonetini Harbor Otoyolu'ndan Wilshire Bulvarı'na çekmişti. Her şey yolunda gidiyordu. Sert içkiler içmeyi bırakmıştı ve sabit bir işi vardı. Deuce için birkaç iş yapmış, iyi para kazanmıştı ve Colleen veya Colette ya da adı her neyse, yeterince sevdiği uçarı bir kadınla yatıyordu. Sevmek derken kadının bir bacak arası, onun da bir aleti vardı ve eğer ışıkları kapalı tutarsa görmek istemediği bir yüz görmek zorunda kalmıyordu. Sonuç olarak şimdilik başka kadınlara bakma ihtiyacı hissetmiyordu.

Evet, pislğin tekiydi ama bir erkek yapması gerekeni yapmalıydı, değil mi?

Her neyse. Pislğin içine o kadar batmıştı ki artık pislğin içinde yürümüyor, pislğin içinde yüzüyordu.

İşler iyi gitmiyordu. Sadece gidiyordu.

O da zar zor.

Zaman geçtikçe Ripper kendini daha çok şey düşünürken buluyordu. Kulüpten önceki hayatını, kulüpteki hayatını, Frankie'yi. Hatta Eva'yı bile.

Bildiği her şeyden uzakta geçirdiği bu boş zaman, ona pek çok şey için bir bakış açısı kazandırmıştı. Frankie'nin elinden nasıl kurtulabildiği gibi.

* 1988'de New York'ta kurulan Death Metal tarzında müzik yapan Amerikalı grup. (e.n.)

“Eva lanet telefonumu patlatıyor, kardeşim.”

Ripper, Frankie’nin ayağa fırladığını, ağır, çizmeli adımlarının zeminde çıkardığı sesi, bir kapının gıcırdayarak açıldığını ve sonra çarparak kapandığını duydu.

Yalnız olduğunu fark etmesi çok sürmemişti.

Eva, onun hayatını kurtarmıştı ve Ripper, onu suçlamaktan başka bir şey yapmamıştı. Belki de bilinçaltında onu kurtaranın Eva olduğunu hep biliyordu, belki de onu suçladığı şey hayatını kurtarmasıydı.

Her iki durumda da birinci sınıf bir pislikti.

En çok Danny’yi ve onun kendisini aramayı neden bıraktığını düşünüyordu.

Bu, ilk başta canını sıkıyordu. Ona bir şey olmuş olabileceğini düşünmüştü ve neden sorduğu konusunda şüphe çekmeden birine onu nasıl soracağını bilmiyordu. Sonra Deuce birkaç kez tesadüfen ondan bahsetmişti, yani hâlâ nefes aldığını biliyordu. Danny söz konusu olduğunda her şeyde olduğu gibi bu konuyu da kapatmıştı.

Öylece yoluna devam etmişti.

Danny’nin, onu ve olanları unutmuş olması en iyisiydi.

Evet, en iyisiydi. Kendine sürekli bunu hatırlatmak zorundaydı.

Sinyal vererek ailesinin sokağından sağa döndü ve...

Cox, o aptal orospu çocuğu, garaj yolunun ortasında durmuş ona sırtıyordu.

“Lanet olsun,” dedi gülerek.

Cox onu şaşkına çevirip sertçe kucakladığında kamyonetini daha yeni durdurmuştu.

“Canın cehenneme,” diye homurdanan Cox, onu sertçe sıktı. “Beni, seni aramaya mecbur bıraktığın için canın cehenneme.”

Birbirlerinden ayrıldılar.

“Dostum. Saçın güzel olmuş.”

Ripper gülerek elini tıraşlı kafasında gezdirdi ve omuz silkti. “Eskisi kadar duş almama gerek kalmıyor.”

Cox kahkaha attı. “İyiymiş.”

“Aynen, peki senden n’aber? Güzel dövme,” dedi Cox’un boynuna yaptırdığı yeni *Kami* dövmesini başıyla işaret ederek. “Bu ne şimdi, onun suratının üçüncü dövmesi mi?”

Cox omuz silkti. "Ne diyebilirim ki? Kendine bakmayı seviyor." Ripper gülmeye başladı. "Kardeşim, bir şeyler içmeye ihtiyaım var. Sen de bir şeyler içmek ister misin?"

"Duruma göre değişir," dedi Cox. "Striptiz kulüplerine gide- mem. Kami geçen sefer anlamıştı. Sürtük, yalanın kokusunu bir kilometre öteden alıyor ve bir daha iki hafta boyunca benim olan o bacak arasından uzakta kalmayacağım. Yemin ederim, Ripper, o kadın medyum. Medyum, deli ve..."

Ripper elini kaldırdı.

"Paylaştığın için sağ ol çünkü senin deli karın gerçekten umu- rumda bile değil ama ben sadece mutfakta buzun içinde duran bi- ralardan bahsediyordum."

Cox güldü. "Hadi içelim."

İkisi de içkilerini alıp oturduktan sonra Cox elini masaya vurdu ve Ripper'a sırtıttı. "Burada olmamın nedeni kardeşim, başkanın ge- lecek hafta evlenecek olması."

"Yani?"

"Yani mi? O senin başkanın ve hâlâ onunla konuştuğunu biliyo- rum. Düğün için eve dnmen konusunda hiçbir şey söylemediğini biliyorum ama ikimiz de başkanı tanıyoruz ve seni orada istediğini biliyorsun."

Danny'yi tekrar görme düşüncesiyle Ripper'ın midesi beklentiy- le kasıldı. Yine de başını iki yana salladı. "Hayır, bunu sana zaten açıklamıştım..."

Cox'un yumruğu masaya sertçe indi. "Bir bok aıklamadın! Ber- bat bir durumda olduğunu söyledin ve gittin. Bana o kadar da ber- bat görünmüyorsun ve sana söylüyorum, lanet olası evine dönme zamanın geldi."

Ripper sırtıtmaktan kendini alamadı. "Beni mi zledin, ha? Yok- sa Kami mi beni zledi?"

Cox ve Kami ciddileştiğinden beri Cox, ilk kez Kami'yle ilgili iğnelemelerinden birine gülümsemişti.

"Kardeşim," dedi Cox. "Evde işler yoluna girdi. Başkan ve Foxy'nin arası iyi ve ne sikim yaşadığını düşünüyorsan eve dönüp orada yaşayabilirsin. Bizim olduğumuz yerde. Lanet ailenin olduğu yerde. Biz arkanı kollarken."

“Yani... herkes iyi mi?” diye sordu yavaşça, sadece bir kişiyi gerçekten önemsiyordu.

Cox yüzünü buruşturdu. “Başkan ve Foxy iyi ama Hawk’ın delirdiğinden oldukça eminim, kızgın bir keşiş gibi davranıyor ve bizimle paylaşmayı reddettiği bir nedenden ötürü Jase’den deli gibi nefret ediyor.”

Görünüşe göre Hawk hâlâ *D* için yanıp tutuşuyordu.

“Sonra,” diye devam etti Cox. “Danny ile olan saçmalıklar vardı ve cidden kardeşim, Deuce’un onu kilit altına alacağını düşündüm, o kadar kötüydü.”

Ripper, Danny’nin adı geçtiğinde tüm vücudu dikkat kesilse bile bakışlarını birasından ayırmamıştı.

“Danny’nin nesi vardı?” diye sordu sessizce, birasının üzerindeki etiketi soymaya başladı.

Cox başını iki yana salladı. “Kim bilir? Konuşmayı bırakmıştı, sarhoş olmaya, kafayı bulmaya ve Dirty ile takılmaya başlamıştı. Sağda solda olay çıkarıyor, ağlıyor ve herkese bağırıyordu. Cidden kardeşim, iyi bir kızın bu kadar hızlı bir şekilde kötüye gittiğini hiç görmemiştim.”

Ripper zorla yutkundu, midesinin bulandığını hissediyordu.

“Şimdi iyi mi?” diye sordu kısık sesle.

Cox omzunu kaldırdı. “Daha iyi. Eskisi gibi değil ama artık üniversiteye gidiyor ve ZZ’yle sürekli dip dibeler...”

Her şey durmuştu. Her şey lanet bir çılgılık atarak durmuştu. Buna kalbi de dahildi.

“Ne?” diye araya girdi Ripper. “Danny ve ZZ, ne?”

Cox güldü. “Evet, dostum, Danny ve ZZ. Birbirlerine âşıklar. Çılgınca, değil mi?”

Tanrım. Lanet olsun. Hayır. *HAYIR*. Ah Tanrım, hayır. Midesi bulanmaktan kusacağına emin olduğu bir aşamaya geçmişti.

“Bana bu ikisinin nasıl bir araya geldiğini sorma çünkü bilmiyorum ama başkan bir şekilde bununla başa çıkıyor. Mutlu değil ama Danny’nin deli gibi davrandığı zamanlara göre çok daha mutlu. Danny’nin Z sayesinde tüm hayatını bir bok çukuruna atmaktan vazgeçtiğini biliyor.”

Hayır. Hayır. Hayır. Yalnızca... *Hayır.*

“Ve ZZ oldukça kötü dayaklar yiyor ki bana sorarsan bu gerçekten harika.”

Ripper artık onu dinlemiyordu. Nasıl nefes alacağını hatırlamaya çalışmakla meşguldü. Danny’nin hayatına devam etmesini, onu unutmasını, ona iyi davranacak bir adamla tanışmasını, ona kendisinin veremediği her şeyi vermesini... istemişti...

Ne zamandır yoktu? Bir yıldır mı? Lanet olası bir yıl ve şimdiden kardeşlerinden biriyle yataktaydı. Âşıklar mıydı? Lanet olası bir aşk mı yaşıyorlardı?

Yalan söylemişti. O sürtük düpedüz yalan söylemiş olmalıydı. Onu hiç sevmemişti. Bir ayağı hâlâ beşikte olan on sekiz yaşındaki bir kızın, boktan ailesinin neden olduğu boşluğu doldurmak için duyduğu bencil arzudan başka bir şey hissedebileceğini düşünmekle aptallık etmişti.

Yani, evet. İstedigini almıştı ama şimdi gerçeği biliyordu.

Başından beri ona hiç sahip olmamıştı.

“Ripper?”

Cevap vermeden önce birkaç kez boğazını temizlemek zorunda kalmıştı. “Efendim?”

“Benimle birlikte geri dönüyorsun, değil mi?”

Birbirlerine baktılar.

“Neden olmasın?” diye boğuk bir ses çıkardı, sonra birasını aldı ve kalanını uzun bir yudumda bitirdi.

Bir hafta sonra...

“Danny,” diye fısıldadı ZZ kulağıma. “Uyan, bebeğim. Seni istiyorum.”

Esneyerek bitkin bir şekilde gerindim ve ZZ’nin beni yüzüstü yatırmasına izin verdim. Bacaklarımı ayırarak arkama yerleşti ve kendini içime itmeye başladı.

Kendini içime tamamen yerleştirdiğinde zevk veren sıcaklığın tadını çıkararak vücudumu onun için esnetirken hafifçe inledim. Bacaklarımı daha da açarak parmaklarımı yastıklara geçirdim ve kalçamı yukarı kaldırarak ona doğru ittim. Ellerinden biri benimkinin üzerine geldi ve parmaklarımız birbirine kenetledi.

“Siktir,” diye hırladı, içime yavaşça girip çıkarken. “Lanet olası melek kanatların çok seksi, bebeğim.”

Yastığa karşı gülümsedim. Yapımı sekiz ayrı seans sürmüştü ama uçları belimin etrafında kıvrılıp göbek deliğimden biten son derece detaylı ve güzel yapılmış kanatlar buna değmişti. Onları kesinlikle çok sevmiştim.

“Daha sert, Z,” diye inledim, onun altında kıvranıyordum.

Kalçaları benimkilere çarptı, tekrar tekrar ve daha sert ama...

Asla yeterli değildi. ZZ ile seks her zaman iyiydi ama bir şeyler eksikti. Bu boşluğu doldurmak için ne yaparsam yapayım, hiçbir şey işe yaramıyordu. Çoğu zaman bitemiyordum.

“Dur,” derken dizlerimin üzerine kalkıp ondan uzaklaştım. Ya-

rağa sırtüstü uzandım ve kollarımı ona doğru uzattım. Sırtarak vücudumu kendi vücuduyla kapladı ve şiddetli bir şekilde inleyerek kendini içime geri itti.

“Daha yavaş ol,” diye fısıldarken kollarımı omuzlarına, bacaklarımı da beline dolayarak onu kendime yakınlaştırdım.

ZZ yavaş ve sakince kendini itmeye başlarken gözlerimi sıkıca kapattım ve içimde hareket edenin, beni sevenin, kollarımda tuttuğum başka bir adam olduğunu hayal ettim.

Ancak ne kadar rol yapmaya çalışırsam çalışayım, gerçeklik her zaman galip geliyordu.

Ripper gitmişti.

İçimden çıkan ZZ yan tarafa yuvarlandı. “Kahretsin, bu çok iyiydi. Seni seviyorum, bebeğim.”

“Ben de seni seviyorum,” diye fısıldayarak dudaklarımı omzuna sürttüm. “Gidip içecek bir şeyler alacağım, ister misin?”

Cevap vermedi. Horluyordu, prezervatif hâlâ üzerindeyken çoktan uykuya dalmıştı. Gözlerimi devirip üzerinden emekleyerek geçtim ve yataktan zıplayarak çıkıp temizlenmek için banyoya yöneldim.

Boş bir bardağı musluk suyuyla doldurduktan sonra banyo kapısına yaslandım ve onu inceledim.

Bir daha asla başka bir erkekle birlikte olmak gibi bir niyetim olmamıştı ve ZZ ile yaşadığım utanç verici olaydan sonra, kesinlikle onunla birlikte olmayı beklemiyordum. Hâlâ bunun nasıl olduğundan emin değildim. Yalnızca kendini bir şekilde hayatıma entegre etmeye başlamıştı. Benimle televizyon izliyor, benimle yemek yiyor, benimle anlamsız, rastgele şeyler hakkında konuşmak için bahaneler buluyordu. Bunlar ilgisini çekmediğini bildiğim şeylerdi ve dürüst olmak gerekirse benim de ilgimi çekmiyorlardı. Artık değil. Aslında uyumak ve yemek yemek dışında pek bir şeyle ilgilenmiyordum ve tabii bir de nefes almak. Bu önemli olanlardan biriydi.

Sonra bir gün, özellikle dehşet verici bir korku filminin ortasında beni öpmüştü. Korkunç bir öpücüktü; âşık olmadığım bir ağza ait yabancı dudaklar ve bilmediğim bir tat. Duygusal olarak şiddetli geçen birkaç saniyeden sonra geri çekilmek zorunda kalmıştım. Ancak ZZ uzaklaşmama izin vermemişti.

"Senin erkeğin olmak istiyorum," diye fısıldadı.

Gözyaşlarımla savaşıarak ellerime baktım.

Benim erkeğim. O benim erkeğim olamazdı, kimse olamazdı.

Benim zaten bir erkeğim vardı...

Ve onu kaybetmiştim.

Başka kimse olmayacaktı. Bu; içimde, derinlerde hissedebildiğim ve hatırladıkça bedenimi sızlatan bir gerçektir.

"Babanla çoktan konuştum bile, Danny."

Morarmış gözünü ve yanağındaki oldukça büyük kesiği ilk kez fark ederek şaşkınlıkla ona baktım. Her zaman düşüncelerimin esiri olduğumdan, ZZ'nin fena halde dayak yemiş olduğu gerçeğini bir şekilde gözden kaçırmıştım.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım. "Bunu sana o mu yaptı?"

ZZ güldü. "Ben iyiyim, bebeğim. İsteddiğimi elde edeceğim anlamına geliyorsa buna değer."

Ben. Beni istiyordu. Yalnızca bana çıkma teklif etme fırsatı için bile dayak yemişti.

Ripper bunu yapmamıştı...

Ripper babama asla söylemek istememişti.

"Beni tekrar öp," dedim kısık bir sesle, gözyaşlarım yavaşça dökülmeye başlamıştı. O da öptü.

Hâlâ korkunçtu. Ayrıca yanılttı ama durmak yerine onu daha sert öpmüş, ona daha sıkı sarılmış ve bana dokunması için onu cesaretlendirmiştim.

Zaten kırık olan kalbime işkence etmeye devam ediyordum, acıya bir saniye daha dayanamayacağımı düşünene kadar ona daha da fazla acı çektirmiştim.

Sonrasında ZZ içimdeydi.

Bir kurşunun yuvasından fırlaması gibi, acı bir anda yok olmuştu.

Yerine... sessiz bir uyusukluk gelmişti.

O zamandan beri beraberdik.

Onu seviyor muydum?

Seviyordum, tıpkı... abimi sevdiğim gibi.

Bu onun hatası değildi. O iyi bir adamdı, nazik ve cömertti,

banaya gerçekten değer veriyordu. Ancak ne kadar zaman geçerse geçsin, motosikletinin arkasına her tırmanışında ve kollarımı beline her dolayışında...

Yanlış gibi geliyordu.

O Ripper değildi.

İ çekerek arkamı döndüm, ZZ'nin eşofman altlarından birini kapıp içine girdim ve belini sıkıca bağladım. Nevresimi karıştıtırırken siyah atletimi bulup başımdan geçirdim. ZZ'nin sigarasını alıp bir tane yaktım. Paketi cebime attım, şifonyerden anahtarlarımı aldım ve kapıya yöneldim.

Koridorda beni mutlu bağrışmalar ve bardak şıngırtılarının karışımı olan bir gürültü karşılamıştı.

Çocukları ve aşırı alkol kapasitelerini bildiğimden, düğün kutlamasının bir gün erken başladığını düşünmüştüm.

Arka koridorun ortasında durdum, önce sağa sonra sola baktım, yalnız olduğumdan emin olduktan sonra Ripper'ın odasının kapısını açtım ve sessizce içeri girdim. Kapıyı arkamdan kilitledikten sonra anahtarlarımı ve sigaramı onun dağınık yatağının üzerine attım, ışıkları açtım ve banyosuna yöneldim.

Üç nefes daha çektikten sonra biten sigaramı tuvalete atıp sifonu çektim. abucak soyundum, suyu açtım ve içeri bir adım attım; akan sıcak suyun altında mutlu bir şekilde iç geçirdim.

Şampuanını ve sabununu geride bıraktığı için, Ripper'dan bir parça bulabildiğim tek yer burasıydı. Artık yatağı bile onun gibi kokmuyordu ve ben de ne zaman kaçma fırsatı bulsam bu küçük anılar diyarından yararlanıyordum.

Önce onun markasız ikisi bir arada şampuan ve saç kreminin keskin, temiz kokusunu içime çekerek saçlarımı yıkadım. Kalan küçük sabun parçasını kollarımın ve bacaklarımın üzerinde, vücudumda yukarı ve aşağı doğru yavaşça kaydurdım. Yavaşça, karnımın derinliklerinde uyarılmanın ısınan kıpırtılarını hissedene kadar.

Bir avucumu duvara bastırıp diğerini kalçalarımın arasına kaydırırken sabun parmaklarımın arasından kaymıştı.

Siktir... Siktir Danny, siktir... Seni öyle sert becereceğim ki... ığlık atacaksın bebeğim...

O amcığı istiyorum, bebeğim, ver şu güzel amını bana.

Burada, şimdi, istediğim gibi davranabilirdim. Yüzüme çarpan ZZ gerçeği burada yoktu. Burada, etrafımda Ripper ve onunla ilgili anılarımdan başka bir şey yoktu.

Burada, boşalmakla ilgili hiçbir sorunun yoktu.

Onun yara izleriyle, dövmelelele kaplı, kalın kaslarla donanmış büyük ve güzel vücudunu hayal ederek parmaklarım hızını artırırken inledim.

Çok yaklaşmıştım, neredeyse oradaydım ve bitmem gerekiyordu, buna bir sonraki nefesimden daha çok ihtiyacım vardı.

Elimde kalan tek şey buydu.

Duş perdesi aniden duyulabilir bir sesle yırtılarak açıldı. İrkierek etrafımda döndüm, neredeyse dengemi kaybediyordum ve onunla yüz yüze geldim...

Ripper'la.

Puf... ortadan kaybolmuştu.

Puf... geri dönmüştü.

Tam olarak böyle olmuştu. Her zamanki gibi görünerek önümde dikiliyordu. Daha iriydi, boynu ve kolları daha kalındı, giysileri daha dardı. Kafası, kafatasının sağ tarafında daha önce hiç bilmediğim iki uzun yara izini gösterecek şekilde tıraş edilmiş ve sadece ince bir katman halinde sarı kısa saçları kalmıştı.

Yine de Ripper'dı.

Sanki hayatımın son bir yılı dayanılmaz acılarla dolu uzun bir yıl olmamış gibi orada öylece durmuş bana bakıyordu.

Konuşmaya, bir şeyler söylemeye, hareket etmeye çalışmıştım ama ağzımdan çıkan tek şey titreyen bir nefes ve küçük, acınası bir cıyıklama olmuştu.

Herkes onu gördüğüne sevinmişti. Sevinmekten de öte. Kendilerinden geçmişlerdi. Neredeyse bir saat süren kucaklaşmalar, sırtına vuran eller ve kafayı bulmasına yetecek kadar içkiden sonra, Ripper sonunda gizlice kaçmayı başarmıştı.

Bir şeylerin ters gittiğine dair ilk işaret, onu odasında karşılayan taze sigara kokusuydu. İkincisi, yatağının üzerindeki *Hello Kitty*'li

anahtarlık ve neredeyse dolu olan bir sigara paketi idi. Üçüncüsü ise duşta akan suydı.

Biliyordu. İçeride kimin olduğunu biliyordu. Bu kulüpte *Hello Kitty* saçmalığıyla bağlantısı olan tek bir kadın vardı.

Onun odasında, onun banyosunda, onun lanet olası duşunda ne işi vardı?

Z ile mi birlikteydi? Lanet olsun, bu onu delirtirdi.

Banyoya doğru yürüdü, yumuşak inleme sesleri onu olduğu yerde durdurmuştu. Aradan neredeyse bir yıl geçmişti ama Danny'nin orgazma yaklaştığını hemen anlamıştı. Saf bir kıskançlık ve çirkin bir nefretle dolup taşıtı.

Onun duşunda mı sevişiyorlardı?

Bu bir şaka mıydı? Tanrı ondan bu kadar mı nefret ediyordu?

Yoksa ondan nefret eden sadece Danny miydi?

Küçük odada ilerlerken elleriyle onu boğduğunu hayal ediyordu...

Duş perdesini yırtarak açtığında tüm kanı ayaklarına doğru çekilmişti.

O... farklı görünüyordu.

Danny etrafında dönmeden önce yüzüne tokat gibi çarpan sırt dövmesini bir kenara bırakırsak daha zayıf, daha az kaslı ve daha narin görünüyordu.

Yorgun. Düpedüz bitkin görünüyordu.

Yine de hâlâ çok güzeldi.

Ripper ona baktı; mavi gözleri şaşkınlıktan kocaman açılmış, sırlıklam vücudu ağır nefeslerle yukarı kalkıp iniyor ve ince bacakları titriyordu.

Önce kimin hareket ettiğinden emin değildi. Bunun bir önemi yoktu; ikisi de hareket ediyor, birbirlerine çarpıyorlardı ve elini Danny'nin boynuna dolayıp onu duşun duvarına doğru iterek deri pantolonunu hızlıca açan Ripper, kontrolü hemen eline almıştı. Kollarını Ripper'ın boynuna dolamış olan Danny, onun boynundan aldığı destekle yerden kalktı ve bacaklarını onun beline doladı.

Tamamen giyinik, sırlıklam, şiddetli bir kıskançlık ve öfkeyle, uzun zamandır bastırılmış bir ihtiyaçla dolu olan Ripper; Danny'nin

girişini bularak tek bir hamleyle kendini içine itti. Bunun ardından Danny'nin attığı çılgılık, Ripper'ın içine doğru sapkınca heyecan verici bir zevk dalgası göndermişti.

Sevişmekten çok kavga ediyorlardı.

Görebiliyor ve hissedebiliyordu... Lanet olsun, ondan yayılan öfkenin tadını alabiliyordu. Evet, peki, siktir et onu, o da çok kızgındı.

Çılgınca, umutsuzca, düşüncesizce sevişiyorlardı. Her ikisi de fiziksel olarak daha fazlası için, diğerinden alabildikleri kadarını almak için ölüp bitiyordu.

Danny'nin kafasının defalarca duvara çarpmasını umursamadan, tırnaklarının derisini aşip kaslarını delme yolunda ilerlemesini umursamadan, Danny'nin onu öpmek yerine kendini frenlemeden ısırmasını ve ağzına kan dolmasını umursamadan hızlanarak sertçe içine giriyordu.

Saçlarının bir tutamını kavrayarak Danny'nin başını yana çekti ve dişlerini boynuna geçirdi. Danny, omzuna doğru tekrar tekrar haykırırken tüm vücudu titremelerle sarsılıyordu.

Onu durdurmaya çalışmamıştı. Aslında, daha sonra, olanları gerçekten düşünmek için durduğunda, Ripper onun canını ne kadar yakarsa Danny'nin de onun canını o kadar çok yaktığını, ikisinin de daha fazla acı istediklerini fark edecekti.

Bu aşk değildi. *Bu nefretti ve aşk.*

Aradaki ince çizgi yok edilmişti.

Ağır hasar almıştı.

Onun dişlerini kırmak istiyordu.

Hayır, onu yatağa götürmek ve eskiden olduğu gibi becermek, onun içindeyken hissettiği gibi hissetmek istiyordu. Böyle değildi, asla böyle değildi. Bu saçmalık, boş öfke ve yürek parçalayan kalp acısı için bir çıkış yolundan başka bir şey değildi.

Ağlamak istiyordu.

Ama onun yerine boşalmıştı.

"Siktir!" diye bağırdı Danny onu iterek. "İçimden çık! Ripper, çekil!"

Ripper geriye doğru tökezledi, eğildi ve boşalmaya devam ederken inledi.

“Seni lanet olası pislik,” diye tısladı Danny, Ripper’ın baldırına tekme attı. “İçime boşaldın!”

“Özür dilerim, sürtük,” diye homurdanarak vücudunu doğrulturken ona ters ters bakıyordu. “Z’nin bölgesine işemek istememiştim.”

Az önceki sevişmelerinden sonra tek bir yanlış yorumla Danny’nin deliye döneceğini bilmesi gerekirdi ama hâlâ onu odasındaki duşta bulmanın, onu becermenin ve sadece birkaç saniye önce boşalmanın şokundaydı.

Danny ona doğru hamle yapıp tırnaklarını yüzüne geçirdiği anda Ripper’ın ayakları kaydı ve ikisi de sert bir şekilde yere düştü. Ripper küfrederek onu tutmaya çalışmıştı ama Danny çırpınıyordu, sıırıksıklamı ve onu iyi kavrayamamıştı. Sonunda pes etti, küvetin zeminine uzandı ve Danny yorulana kadar yüzünü korumaya çalıştı.

En azından Danny’nin küfür ve histerik saçmalık nöbetleri arasında söylediği bir şey onu şoke edene kadar planı buydu.

Kalbini durduran öfkeden doğan yenilenmiş güçle onu yakaladı, umursamazca küvetin kenarına fırlattı ve arkasından onu takip etti. Danny’nin kollarını başının üzerinde sabitleyerek üzerine çıktı ve çenesini morartacak kadar sert bir şekilde kavrayarak onu kendisine bakmaya zorladı.

“Ne dedin sen?”

“Senden nefret ettiğimi!”

Ripper, onu daha sert sıktığında Danny inledi.

“Cevap ver bana,” dedi Ripper hırlayarak.

“Hamileydim,” diye tısladı. “Ve kürtaj yaptırdım. Mutlu musun?”

Mutlu muydu? Çocuğunu öldürdüğü için lanet olası *mutlu* muydu? Ona bıraktığı beş milyar psikotik sesli mesaj boyunca bir kez bile hamile olduğundan ya da kürtaj yaptırdığından bahsetmemişti. Eve dönebilirdi. Lanet olası evine geri dönebilirdi.

Onu bırakarak ayağa kalktı. “Çık dışarı,” diye hırladı. “Odamdan defol git!”

Öfkeden titreyen Danny yuvarlandı ve ayağa fırladı. “Beni terk ettin,” diye öfkeyle onu suçladı. “Lanet olası, beni terk ettin!”

“Beni arayarak o kadar ağladın ve bir kere bile hamile olduğundan bahsetmedin! Bir kere bile!”

“Beni terk ettin!”

“Söylemeyi bildiğin tek şey bu mu?” diye bağırdı ve eğilerek Danny’nin giysilerini yerden aldı. Onu iterek banyodan çıkardı ve yatak odasına götürdü. “DEFOL!” diye kükredi, sonra da banyonun kapısını çarparak kapattı.

Yatak odasının kapısının açılıp kapanmasını duyana kadar bekledi, sonra dizlerinin üzerine çöktü. *Hamile. Hamile.* Lanet olası Danny, hamileydi ve onu öldürmüştü. Bebeğini öldürmüştü.

Onun bebeğini.

Tanrım, kusacaktı.

Sendeleyerek ayağa kalkan Ripper, yumruğunu banyo kapısına indirdi. Sonra botunu, sonra tekrar yumruğunu ve tekrar botunu, kapıyı dövmekten yorulup aynadaki berbat yansımasıyla karşılaşana kadar tekrar ve tekrar kapıyı yumruklamıştı.

“CANIN CEHENNEME!” diye kükredi yumruğunu savururken. Ayna çarpmanın etkisiyle paramparça olmuştu.

Paramparça.

Tıpkı lanet hayatı gibi.

Düğün için kalacaktı ama sonrasında Danielle West ve onunla ilgili her şeyle arasına kilometrelerce mesafe koyacaktı. Bu sefer ayrılırken ceptelefonunu bir göle atacak ve kimsenin, Deuce’un bile onu bir daha bulamayacağından emin olacaktı.

Duzenleme

Ny.ozlem

Deuce yalan söylemeyecekti. Saçlarını sıkıca arkaya toplamış, deri pantolon, temiz beyaz bir tişört ve deri kulüp ceketini giymiş, lanet olası çiçeklerle süslenmiş lanet olası bir çardağın ortasında dururken kendini çok rahatsız hissediyordu. Mick, Cox ve Ripper'ın ona gülüyor olması ve onların karşılarında duran Kami, Danny ve Dorothy'nin de aynı siyah elbiseleri giymiş olmaları ona hiç yardımcı olmamıştı.

Evet, gerçekten çok komikti. Eminim tabancasını çıkarıp hepsinin dizine sıksaydı komik olduğunu düşünmezlerdi. Danny hariç. Bebeğini vurmazdı. Sadece kaçana kadar ona ters ters bakardı. Ki kaçmazdı çünkü hiç kaçmamıştı çünkü ondan korkmuyordu. Cesur küçük kızı, geçtiğimiz yıl boyunca annesinin kaya gibi sağlam kişiliğini geliştirmişti. Danny'nin böyle biri olması, onu Christine'de olduğu kadar rahatsız etmemesi tuhaftı.

Burun delikleri genişlemiş, rahatsız bir şekilde kıpırdanırken beyaz ve mor bir cübbe giymiş, uzun beyaz saçlı, yaşlı bir kadın olan ve kendisine huzurla gülümseyen kilise görevlisine dik dik baktı.

Kadına hırlamadan önce kendini tuttu.

Ne sikime evleniyordu ki?

Yine?

Lanet olası çünkü geçen sefer her şeyi berbat etmişti. Nasıl koca olunacağı hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Bildiği tek şey, şimdiye kadar bildiği tek şey, ailesini nasıl geçindirebileceğiydi. Sevddiği insanların güvende, iyi beslenmiş, sıcakta olduklarından emin olmak

için ve Danny'nin durumunda, şimdi de Eva ve Ivy'nin durumunda da şımartıldıklarından emin olmak için. Gerçi girişindeki dev *Chuck* yığınının, yatağındaki kadın için oldukça iyi bir takas olduğunu düşünmüştü.

Ancak bir koca...

O kocalık yapmazdı. Kocalar ne halt ederdi ki? Christine'leyken bunu doğru yapmadığından emindi. Christine ondan, kocasının vermek istediğinden çok daha fazlasını istemişti. O zamanlar nasıl vereceğini biliyordu. Christine, onu kendi iradesine boyun eğdirmek hatta ona sahip olmak istemişti.

Ah, Tanrım... olmadığı biri gibi davranamazdı. Eva'nın parmağına o yüzüğü takamazdı. Christine'e yaptığı gibi onu da mahvedemezdi. Her şeye yaptığı gibi.

"Başkan," diye fısıldadı Mick eğilerek.

Başını sola çevirdi. "Ne?" diye hırladı.

Mick'in dudakları kasıldı. "Yok bir şey, Başkan, sadece Eva koridorda yürürken onu izlemek istersin diye düşündüm." Mick, çenesiyle sol tarafı işaret etti ve Deuce'un bakışları da onu takip etti.

Birdenbire bir koca olarak ne kadar başarılı olacağı ya da ne kadar hata yapacağı umurunda bile olmamıştı ki bu oldukça fazla olacaktı çünkü... en iyi yaptığı şey buydu.

Hayır, dünyada kadını dışında hiçbir şey umurunda değildi; tanıdığı en tatlı çocuk, aynı zamanda en akıllısı, gördüğü en seksi kadına dönüşmüştü. Sadece tüm kalbiyle değil, bedeni ve ruhuyla da seven bir kadına. Onu defalarca dizlerinin üstüne çöktüren, sırf onu yanında tutabilmek için inanmadığı bir Tanrı'ya dua ettiren bir kadına.

Kahrolası gülümsemesiyle dünyayı ve hayatını bir nebze yaşanabilir kılan bir kadına. Hatta bazen buna değdiğini düşünüyordu.

Papaz'ın kolunda Eva'sı vardı. Yumuşak saçları, koyu kahverengi dalgalar halinde uzanıyordu, hafif bir makyajı vardı ve elbisesi dizlerinde biten sade, askısız, beyaz pamuklu bir yaz elbisesiydi. Deuce'un bakışları Eva'nın ipeksi pürüzsüzlükteki bacaklarından ayaklarına doğru kaydığında göğsü daralmıştı. Siyah *Chuck*'lar. Hem de herhangi bir siyah *Chuck* değil, bunlar sahip olduğu en eski çiftti.

Yırtık pırtık, üzerine karalamalar yapılmış, dikiş yerleri patlamış, Deuce onu ilk öptüğünde giydiklerinin aynısıydı. Eva'nın onun için çok genç olduğu, Deuce'un kendini ve mantığını tamamen kaybettiği zamanlardan kalmaydı.

Eva çardağın alt basamağında durdu ve ona baktı. İri gri gözleri parlıyordu; Papaz, Deuce'a dik dik bakarken gülümsememeye çalışan tatlı dudakları şiddetli bir şekilde kasılıyordu. Deuce da ona dik dik baktı. Eğer yaşlı adam kavga istiyorsa şimdi bir tane alacaktı.

"Hey, Başkan." Cox güldü. "Gidip onu almak istiyorsun, değil mi?"

Ah. Doğru ya.

Üç basamağı birden atlayarak ilerledi ve Eva'yı Papaz'ın elinden kaptığı gibi merdivenlerden yukarı çekmeye başladı. Bu işi ne kadar çabuk halledebilirlerse onunla o kadar çabuk yalnız kalabilirlerdi. Böylece iki numaralı çocuk üzerinde çalışmaya başlayabilirlerdi.

Papaz, Eva'yı geri çekti ve ikisi bir dakika daha birbirlerine ters ters baktılar.

"Sen her zaman benim bebeğim olacaksın," diye fısıldadı Papaz, gözleri Deuce'un üzerindeyken Eva'nın yanağına bir öpücük kondurmuştu.

Evet, tabii, diye düşünerek Eva'yı merdivenlerden yukarı sürükledi. Eva onundu. Tamamen onun. Hiçbir erkek hatta babası bile aksini düşünmemeliydi.

Eva sırtımasına daha fazla engel olamayarak, "Sutyen taktım," diye fısıldadı. "Bu benim yeni bir şeyim."

Deuce kendini tutamadı ve kahrkahrı patlattı. O kadar... mü-kemmeldi ki.

"Eski bir şey," diye devam etti ayaklarını göstererek.

"Ödünç alınmış bir şey," dedi boynundaki altın Atlı madalyonunu tutarak. Bu arkasında DEUCE yazılı olan madalyondu.

"Sonsuza dek ödünç alınmış," dedi Deuce sessizce. Eva'nın onu geri vermesine imkân yoktu. Gülümsemesi büyüdü.

"Elbisem beyaz," diye devam etti. "Ve senin mavi *boxer*'ını giyiyorum."

* Gelinin düğünde "yeni, eski, ödünç alınmış ve mavi bir şey"i üzerinde taşımasıyla ilgili bir gelenek. (e.n.)

Tüm düğün ekibi kahkahalara gömülmüştü.

“Ah, Evie,” dedi Kami iç çekerek. “Sana bunu yapmamanı söylemiştim!”

Deuce, “Lanet olsun,” diye mırıldanarak Eva’nın kolundan tuttu ve onu kilise görevlisine doğru çevirdi. “Hadi, şu lanet sirki sona erdirelim.”

Eva’ya garip bir şekilde bakmasına rağmen hâlâ gülümseyen kilise görevlisi, onları birbirine yaklaştırdı ve, “Hazır mısınız?” diye sordu.

“Evet, sikeyim,” dedi huysuzca. “Bu kadın benim.”

Bu kez avludaki herkes kahkahalara boğulmuştu. Eva hariç. Eva ona bakıyordu, gülümsemesi geniş, gözleri yumuşaktı. O lanet olası gözler, onu Eva dışında hiçbir şeyi düşünemez hale getiriyordu.

“Ben Eva Fox. Sen, Cole West’i, sevgili kocam olarak kabul ediyorum,” diye tekrarladı Eva usulca. “Sana sahip olmaya ve sana sarılmaya, seni onurlandırmaya, sana değer vermeye, üzüntüde ve sevinçte, iyi günde ve kötü günde yanında olmaya, seni her zaman sevmeye ve değer vermeye. Söz veriyorum, bebeğim, tüm kalbimle, hayatımın her günü için.”

Deuce gözlerini dikmiş ona bakıyordu, engelleyemediği bir sürü duyguyla yanıp tutuşuyordu. Yanıyordu çünkü ona asla doyamayacağına biliyordu. Yanıyordu çünkü onu alıp kulüp binasına götürmek, çırılçıplak soymak ve asla gitmeyeceğinden emin olmak için tekrar hamile bırakmak istiyordu. Yanıyordu çünkü yaşadıkları onca şeyden sonra –acı, kayıp, kalp ağrısı, doğru olduğunu düşündükleri her şeyi sorgulamalarına neden olan ve neredeyse onları sonsuza dek ayıran şeytani vahşet– onun için her şeyi yapabileceğini biliyordu. Her şeyi çalabilir, herkesi öldürebilir, herkes olabilirdi.

Hatta lanet bir koca bile.

“Bebeğim,” diye fısıldadı Eva sırtarak. “Sıra sende.”

Bekleyen kilise görevlisine baktı, sonra Eva’ya döndü. “Eva ne dediyse aynısı,” diye homurdandı. Sonra konuklarına döndü.

“İşte bu,” diye bağırdı. “Eva ve ben buradayız. Bu, bizim yolumuz ve bundan hoşlanmayan, söyleyecek boktan bir şeyi olan herkes yolumuzdan defolup gidebilir!”

Kalabalık –oğulları, onların aileleri ve arkadaşları hatta Papaz bile– mutlu tezahüratlar ve kahkahalarla ayağa kalktı.

Kilise görevlisi başını sallayarak, “Gelini öpebilirsiniz,” dedi.

Deuce hiç vakit kaybetmedi. Kadınının, karısını, Eva’sını yakaladı ve onu havaya kaldırıp kendine doğru bastırdı. Eva’nın bacakları adamın beline, kolları boynuna dolandı ve ağızları birbirine çarptı.

“*Born to be Wild*” şarkısı dışarıdaki hoparlörlerden patlayıp alkış seslerini bastırmadan hemen önce, “Tam zamanında!” diye bağırdı Blue bardaki yerinden.

Eva gülerek geri çekildi, mutluluk gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. Deuce, elini hafifçe kıvrarak eklem yerlerini Eva’nın yüzünde gezdirdi.

“İşte burada,” diye fısıldadı.

“Ne?” diye fısıldadı Eva.

“Sen, Eva. Sadece sen.”

İkisi de dönüp Kami’nin kendini koridorun karşısında duran Cox’un üzerine atmasını izledi. Yanlarında, Dorothy yüzünü ellerinin arasına gömmüş, kızıl saçlarını bir örtü gibi onu gizlemişken gözyaşlarına boğulmuştu.

Mick gözlerini devirdi. “Aptallar,” diye mırıldandı. “Etrafım aptallarla çevrili.”

Ve Danny... büyük kızını incelemek için durakladı.

“Anne!” Ivy haykırarak kalabalığın arasından fırladı ve Eva’ya doğru koşmaya başladı. Kızları merdivenlerden tıptış tıptış çıkıp annesinin kollarına doğru yürürken Eva, Deuce’dan uzaklaşarak eğildi ve onu yakaladı.

Deuce yüzündeki tuhaf ifadeden endişelenerek tekrar Danny’ye baktı. Onun görüş alanını takip ederek...

Ripper’a ulaştı.

Dünyanın geri kalanını unutmuş, görünürde kazananı olmayan bir tür bakışma yarışması yapıyor gibiydiler.

Ne sikim oluyordu?

“Hey, Danny!” dedi ZZ kızının yanında belirerek, Danny’yi korkutmuştu. Danny, ZZ’ye döndü.

“Dans etmek ister misin?”

Danny Ripper'a son bir kez daha baktı, ZZ'ye döndü ve başıyla onu onayladı. Deuce onların gidişini izledi –zaten ZZ'yi kaç farklı şekilde öldüresiye döveceğini planlıyordu– ve sonra eski silah çavuşunun yanına doğru ilerledi.

“O da neydi öyle?” diye hırladı.

Ripper ona küstahça baktı. “Ne neydi?”

Deuce'un burun delikleri genişledi. “*Sen. Danny. O. Neydi.*”

“Bebğim,” dedi Eva aralarına girerek. “Dans etmek istiyorum.”

Tabii ki istiyordu. Eva, ona her zaman dans etmek gibi aptalca şeyler yaptırırdı. Nedense o da bunlardan nefret etmesine rağmen hep yapıyordu.

“Daha sonra,” diye söz verdi Ripper, yeni karısının onu sürüklemesine izin verdi.

“Buradan ne zaman siktir olup gidebiliriz?” diye sordu Eva'ya.

Eva gülerek kollarını Deuce'un boynuna doladı ve güzel vücudunu onunkine yasladı. “Seni seviyorum, Deuce,” diye kıkırdadı. “Çok, çok fazla.”

“Bebğim,” dedi Deuce usulca, ona sıkıca sarılmıştı. “Lanet olsun, ben de öyle.”

“Bir şey daha var,” dedi Eva.

“Evet?”

“Sen benimsin.”

Sırıttı. Kesinlikle öyleydi.

Deuce, Ripper'dan olabildiğince uzaktayken Eva, Ripper öfkeyle bir şey söylemeden ve kan dökülmeden önce ikisinin arasına girebildiği için Tanrı'ya şükretti. Ripper gergin görünüyordu, yüz hatlarına hem acı hem de öfke derin bir şekilde kazınmıştı ve bu sabahki kahvaltıdan beri Danny'ye bakmayı bırakmamıştı. Tam olarak gözlerini dikerek. Saklamaya bile çalışmıyordu. Henüz kimsenin fark etmemiş olması mucizeydi. Gerçi...

Kalabalık çimenliğe göz gezdirdi, gözleri Cox'a ilişmişti. O da Ripper'la, Kami'nin onu dansa kaldırmaya yönelik şiddetli girişimlerinden daha fazla ilgileniyor gibiydi.

Danny de davranışlarını pek saklamıyordu. Üstelik Deuce ap-

ral değildi. ZZ de öyle. Eğer Danny ve Ripper dikkatli olmazlarsa birincisi, birileri ikisinin birbirlerine attığı nefret dolu, muhtaç bakışları; ikincisi, Ripper'ın anl ve açıklanamayan ortadan kaybolma eylemini bir araya getirecekti ve BUM, bu keşfin ardından gelecek karmaşa bir atom bombasının patlamasından daha kötü olacaktı. Deuce, Danny'nin neden darmadağın olduğunu anında anlayacak ve öfkesi sadece ikisinin gizli ilişkisinden değil, Danny'nin duygusal çöküşünün Ripper'ın suçu olmasından da kaynaklanacaktı.

Ayrıca Deuce, ZZ'yi kızının hayatının bir parçası olarak kabul etmek zorunda kalmıştı. Ripper yüzünden Danny sadece kulüpte takılmıyordu, o artık ZZ'nin sevgilisiydi. Bu, Deuce'un kızı için asla istemediği bir şeydi ve sadece ZZ'nin, kızını geri kazanmasının tek yolu olduğunu bildiği için buna tahammül ediyordu.

Eva pek çok kez Deuce'a bildiklerini anlatmak ya da Danny'ye neden acı çektiğini bildiğini söylemek istemişti ama zamanlama hiçbir zaman doğru gibi gelmemişti. Aile kavgalarının sonu gelmiyordu; ne Cage ne Danny ne de Deuce aynı odada bulunup birbirlerine girmeden durabiliyordu. Deuce'a söylemek zaten alev alev yanan yangına körükle gitmekten başka bir işe yaramazdı ve Danny'ye söylemek...

Danny'nin nasıl tepki vereceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Onu daha fazla uzaklaştırmak istememişti ve daha önce kalbi kırık genç kızlarla ilgili hiçbir deneyimi olmadığı için ne yapacağını bilemiyordu.

Bu yüzden hiçbir şey söylememişti ve bunu yapmak onu öldürse bile, müdahale etmesi gerekmedikçe mesafesini koruyordu. Sonunda işler yoluna girmeye başlamıştı. Danny hiçbir zaman birkaç yıl önce tanıştığı, tepeden tırnağa pembe ve pırıltılarla kaplı, on altı yaşındaki o cesur kız olamayacaktı ama tekrar ilerlemeye başlayacak kadar iyileşmişti ve bununla birlikte Cage ve Deuce da iyileşmişti.

Danny'nin iyiliği için, Ripper'ın yarın gidiyor olması çok ama çok iyi bir şeydi. Her ne kadar Deuce onu kulübe geri dönmeye ikna etmiş olsa da -ki kulüpten gerçek anlamda hiç ayrılmamıştı- Ripper eski silah çavuşluğu rütbesine geri dönmüyordu. Göçebe olacaktı. Dorothy, Ripper'ın ceketinin arkasındaki bölgesel armayı

çoktan bir göçebe armasıyla değiştirmişti, yani Ripper ülkenin herhangi bir yerindeki herhangi bir Atlı kulübüne bağlı olmayacaktı ama yine de tam üye olarak kabul edilecekti.

Bu, iki adam arasında bir sürü tartışmaya neden olmuş ve önemli bir ücret artışı gerektirmişti ama Ripper büyük olasılıkla yalnızca Deuce'a ve kulübe olan sadakatinden dolayı sonunda kabul etmişti. Ayrıca Deuce, Ripper'ın tam olarak geri dönmesini istemesine rağmen, bu tamamen bir kayıp değildi.

Deuce'un ülkenin dört bir yanında "halledilmesi" gereken işleri vardı ve Ripper'ın iyi olduğu bir şey varsa o da bir şeyleri "halletmekti."

Sadece kendi işlerini halledemiyordu.

Danny gibi.

Deuce'un ellerinin sırtında gezindiğini ve poposunda durup sıkı kavradığını hisseden Eva gülümsedi.

"Belize için hazır mısınız?" Eva fısıldarken ona daha sıkı sarıldı.

Deuce homurdandı. "Bebeğim, seni içeri götürüp bir çocuğa daha sahip olana kadar becermeye hazırım."

"Peki," dedi sırtarak. "Ama ondan sonra, heyecanlanmıyor musun?"

Deuce dans etmeyi bıraktı ve ondan uzaklaştı. "Sikeyim, sen ciddi misin? Belize'ye mi gitmek istiyorsun?"

Eva kahkahalarıyla savaşıarak başını salladı. "Kami biletlerimizi aylar öncesinden ayırttı. Bu gece uçuyoruz."

Gözleri kısılan Deuce kaşlarını çatı. "Hayır."

"Evet."

"Hayır."

"Evet."

"Belize'de ne bok yiyeceğim ben?" diye bağırdı.

Eva omuz silkti. "Çocuklar yok, Kami'nin bana aldıracağı binlerce minicik bikiinin birinin içinde ben, bol bol içki, bol bol sevişme..."

"Bebeğim," diye araya girdi Deuce. 'Çocuklar yok' dedikten sonra çeneni kapatabilirdin."

Eva bir kahkaha patlattı. "Deuce," dedi nefes verip karnını tutarak. "Ama daha fazlasını istediğini söylemiştin."

“Eva,” diye hırladı Deuce usulca. “Siktir, istiyorum. Senin hamile olduğunu, içinde çocuğum varken şişmanladığımı düşünmek bile beni sertleştiriyor. Ama bu, Ivy’nin mızızlanmasına, Danny’nin karamsar hallerine ve Cage’in lanet olası bir aptal olmasına ara vermeye ihtiyacım olmadığı anlamına gelmiyor.”

Eva dudaklarını ısırarak ona baktı. Onu terk etmeyi nasıl düşünebilmişti ki? Bu; o, onlar, sonunda huzura kavuşmak, beklemeye değerdı. Acıya, trajediye, bitmeyecekmiş gibi görünen kalp ağrısına değerdı. O her şeye değerdı.

Her bir şeye.

“Bebeğim,” diye fısıldadı Deuce. “Bana öyle bakıp da kendimi tutmamı bekleyemezsin.”

“Bebeğim, asla kendini tutma,” diye fısıldadı. “Benimleyken değil.”

Eva, Deuce’un gözbebeklerinin büyümesini, burun deliklerinin genişlemesini izledi ve vücudunun doğal tepkisine engel olamadı. Deuce’un onu, ânında ve tamamen etkileme yeteneği her zaman aynıydı. İlk karşılaşmalarından itibaren, aralarındaki cinsel çekim kök salmadan ve asla kaybolmadan çok önce, her zaman ona doğru çekilmiş, onun tarafından büyülenmişti.

Her zaman onun olmuştu.

Her zaman onun olacaktı.

Hawk, çatalıyla Ripper'ın kolunu dürterek, "Dostum," diye fısıldadı. "Durman gerek."

Ripper gözlerini Danny ve ZZ'den ayırıp Hawk'a baktı.

"Canın cehenneme, seni lanet olası ikiyüzlü," dedi. "Kapa çeneni."

Buradan siktir olup gitmek için sabırsızlanıyordu. Hâlâ burada olmasının tek nedeni Dorothy'nin kahvaltıya kalması için ona yalvarmış olmasıydı. Bunun da hızlı ve acısız olması gerekiyordu. Ancak masanın diğer ucuna, ZZ ve Danny'nin tam karşısına oturmak ve kardeşinin onu ellemesini izlemek zorunda kalacağını hesaba katmamıştı.

Danny lanet olası fahişenin tekiydi. Ripper onu becerdikten sonra, ZZ'nin ona dokunmasına izin veriyordu.

Hawk omuz silkti. "Çocuklar biliyor, kardeşim. Bütün gece ikinizin birbirinize nasıl baktığınızı konuştular, Danny yüzünden kulüpten uzaklaştığını düşünüyorlar. Z'nin bunu anlamamasının tek nedeni kafasının her zaman kızın boynuna gömülü olması."

Kimin bildiği umurunda bile değildi. Yakında buradan gidecekti ve eğer Deuce bunu bir şekilde öğrenirse bile, sikerler, Deuce'un onu bu acıdan kurtarmasına izin vermekten çok mutlu olacaktı.

"Şunu söylemeliyim ki Ripper, başkana bu şekilde saygısızlık etmenden kimse memnun değil."

"Ah, tabii," diye karşılık verdi. "Bunu bana sen mi söylüyorsun, pislik."

Hawk başını salladı. "Aynı şey değil, kardeşim, bunu sen de biliyorsun."

"Canın cehenneme," diye hırladı. "O benim çocuğumu öldürdü ve sen saygısızlıktan bahsediyorsun."

Hawk'ın kaşları saç çizgisine kadar yükseldi. "Siktir," dedi fısıldayarak.

"Aynen öyle," diye tısladı Ripper. "Gördüğün gibi..."

Hawk çatalını ona sapladı. Tekrar. "O tepki senin için değildi, seni lanet olası pislik. Danny içindi. Şimdi daha iyi anlıyorum. O şekilde delirmesini. Kimse sorunun ne olduğunu bilmiyordu."

Ripper'in ağzı düz bir çizgi halini aldı. "Eğer bana söyleseydi, eve gelirdim."

Hawk'ın yüzü şüpheyle kırıştı. "Bundan emin misin, dostum? Yani, eğer bu doğruysa neden en başta gittin ki?"

Evet, emindi, Hawk ne sikim düşünüyordu ki...

Kahretsin.

Kardeşinin haklılık payı vardı. Danny'nin daha iyi bir hayatı olsun diye gitmişti, sırların, kötü anıların ve... onun olmadığı bir hayat.

Geri döner miydi? Çocuğu için? Danny için?

Evet. Evet, lanet olsun, dönerdi.

Hawk hikâyenin sadece yarısını biliyordu. Danny'nin, Nikki'yi öldürdüğüne dair hiçbir fikri yoktu. O ve Danny dışında kimse bilmiyordu.

Ah, lanet olsun.

Cox, Nikki'nin öldüğünü biliyordu. Eğer Hawk'ın söylediği doğruysa, yani çocuklar onun neden kulüpten ayrıldığını anlamışlarsa o zaman...

Cox'un oturduğu yere baktı, Kami kucagındaydı ve onun etrafında yemek yemeye çalışıyordu.

Cox başını kaldırıp onun bakışlarını yakalayana kadar arkadaşına baktı.

Evet, Cox biliyordu. Orosu çocuğu her şeyi anlamıştı. Görünüşe bakılırsa Cox da ondan hoşnut değildi.

Kendini hasta hisseden Ripper hızla ayağa kalktı ve sandalyesi-

nin gürültüyle yere sürtmesine neden oldu. Tüm kardeşler, onların kadınları, çocukları... hepsi ona bakıyordu ve oda rahatsız edici bir sessizliğe bürünmüştü.

Kardeşlerinin gözlerini üzerinde hissetti, masanın her yerinden yayılan gerginliği hissediyordu ve Hawk'ın haklı olduğunu anlamıştı. Henüz olayı bilmeyen birkaç kişi dışında kimse ondan hoşnut değildi.

Belki de bunu önemsemeliydi. Kardeşlerinin, tek ailesinin, yıllarca yan yana çalıştığı, uğruna öldürdüğü ve neredeyse korurken öldüğü adamların, onun bir çöp parçası olduğunu düşünmesini umursamalıydı. Ancak umursamadı.

Ripper sadece tek bir kişiye bakıyordu.

Ve o, ona bakmayı reddediyordu.

Onu asla bırakmamalıydı.

Ancak olmuştu işte. Bunu geri alamazdı ve düzeltemezdi. Bunu uzun hatalar listesine eklemekten başka yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Boğazını temizledi. "Ben çıkıyorum," dedi.

Dorothy ona gülümsedi. "Yakında görüşür müyüz?"

Diğer herkes gözlerini kaçırmıştı.

"Elbette," diye mırıldandı.

Ve gitti.

Ripper gidiyordu.

Yine.

Ve ben ölüyormuşum gibi hissediyordum.

Yine.

Midem bulanmaya ve vücudum yapış yapış olmaya başlamıştı.

Bu oluyor olamazdı.

Bu tekrar oluyor olamazdı.

O gidemezdi.

Beni tekrar terk edemezdi.

ZZ'ye, "Tuvalete gitmem gerek," diye fısıldadım ve hızla ayağa kalktım, Hawk'ın anlayan gözlerinin üzerimde olduğunu fazlasıyla farkındaydım.

Mutfaktan çıkar çıkmaz koşmaya başlamıştım, koridoru koşarak

geçip ön odaya girmiş, ön kapıya çarparak ve tökezleyerek dışarı çıkmıştım.

Ripper çoktan motosikletine binmiş, kapıda durmuş ve şifreyi giriyordu.

Sanki orada olduğumu hissetmiş gibi duraklamış ve bana doğru dönmüştü.

Aynı anda kalbim balo gecesinden beri milyonuncu kez kırılmıştı.

Her şey oradaydı, hissettiği her şey, bilmem gereken her şey yüzünde yazılıydı.

Beni seviyordu.

Benden nefret ediyordu.

Uzun bir süre orada durdum, *Harley*'in ardından kaldırdığı tozlar dindikten sonra bile.

O gün bir şey kaybetmiştim, bir parçam hâlâ orada, o otoparkta duruyor, sevdiğim adamın ardından bakıyordu.

*Hayat hakkında öğrendiğim her şeyi üç kelimeyle özetleyebilirim:
Hayat devam ediyor.*

—Robert Frost

Hayat devam ediyordu.

Bu dünyada güvenebileceğiniz başka bir şey yoksa buna güvenebilirsiniz.

Hayat devam edecek.

Sizle ya da sizsiz.

Sizden önce, sizden sonra, etrafınızda, hayat her zaman bunu yapmıştır.

Devam etmiştir.

Ripper gittikten sonra da hayat devam etmişti. Dünya dönmeyi bırakmamış, güneş her gece batıdan batma ve her sabah doğudan yeniden doğma görevini unutmamıştı. Mevsimler hâlâ gelip geçiyordu. Her şey, herkes hayatına devam ediyordu.

Ben bile:

Babam ve Eva balayından döndüklerinde her şey eskisi gibiydi, sadece babam evde daha çok vakit geçiriyordu. İşler yoluna girmişti.

Hayat devam ediyordu.

Danny D. evlenmişti.

Cage'in bütün bir hafta boyunca bir kız arkadaşı olmuştu, kasabada bir garson kız.

Kami hamile kalmış ve dokuz ay sonra Cox'la ikinci oğulları olan Diesel'i doğurmuştu. Tegen liseden mezun olmuştu. Mezuniyet töreninin üzerinden yirmi dört saat bile geçmeden, San Francisco Devlet Üniversitesinden tam burs kazandığı ve küçük bir gazete-de staj yaptığı San Francisco'ya giden bir uçaktaydı. Noel'de, bahar tatilinde ya da bir sonraki yaz geri dönmemişti.

Bucket tutuklanmıştı ve saldırı suçlamasıyla eyalet dışında bir hapis haneye götürülmüştü.

Sonra Dorothy hamile kalmıştı.

Jase karısını terk etmemişti ve buna, Dorothy dışında kimse şaşırmamıştı.

Hawk gitmişti. Ripper gibi bir göçebe olmuştu ve bir daha asla geri dönmemişti.

İki adaydan biri olan, on sekiz yaşında ve yarı Kızılderili *Anger** kulübe alınmış ve arması takılmıştı. Onun hakkında bildiğim tek şey, Dirty gibi ona da karakterine uygun bir lakap takılmış olduğuydu. Çoğunlukla ondan ve öfke nöbetlerinden uzak durmaya çalışıyordum.

Tüm bunlar olurken Ripper belirli aralıklarla kulübe geliyordu. Aniden ortaya çıkıyor, bir ya da iki gün kalıyor ve sonra yine aynı şekilde ortadan kayboluyordu.

Hiç konuşmuyorduk. Nadiren birbirimize bakıyorduk. Yine de bakmamanın nefesimi uzun süre tutmak kadar dayanılmaz olduğu zamanlar oluyordu ve ben de pes edip bakıyordum. Her baktığımda, o da bana bakıyordu.

O kısa bakışların ardından gelen acı tarif edilemezdi ve iyileşmesi haftalar alıyordu.

Yine de... hayat devam ediyordu.

Sonunda okula devam ettiğim, ailemle ya da ZZ ile yalnız daha fazla zaman geçirmeye çalıştığım ve kulüpte daha az zaman geçirdiğim iki yıl geçmişti.

Sonra, yirmi bir yaşına girdikten üç hafta sonra, Atlıların yaz barbekülerinden birinde, hayat durma noktasına gelmişti.

* (İng.) Sinir. (e.n.)

Ripper gözlerini Danny'ye dikti. Önünde çimlerin üzerinde diz çökmüş, ona evlenme teklif eden ZZ'ye baktı.

Çılgına dönecekti.

Etrafındaki pislikler farkında değillerdi ama kafası patlamaya karar verdiğinde üzerlerine kan, kemik ve beyinden oluşan bir yağmur yağacaktı ki bu da yaklaşık beş saniye içinde olacaktı.

Beş...

Dört...

Üç...

İki...

Bir...

Lanet herif.

Evlenme teklifi.

ZZ, Danny'ye evlenme teklif ediyordu.

Ah, lanet olsun. Ona neler oluyordu? Birdenbire içindeki her şeyin berbat ve yanlış olduğunu hissetti. Kalbi daha hızlı atmaya ve teni rahatsız edici bir şekilde karıncalanmaya başlamıştı. Etrafındaki hava ağırlaşmış, bunaltıcı bir hale bürünmüştü ve bu nefes almasını zorlaştırıyordu. Başının döndüğünü hissetti, burnu sızladı ve midesi acıyla sıkıştı.

Tüm bu lanet olası rahatsız edici ve istenmeyen hisleri yok etmek için kendi bedenini parçalara ayırmaya başlamadan önce, Anabeth'i yakaladı ve kendine doğru çekti. Anabeth ona ânında karşılık vererek baştan çıkarıcı bir şekilde Ripper'ın vücudunun etrafına dolandı.

Kendini on kat berbat bir pislik gibi hissediyordu. Anabeth'in kışını okşarken gözlerini Danny'den ayırmamıştı.

Danny'nin güzel, mavi gözleri acıyla dolmuş ve bakışları tekrar ZZ'ye kaymıştı.

Ripper nefes almayı bıraktı. Danny evet diyecekti.

Bir şeyler söyle, diye bağırdı beyni. DURDUR ONU!

DURDUR ONU LANET OLASI!

Durdurmadı.

Hiçbir zaman durduramamıştı.

Onu asla hak etmeyen, işe yaramaz korkağın tekiydi.

Bu yüzden orada bir pislik gibi dikilmiş, Danny'nin arkadaşını elliyor ve Danny'nin dudakları aralanırken dehşete düşmüş bir şekilde onu izliyordu ve...

SİKEYİM BÖYLE İŞİ.

Kulübün de kuralların da kardeşliğin de canı cehenneme.

Onun için her şeyden vazgeçebilirdi. Kadını için çünkü Danny kesinlikle onun kadınıydı ve onu sonsuza dek kaybetmeden önce, on kez cehenneme gidip geri dönmeye razıydı.

Anabeth'i kenara itti, sağ ayağı öne doğru hareket etti ve...

"DANNY!" diye bağırdı. "BEBEĞİM!"

Kimse onu duymamıştı. Sözleri, ateşlenen bir merminin gümbürtüsü ve ardından gelen dehşet dolu çığlıklar tarafından bastırılmıştı.

Trafiğin yoğun akışına, tartışan insanlara, ileri geri koşturan polis memurlarına, ağlayan çocuklara rağmen hareket edemeden çimenlere bakıyordum...

Orada öylece durdum ve kısa bir süre önce Dorothy'nin çimlerin üzerinde uzandığı noktaya baktım. Vurulmuştu.

Başından.

Çok fazla kan vardı.

Tek düşünebildiğim şişmiş karnı ve içindeki masum bebeğiydi.

Bebeğe ne olacaktı?

Midemin bulandığını hissederek elimi kendi düz karnımın üzerine koydum ve parmak uçlarımı midemin olduğu yerdeki derime batırdım. Bu gerçekten oluyor muydu?

Dorothy ölecek miydi? Peki, ya bebeği?

Kurşun onu öldürmemişti, en azından henüz ve Dorothy hastaneye kaldırılmıştı. Onu vuran Jase'in karısı Chrissy ise hapse götürülmüştü ve arabanın içinde uzaklaşırken bile hâlâ Jase'e saçma sapan bağıırıyordu. Jase'in nerede olduğunu bilmiyordum. Ya hastanede ya da hapisanedeydi.

Hastanede olmasını umuyordum.

Çok fazla kan vardı.

"Danny?"

Ripper'in sesini tanıyınca dönmeye zahmet etmedim. "Efendim?" diye fısıldadım.

“Herkes ya ayrılıyor ya da hastaneye gidiyor,” dedi sessizce. “Geliyor musun?”

“ZZ nerede?” diye sordum.

Gözümün ucuyla Ripper’ın vücudunun kasıldığını gördüm. “Hastane,” dedi kısaca. “Jase ile birlikte. Sana gideceğini söyledi, değil mi?”

Dalgınca başımı salladım. Evet, söylemişti. Galiba. *Tanrım... Çok fazla kan vardı ve... Ben donuyordum.*

Kafamı kaldırıp baktığımda güneşin hâlâ gökyüzünde parladığını fark etmiştim ve kaşlarımı çattım. Neden bu kadar üşüyordum?

“Danny.” Ripper önüme geçerek hem güneşi hem de çimlerin üzerindeki kanı görmemi engellemişti.

Başımı kaldırıp ona baktım. “Ne istiyorsun?” diye fısıldadım. Ne istiyordu ki? Hastaneye ya da şehir dışına gitmesi gerekmiyor muydu ya da herhangi başka bir yere?..

“Titriyorsun,” diye bağırdı. “Lanet olası kana bakmayı bırakıp içeri girmeni sağlamaya çalışıyorum.”

Gözlerimi kırptım. “Kana yabancı değilim, Ripper,” dedim usulca. “Ya da kurşunlara,” diye ekledim.

“Ya da... ölü bebeklere.”

Ripper gözle görülür bir şekilde irkilmişti ve hemen kendimi kötü hissetmiştim. Bunu söylememeliydim, neden söylediğimi bile bilmiyordum ama kendimi kontrol edemiyor gibiydim. Şoktaydım ve titriyordum.

Üstelik bencilce, az önce gözümün önünde gerçekleşen felaket yerine kendi felaketlerimi düşünüyordum. Evlilik teklifim sırasında...

Aman Tanrım.

Sol elime, yüzük parmağıma baktım. Yüzük sade ama zarifti; beyaz altından yapılmış ince elmas parçalarıyla çevrenmiş bir şeridin üzerinde prenses kesim, iki karatlık olduğunu tahmin ettiğim bir pırlanta vardı.

Çok güzeldi.

Ondan nefret etmiştim.

Neler oluyordu?

Tanrım, neler oluyordu?

DANNY! BEBEĞİM!

Ripper'ın sesi aniden kafamın içinde yankılanarak anılarımı geri getirmişti. İrkilerek ona baktım. Bana bir bakış atmıştı ve ne düşündüğümü, onun bağırdığını duyduğumu anlamıştı.

Onunla ilgili her şey bana bu işin peşini bırakmamı, zaten yapacağımı bildiği şeyi yapmamamı istediğini söylüyordu.

Titreyerek ona doğru uzandım ve elini tuttum. Hemen karşılık verdi, elimi çok daha büyük ve sonsuz derecede daha sıcak olan elinin içine aldı.

“Ne söyleyecektin?” diye fısıldadım.

Başını iki yana salladı. “Danny, hadi seni içeri alalım, bebeğim, biraz ısıtalım.”

“Hayır!” Elimi onunkinden çektim. “Bana ne söyleyeceğini söyle!”

Dudakları düz bir çizgi halini aldı. “Fark eder mi?” diye sorarken yüzüklü elime doğru hızlıca başını salladı.

İç organlarım kasılmıştı, ona bağırarak, onu öldüresiye dövmek için içimden gelen dürtüyle savaşıyordum. *Fark eder mi*, demişti? Onun nesi vardı? Ben ZZ'yle ne kadar evlenmek istemiyorsam o da benim ZZ'yle evlenmemi o kadar istemiyordu.

Beni hâlâ seviyordu.

“Söyle.” Beni tekrar terk etmesine izin vermeyi reddediyordum. Vücudumdaki her kemik birdenbire bunun düşüncesine itiraz etmeye başlamıştı.

“Kes şunu,” diye tısladı.

“Bunu sen başlattın!”

“Hâlâ olgunlaşmamışsın,” diye homurdandı. “Etrafındaki her şey kötüye giderken kendini düşünüyorsun.”

“Bunu gerçekten yapacak mısın?” diye bağırdım, artık beni kimin duyduğunu, bizi kimin bildiğini umursamıyordum. “Özellikle de şimdi? Benden kaçmaya devam mı edeceksin? Bizden kaçmaya? Çünkü ben bunu yapamam! Kahretsin, Ripper, yapamam! Bu olanlardan sonra olmaz!”

Yapamazdım. Dorothy'nin sevdiği adamı, yalnızca yanında tutmak uğruna ölebileceği bir adamı bırakmayı reddettiği için kafası-

na sıkılan kurşunu izledikten sonra olmazdı. Sevdiğim adam tam önümde duruyordu ve ben onun için bir saniye daha acı çekmek istemiyordum.

“Bu saçmalığı benim üzerime mi yıkıyorsun?” diye bağırdı. “Tam şu an? Z parmağına lanet olası bir yüzük taktıktan hemen sonra mı?”

“Kes şunu!” diye haykırdım, öfkesinin tekrar uzaklaştığını hissediyordum. Geri çekiliyordu. Yapabildiği anda motosikletine atlayıp Montana’yı ve beni arkasında bırakacağını biliyordum. Bunun olmasına izin veremezdim, *lanet olsun* izin veremezdim.

“Olanları görmezden gelmeyi bırak! Beni görmezden gelmeyi! Kes artık şunu! İtiraf et! Beni sevdiğini itiraf et!”

“Evet!” diye bağırdı, kollarımdan tutarak beni sertçe sarstı. “Seni seviyorum, kadın! Sadece seni sevdim ve bundan asla vazgeçmedim!”

Kollarımı acı verici bir şekilde tutmasına ya da beni beynimin, kafatasımın içinde sallandığını hissedebileceğim kadar sert sarsmasına rağmen, içimin ânında rahatladığını hissetmiştim. Ripper beni seviyordu ve şu anda, benim için önemli olan tek şey bu gibi görünüyordu.

“Ama fark etmez, değil mi? Çünkü beni hiç umursamadın! Bana lanet bebeğimden bahsetmek yerine Z’yi becermeye başladığında bunu kanıtlamış oldun! Bana bebekten bahsedebilirdin, Danny! Bana bebekten bahsetmeliydin!”

Gözlerim yaşlarla dolmuştu.

“Sikeyim, ağlama!” diye bağırarak beni tekrar sarstı. “Sakın ağlamaya kalkma!”

“Beni terk ettin!” diye bağırdım. “Beni burada yapayalnız bıraktın! Sana ihtiyacım vardı ve sen beni terk ettin!”

“Sen artık Z’ninsin! Sen, onun lanet olası kadınısın ve benim seni sevmeye hakkım yok!”

“Ben hiçbir zaman onun olmadım,” diye fısıldadım. “Ripper, ben her zaman senindim.”

Yüz hatları gerildi, gözlerini sıkıca yumdu ve çok hafif bir şekilde titredi.

“Kahretsin, Danielle,” diye fısıldadı kısık sesle. “Lanet olsun.”

Ripper, ben her zaman senindim.

Ripper, Danny'nin gözyaşları içindeki yüzüne baktı, vücudu öfkeden değil, ihtiyaçtan titriyordu. Şimdiye kadar hiçbir şeyi istemediği kadar, onu geri istiyordu. Onu, lanet gözünü geri istediğinden daha çok istiyordu; aslında, isterse diğer gözünü de alabilirdi.

Lanet olsun, onu seviyordu. Onun her lanet parçasını seviyordu. Kusursuz teninin her bir santimini, onu o yapan her bir hücrelerini. Gözlerini ve ağzını seviyordu, göğüslerini, bacaklarını, on parmağının hepsini seviyordu. Onun içinde olmayı seviyordu, sadece onun olmayı seviyordu. Onun her şeyini seviyordu ve o zamanlar Deuce'un, Danny'nin kendi adamlarından biriyle birlikte olmasını cinayete meyilli bir şekilde değil de şiddetle kabulleneceğini bilseydi, duygularını uzun zaman önce açıklığa kavuştururdu. Nikki, Danny'yi yanında bulduğunda asla hazırlıksız yakalanmamış olurdu, Danny asla Nikki'yi vurmak zorunda kalmazdı ve Ripper asla ayrılmak zorunda kalmamış olurdu. Her gün dayak yiyen adam o olurdu ve her biri buna değerdi, buna değerdi çünkü geceleri Danny'nin kollarında yatağa giren adam o olurdu.

ZZ değil.

Asla ZZ değil.

İçinde bir şey daha da sağlamlaşmıştı, kırılmış ve yeniden bir bütün olmak için acı çeken bir parçası. Kısa bir süreliğine de olsa gerçekten mutlu olmanın ne demek olduğunu deneyimleyen parçası ve bunu umutsuzca geri istiyordu.

Çimenlere attığı hızlı bir bakış ona yalnız olmadıklarını hatırlatmıştı, geride kalanlar ağzı açık bir şekilde ikisine bakıyordu. Mick ve Adriana, Cox ve Kami, Dirty, birkaç kulüp fahişesi ve Eva. Bakışları Deuce'un kadınına takıldı ve şaşırtıcı bir şekilde Eva'nın gözlerinde herhangi bir itiraz görmedi. Sadece gözyaşları vardı. Dorothy için mi, Danny için mi, yoksa her ikisi için mi, bilmiyordu.

"Lütfen, Ripper," diye fısıldadı Danny. "Beni bir daha terk etme."

Ripper ona cevap vermedi; onun yerine Danny'nin kollarını serbest bıraktı ve belinden kavrayarak onu kendisine doğru çekti. Onu taşıyarak çimenlikte ilerledi, kendisine bakan herkesin bakışlarına hiç aldırmadan karşılık verdi. Artık umurunda değildi. Korkaklığı

bırakmıştı. Kızgın olmaktan bıkmıştı. Keşke demekten çoktan sıkılmıştı.

ZZ ile ilgilenenecekti.

Deuce ile konuşacaktı.

Hepsinden önce kadınının geri alacaktı.

Kulübe girdikten sonra doğruca odasına yöneldi ve kapıyı arkasından kilitledikten sonra onu yatağa yatırıp başında dikildi.

Danny, hiçbir şey söylemedi, sadece şaşkınlıkla ona baktı. Gözyaşları yanaklarından süzülüyordu, göğsü derin ve sert nefeslerle inip kalkıyordu. Ripper onun önünde dizlerinin üzerine çöktü, uzun zamandır onu özlemenin, ona ihtiyaç duymanın acısı hâlâ içine yayılıyor ve onu bir saniye daha ayakta duramayacak hale getiriyordu.

“Danny,” derken nefesi kesilmiş, gözlerini kaçırmıştı. “Özür dilirim, bebeğim, ben...”

Danny, öne doğru eğilip dudaklarını boynuna bastırınca Ripper şaşırarak sarsıldı ve içinden bir ürperti geçti. Farkında olmadan gözleri kapandı.

“Konuşmak yok,” diye mırıldandı Danny.

Ripper, Danny’nin ellerini kaslı kollarının üzerinde hissetti. Danny onu sıkıca kavrarken tırnakları derisine saplanmıştı ve sonra yumuşak, sıcak bir şey dudaklarına değdi. Yine, onun kendisini öptüğünü hissetti.

Danny, gözyaşlarıyla dolu, titrek bir nefes verdi. “Seni çok özledim,” diye itiraf etti Ripper’in kalbini kabartan kısık bir sesle. “Seni düşünmekten hiç vazgeçmedim, her zaman seni düşün...”

Konuşmasını bitirmesine izin vermedi. Gözleri tamamen açıldı ve onun üzerindeydi. Danny’yi geriye doğru iterek onun üzerine doğru eğildi ve yüzünün yan tarafını kavradı. Danny’nin başını sola doğru eğerek onu öpmeye hazırlanırken onun mükemmel tatlı yüz hatlarına baktı. Büyük mavi gözler, sevimli küçük bir burun ve nefes alıp verirken hafifçe aralanan geniş, mükemmel pembe dudaklar... onu bekliyordu.

Her zaman olduğu gibi.

Ripper, onu öptü.

Ve öptü.

Delicesine öptü.

Canını çıkarırcasına öptü.

Onu bıraktığından beri öpmek istediği şekilde öptü.

“Siktir,” diye mırıldandı öpücüklerin arasında. Boğucu, neredeyse şiddetli öpücükler giderek daha da sertleşiyor, daha da talepkâr hale geliyordu.

Ah, Tanrım, şimdi de ona dokunuyordu ve ona dokunmak hatırladığı kadar iyi hissettiriyordu. Yumuşak ve pürüzsüz cildi, mükemmel kaslarının üzerine sıkıca sarınmıştı.

“Seni istiyorum,” dedi Danny nefesi kesilerek. Dedikleri, Ripper’in kalbinin çarpıntısından zar zor duyulabiliyordu.

Ripper, gözlerini sıkıca kapattı. “Evet, bebeğim,” diye mırıldandı ve dilini tekrar onun ağzına daldırdı.

Onu tekrar, daha sert öptü, eli saçlarına sıkıca dolanmıştı.

Danny tırnaklarını onun boynuna geçirdi. “Seni seviyorum,” diye bağırdı usulca, nefes nefeseydi ama daha az talepkâr değildi. “Ve... seni şimdi istiyorum... Hemen şimdi.”

“Tanrım,” diye nefes aldım. Bu gerçekten oluyordu. Ripper evdeydi, onun odasıındaydım, onun yatağındaydım ve neredeyse içimdeydi.

“Sana ihtiyacım var, bebeğim,” diye homurdandı Ripper, bacaklarımı daha da ayırmıştı. “Sana çok ihtiyacım var.”

“Evet,” diye fısıldayarak kalçalarımı onun için yukarı kaldırdım. “Lütfen...”

“Buna bayılıyorum,” diye mırıldandı Ripper. “Bunu özlemiştim.”

“Neye... bayılıyorsun?” diye sordum nefes nefese.

“Bana yalvarıyorsun, bebeğim,” diye fısıldadı, aletinin ucuyla beni daha da delirtiyordu. “Aletim için bana yalvarıyorsun,” diye devam etti ve kendini içime doğru itti.

Tanrım, çok iyiydi, çok yoğundu ve beni sonuna kadar dolduruyordu.

Bu yüzden gözyaşlarına boğulduğumda, nedenine dair hiçbir fikrim yoktu.

Bunlar herhangi bir gözyaşı değildi; çirkin, durdurulamaz, vücudu sarsan bir hıçkırık şelalesi ve nefes alamadığım iç çekişlerdi.

Birdenbire her şey çok fazla gelmişti. Ben. Ripper. Dorothy ve Jase. ZZ. Kulüp. Herkes ve her şey. Çok fazla acı ve üzüntü, yıllar boyu birbiri ardına gelen felaketler, sonsuza dek kaybettiğimi düşündüğüm bir şeyi özleyerek, dileyerek ve acı çekerek geçirdiğim boşa harcanmış anların kötü anıları. İçimdeki boşluğu doldurmak için çok fazla çaba harcamıştım, bu boşluk çok büyümüştü, çok derindi. İçine ne kadar yeni an ve hatıra doldurmaya çalışsam da sonsuza kadar boş kalmıştı.

Şimdi o buradaydı. Onun odasındaydım, onun yatağındaydım ve o benim içimdeydi.

Bu nasıl olmuştu? ZZ önümde diz çökmüş, bana evlenme teklif etmişti ve şimdi...

Bu hiç mantıklı gelmiyordu.

Aşk mantıklı mıydı?

Tanrım, her şey çok fazla geliyordu.

Ancak Ripper ve benimle ilgili çoğu şey her zaman düşüncesiz, dağınık, kafa karıştırıcıydı ve kasırga romantizmi terimine yeni bir anlam kazandırıyordu.

Hızlı, aceleci, heyecan ve telaş içerisindeki şimşek ile kasırga gibiydik. Hızlı ve düşüncesiz kararlar alıyor, sadece hissediyorduk, hiç düşünmüyorduk. Bu sırada çalkantılı bir girdabın içine yüzüstü düşüyor ve yol boyunca kimi incittiğimizi umursamıyorduk.

Bu çok fazlaydı.

Ripper'in bedenimden uzaklaştığının farkındaydım, sıcaklığının kaybolduğunu hissediyordum ve daha da çok ağlamaya başladım, dokunuşunun kaybı daha fazla istenmeyen anıyı canlandırmıştı.

Sonra geri döndü, ellerini altımdan geçirdi, beni kaldırdı ve göğsüne yasladı. Ona doğru sokuldum, onu olabildiğince sıkı kavradım. Daha da sert hıçkırdım, uzun zamandır görmezden gelmeye çalıştığım, bir anda yüzeyden kopan ve gidecek hiçbir yeri olmadığını anladığım saf acıdan başka hiçbir şeyin farkında değildim.

"Bunu yapamam," dedim ağlayarak. "Yapamam... Yapamam."

"Şşşt," diye fısıldarken gözyaşlarıyla ıslanmış saçlarımı okşuyordu. "Hiçbir şey yapmana gerek yok, bebeğim, hiçbir şey."

Geceyi hastanede geçirmekten bitkin düşmüş bir halde eliyle yüzünü ovuşturarak Deuce, ZZ ve Tap'ın ardından kulüp binasına girmiş; Blue, Mick, Adriana, Cox ve Kami'yi barda oturmuş bir şişe viskiyi paylaşırken bulmuştu.

Deuce, onlara doğru ilerledi ve Kami'nin yanındaki tabureye oturdu. Tap de onun yanındaki taburede yerini aldı ve ZZ koridora doğru yöneldi, tahminine göre Danny'yi görmek içindi. Arabayı durdurduklarında Danny'nin cipini dışarıda görmüştü.

"Dorothy nasıl?" diye sordu Kami. "Ya bebek?"

Deuce iç geçirdi. "Bebek iyi, sağlıklı küçük bir oğlan. D ameliyattan yeni çıktı. Kurşunu çıkardılar ve şimdi onu şişlikle ilgili bir şeyden dolayı lanet olası bir komada tutuyorlar."

"Jase?" diye sordu Cox. "O iyi mi?"

Hayır. Jase tam bir enkazdı. Dorothy'nin vurulması, yeni doğan oğlunu neredeyse kaybetmesi, karısının hapse atılması ve kulübün polis tarafından sorgulanması arasında Jase kesinlikle iyi değildi. Kimse iyi değildi. Dorothy, Deuce'un ailesinden biri sayılmak için yeterince uzun süredir etrafındaydı ve Chrissy ise Jase'in karısıydı, dolayısıyla bu, onun da aileden olduğu anlamına geliyordu.

Bu konuyla ilgili hiçbir şey iyi değildi.

Tanrım, çok yorulmuştu.

"Üstesinden gelecektir," dedi Deuce.

Küçük grup sessizliğe gömülmüştü. Kimsenin konuşmasına gerek yoktu, herkes birbirinin ne düşündüğünü zaten biliyordu.

“Tegen’i arayan oldu mu?” diye fısıldadı Adriana gözyaşları içinde. “Ona şeyi söylemek... için...” Sözü yarıda kesildi ve Adriana elleriyle ağzını kapattı. Mick bar taburesini ona yaklaştırarak kollarını Adriana’nın etrafında kavuşturdu.

“Bildiğim kadarıyla Cage dün gece onu aradı,” dedi Deuce. “Biz burada konuşurken o muhtemelen yoldadır.”

Adriana düzensiz hareketlerle başını salladı.

Tegen’dan bahsetmişken...

“Çocuklarım nerede?” diye sordu ortaya, her birinin yüzünü görmek için ani ve ezici bir ihtiyaç hissediyordu. “Ya Eva? Evde mi?”

İlk başta kimse ona cevap vermeyecek gibi görünüyordu.

Sonunda Kami, “Eva evde. Ivy ile birlikte,” dedi sessizce.

“Cage?” diye sordu Deuce, bardakilerin arasında dönen tuhaf ifadelere kaşlarını kaldırdı.

“Uyuyor.” Cox başparmağıyla omzunun üzerinden arkayı gösterdi. “Senden yaklaşık bir saat önce geldi.”

“Tamam,” dedi Deuce yavaşça, etrafındaki kasvetli suratları dikkatle inceliyordu. Doğru olmayan bir şeyler vardı ama bunun Dorothy ve Jase ile hiçbir ilgisi yoktu.

“Hey,” diye seslendi ZZ, koridordan ana odaya doğru yürüyordu. “Danny’yi gören var mı? Onu hiçbir yerde bulamıyorum.”

Evet, bir şeylerin yolunda gitmediği kesindi.

Deuce taburesinin üzerinde döndü. “Danny’yi gören var mı da ne demek? Cipi ön tarafta, sen de onun erkeğisin, yani bence ne cehennemde olduğunu biliyor olman lazım.”

ZZ ellerini havaya kaldırdı. “Başkan, sakın ol, ben de yeni döndüm, tamam mı? Ve Danny odasında değil. Ya da benimkinde.”

Az önce D’nin başına gelenlerden dolayı gereksiz bir paniğe kapıldığını hisseden ama aynı zamanda söz konusu aile olduğunda asla çok dikkatli olunamayacağını bilen Deuce, taburesinden fırladı ve Danny’nin adını bağırarak koridora doğru yürümeye başladı.

“Bekle!” Kami bağırarak arkasından koştu. Deuce’un yanından sıyrılıp birkaç metre önünde kayarak durdu. “Onu arayacağım,” dedi nefes nefese, ceptelefonunu havaya kaldırmıştı.

Deuce ona bakakaldı. Ne halılar dönüyordu burada?

“Neler oluyor?” diye sorarken bara doğru dönüp Cox’a baktı. “Kızım nerede?”

Cox ona cevap vermek yerine karısına baktı. “Kam,” dedi sessizce. “Yapma.”

Kami, Deuce’a el salladı. “Çalıyor.” Ceptelefonunu kulağına dayadı.

Sikerler böyle işi. Ceptelefonunu Kami’den alıp kulağına dayadı ve koridorda yürümeye devam etti. Üç saniye sonra Danny’nin telefonunun çalmaya başladığını duydu. Lady Foo-Foo’dan bir şarkıydı ya da ona benzer bir şey.

Yürümeyi bırakıp sağına döndü ve önündeki kapıya şaşkınlıkla baktı.

“Kahretsin,” diye fısıldadı Kami arkasından.

“Onu arayan sendin,” diye mırıldandı Cox.

Deuce omzunun üzerinden geriye baktığında hepsinin; Kami, Cox, Mick, Adriana ve ZZ’nin orada durduğunu gördü. Blue bile koridorda onlara katılmak için bardan ayrılmıştı. Bu çok duyulmamış bir şeydi. Blue bardan pek bir şey için ayrılmazdı. O yaşlı pisliğin uyuduğundan bile emin değildi.

“Ne oluyor lan?” diye sordu ZZ, telefonu Deuce’un elinden kap-tı. ZZ telefonu Kami’nin yüzüne doğru itti. “Onu tekrar ara,” dedi ısrarla.

Gergin görünen Kami telefonu aldı ve Cox’a baktı.

Cox başını iki yana salladı. “Yap şu lanet işi,” dedi. “Kardeşim bilmeyi hak ediyor.”

Bu kısa konuşma gerçekleşirken Deuce donup kalmış, şoka girmişti. Danny Ripper’in odasında mıydı? Ne sikim oluyordu?

Danny’nin telefonu tekrar çalmaya başlar başlamaz dikkatini topladı. ZZ’nin, Ripper’in kapısına doğru döndüğünü, yüz ifadesinin hızla şaşkınlık ve öfkeden düpedüz şoka dönüşmesini izledi.

Deuce onun duygularını anlıyordu. Gerçekten anlıyordu. Danny’nin adamlarından biriyle birlikte olmasından ne kadar nefret etse de ZZ kızını çok seven, iyi bir adamdı.

“Ne oluyor lan!” diye kükreyen ZZ, Ripper’in kapısına doğru bir hamle yaptı.

Deuce onu yakalayıp boynundan tuttu ve karşı duvara çarptı. “Başkan!” diye bağırdı ZZ kurtulmaya çalışarak. “BIRAK BENİ!”

“Neden?” diye sordu sakince ama hiç de öyle hissetmiyordu. “Ne yapacaksın? Silahın hazır, içeri mi daleceksin? Onun senin kadının olduğunu biliyorum ama o senden çok daha önce benim kızımı ve ona zarar verebilecek aptalca bir şey yapmana izin vermeyeceğim.”

Sessiz kalan tayfaya geri döndü. “Siz pisliklerin bir şeyler bildiğini biliyorum, o yüzden biri konuşmaya başlasa iyi olur.”

“Kusura bakma, Başkan,” dedi Mick, kimse konuşmazken öne çıktı. Elini yumruk yaparak Ripper’ın kapısına vurdu.

“Fazla bir şey bilmiyoruz, sadece Ripper ve Danny arasında köklü bir mesele var.”

Deuce’un kaşları havaya kalktı. *Öyle miydi?*

Bunu duyan ZZ daha sert çırpınmaya başlamıştı ve Deuce oğlunun boğazını sıkmak zorunda kalmıştı. “Sakin ol,” diye hırladı.

“Canın cehenneme,” diye bağırdı ZZ. “Senin için demesi kolay, içeride orospu çocuğu Ripper’la birlikte olan senin kadının değil!”

Hadi canım. Ancak içeride, orospu çocuğu Ripper’la birlikte olan onun kızıydı ve o da şu anda ZZ’den daha mutlu değildi. Onunla ZZ arasındaki tek fark, Deuce’un sakın kalmaya çalışmasıydı. Dün olanlar yeterince zarar vermişti. Kulübün, ailesinin daha fazla felakete ihtiyacı yoktu.

“Ripper!” diye bağırdı Mick, kapıya daha sert vurmaya başlamıştı. “O lanet kıcını kaldır ve buraya gel!”

Deuce derin bir nefes alarak kapı açıldıktan sonra ortaya çıkacak karmaşaya kendini hazırlamaya çalıştı ama beynindeki tek görüntü Danny’nin Ripper’la yatakta olduğu ve...

Kapı açıldığında girişte, üzerinde sadece pantolonu olan Ripper, beyaz tişörtünü giymeye çalışarak dikiliyordu. Deuce, koridorda duranlara bir göz gezdirdi, acımdan iğrenmeye ve donup kalmaya kadar çeşitli yüz ifadeleri takınmışlardı.

“Nerede o?” diye bağırdı ZZ, Deuce’un elleri arasında daha da çok çırpınıyordu.

“Ah, lanet olsun,” diye mırıldandı Ripper. Kollarını göğsünde

kavuşturarak kapı pervazına yaslandı. “Danny.” Omzunun üzerinden odanın içine baktı. “İşler ciddileşti, bebeğim.”

ZZ, Deuce’un ellerinin arasında gözle görülür bir şekilde titriyordu ve evet, oğlu için üzülüyordu ama kendini kontrol altında tutmaya çalışmakla o kadar meşguldü ki.

Ripper kuralları çiğnemişti. Başka bir kardeşinin kadını... yatağa atmıştı. Kızını yatağa atmıştı. ZZ’yi bir kenara fırlatıp Ripper’ı yere sermemek için ZZ’yi daha da sıkı kavradı ve kendini tuttu.

Kolay değildi.

Sadece bir çarşafa sarınmış, dudakları titreyen, gözleri yaşlarla dolu olan Danny, Ripper’ın yanında belirmişti ve Tanrım, Deuce’un göğsü daralmıştı.

Lanet herif. Ripper... Danny...

Lanet herif.

Ne sikim yapacağını bilemiyordu. Kızı, iki oğlu...

Ne halt edecekti?

“NE OLUYOR LAN!” ZZ sinirden köpürüyordu.

Ripper, hemen ileri doğru hareket ederek Danny’nin önünde konumlanmıştı. Bu koruyucu bir manevraydı. Ortada bir tehdit yokken bile Eva’ya karşı sık sık yaptığı bir şeydi.

“SEN ÖLDÜN, PİSLİK HERİF!” diye kükredi ZZ. “BENİ DUYUYOR MUSUN, RİPPER? SEN ÖLDÜN!”

“Seni duyuyorum, kardeşim,” dedi Ripper sakın bir sesle. “Tüm lanet dünya seni duyuyor.”

“Kardeşim mi?” diye bağırdı ZZ. “O kelimenin ne anlama geldiğini bilmiyorsun!”

“Mickey,” diye fısıldadı Adriana, Mick’in elini çekiştirdi. “Gitmeliyiz.”

Başkan yardımcısının bakışları onunkileri buldu ve Deuce başını hafifçe salladı. İşler çirkinleşecekti. Yardıma ihtiyacı olabilirdi.

Mick kalmıştı ama Adriana’yı birkaç adım öteye götürmüştü ve Cox da Kami’ye aynısını yaptı. Bu arada Blue bir sigara yakmıştı.

“Anlamıyorsun,” diye fısıldadı Danny, yanağından iki damla yaş süzülüyordu. “Onu seviyorum, Z.”

ZZ kaskatı kesildi. “Ne?” diye sordu kısık sesle ve Deuce, avucu-

nun altında adamın boğazının düğümlendiğini hissetti. “Ne zamandan beri lanet olası Ripper’ı seviyorsun?”

Deuce gözlerini kızına dikti. O da kızının lanet olası Ripper’ı ne zamandan beri sevdiğini bilmek istiyordu. Sonra Ripper’ı öldürmek istiyordu. Yavaşça.

“Uzun zaman önce oldu,” diye fısıldadı Danny. “Senden önce, Z. Bu...”

“Lanet olası sebep o,” diye bağırdı ZZ. “Senin bu kadar berbat olmanın nedemi o! Ve onun kulüpten gitmesinin nedeni de sensin, değil mi!”

Danny’nin gözleri kendi çıplak ayaklarına kaydı. “Evet,” diye fısıldadı ve Deuce’un ciğerleri çöktü. Tam bir aptaldı. Bu lanet şeyi nasıl bir araya getirememişti? Tam olarak ne zamandır her şey gözünün önündeydi?

Ripper gidiyordu.

Danny kendini kaybediyordu.

Ripper ve Danny düğününde birbirlerine dik dik bakıyorlardı.

Ve lanet olsun, Danny’nin şiddetli ruh hali değişimleri her zaman Ripper’ın ziyaretleriyle çakışıyordu.

Ah, Tanrım. Çok boktan bir babaydı. Boktan bir başkandı. Her şeyiyle boktandı. Kendi saçmalıklarına o kadar dalmıştı ki burnunun dibinde neler olduğunu bile görememişti. Kendi kulübünde.

Kendinden iğrenme duygusu ânında öfkeye dönüşmüştü. Ripper, lanet olası silah çavuşu, Danny’yle her ne halt ediyorsa onu yaparak ona saygısızlık etmekle kalmamış, bunu bir sır olarak saklamıştı. Onun kulübünde böyle şeyler olmazdı. Adamları bunu biliyordu.

Kulübe katılırdın, aile olurdun. Kardeş olurdun.

Kardeşlerine saygısızlık edemezdin.

“Bana karşı hiç dürüst olmadın,” diye bağırdı ZZ. “Ben... Kahretsin, ben seni tanımıyorum bile!”

Danny başını kaldırdı. “Hayır,” diye fısıldadı. “Biliyordun, beni tanıyordun...”

ZZ’nin üstdudağı bir homurtuyla kıvrıldı. “Yapma Danny, az önce parmağında benim yüzüğüm varken başka bir adamla yattın, bu yüzden sakın bana patronluk taslama.”

“Sevişmedik,” diye öfkeyle bağırdı Ripper. “O yüzden ona bok gibi davranmayı bırakabilirsin.”

ZZ’nin gözleri ona dikildi ve nefretle doldu. “Öyle mi?” diye alay ederek konuştu. “Yani, sadece konuşuyordunuz ve üzerinizde kıyafetler olmadan konuşmanın çok daha iyi olacağına mı karar verdiniz?”

“Bence kıyafetsiz konuşmak daha iyi,” dedi Cox. “Sadece söylüyorum.”

Deuce yakında çıkaracağı öldürülecekler listesine kafasında Cox’u da eklemişti.

“Ben öyle bir şey demedim,” diye homurdandı Ripper. “Sevişmediğimizi söyledim, denemediğimi asla söylemedim.”

Eğer ZZ’yi tutmakla meşgul olmasaydı, Deuce Ripper’ın kafasını duvara çarpacaktı. Sonra da kendi kafasını. Bu, beş kez yaşasa bile bir an için bile görmek istemediği bir görüntüydü.

Tüm vücudu biriken öfkeyle titreyen ZZ, Danny’ye döndü. “Sen *lanet olası* bir fahişesin,” dedi sessizce, her heceyi bilerek sert ve zehirli bir şekilde vurgulamıştı.

Deuce öfkeden deliye döndü ve ânında tepki verdi. Eli hâlâ ZZ’nin boynundayken onu öne doğru çekti ve sonra duvara çarptı. “Bu bir,” diye hırladı. “Bir daha çocuğuma *fahişe* dersin seni geber tirim, anladın mı?”

“O bir fahişe değil mi, Başkan?” diye bağırdı ZZ ona ters ters bakarak. “Peki bir adamla evlenmeyi kabul eden ve birkaç saat sonra onun kardeşinin yatağında olan bir sürtüğe ne dersin?”

“O bir fahişe değil,” dedi Ripper hırslayarak, yüzü Deuce’un oldukça aşına olduğu bir ifadeyle kaplıydı. Bu, Ripper’ın bir pislği yakalayıp parçalara ayırmadan ve onu doğruca yaratıcısıyla buluşmaya göndermeden önceki yüz ifadesiyle aynıydı. Ölümcül, bu ifadeyi tanımlamanın tek yoluydu.

İki oğlu birbirlerine bakıyordu. ZZ’nin göğsü inip kalkıyordu, Deuce onu bıraktığı anda kavga etmeye hazırды ve Ripper boynunu iki yana eğerek esnetiyor, parmak eklemelerini çıtlatarak sabırsızlıkla kavgayı bekliyordu. Kavga etmek istiyordu.

Evet. Bu iki pislği birbirlerinden çok ama çok uzaklara götür-

mezse işler çok çabuk sarpa saracaktı. Ayrıca Danny'nin üzerine bir şeyler giymesi gerekiyordu.

Daha sonra... Eva'yla, Ivy'nin kulübe girmesine izin verme konusunda ciddi bir konuşma yapacaklardı. Ivy, Danny'nin yaşına geldiğinde, adamlarını kızı için kavga etmekten alıkoymak için çok yaşlı olacaktı. Tanrı biliyor ya, Ivy için kavga ederlerdi. Ivy, Danny ile Eva'nın karışımı gibi görünüyordu. Hem karısı hem de büyük kızı ne kadar güzel olsalar da Ivy, ikisini de geride bırakacaktı. Bu hiç iyi değildi.

Tanrım. Neden erkek çocukları olmamıştı? Tamamen erkek. Cage gibi küçük pislikler. Prezervatif atıp kurtulabileceği bir sürü çocuk.

"Ah, Tanrım," diye fısıldadı Mick, Deuce'un gözleri ona kaydı ve bakışlarını koridorun sonuna kadar takip etti. Jase orada duruyordu, beyaz tişörtü ve kot pantolonu hâlâ Dorothy'nin kanıyla lekeliydi, gözyaşları yanaklarından süzülüyordu ve elinde bir silah tutuyordu.

"Jase," diye nefes aldı Cox. "Kardeşim..."

Jase'in kolu öne doğru fırladı ve silahı Cox'a doğrulttu. "Sakın kıpırdama," diye fısıldadı kısık sesle. "Sakın konuşma."

Kimse kımıldamadı. Kimse tek kelime etmedi.

Ardından Jase dizlerinin üzerine çöktü. Elleri titreyerek silahının namlusunu şakağına dayadı.

Deuce, elini ZZ'nin boğazından çekti ve ondan uzaklaştı.

Deuce soğukkanlılığını korumaya çalışarak sessizce, "Jase," dedi. "Sana ihtiyacı olan dört çocuğun var, kardeşim, bunu yapma."

Jase boğulurcasına bir hıçkırık çıkardı. "Ayrılacaktım, Başkan, o sürtüğü milyonlarca kez terk edecektim ama çocuklar yüzünden kendimi çok suçlu hissettim. Her ikisi için de doğru olanı yapmaya çalıştım ama bunun yerine her şeyi berbat ettim. Tek yaptığım her şeyi berbat etmek... Onu seviyorum," diye fısıldadı Jase. "Bana kendimi gerçekten çok iyi hissettirdi, bilirsin ya? Kurtulabilecek mi bilmiyorlar, Başkan ve... ve ben onsuz burada olmak istemiyorum."

Jase başparmağını kullanarak silahın horozunu geri çekti. "JASON!" Cox kükreyerek koridora çıktı. "Sakın bunu yapayım deme!"

Cox silahı almak için Jase'le boğuşup kazanırken ateşlenen bir merminin yankılanan gümbürtüsü koridorda çınladı. Cox, silahı fırlatıp attı ve Jase'i kollarının arasına aldı.

"Hayır, orospu çocuğu," diye bağırdı Cox, Jase'i sıkıca tutarak. "Sen ölmeyeceksin. Beni anlıyor musun? Ölmeyeceksin."

Üç kadın da ağlıyordu; Danny, Ripper'ın kollarına sıkıca sarılmıştı, Adriana ve Kami de birbirlerine sarılmışlardı. Hem Blue hem de Mick koridorda Cox ve Jase'e bakıyordu, yüz ifadeleri şaşkınlık ve acının bir karışımıydı.

Koridorda ZZ'yi aradı ama bulamadı. ZZ'nin nereye gittiğini umursamalıydı, oğlunun berbat durumda olmasını umursamalıydı.

Ancak çok yorgundu.

Deuce'un sırtı duvara çarptı ve kızı zeminle buluşana kadar duvara sürtünerek yavaşça aşağı kayd.

"Mickey," diye fısıldadı. Mick ona doğru ilerleyerek önünde eğildi.

"Bunu ben hallederim, Başkan," dedi Mick. "Sen sadece olduğun yerde dur."

Tabii ya. Sanki bir yere gidebilecekti. Telefonunu cebinden çıkararak karısını aradı.

"Hey, bebeğim," dedi Eva ağlamaktan akan burnunu çekerek. "İyi misin?"

"Hayır," dedi usulca. "Sana ihtiyacım var."

"Beş dakika," dedi Eva tereddüt etmeden. "Hemen yanımdayım."

“İşte orada,” diyerek parmağımla işaret ettim.

Cage, parmağımı takip ederek otobüs durağını dolduran insan seline doğru baktı.

“O Tegen değil,” dedi kaşlarını çatarak.

Gözlerimi kısıtım. Evet, bu Tegen’di... yani sayılırdı. Hâlâ ince yapılydı, kedi gibi yeşil gözleri ve çıkık elmacıkkemikleri vardı. Ancak benzerlik burada sona eriyordu.

Uzun kıvıll saçları birkaç ton daha koyuya boyanmıştı ve koyu mavi bir fularla arkaya doğru topladığı, büyük tahta boncuklarla örölmüş onlarca kalın *rasta*’ya ayrılmıştı. Eski püskü *Birkenstock* marka terlikler, düşük bel açık kahverengi İspanyol paça kadife pantolon ve *piercing*’li göbek deliğini, aşırı dövmele kollarını ve karnını gösteren dar siyah bir atlet giymişti.

Boynu ve bilekleri el yapımı takılarla doluydu; kulakları, burnu ve dudacı hepsi delinmişti, kulak delikleri serçe parmağımla sokabileceğim kadar genişti.

Önümüzde durduğunda Cage, “Vay anasını,” diye nefes aldı.

“Danny,” diye beni soğuk bir şekilde selamladı, Cage’e bakmayı reddediyordu.

Ona doğru uzandım ama kasıtlı bir şekilde geri adım atarak sarnılmamdan kaçındı. Şaşırarak kollarımı indirdim ve ne yapacağımı bilemez bir halde Cage’e baktım.

Cage bir adım öne çıktı. “Te...”

Tegen geriye doğru çekildi. “Dokunma bana,” diye tısladı, son-

ra yanımdan geçerken şal desenli çantalarından birini bana fırlattı. "Gidelim!" diye bağırdı omzunun üzerinden. "Pislik motorcular ve onların zavallı kadınlarıyla dolu bu bok çukuru kasabayı ne kadar az görürsem o kadar iyi!"

Cage'in ağzı açık kalmıştı.

"Cage," dedim yavaşça. "Tegen'la aranızda tam olarak ne oldu?"

Cage, gözlerini bana dikti. "Hiçbir şey," diye mırıldandı.

"Cage..."

İç çekti. "Ben... bilirsin... onun bekâretini almış olabilirim... ve o da bana beni sevdiğini söylemiş olabilir ya da olmayabilir."

Gözlerimi kapattım.

"Ve sonra ona bunun sadece seks olduğunu söylemiş olabilirim... ve onun benim tipim olmadığını... tabii o zaman şu an görüldüğü gibi görünmüyor..."

"Hey! Bana yumruk atma!" Cage sızlanarak kolunu ovuşturdu.

"Seni aptal!" diye kızdım.

"Ben mi!" diye bağırdı. "Bunu bana sen mi diyorsun! ZZ nerede, küçük kardeşim? Sen Ripper'ın kucığında güzel güzel otururken neden iki gündür kimse ondan haber alamadı?"

"Kapa çeneni," diye tısladım. "Ben kimsenin kucığında oturmam!"

Oturmamıştım da. Aslında, ZZ ve babamın beni Ripper'ın odasında bulmalarından bu yana geçen iki gün boyunca Ripper ve ben hiç konuşmamıştık. Doğrusu, bugünlerde kimse pek konuşmuyordu. Herkes ya Dorothy ile birlikte hastanedeydi ya da Jase'in evinde intihar nöbeti tutuyordu. Jase ve Chrissy'nin hepsi de ergenlik çağında olan üç çocuğu Billings'e, büyükanne ve büyükbabalarının yanına gitmişti ve kimse Jase'e uzun süre yalnız kalması konusunda güvenmiyordu.

Ayrıca ZZ'ye ne yaptığımın hatırlatılmasına da ihtiyacım yoktu. Kendimi bu konuda yeterince hırpalıyordum zaten.

Ripper'ın ilk gidişinden bu yana iki kez aşırı duygusal yüklenme yüzünden bir araya gelmiştik. İlki korkunç bir şekilde sona ermişti ve bu sefer...

Bu sefer kaosa uyanmıştık.

Bu bizim için devam eden bir konsept gibi görünüyordu.

Şimdi, ne olacağını bilmiyordum. Ne olmasını istediğimi biliyordum ama aynı zamanda bunu istediğim için kendimi suçlu hissediyordum.

Ancak bunun üzerinde durmayacaktım. Birlikte geçirdiğimiz gecedan beri içimde bir şeyler değişmişti. Evet, onu seviyordum, onu her zaman seveceğimi biliyordum ama artık beni tekrar terk ederse hayatımı onun için bir kenara atmaya istekli değildim.

Eğer giderse giderdi. Kalırsa... kim bilir? Yalnızca onu kaybetmek için kendimi ona adamaya kesinlikle devam etmeyecektim.

Bir daha asla başka bir adamı onu sevdiğimi düşünmesi için kandırmayacaktım.

Olaylardan sonra kendi bakış açınız yüzünüze tokat gibi çarptığında çok kötü oluyordu.

“İki kardeşin arasında kaldın, Danny,” diye hırladı Cage. “Babam buna izin vermeyecek.”

Ona ters ters baktım. “Ne yapacak? Beni mi vuracak?”

“Seni değil,” diye karşılık verdi Cage. “Ripper’ı.”

“Vurmayacak,” dedim.

Kaşlarını kaldıran Cage homurdandı. “Nasil bu kadar emin olabiliyorsun?”

Öyleydim işte. Hem Cage hem de babam, Ripper’ı öldüresiye dövmüştü ve ikisi de iş o kadar ileri gitmeden kendilerini durdurmuştu. Şey... Ripper, Cage ona birkaç sağlam yumruk attıktan sonra Cage’i odanın öbür ucuna fırlatmıştı ama bu konumuzla alakalı değildi.

Ripper’ın babamla olan kavgasında orada değildim ve nedenini de bilmiyordum ama babam uzun saçları atkuyruğundan dışarı fırlamış, burun delikleri genişlemiş ve sıkılı yumrukları kan içinde odamda belirip kapıyı hiçbir şey söylemeden arkasından çarparak kapattığında...

Biliyordum.

Her şeyi bildiğini biliyordum.

Babam sonunda konuşmaya başlayana kadar kalbimi sıkıştıran birkaç dakika geçmişti.

“Seni neden kulüpten uzak tuttuğumu biliyor musun, Danielle?”
Bana Danielle diye seslenmişti. *Bu iyi değildi.*

“Kız olduğum için,” diye fısıldadım.

“Hayır,” diye hırladı. “Çünkü sen bundan daha iyiydin. Bunun için fazla iyiydin. Bunu ilk günden beri biliyordum. Sana bir kez baktım ve bu bok çukurundan çıkacağını, kendin için bir şeyler başaracağını biliyordum.”

Hiçbir şey söylemedim. Söyleyecek hiçbir şeyim yoktu. Babam bana daha önce hiç böyle bir şey söylememişti.

“İstesem de istemesem de Cage’in beni cehenneme kadar takip edeceğini biliyordum ama sen değil. Lanet olsun, sen değil. West ailesinde kendine iyi bir hayat kuracak olan kişi sen olacaktın. Benim yolumu takip ettiği için değil, o yoldan çıktığı için gurur duyacağım çocuk olacaktın.

“Babacığım,” diye fısıldadım, gözyaşlarına boğulmadan önce bir şey, *herhangi bir şey* söylemem gerekiyordu. “Özür dilerim, ben...”

“Hayır,” dedi huysuzca, başını salladı. “Ben özür dilerim. Ben senin babanım, sen benim sorumluluğumdaydın ve ben her şeyi berbat ettim. Şimdi sen de diğerleri gibisin. Bir süredir tam olarak onlar gibisin. Küçük kızımın ellerinde kan var ve bu bok benim suçum.”

Sonra arkasını döndü, kapıyı açtı ve gitti.

Göğsüme keskin bir ağrı saplanıp nefes almayı benim için zorlaştırırken ve acı verici hale getirirken elimle ağzımı kapatarak ağzımdan çıkan bir hicrıkırığı bastırdım.

Benden nefret etmiyordu. Ripper’dan bile nefret etmiyordu. Kızgın bile değildi. Hayal kırıklığına uğramıştı. Onu *hayal kırıklığına uğratmıştım.*

Bu çok, çok daha kötüydü.

“Danny!” diye bağırdı Tegen. “Annemin hastaneden kafatasında bir delikle yattığını biliyorsun, değil mi?”

İstasyondaki herkes Tegen’e bakarken yüzümü buruşturdum.

“Gidelim,” dedim Tegen’in çantasını Cage’in göğsüne doğru fırlatarak. “Tegen kulübün tüm kirli çamaşırlarını otogarın ortasında dökmeye başlamadan önce.”

Cage yüzünü buruşturdu. "Onu kulübe arabana götürmeye ne dersin? Sanırım yürümeyi tercih ederim."

"Benim dünyama hoş geldin," derken onu öne doğru sürükledim. "Bu bizim suçumuz, sonuçlarına da birlikte katlanacağız."

Cage bana kaşlarını çattı. "Sen ne zaman bu kadar akıllı oldun? Her zaman aptalca şeyler konuşan ve sürekli pembe şeyler giyen küçük kız kardeşime ne oldu? Onu daha çok severdim."

Ona ne mi olmuştu?

Kendisinden on dört yaş büyük bir adamla bir ilişki yaşamış ve sonra ona âşık olma hatasına düşmüştü.

Bir kadını öldürmüştü.

Çocuğunu aldırma zorunda kalmıştı.

Sevmediği bir adamın ona âşık olmasına izin vermişti. Kendisinden on kat daha iyi bir kadını hak eden iyi ve düzgün bir adamın. Sonra da onun kalbini kırmıştı.

Omuz silkerek kardeşime hüznü bir gülümsemeyle baktım.

"Ne mi oldu? Cage... Kahrolası hayat oldu."

Cage derin bir nefes vererek tavana baktı ve başını salladı.

"Lanet olası gerçekler, küçük kardeşim. Lanet olası gerçekler."

Kulüp binasının içinde, Ripper televizyonda kanaldan kanala yaptığı gezintiden başım kaldırmış, Cox'un, son iki gündür evi olan kanepeye yavaşça yaklaşmasını izliyordu.

"Hey," dedi Ripper.

Cox onun yanına çöktü. "Hey."

Sessizlik.

"Sadece söyle, dostum," dedi Ripper iç çekerek. "Her ne siktirsem artık."

Boğazını temizleyen Cox, koltuğunda kayarak Ripper'ın yüzünü görece şekilde ona döndü. "Kardeşim, uzun zamandır ağzımı kapalı tutuyorum, Nikki hakkında, Danny hakkında ve sonra Hawk bana bebekten bahsetti, onda da sessiz kaldım. Ancak tüm kirli sırlarının nasıl herkesin bildiği şeyler haline geldiğini görünce, şimdi bunu söylemek zorundayım."

Harika. Bu arada Hawk hangi cehennemdeydi? Kardeşinin Do-

rothy hakkında neler hissettiğini biliyordu, şimdiye kadar kışını kaldırıp Montana'ya dönmüş olması gerekirdi.

"O zaman çıkar ağzındaki baklayı," dedi Cox'a ters ters bakarak.

"Başkana karşı dürüst ol," dedi Cox. "Sadece Danny'yle aranızda olanlardan bahsetmiyorum, gerçekleri söyle. Ona Nikki'yle, Danny'yle neler olduğunu anlat, bebekten haberin olmadığını söyle, her şeyi anlat."

Ripper gülmek istemişti ama patlamış dudağı buna engel oluyordu. "Dostum," dedi başını sallayarak. "Her yerimin nasıl morardığını sanıyorsun? Kendimi öldüresiye dövdüğümü falan mı düşünündün?"

Cox gözlerini kırıştırdı. "Sandım ki Cage ve sen..."

"Evet," diye araya girdi. "Sonra da Başkan. İki kez."

Danny'nin yumruk manyağı kardeşiyle olan kavgasının aksine, Deuce üzerine geldiğinde Ripper ona karşılık vermemişti. Aslında, Cage ona vurduğunda da karşılık vermemişti. Cage'den daha iri ve çok daha güçlüydü ama Cage'in onu neden dövmek istediğini anlıyordu, bu yüzden onu odanın diğer ucuna fırlatmadan önce öfkesinin bir kısmını çıkarmasına izin vermişti.

Ancak Deuce. Ripper, Deuce'dan dayak yemekten daha kötüsünü hak ettiğini biliyordu.

Özellikle de ona her şeyi anlattıktan sonra.

Frankie'yle başlamış, Deuce'a o deli heriften kaçmaya çalışırken kendini nasıl öldürmeye çalıştığını ve bunu takip eden sefil yılları anlatmıştı.

Olan biten her kötü şey için Eva'yı nasıl suçladığını anlatmıştı. Sonra da Eva'nın onu farkında olmadan nasıl kurtardığından bahsetmişti.

Ona Danny'nin balo gecesini, gölde olanları ve sonraki ayları anlatmıştı. Deuce'a onu ne kadar çok sevdiğini söylemişti.

Ona Nikki'nin ölümünü, hayatını kurtarmaya çalışırken onu öldürenin Danny olduğunu anlatmıştı. Ona kulüpten ayrılmasının nedenlerini, her şeyin Danny için olduğunu söylemişti.

Sonra Deuce'a hamilelikten bahsetmişti.

Deuce'a her şeyi anlatmıştı. Tüm bunlar boyunca, masasının

arkasında oturup onu kayıtlarına izleyen Deuce hiçbir şey söylememişti.

Ripper boktan hayatını anlatmayı bitirdiğinde, Deuce ayağa kalkmış ve yavaşça odada ilerlemişti. Ripper'ı tuşörtünün yakasından yakalayan Deuce, Ripper'ın yüzüne doğru yaklaşmıştı.

"Ne dememi istiyorsun, Ripper? Ne zamandır benden gizlice kızımı beceriyorsun, bilmiyorum ve bilmek istemediğimden de eminim."

"Her şey yasaldı," dedi hemen.

"Evet," dedi Deuce. "Ne kadar yasal?"

"Yeterince yasal," diye mırıldandı Ripper botlarına bakarak.

"Harika. Sikeyim, harika. Dinle, sık kafalı. Onu bir daha incitirsen, onu birazcık bile üzecek lanet olası bir şey yaparsan, seni döv-mekten tanınmaz hale getiririm. Bunu üçüncü kez yaparsan seni gebertirim."

Şaşırان Ripper başını kaldırdı. "Birlikte olmamız senin için sorun değil mi?"

"Siktir," diye mırıldandı Deuce. "Aptal mısın sen? Evet, bu benim için bir sorun, bundan nefret ediyorum, düpedüz ama bu konuda ne yapacağım? Seni kapı dışarı mı edeyim? Çalışmaktan çok parti yapmak isteyen ukala bir ergenden başka bir şey değilken seni yanıma aldım, her zaman başını belaya sokuyordun çünkü birlikte olduğun kadınların aşırı olmasını seviyordun ve aşırı kadınlar aşırı tehlikeli işler demekti. Sonra Frankie'yle olanlardan sonra depresif, sarhoş, sefil bir pislik oldun... ama lanet olsun, kardeşim, on sekiz sadık yıldır benimlesin ve bu da aileden olduğun anlamına geliyor."

Aile. Tanrım, başkanının önünde ağlamak üzereydi.

"Onu seviyorum," dedi Ripper sessizce.

Az bile söylemişti.

Evet, Danny'yi seviyordu ama bu hissettiklerinin yarısı bile değildi. Danny, onu kendisinin bile anlayamayacağı bir şekilde değiştirmişti.

Artık öfkeli değildi, yavaş yavaş kendisinin daha yumuşak bir versiyonuna dönüşmüştü.

Frankie'den önceki eski haline, hatta daha da fazlasına.

“Tanrım,” dedi Deuce. “Bir sigaraya ihtiyacım var. Bu lanet şey vurulmaktan daha kötü. Önce Z, şimdi de sen.”

Ripper gerilmişti. ZZ.

“Onu seviyorum,” diye tekrarladı Ripper, bu kez daha güçlü bir şekilde. “Ve onun kalbini kırmayacağım.”

Deuce’un burun delikleri genişledi. “Yani onun kalbini bir daha kırmayacağım mı demek istiyorsun? Çünkü onun kalbini kesinlikle bir kez kırdın. Ve senin gibi bir pisliğin bunu becerebileceğini düşünmüyorum.”

“Becereceğim. Eğer Danny bana izin verirse.”

Deuce’un tutuşu sıkılaştı. “Bu da ne demek oluyor?”

“Eğer Danny, onu yatağıma geri almama izin verirse ve motosikletimin arkasına binerse, bir daha onu asla gözümün önünden ayırmayacağım anlamına geliyor.”

Deuce’un gözleri kısılmıştı.

Hah. Belki de Danny’nin onun yatağında olmasından bahsetmek babasına söylenecek en iyi şeylerden biri değildi.

“Bu lanet şeye sahip çıkacak mısın?”

Ripper’ın gözleri kocaman olmuştu. Deuce ona gerçekten Danny’yle evlenip evlenmeyeceğini mi soruyordu?

Evlenmek mi? Danny’yle mi?

Ripper mı?

“Evet,” diye hırladı Ripper. “Sikeyim, evet, o lanet şeye sahip çıkacağım.”

“Bu da demek oluyor ki geri dönüyorsun, Çavuş.”

Ripper şaşkınlıktan neredeyse boğulacaktı. Deuce ona Danny’yle evlenebileceğini söylemekle kalmıyor, aynı zamanda onu sağ kolu olarak geri istiyordu.

“Evet,” diye fısıldadı.

“Peki ya ZZ?”

Ripper yutkundu. Bu zor olacaktı.

“Bunu da düzeltmeye çalışacağım.”

Kesinlikle çalışacaktı, berbat ettiği şeyi düzeltmek için elinden gelen her şeyi yapacaktı. Eğer ZZ geri gelirse.

“Güzel,” diye homurdandı Deuce. “Şimdi, hazır mısınız?”

Evet. Dayak yemeye bayılıyordu. Harika zaman geçiriyordu.
“Evet, Başkan, hazırım. Yapman gereken neyse yap.”
Deuce ona baktı.

“Lanet olası Papaz,” diye mırıldandı Deuce sessizliği bozarak ve başını salladı. “Lanet olası orospu çocuğu.”

Ripper’ın, Papaz’ın tüm bunlarla ne ilgisi olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu ama kısa süre sonra merak etmeyi bırakmıştı çünkü Deuce onu öldüresiye dövmeye başlamıştı. Hem de ikinci kez. Sonra da Ripper’ı ofisin zemininde kanlar içinde bırakmış ve Eva’ya seslenerek oradan uzaklaşmıştı. Ripper’ın ofisten çıkıp bu kanepeye uzanması neredeyse üç saat sürmüştü. İki gündür terk etmediği bu kanepeye. Birkaç kırık parmak ve vücudunun her yerinde oldukça kötü şişliklerin yanı sıra, Deuce’un çelik uçlu lanet ayakkabıları yüzünden birkaç kaburgasının çatladığından ve hafif bir beyin sarsıntısı geçirdiğinden de oldukça emindi.

Özellikle son üç yıldır taşıdığı tüm o yük gitmişti.

Bum. Yok olmuştu.

Ayrıca Danny’yi geri istiyordu.

Boş versene, Danny’yi geri alacaktı.

Cox ona baktı. “Gerçekten mi? Lanet olsun.”

Ripper kaşlarını çatı. “Gerçekten, Cage’in beni dövmesine izin vereceğimi mi sandın?”

Cox sırtı. “Küçük pislik neredeyse büyük pislik kadar büyük.”

“Siktir et onu. Adam benden on yaştan daha genç. İtibarımı sürdürmeye devam etmem lazım.”

Cox gülerek Ripper’ın sırtına vurdu. “Bu sefer kalıyorsun, değil mi? Kadınına sahip çıkıp kulübe geri döneceksin, değil mi?”

Ripper tam cevap vereceği sırada kulübün ön kapısı çarparak açıldı ve sıska, kızıl saçlı biri hışımla içeri girdi. Ardından Cage geldi, perişan ve korkmuş bir haldeydi. Danny sonuncuydu, iki büyük çiçekli çantayı sürükleyerek içeri sokarken kaşlarını çatıyordu.

“Lanet olsun,” diye nefes aldı Cox. “Ya hippiler tarafından istila edildik ya da bu... Tegen.”

Cage ve Danny’nin almak için gönderildiği başka sıska bir kızıl olmadığına göre, bu Tegen olmalıydı. Ancak onun hatırladığı dört gözlü, kıvrıkcık saçlı, ağzı bozuk küçük pisliğe benzemediği kesindi.

“Son kez söylüyorum, Danny, senin lanet olası evinde kalmayacağım!” diye bağırarak Tegen, mutfağın içinde kaybolmuştu.

Ripper’ın kaşları havaya kalktı. Tamam. Demek ki hâlâ o ağzı bozuk küçük pislikti.

Cage derin bir nefes verdi. Gözleri kocaman açılmıştı ve yalvarırcasına onlara doğru baktı. “Yardım edin,” diye fısıldadı.

Cox homurdandı. “Uğraşmam gereken yeterince çılgın kadın var. Kami ve Mary Catherine, benden dünya üzerinde var olan her şeyi satın almamı istiyorlar ve lanet olsun, Anna da her zaman daha fazla para istiyor...”

Ripper, dinlemeyi bırakmıştı. Danny, Tegen’in bavulunu odanın içinde sürüklemekten vazgeçmişti ve şimdi kıpırdamadan durmuş onu izliyordu. Düşündüğü, hissettiği, istediği her şey yüzünden okunuyordu.

Gidecek misin?

Ripper’ın bakışları o güzel mavi gözlerden hiç ayrılmadı.

Hayır.

Gerçekten mi?

Evet, bebeğim, gerçekten.

Neden olmasın peki?

Kendine baktı. *Kanepeden pek de kalkamıyorum, değil mi?*

Danny’nin dudaklarını birbirine bastırıp gülümsemeye çalışmasını izledi.

Siktiiiiir. Ona gitmek istiyordu. Ona dokunmak, koklamak, tam burada, kulübün ortasında, abisinin, Cox’un ve tüm dünyanın önünde ona sarılmak istiyordu. Sonra onu yatağa götürmek, ölesiye becermek, biraz daha becermek, biraz uyumak ve biraz daha becermek istiyordu.

Kahretsin, aletini kontrol etmesi gerekiyordu.

Onu izleyen Danny’nin yanakları hafif bir pembe tonuna dönmüştü; ya tahrik olduğu ya da utandığı için kızarmıştı, her iki durumda da bu iyiye işaretti.

İyi işaretlerden bahsetmişken beyaz atletinin altında sertleşen meme uçlarını görmek listesinde oldukça üst sıralarda yer alıyordu.

Lanet olsun. Bir şeyler yapmak zorundaydı. Onun yatağına geri dönmesini istiyordu. Bu gece. Hemen şimdi.

Seni istiyorum, güzelim.

Danny, altdudağını ağzının içinde alarak emdi ve ısırıldı. *Ne zamana kadar?*

Ona bakmaya devam ediyordu, *Sonsuza kadar.*

“Aman Tanrım, cidden mi?”

Tegen bir elinde bira, diğerinde sandviçle mutfağın hemen dışında duruyordu; kısılmış bakışları Danny ile onun arasında gidip geliyordu.

Tegen, Danny’ye, Ripper’ın pek hoşuna gitmeyen bir sırıtışla baktı. “Sen ve Ripper, ha? ZZ’ye ne oldu? Ondan sıkıldın mı?”

Kaskatı kesilen Danny dönüp Tegen’e ters ters baktı. “Hiçbir şey bilmediğin şeyler hakkında konuşma.”

Tegen sırıtmaya devam etti. “Gerçekten mi? Yani siz daha demin birbirinizi gözlerinizle becermiyor muydunuz?”

“Tegen,” dedi Danny yavaşça, dişleri kilitlenmişti. “Acı çektiğini biliyorum ama...”

“Ah, kapa çeneni,” diye alay etti Tegen. “Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki bu pislikler aletlerini kontrol altında tutamazlar. Ve o, en kötülerinden biri. Zamanında Kami’yi becerdiğini biliyorsun, değil mi? Cox’la bir takım olarak. Muhtemelen Eva’yı da becermiştir. Umarım düzenli olarak test yaptırmayı planlıyorsundur.”

“Onu bayıltacağım,” dedi Cox.

Ripper, Eva’yı becermekle suçlanmasına içerlemiş, küçük sürtüğün Kami’den söz etmesine ve hastalıklı olduğunu ima etmesine kızmış olsa da bir şey söylememişti. Sonuçta Tegen haklıydı. O en kötülerinden biriydi. Ancak Danny bunu zaten biliyordu. Söz konusu kendisi olduğunda kadınların görüşlerine gelince; önemsedığı tek kişi Tegen’la saçma sapan konuştuğu için kavga etmeye hazırdı. Danny, onunla konuşmuyor olabilirdi ama hâlâ onu umursadığından emindi. Bu iyiye işaretti. Şimdi tek yapması gereken, onun tekrar kendisiyle konuşmasını sağlamaktı.

“Annemi görmeye gitmen gerekmiyor mu senin?” diye homurdandı Cage.

Tegen’in ifadesi buz gibi oldu. “Pislik herif,” diye bağırdı. “Sana benimle konuşamayacağını söylediğimi sanıyordum.”

Ripper şaşkınlıkla Cage'e baktı ve kahretsin, adam yarı deli, biraz kafası karışık, çok kızgın, belki biraz da cinayete meyilli görünüyordu ve evet, kesinlikle içinde sağlıksız miktarda savaş arzusu vardı.

Bu ikisi arasında ne haltlar dönüyordu?

Cage yumruklarını sıkarak, "Kes şu saçmalığı," dedi öfkeyle.

Tegen yüksek sesle, keyifsiz bir kahkaha attı. "Neden? Ne yapacaksın, Cage?" diye zorla gülümseyerek başını salladı. "Hiçbir şey. Hiçbir şey yapmayacaksın çünkü bokla dolusun. Aslında sen, boken kendisisin. Kocaman, dumanı tüten bir motorcu boku yığını."

Ripper ve Cox birbirlerine baktılar. *Lanet olsun.*

"Kardeşim patlamak üzere," diye fısıldadı Cox.

Belki de patlayacaktı. Cage, Tegen'i mağara adamı gibi yakalayıp herkesin gözü önünde becermek üzereydi.

"Hayır, dostum," diye fısıldadı. "Şuna baksana, o sürtük için yanıp tutuşuyor. Bunca zamandır Tegen'i istediğini kim bilebilirdi ki?"

Evet, kim bilebilirdi? Hem gerçekten, kimin umurundaydı?

Onun değil.

Bu lanet olası kulüp sırlarla doluydu ve bu durum giderek yorucu bir hal alıyordu.

"Tegen."

Herkes dönüp Deuce'a baktı.

"Bu saçmalığı hemen şimdi bırakacak ve anneni görmeye gideceksin. Kaliforniya'daki o dairenin parasını sen eve gelip bir pislik gibi davranasın, sırf canın öyle istiyor diye herkese bok atasın diye ödemiyorum. Anlıyor musun?"

Tegen homurdandı. "Oley," dedi. "Sikeyim, yaşasın. Komadaki annemle takılmak için sabırsızlanıyorum. Siz pisliklerden birine âşık olacak kadar aptal olduğu için kendini vurduran lanet olası, *budala*, komadaki annemle. Umarım ölür de acısı son bulur ve ben de onun tüm hayatını, kendisini hiç umursamayan bir adam için heba edişini izlemek zorunda kalmam."

Herkes ağzı açık bir şekilde, konuştuktan sonra bile rahatça sandviçinden bir ısırık alan Tegen'e bakıyordu.

"Doğru duydunuz, şerefsizler," dedi ağzı sandviçle doluyken. "Bunu gerçekten söyledim." Sonra topuklarının üzerinde dönerek koridora yöneldi.

Deuce, Tegen'in peşinden gitmeye başlamıştı ama Cage onun önünü kesti. "Bu benim hatam," diyerek babasını geriye doğru itti. "Bununla ben ilgileneceğim."

"Orospu çocuğu," diye mırıldandı Deuce, onun ardından bakalmıştı. "On dolarına bahse girerim ki o ağız bozuk küçük pisliği becermiş. Orospu çocuğu, aletini pantolonunun içinde bile tutamıyor. Aşağılık herif, duvardaki bir deliği bile becerebilir. Muhtemelen becermiştir de."

"Başkan," diye seslendi Cox gülererek. "Cage'in lise balosunu hatırlıyor musun, eve hiç gelmemişti ve biz de onu aramaya çıkmıştık. Onu okulun kızlar tuvaletinde bulmuştuk, pantolonu ayak bileklerinde, yüzü tuvaletteydi."

Ripper kendini tutamayarak kahkahayı patlattı. Bu gerçekten çok komik bir anıydı.

"Hay sikeyim," dedi. "Bu gerçekten harikaydı."

"İğrençti," diye araya girdi Danny, gözleri onun üzerindeydi. "Ve utanç vericiydi. O gece üç kişiyle randevulaşmıştı biliyorsunuz, değil mi?" Başını iki yana salladı. "İğrençti."

"Hepiniz iğrençsiniz," diye mırıldandı Deuce, suçlayıcı bakışları Ripper'ın üzerinde kilitlenmişti. Ripper onu görmezden gelerek Danny'ye baktı, ne diyeceğini bilemiyordu ama Danny onunla konuştuğu için heyecanlıydı. Danny onun bakışlarına karşılık verdi, karmakarışık duyguları gün gibi ortadaydı. Hâlâ onun gideceğini düşünüyordu. Ona güvenmiyordu. Sadece bu da değil, kendine de güvenmiyordu. Ona olan aşkının doğru karar verme yeteneğini gölgelediğini hissediyordu.

Bu yüzden, Ripper da bunu telafi etmeye ne kadar kararlı olduğunu anlatmaya çalıştı. O hazır olana kadar bekleyeceğini söyledi. Beklemek istemiyordu, doğrudan üzerine atlamak istiyordu ama bekleyecekti. İsteddiği kadar yavaş gidebilirlerdi ve o da aralarındaki bu boktan şeyi düzeltecek, bir daha asla çuvallamamak için elinden geleni yapacaktı.

Danny, sertçe yutkunarak elinin tersiyle ağzını kapattı ve ona arkasını döndü. Deuce bu minik hareketi yakalamıştı, endişeyle gözlerini kısıp Ripper'a dönerek ona dik dik baktı.

“Güzel zamanlardı,” dedi Cox, bir Deuce’a, bir ona, sonra tekrar Deuce’a baktı. “Atlılar Lisesinde zaman hep güzel geçerdi.”

“Hey,” diye seslenen Tap, odaya girdi. “Jase aradı. D uyanmış.”

“Siktir.” Deuce derin bir nefes alarak ellerini saçlarında gezdirdi.

“Sonunda iyi bir haber.”

“Evet,” dedi Tap. “Yalnızca bir sorun var.”

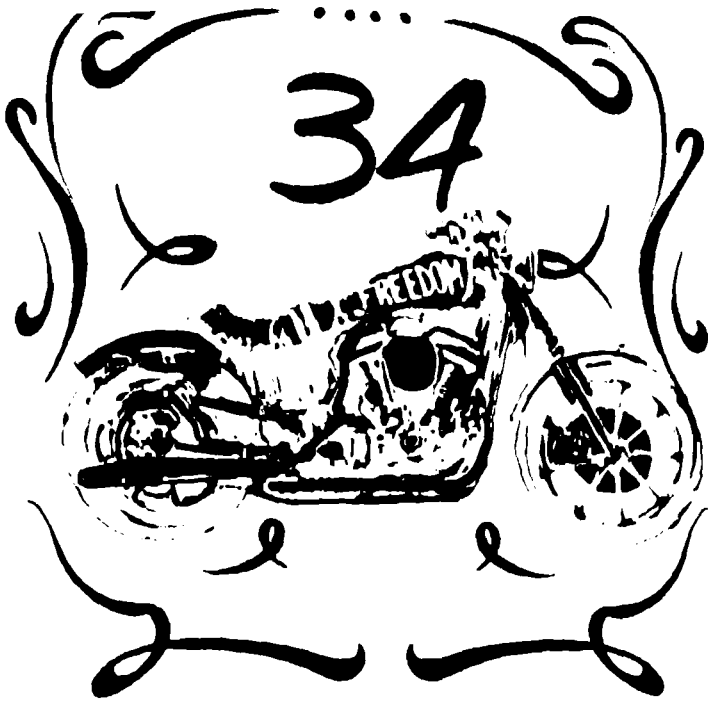
“Ne?”

“D, bir bok hatırlamıyor.”

“Yani?” dedi Cox. “Kafasından vurulduğunu kim hatırlamak ister ki? Ben istemezdim.”

“Aptal,” diye mırıldandı Tap. “D *hiçbir şey* hatırlamıyor. Hiç kimseyi. Hiçbir şeyi. Lanet olası adını bile.”

“Yaşıyor,” dedi Deuce, büyük olasılıkla Tegen’ı almak için koridora doğru ilerledi. “Buna odaklanalım.”

“Bu kadar ciddi bir yaralanmanın, kalıcı bir hasara yol açmaması çok nadir görülen bir durumdur ve hasarın tam boyutunu belirlemek aylar hatta yıllar alabilir.”

“Danny!” diye cıyak cıyak bağırdı Ivy, yanımdaki bekleme odası sandalyesinde zıplıyor ve ceptelefonumu havada sallıyordu. “On üçüncü seviyeyi geçtim!”

“Şşşt,” diye fısıldadım, doktorun Jase’e ne dediğini duymaya çalışıyordum.

“Yaş da bir faktör,” diye devam etti. “Ergenlikteki ve yirmili yaşlardaki bireyler, otuzlu yaşlardaki bir kadına göre daha fazla iyileşme eğilimindedir.”

“Harika,” diye homurdandı Jase. “Peki ya hafızası ne olacak? Benim kim olduğumu bile bilmiyor!”

Babam, elini Jase’in omzuna koymuştu, diğer tarafında ise Eva kolunu Jase’in koluna dolamıştı. Jase bir sonraki nefes alışı boyunca titredi ve sonra tekrar doktora odaklandı.

“Hayatta olduğu için çok şanslı, Bay Brady. Beynine kurşun isabet eden insanların yüzde doksanı hemen ölür. Bayan Kelley’nin durumunda kurşun beynine kadar gitmiş ama şans eseri beyin sapından geçmemiş. Şu anda söyleyebileceğimiz kadarıyla sadece hafızası etkilenmiş, oysa bu tür yaralanmalardan kurtulanların çoğu sadece hafıza kaybı değil, okuma güçlüğü ve el-göz koordinasyonunda sorunlar yaşar. Bazıları uzun süreli rehabilitasyona veya bakım hizmetlerine ihtiyaç duyarlar.”

Jase, Tegen'in hastaneye gelişiyle zaten iyice huzursuz olmuştu. Tegen, Jase'e şöyle bir bakmış, hemşire odasına doğru yürümüş ve yüksek sesle onun aileden olmadığını, hiçbir koşulda annesini görmesine izin verilmeyeceğini söylemişti.

şimdi de doktor ona duymak istediklerini söylemiyor ve ruh halini daha da kötüleştiriyordu.

Duygu yüklü motorcularla dolu bir odayla yüzleştiği ve kendini tuttuğu için doktorun hakkını vermeliydim.

"Daha önce rehabilitasyondan bahsetmiştiniz," dedi Eva, endişeyle Jase'e bakıyordu. "Bu hafızasına yardımcı olabilecek bir şey mi?"

Doktor başıyla onayladı. "Ama acele etmek istemiyorum. Hafıza kaybı ameliyattan sonrası şişlikten kaynaklanıyor olabilir. İyileştikçe kaybettiği anıları geri kazanabilir. Bekleyip görmemiz gerekecek."

"Bekleyip görmek mi?" diye tekrarladı Jase, babamdan ve Eva'dan uzaklaşmıştı. "Lanet olası bekleyip görmek mi?"

Babam kolunu Jase'in göğsüne doladı ve onu geriye doğru çekti. Jase onu iterek kendi etrafında döndü. "Siktir!" diye bağırdı. "Siktir!"

İç geçiren babam tekrar ona uzandı. "Ja..."

"HANGİ CEHENNEMDE O?"

Başım sağa doğru döndü. *şimdi ne oluyordu?*

Herkes Hawk'ın odaya doğru fırlayışını izlediği için bekleme odasındakiler sessizliğe bürünmüştü. Hâlâ deri tozluklarını giyiyordu, tepeden tırnağa yol tozuyla kaplıydı, *Mohawk* tarzı saçları oldukça uzamıştı, bir süredir yolda olmalıydı. Muhtemelen doğrudan kulübe gitmiş, Dorothy'nin durumunu öğrenmiş ve sonra da hastaneye gelmişti.

Hawk, Jase'e odaklandığı anda tüm vücudu gerilmişti. Bir saniye sonra tek gördüğüm, koşmaya başlayarak Jase'le arasındaki yirmi metreyi hızla kapatması ve diğer herkesin geri çekilmeye başlamasıydı.

"Güvenliği çağırın!" diye bağırdı doktor, hemşire odasına doğru.

Hawk başını eğdi ve Jase'e çarparak ikisini de geriye, asansöre doğru uçurdu. İvy çığlık atarak kucağıma atladı ve yüzünü göğsüme gömdü. Kollarımı ona doladım ve vücudumu kavganın aksi yönüne çevirdim.

“Seni lanet olası!” diye kükredi Hawk, yumruğunu Jase’in suratına indirdi. Burnu çarpmanın etkisiyle kırılmıştı; duyulabilir, yanıklanan bir çatırtı beni acıma duygusuyla ürpertmişti. Hawk devam etti. Hawk’ın attığı her yumrukla birlikte Jase’in kırılan burnundan akan kan üç metre çapındaki her yere sıçırıyordu.

İki güvenlik görevlisi köşeden koşarak gelirken aynı anda babam ve Mick de Hawk’ı, Jase’den uzaklaştırmaya çalışıyordu ama pek başarılı olamamışlardı.

Hawk’ı sürükleyerek götürmek için dört adam gerekmişti ve o zaman bile dördü de onu düzgünce tutabilmek için mücadele ediyordu.

Bir eliyle kırık burnunu tutan, diğer eliyle duvara tutunan Jase ayağa kalkmaya çalışıyordu.

“Sorunun ne senin?” diye bağırdı, eli sesinin boğuk çıkmasına neden olmuştu.

“Benim sorunum mu ne?” diye böğürdü Hawk. “Neredeyse Dorothy’yi öldürtüyordun. Neredeyse çocuğumu öldürtüyordun! İşte benim sorunum bu!”

Jase’in eli yüzünden uzaklaştı. “Ne dedin sen?”

“Danny,” dedi Eva telaş içinde, Ivy’nin belinden tutup onu kucağımdan çekti. “Ver, onu ben alayım.”

Ivy’yi tutan Eva hızla ön kapıya doğru yönelirken Hawk güvenlik görevlilerinden birinin suratına dirsek atacak kadar bir kolunu kurtarmayı başarmıştı. Adam geriye doğru tökezlerken Hawk, dikkatin dağılmasını fırsat bilerek ellerinden kaçmıştı. Babam ona doğru hamle yaptıysa da onu kıl payı iskaladı.

Jase kendini, boğazından asansöre yapışmış halde bulmuştu.

“Hesabı sen yap, göt herif,” diye tısladı Hawk. “Dokuz ay önce hangi cehennemdeydin?”

Kafamın içinde ayları hızla geriye doğru saydığımda ağzım açık kalmıştı. Bu Jase’in bebeği değildi. Dokuz ay önce, Jase ve Bucket neredeyse bir aydan uzun bir süredir Meksika’daydı.

“Hayır,” diye fısıldadı Jase. “Hayır, o bunu yapmaz...”

“Hayır mı? Kardeşim, evet. Yıllardır bana gelip senin için ağlıyordu. Eğer hâlâ şüphelerin varsa, onunla sevişirken korunduğunu

biliyordum ve ben kendimi tutmaya bile çalışmıyordum. Her seferinde içine boşaldım, neden biliyor musun? Çünkü,” diye hırladı Hawk. “Onu hamile bırakmaya çalışıyordum. Neden biliyor musun? Çünkü onu senden uzaklaştırmaya çalışıyordum!”

Hawk’ın ağzından çıkan tükürükler Jase’in yüzüne doğru uçarken Jase’i dövmeye devam ediyordu. Ancak Jase’in umurunda bile değildi. Şaşkınlıktan konuşamıyor, sadece gözlerini kırpmadan Hawk’a bakabiliyordu.

“Sadece tek bir lanet gün,” diye mırıldandı babam, bileğimden tutup beni sandalyeden kaldırırken ürkmüştüm. Beni hastane girişine doğru çekerken ona yetişmek için acele ediyordum.

“Sadece bir gün, bu saçmalıklarla uğraşmak istemiyorum.”

Kapıyı yumruklayarak açtı ve beni dışarı sürükledi. Duraklayarak otoparkı taradı. Eva ve Ivy’yi kamyonetinin bagaj kapağında otururken buldu ve onlara doğru yürümeye başladı.

“Baba,” dedim elimi kurtarmaya çalışarak.

Beni görmezden geliyordu.

“Baba!” diye bağırdım. “Dur!”

O kadar hızlı durmuştu ki ona çarpmıştım.

“Ne?” diye sordu.

“Seni seviyorum!” diye bağırdım. “Hepsi bu kadar!”

Gözlerini kırıştırdı. “Ne? Bunu bana neden söylüyorsun?”

Ona hafifçe gülümsedim. “Çünkü bu doğru. Senin için büyük bir hayal kırıklığı olsam da uğraştığın onca saçmalıktan sonra belki bunu duymaya ihtiyacın vardır diye düşündüm.”

Güneşten bronzlaşmış tenine ince ince kazınmış küçük çizgilerle çevrili, benimkine tıpatıp benzeyen mavi gözler bana baktı.

“Sen hayal kırıklığı değilsin,” dedi sessizce. “Böyle bir şeyi hiç söylemedim.”

İsteksizce omuz silktim. “Satır aralarını okuyabiliyorum.”

“Tanrım, Danny, asla öyle bir şey demedim, demek istediğim...”

Sesi azalarak kesildi ve sinirli bir şekilde iç geçirdi.

“Ne demek istediğimin bir önemi yok. Olan oldu ve sen benim çocuğumsun. Kötü şeyler her zaman olabilir, tüm bunlara rağmen seninle gurur duyuyorum, tatlım. Şeytanla kafa kafaya çarpıştın ve canlı çıktın. Dışarıda bunu söyleyebilecek çok fazla piç yok.”

Tekrar iç geçirdi. “Kulübün bir parçası olmak istiyorsan, seni durdurmayacağım. Ripper’ın kadını olmak istiyorsan, seni durdurmayacağım. Yirmi bir yaşındasın, bir süredir kendi hatalarını yapan ve hayatına gayet iyi devam eden yetişkin bir kadınsın.”

“Ripper’la birlikte olmamı sorun etmiyor musun?” diye fısıldadım şaşırmış bir halde. “Yani... her şeyden... ve ZZ’ye yaptıklarım-dan sonra bile mi?”

Homurdandı. “Senin ve Ripper’ın arkamdan iş çevirmenizden memnun muyum? Tabii ki hayır. Kızımın bir fahişeyi öldürmek zorunda kalması hoşuma gidiyor mu? *Hayır*. Şimdiye kadar iki yüksek rütbeli adamımı kaçırmış olmandan memnun muyum? Hayır. Hamile olduğunu bana söylemeli miydin? Evet, bebeğim, söylemeliydin ama Tanrım, Danny, ben kimim ki birini yargılayayım? Ben de kendi payıma düşen hataları yaptım. Sürekli elimden kaçırdığım bir kadını isteyerek çok fazla zaman harcadım ve bunun sana da olmasını istemiyorum.”

Ağzım açık kalmıştı. *Kimdi bu adam?*

“Tatlım, boktan ve pis orospu çocuklarından oluşan bir lağım çukurunda yaşıyoruz ama iyi ve doğru bir şey bulduysan, etrafındaki her şey parçalanırken yanında olacağına güvenebileceğin bir şey, bu her kim olursa olsun, benim için sorun yok.”

Gülümsedi. Bu gamzelerle dolu gerçek bir gülümsemeydi.

“Sadece bunu Ripper’a söyleme. Ona her baktığımda o çocuğun altına sıçmasını istiyorum.”

Dudaklarım daha fazla tutamadığım bir gülümsemeyle aralanmıştı.

“İşte bu,” dedi usulca, uzanıp parmak eklemlerini yanağımda gezdirdi. “İşte benim tatlı Danny’im.”

Böylece babamı geri kazanmıştım.

Hayat her zaman planladığınız gibi gitmeyebilirdi, mükemmel bir aileniz olmayabilirdi, en güzel siz olmayabilirdiniz ama bu, sahip olduklarınızla en iyisini yaratamayacağınız anlamına gelmiyordu.

Babam mükemmel değildi, mükemmellikten oldukça uzaktı. Pek çok hata yapmıştı ve daha pek çok hata yapacağından da hiç şüphem yoktu. Yine de o benimdi ve onu dünyaya değişmezdim.

Babam, Eva ve Ivy içeri girdikten sonra kulübün otoparkında, uzun süre kamyonetin içinde oturmuştum. Sadece düşünüyordum. Kendim hakkında. Ripper hakkında. Her şey hakkında. Biraz ağladım. Gülümsedim. Gözlerimi kapattım ve yüzüme vuran güneşe minnettardım. Kimi istediğimi biliyordum. Onun da beni istediğini biliyordum. Kalacağına inanıyor muydum? Evet, inanıyordum. Ve babam bana onay vermişti. Artık her şey ortadaydı. Artık sır yoktu. Geçmişe takılıp kalmayı bırakmanın, acı dolu anılarımdan kurtulup yenilerini, daha iyilerini yaratmanın zamanı gelmişti. Ripper'la birlikte. Kıkırdayarak elimi ağzıma bastırdım. *Ripper'in kadını olacaktım.* *Ve belki... Bir gün onun karısı olacaktım.* Midem aniden kelebeklerle doldu, gözlerimi sıkarak kapattım ve yüksek sesle güldüm. *Erik ve Danielle Jacobs.* *Danielle Elizabeth Jacobs.* Mükemmel. Mükemmelden de öte. Çok güzeldi. Kamyondan atladım, aniden Ripper'ı bulmak için yanıp tutuşmaya başlamıştım. Hayatıma başlamak için, hayatımıza, tam şu anda. "Ne kadar da sevimlisin." İrkilerek etrafımda döndüm. Uzun boylu, kıvrımlı siyahi bir kadın benden birkaç adım ötede durmuş, başını yana eğmiş, gülümseyordu. Miles City'de yaşayan çok az Afro-Amerikalı vardı, Ellie'nin ailesi de onlardan biriydi. Herkesin herkesi tanıdığı bir kasabada, bu kadının buralardan olmadığını hemen anlamıştım.

Bu da üç şeyden biri anlamına geliyordu. Ya kulübün ortaklarından biriydi ya çocuklardan biriyle yolda tanışmıştı ve buradan geçerken takılmak için uğramıştı ya da...

Kadın kıpırdadığında, kot ceketini hafifçe açılarak vücudunun her iki yanında kılıflı birer silahı ortaya çıkarmıştı.

Birkaç adım geri çekildiğimde kadının gülümsemesi genişledi.

“Güvenlik çok sıkıydı,” dedi. “Buraya girmek kolay olmadı.”

Ya da... Pek de onurlu olmayan nedenlerden buradaydı. Evet.

“Şey... babam,” diye kekeledim, kalbim boğazıma düğümlenmişti. “Onu çağırmamı ister misin?”

“Senin baban kim, hayatım?” diye şeker kadar tatlı bir sesle mırıldandı.

“Deuce,” diye fısıldadım. “Benim babam, Deuce.”

Gülümsemesi kötü niyetli bir sırıtişaya dönüşmüştü, midemi bulandırmıştı.

“İçeride mi?” diye sordu başıyla kulübü işaret ederek.

“Evet,” diye fısıldadım, kaçma dürtüsüyle savaşıyordum. Bu kadının sakın görünebilirdi ama gözlerinde bir şeyler vardı...

Bana kaçmanın çok kötü bir fikir olacağını söyleyen bir şeyler.

“O zaman bir iyiliğe ihtiyacım olacak, Deuce’un kızı.”

Başımın üzerinden kulübe baktı. “Git ve benim için babacığını getir, bunu yapabilir misin?”

Başımı salladım.

“Peki, tatlım,” dedi gülümseyerek. “Hadi, sen git o zaman.”

Titreyerek içeri gitmek için arkamı döndüm, koşmaya hazırlanıyordum...

Ağrı kafatasımın arkasına doğru yayıldığında görüşüm bulanıklaşmıştı.

Sonra kararmıştı.

Daha sonra yere düşüyordum... düşüyordum...

Ardından, her şey yok olmuştu.

Deuce, midesi bulanarak güvenlik kamerası görüntülerine baktı. Her şey tekrardan yaşanıyordu. Sevdği biri, burnunun dibinden alınıp götürülmüştü.

Arka arkaya beşinci kez, Mama Vi'nin, Danny'ye gülümsemesini, ardından Danny'nin korkudan ne yapacağını bilemez bir halde arkasını dönmesini, sonra da o lanet olası siyahi sürtüğün silahını çekip kızının kafasının arkasına dayamasını izlemişti.

Danny'nin gözleri kocaman açılıyordu...

Deuce'un göğsü kaskatı kesilmişti.

Kızının yere yığılışını izledi.

Burnundan hızla nefes alıyor, kalbi boğazında çarpıyordu. Barın üstündeki tutuşunu, ahşap gıcırdamaya başlayıp ellerinin altında parçalanıncaya kadar daha da sıkılaştırmıştı.

"O sürtük geberecek," dedi sessizce, göğsündeki ezici acıya rağmen nefes almaya çalıştı. "Onu beyzbol sopasıyla bütün deliklerinden becereceğim, sonra da ayaklarından başlayıp yukarıya doğru parçalara ayıracağım ve mümkün olduğunca uzun süre hayatta kalmasını sağlayacağım."

Kimse tek kelime etmemişti.

"Çığlıklarını duymak istiyorum," diye devam etti. Hâlâ bilgisayar ekranına bakıyor ve Mama Vi'nin, Danny'nin kolundan tutup onu sürükleyerek kameraların görüş alanından çıkarmasını izliyordu.

“Çıgıllıklarını ve nasıl kan kaybettiğini kaydetmek istiyorum ki öldükten sonra bu görüntülere bakarak otuz bir çekebileyim.”

“Bebeğim,” dedi Eva usulca, kolunu Deuce’un beline doladı. “Onu geri alacağız.”

Evet, öyle olacaktı. Onu ayakta tutan tek şey Danny’nin aslında hayatta olduğunu bilmektir. Eğer Mama Vi onun ölmesini isteseydi, Danny daha önce olmasa bile, temas kurulduğu anda ölmüş olurdu. Sürtük bir şey istiyordu ve bunu elde etmek için kızını kaçırmıştı.

Ancak Deuce aptal değildi. Danny sadece bir kozdu, yani Mama Vi istediğini elde ettikten sonra onun için sadece ölü bir ağırlık olacaktı. İsteddiği şey de oydu. Bir intikam davasını gördüğünde anlayacak kadar uzun süredir bu oyunu oynuyordu. Mama Vi’ye göre, kardeşini ve işini kaybetmesi onun suçuydu. Deuce, Papaz’a gitmişti; çarkları o döndürmeye başlamıştı.

Mama Vi, onun ölmesini istiyordu.

Onu ele geçirdiği anda, Danny ölmüş sayılırdı.

Adamlarına döndü, ZZ dışında hepsi buradaydı. Jase ve Hawk bile. Birbirleriyle konuşmuyorlardı ama buradaydılar. Ne olursa olsun, kardeş kardeşti ve kardeşini ya da kardeşinin ailesini terk edemezdi.

“Hazırlanın ve dışarı çıkın. Şehirde bir yerde saklanıyor olmalı. Bir şeylerin yolunda gitmediğine dair en ufak bir şey duyarsanız, önce bunu bildirin, sonra kontrol etmeye gidin.”

Adamları dağılırken Deuce geride kalan tek adama döndü. Deuce’un da hissettiği kadar delirmiş gibi görünen adama.

Deuce, Ripper’dan uzaklaşırken Ripper, ceketinden cep telefonunu ve sigarasını çıkardı. Telefonu önündeki tezgâhın üzerine koydu ve bir sigara yaktı. İçine çek. Üfle. İçine çek. Üfle.

Sigarasım rekor sürede bitirmiş ve iki numaralı sigarayı yakmıştı.

Beş numaralı sigaraya geldiğinde, yerinden fırlamaya hazırды.

“Niye aramıyor lan?”

Deuce, Ripper’a cevap vermedi. İkisi de neden aramadığını biliyordu. Korku kartını oynuyordu. Onları deli gibi bekletiyor, her şeyden çok Danny’yi geri almaya odaklanmalarını istiyordu. Sonra da bunu onlara karşı kullanacaktı.

İşe yarıyordu.

Lanet olsun.

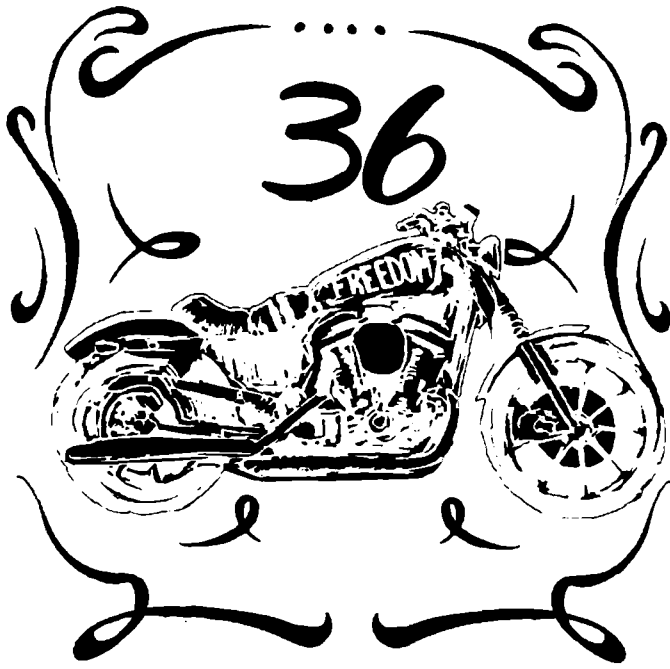
Kendini toparlamak zorundaydı.

Kendini to...

Ripper'in telefonu titremeye başladı.

Ekranda DANNY ARIYOR yazısı belirdi.

Ripper, CEVAPLA tuşuna basarken, "Oyun başlasın," diye hırladı.

Bedenim ağır ve halsiz, görüşüm bulanıktı; başım zonklarken ve kulaklarım çınlarken etrafıma odaklanmaya çalıştım. Etraf karanlıktı, pek bir şey göremiyordum ama her şeyin kokusunu alabiliyordum. Bulunduğum yer idrar, dışkı ve tanımadığım başka bir şey gibi daha kokuyordu. Çürümüş et... Kedi kumu ve tatlı bir kokunun karışımı gibiydi. Kötü anlamda tatlı, çürümüş, hastalıklı bir tatlılık.

Nefes aldıkça kendimi daha da hasta hissediyordum ve kısa süre sonra öğürmeye, ardından kusmamaya çalışarak gittikçe daha hızlı nefes almaya başlamıştım. İşte o zaman hareket etmeye, kıvrılmaya ve burnumla ağzımı elimle kapatmaya çalıştım.

Aynı anda da yapamadığımı fark ettim.

Bileklerim birbirine bağlıydı.

Kafam karışmıştı, kollarımı yukarı kaldırmaya çalışırken onun yerine bacaklarım kıpırdamıştı. Bu sefer panikleyerek kollarımı tekrar başıma doğru kaldırmaya çalıştım, bu sefer daha sert çekmiştim ve yine bacaklarım hareket etmişti.

Ellerim ve ayaklarım birbirine bağlanmıştı.

Neden ellerim ve ayaklarım birbirine bağlıydı?

“Tatlım, yerinde olsam çok fazla hareket etmezdim. Senin durumunda olan son adam hâlâ orada. Yani en azından ondan geriye kalanlar. Birkaç ölü hayvan da var.”

Tanıdık sesin geldiği yere doğru döndüğümde hemen ne oldu-

ğunun farkına varmıştım. Otoparktaki kadın, korku, başımda patlayan ağrı...

Anılarım sayesinde çevremdekilerin farkına varmaya ve aniden her şeyi hissetmeye başlamıştım. Yanağımın altındaki sümüksü yüzey, başımın arkasındaki yakıcı acı, keçeleşmiş ve boynuma yapışmış saçlarım ve... Tanrım, koku.

Senin durumunda olan son adam hâlâ orada. Yani en azından ondan geriye kalanlar. Birkaç ölü hayvan da var.

Aman Tanrım, aman Tanrım, hayır, hayır... Aman Tanrım, neyin yanında uzanıyordum ve o koku... Aman Tanrım.

Bacağımdaki de neydi? Üzerimde bir şey mi sürünüyordu?

Vücudumla savaşıırken midem bulanmaya başladı ve gözlerimden daha fazla yaş aktı; eğer kusarsam, üzerinde yattığım diğer her neyse veya her kimse, onunla birlikte kusmuğumun da üzerinde yatacağımı biliyordum.

“Bunu neden yapıyorsun?” dedim hırıltılı bir sesle, ağzım kurumuş ve dilim damağıma acı verici bir şekilde sürtünüyordu.

“Sana karşı kişisel bir şeyim yok, tatlım, iyi bir kıza benziyorsun. Çok da güzelsin ama ben babanı istiyorum.”

“Sana ne istersen verir,” dedim boğuk bir sesle. “Parası var, o...”

“Babanın parasını istemiyorum, bebeğim, onu istiyorum. Neredeyse üç yıl önce baban, abimi öldürdü. Borcunu ödemesinin zamanı geldi.”

“Beni öldürecek misin?” diye fısıldarken cevabı zaten biliyordum.

“Dediğim gibi tatlım, kişisel bir şey değil.”

Kişisel bir şey değil miydi? Benimle dalga mı geçiyordu? Beni bayılıp kaçırmasının tek nedeni babama ulaşip *onu öldürmekti*. Beni onun önünde mi yoksa onu öldürdükten sonra mı öldürmeyi planlıyordu, bilmiyordum. Her iki şekilde de bu kişiseldi. Hem de oldukça kişiseldi.

Eğer babam planında başarısız olursa, şimdiye kadar bir plan yapmış olduğunu biliyordum, ölecektim. Bu kadardı, sadece yirmi bir yıl yaşayacaktım.

Tek düşünebildiğim, yirmi bir yıllık hayatımın sadece bir hafta-

sını Ripper'la geçirmiş olduğumdu. Yaz boyunca oraya buraya serpiştirilmiş birlikte geçirdiğimiz gizli anlar ve yalnızca tek bir hafta. Bu nasıl adil olabilirdi?

Ripper bana daha yeni dönmüştü.

Her şey yerli yerine oturuyordu.

Şimdiyse her şeyi kaybedecektim.

Bir şeylerin çok yanlış gittiğinin ilk işareti kalp atışlarımdı. Çoktan dehşete kapılmışım ve nabzım hızla atıyordu ama daha fazlası oluyordu. Birden alev alev yanmaya, terlemeye ve titremeye başlamıştım, zaten ağrıyan başım gittikçe daha çok çarpmaya başlamıştı. Sanki kalbimin gitgide daha hızlı atışını her uzvumda hissedebiliyordum.

Başım dönmeye başlamıştı, odanın karanlığı ve hiçbir şey görememem, bulanık midemi daha da kötüleştiriyordu. Vücudumu döndürmem, hareket etmem, bir şey yapmam gerekiyordu, herhangi bir şey. Bu gerçekten oluyor olamazdı, böyle bitemezdi, gerçekten yaşama şansım olmadan olmazdı.

Nefes alamıyordum. *Nefes alamıyordum.* Göğsüm sıkışıyor, kaburgalarım çatlıyor, kalbim patlarcasına çarpıyor ve ben nefes alamıyordum. Boğazımda yükselen safra yüzünden boğuluyor, nefes almaya çalışıyordum.

Bileklerimi ve ayak bileklerimi acıyla çekiştirerek çaresizce hareket etmeye çalıştım, bağlar sürtünüyor, derimi yakıyordu ama yine de kaçma ve buradan gitme ihtiyacım sadece daha da kötüleşiyordu, *kaçma ihtiyacı* ve yaşama ihtiyacı...

Yaşamak zorundaydım.

Onu görmek zorundaydım.

Ona, onu sevdiğimi söylemek zorundaydım.

Yaşamak zorundaydım.

Ripper motorunu, Mama Vi'yle en son buluştuğu, şehrin kenarındaki aynı apartman topluluğunun önüne çekti. Motoru durdurdu, vites kolunu indirdi ve etrafına bakındı. Yıkık dökük binalar karanlıktı, çimler hâlâ çok uzundu. Buraya son gelişinden bu yana hiçbir şey değişmemişti ve Mama Vi ya da Danny'den hiçbir iz görememişti.

Şimdi ne olacaktı?

O sürtük, Deuce'a onunla burada buluşmasını söylemişti. O zaman hangi cehennemdeydi? Eğer Mama Vi'nin planı en başından beri Deuce'la uğraşmak, Danny'yi kaçırmak, onu öldürmek ve cesedini atmaksa... eğer yeri hakkında yalan söylediye planları işe yaramayacaktı.

Lanet olsun, kusacaktı.

O çılgın sürtük, kadını kaçırmıştı. O çılgın, kafayı yemiş, hasta pislik, Danny'sini almıştı.

Tek düşünebildiği ise Frankie'ydi, Frankie'nin ona yaptıkları ve Mama Vi'nin *Danny'*ye neler yapabileceği, yapıyor olabileceği ve muhtemelen yapıyor olduğuydu...

Kendini topla.

Lanet olası kendini toparla.

Elleri titreyerek telefonunu ceketinin cebinden çıkardı ve Deuce'a mesaj attı.

Hiçbir şey bulamadım. İçeri giriyorum. İşaretimi bekle.

Telefonunu cebine koydu ve motosikletinden kalktı.

Yolun yarısına gelmişti ki ilk dairenin ön kapısı açıldı ve Mama Vi dışarı çıkıp ona gülümsedi. Kırmızı dudakları ve beyaz dişleriyle. Kusmak istiyordu.

“Oyuncakları bırak.”

Ripper, ona ters ters bakarak iki dokuz milimetre tabancasını pantolonundan, bıçağını da çizmesinden çıkarıp kenara fırlattı.

“Beyaz çocuk, beni aptal yerine mi koyuyorsun? Oyuncaklarını bırak, dedim. Telefonu da.”

Siktir.

Ripper, telefonunu bir kenara fırlattıktan sonra, “Üzerimde hiçbir şey kalmadı,” diye seslendi.

“Hı hı,” diye mırıldandı, belli ki ona inanmıyordu. “Seni beklemiyordum, yaralı surat.”

“Evet,” diye hırladı Ripper. “Ama alacağın kişi benim.”

“Hiç iyi değil, tatlım. Sen sadece senin o başkanına ulaşmak için doğrayacağım diğer et parçalarından birisin.”

“Danny nerede?” diye sordu.

Kadın omuz silkti. “Buralarda. Deuce nerede?”

Ripper dişlerini sıktı. Deuce nerede miydi? Umuyordu ki bu sürtüğün kalbini, söküp atmaktan on saniyelik bir uzaklıktaydı. Ancak büyük olasılıkla hâlâ yolun ortasında, Ripper’ın ona göndermediği mesajı bekliyordu.

“Danny. Nerede,” diye tekrarladı, kulaklarını zorlayarak Mama Vi’nin arkasından gelebilecek herhangi bir sesi duymaya çalışıyordu.

Mama Vi başını yana eğerek ona uyuşuk bir gülümsemeyle baktı.

“Titriyorsun, tatlım. Bu senin için kişisel bir şey mi?”

Kahretsin. Siktir. Lanet olsun.

Havaya kaldırıp “hı hı” diyerek ona salladığı parmağı ve tiksindirici uzunlukta kırmızı tırnağını lanet olası bir metronom gibi ileri geri sallanıyordu.

“İçeride tuttuğum senin kızın, değil mi?”

Boku yemişti. Tüm oyun planlarını saniyeler içinde boka çevirmişti. O kadar gergindi ki sahip olduğu tek avantajı da kaybetmişti. Deuce olmaması ve Danny’yi sevmemesi avantajını.

Ancak onu seviyordu ve bunu saklayamamıştı. Endişe, mide bulandırıcı korku, onu görmek, ona dokunmak, hâlâ nefes aldığını bilmek için duyduğu çaresiz ihtiyaç; kalın, hissedilebilir, boğucu dalgalar halinde içinden yayılıyordu.

Peki, şimdi ne olacaktı? Büyük olasılıkla Danny’nin ve kendisinin ölümüne neden olmuştu.

Evet, şimdi ne olacaktı?

Hızlı düşünerek aklına gelen ilk şeyi söyledi.

“Deuce gelmiyor, kimse gelmiyor,” dedi Ripper ona. “Bu saçmalık için kulübü riske atmaz.”

Mama Vi’nin gülümsemesi kayboldu. “Yalan söylüyorsun.”

Kollarını iki yana açarak başını salladı. “Keşke öyle olsaydı. Benim buraya gelmemi bile istemedi. Ancak haklısın, içeride tuttuğun benim kızım ve bu yüzden buradayım.”

Her şey çok hızlı olmuştu. Kadın arkasını dönerek uzaklaşmış, karanlık dairenin içinde kaybolmuştu ve Ripper’ı anlık bir şaşkınlık içinde bırakarak gitmişti. Beyninin ne olduğunu anlaması saniyeler sürmüştü, ardından hemen silahına ve telefonuna davranmıştı.

Ancak yeterince hızlı değildi ve Ripper tam doğrulurken Mama Vi, Danny'yi kapının girişinden itmişti.

“Bırak onları,” diye haykırdı Mama Vi.

Ripper silahları bıraktı.

Bu, Danny'ye silah doğrultulmasına ikinci kez tanık oluşuydu.

İki kez, çok fazlaydı.

Ripper Danny'yi gözleriyle hızla taradı, yaralı olup olmadığını kontrol etti. Berbat haldeydi. Tepeden tırnağa pislik içindeydi, titriyor ve ağlıyordu.

Danny'nin bağlı bileklerine ve Mama Vi'nin elinde tuttuğu yeni kesilmiş uzun ipe odaklandı. Danny'nin ellerini ve ayaklarını birbirine bağlamıştı. Danny'nin lanet olası ellerini ve ayaklarını birbirine bağlamıştı ve şimdi o sürtük, kadınının sanki bir köpekmiş gibi tasmayla tutuyordu.

Onun bir hayvan gibi bağlanması, aşağılanması, Danny'yi böyle görmek, nasıl hissettiğini bilmek, ne kadar korktuğunu bilmek onu öldürüyordu. Mama Vi'ye saldırmamak için tüm iradesini kullanması gerekiyordu.

Onu bu hayatta öldüremezse bile, bir sonraki hayatta bulacaktı ve o da acı çekecekti.

“Her şeyimi kaybettim,” diye tısladı Mama Vi, Danny'yi öne doğru ittirdi. “Ekibimi, abimi, her şeyi... Deuce'a ulaşamazsam, en azından sana verdiğim sözü yerine getirebilirim.”

“Sürtük,” diye hırladı. “Zaten yaptın.”

Kadın güldü. “Öyle mi düşünüyorsun?”

Ripper, Danny'nin bu işten canlı çıkacağına dair umudunu hızla yitiriyordu. A planı başarısız olmuştu, B planı işe yaramamıştı ve şimdi elinde kalan tek şey, kardeşlerinin burada bir yerlerde saldırmak için bekledikleri umuduydu.

Aksi takdirde ikisi de boku yemişti.

“Onu istiyor musun?” diye sordu Mama Vi, silahının namlusunu Danny'nin yanağında bir aşağı bir yukarı gezdirmiyordu.

İstiyordu. Danny'yi bu sürtüğün bilebileceğinden, anlayabileceğinden çok daha fazla şekilde istiyordu.

“Evet,” diyen Ripper'ın sesi titriyordu.

Mama Vi sırtıarak altındaki çamurlu, yabancı otlarla kaplı çimenliği işaret etti. "Yalvar."

Yalvarmak.

Nasıl yalvarılacağı hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Ne diyecekti ki? Lütfen mi? Lanet olsun. Danny, boş yalvarışlardan daha fazlasını hak ediyordu.

Özellikle de eğer bu, onunla geçirdiği son zamansa.

Dizlerinin üzerine çöktü.

"Onu seviyorum," diye bağırdı pürüzlü bir sesle, gözleri Danny'nin üzerindeydi. "Yalvarmamı istiyorsan, yalvarırım. Nefes almaya devam etmesi için ne gerekiyorsa yaparım."

Danny hıçkırıklara boğulmuştu ve yeni bir gözyaşı dalgasına kapılmıştı.

"Bırak onu," diye yalvardı. "Kana susamışsın sen, suçlayacak birini arıyorsan, beni suçla. Ben hiçbir yere kaçmıyorum."

Sert bir şekilde Danny'ye baktı. "Hiçbir yere kaçmıyorum," diye tekrarladı.

Danny'nin nefesi titreyerek ağzından çıktı. "Hayır..." dedi soluk soluğa inleyerek. "Ripper... Hayır..."

"Ne kadar tatlı," dedi Mama Vi alayla. "Gerçek bir *Romeo ve Juliet* havası hissediyorum."

Ripper, Mama Vi'nin, başparmağıyla silahının horozunda müt-hiş bir hassasiyetle yaptığı küçük hareketi yakalamıştı. Kulağı, silaha birkaç santimden daha uzak olmayan Danny bile, ancak ölümcül derecede yetenekli bir mezar kazıcısının becerebileceği, neredeyse sessiz olan klik sesini duymamıştı.

Onu görmüştü, olacakları biliyordu ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey olmadığını da biliyordu.

Hissettiği dehşetin ortasında ani bir huzur duygusu vardı. Danny ölecekti, evet ama ne cehennemde ne de dünyada onsuz bir gün daha yaşayacağı yer vardı. Ya Mama Vi onu öldürecekti ya da bunu kendisi yapacaktı.

Bunu bilerek –her şeyin bittiğini bilerek, burada işlerinin bittiğini bilerek ama aynı zamanda Danny'yi her yerde takip edeceğini bilerek, ölümden bile asla gerçekten son bulmayacaklarını bilerek– huzur bulmuştu.

Sahip oldukları şey, gerçekten sonsuza dek sürecek bir saçmalıklıktı.

Danny'ye baktı, bakışlarını ondan ayırmadan her şeyi, hissettiği her şeyi bildiğinden emin olmaya çalıştı. Ona bunların hiçbirinin, bir saniyesinin bile hata olmadığını anlatmaya çalıştı. Her şeyi, Frankie'yle yaşadıklarını bile, eğer sonunda onun mezuniyet balosuna gideceği, Danny'nin onun yatağına gireceği ve ikisinin sonsuza dek değişeceği anlamına geliyorsa, tekrar yapabileceğini anlatmaya çalıştı.

Sonsuza kadar değişmişti. Daha iyi bir adamdı.

Bunu o yapmıştı.

Seni seviyorum, güzelim.

Danny'nin çenesi yukarı aşağı sallandı.

Ben de seni seviyorum.

İşte buradaydı.

Önemli olan her şey.

Danny.

O.

Ve huzur.

Danny'yle birlikte ölmeye hazır bir şekilde, ona öylesine kapılmıştı ki onların geldiğini görmemişti bile.

Bu da sonunda oldukça işe yaramıştı çünkü Ripper, Danny'ye odaklanmış ve Mama Vi de Ripper'a odaklanmıştı, dolayısıyla onların geldiğini o da görmemişti.

Deuce, çizmesini Mama Vi'nin sırtına sıkıca bastırarak Ripper'in çimenlikte koşmasını izledi, kızı Ripper'in kollarına sarılmış, kolları boynuna dolanmıştı.

Tap, Deuce'un önüne geçti. "Bir dakika bekle, Başkan," derken Mama Vi'ye baktı, dudakları yavaşça kıvrılarak sırıttı. "Önce ona bir bakayım."

"Siktir git," diye mırıldandı Deuce. "Bu sürtüğün gebertilmesi gerekiyor."

"Evet," dedi Tap, gözleri Mama Vi'den hiç ayrılmamıştı. "Ama önce ona lanet olası bir pisliğin, benim kulübümle uğraşabileceğini sandığında ne olacağını göstereceğim."

Deuce ne olacağını biliyordu ve normalde buna bir son verirdi. Adamları, işler kanlı ya da çılgınca bir hal aldıktan sonra hep eğlenmek isterdi. Tüm bu adrenalinin bir şekilde dışarı atılması gerekiyordu ama o her zaman bunun için kulübe ya da bara geri döndüklerinden emin olurdu. Ancak bu sürtük söz konusu olduğunda, ölüme doğru uzun ve acılı bir yolculuk yaptığı sürece ona ne olduğu zerre kadar umurunda değildi. Bu yüzden bu sefer adamlarının oynamalarına izin verecekti.

Cox bir sigara yakarak, "Sadece onu becermek istiyorsun," dedi. "Yalan söyleme."

Tap omuz silkti. "O da var."

"Ben de varım," dedi Dirty, Tap'ın yanında belirerek. Mama Vi'nin yanına diz çöktü ve saçlarından bir avuç tutarak başını yu-

karı çekti. “Bıyiksız olmam seni yanıltmasın, bebeğim,” diye sırıttı. “Grup sekse her zaman varım.”

“Bana daha önce yapılmamış hiçbir şey yapamazsın,” diye tısladı.

Dirty’nin sırıtışı daha da büyüdü. “Öyle mi? Duydun mu, Tap? Sanırım yaratıcı olmamız gerekecek.”

“Kardeşim, ben yaratıcılıktan ibaretim.”

“Al,” dedi Deuce. Kadının bağlı ellerini tutarak onu ayağa kaldırdı ve Dirty’nin kollarına doğru itti. “Ancak, onu gebertecek olan benim.”

Dirty hiç vakit kaybetmeden Mama Vi’nin gömleğini yırtıp açtı. Sonra Dirty onun kot pantolonunu indirirken Tap de onun arkasında kendi pantolonunun düğmelerini açıyordu.

“Devam et ve çığlık at, sürtük,” diye hırladı Tap, kadının boyundan tutup sıkıca kavradı ve onu eğilmeye zorladı.

Deuce arkasını döndü ve Mick yanına yaklaştı.

“Başkan?”

“Efendim?”

“İyi misin?”

Hayır, yine de bu işler böyle yürüyordu. Bu hayat zayıflar için değildi.

“Evet.”

Onlara katılan Cox bir kolunu onun omuzlarına attı. “O iyi,” dedi Cox. “Sadece Ripper yakında ona baba diyeceği için kızgın.”

Deuce, Cox’un karnına dirseğini geçirdi. “Siktir git.”

Mick gülerek, “Bunu hepimiz yaşayacağız, başkan,” dedi. “Benim kızlarım da büyüdü, biri evli. Bu da yaşlanmanın bir parçası.”

“Kızlarından hiçbiri Ripper’a âşık değil.”

Mick ürperiyormuş gibi yaptı. “Sen benden daha iyi bir adamsın,” dedi şakayla.

“Yine de onu dövebiliriz,” diye bir öneride bulundu Cox. “Ripper’ı dövmeye her zaman varım.”

Deuce homurdandı. “Daha yiyeceği çok dayak var, en iyisi ben onun kemiklerini kırmaya başlamadan önce Danny’yle biraz zaman geçirsin.”

Cox gözlerini alayla ona dikti ve sırıttı.

“Bana Kami’yi özletiyorsun,” dedi dramatik bir şekilde iç çeke-

rek. “Kapa çeneni,” diye hırladı Mick. “Sen lanet olası, kılıbık bir pisliğin tekisin.”

“Öyle mi?” dedi Cox onu tehdit edercesine. “Karını motorumla bir gezintiye çıkarmama ne dersin? Sana uyar mı, ihtiyar?”

Mick üzerine hamle yaparken Cox koşmaya başladı.

“Şimdi kim kılıbık, göt herif?” dedi Cox omzunun üzerinden gülerek. “Bu sen oluyorsun, sürtük!”

“Az önce bana sürtük demedin!” Mick kükreyerek onu kovalamaya başladı.

“Sürtük! Dedim, sikeyim! Sürtük!”

Deuce elini ceketinin cebine attı ve sigarasını çıkardı. Paketten bir tane çıkararak yaktı ve güzel, uzun, rahatlatıcı bir nefes çekti.

Sonra telefonunu çıkardı.

“Bebeğim?” Eva ilk çalışta telefonunu açmıştı. “Onu bulabildiniz mi?”

“Her şey yolunda, onu bulduk ve durumu iyi.”

“Tanrım,” dedi Eva derin bir nefes alarak. “Tanrı’ya şükür.”

“Eva,” dedi Deuce huysuzca. “Sana bir şey söylemem gerek.”

“Dinliyorum?”

“Baban, sevgilim, bana söylediği şeyde çok haklıydı. Eğer ben burada olup üzerlerine bir kova su dökmeseydim, bu pislikler kendilerini yakarlardı.”

Eva bir kahkaha patlattı ve Deuce, göğsünün gevşediğini ve vücudunun ısındığını hissetti.

“Siktir, sevgilim...”

“Ne?”

“Hiçbir şey.” Deuce iç çekti. “Sadece... Sevgilim.”

Bir an için ikisi de konuşmadı ve Deuce, sırf onunkini duyabilmek için nefesini tuttuğunu fark etti.

“Ben de seni seviyorum,” diye fısıldadı Eva.

“Bebeğim,” dedi adam usulca. “Biliyorum.”

Verandamda iki poşet yiyecek, çantam, olağanüstü büyük göbeğim ve anahtarlarımla cebelleşirken beni içeri sokacak, bu delicesine ağır poşetleri bırakmama, pijamalarımı giymeme ve doğruca yatağıma gitmeme izin verecek tek anahtarı bulmak için yılmadan uğraşıyordum. Elimdeki poşetlere kaşlarımı çatarak baktım. Bu kadar ağır olan neydi ki? Ekmek mi? Süt mü?

Her neyse işte. Son zamanlarda her şey ağırdı ve ben hep yorgundum.

Hamileliğinin dokuzuncu ayındaki çoğu kadın gibi.

Gerçi ben oldukça şanslıydım. Geçtiğimiz dokuz ay boyunca onlarca kilo almak yerine, tek fazlalığım kocaman bir göbek olmuş, vücudumun büyük bir kısmı ise çoğunlukla aynı kalmıştı.

Hamileliğim planlı bir hamilelikti. Kaçırılmamdan sonra Ripper, ilişkimizi yıldırım hızından başka bir hızla devam ettirmeyi reddetmişti.

Bir ay içinde, kasaba adliyesinde, gülünç derecede küçük bir törenle evlenmiştik ve o geceden itibaren beni hamile bırakmaya çalışmaya başlamıştı. Yirmi bir yaşında evlenmiş ve yirmi iki yaşında hamile kalmıştım. Artık resmiydi. Klişe bir kasaba kıızıydım.

Ripper'ın karısıydım ve bunun her saniyesini seviyordum.

“Kahretsin!”

Kollarımdaki poşetleri oynatarak anahtarlarımm nereye düştüğünü görmeye çalıştım ama tek görebildiğim karnımdı.

Hayal kırıklığıyla kollarımdaki her şeyi verandadan aşağı atmaya hazır bir şekilde, haykırarak arkamı döndüm ve doğruca Ripper'ın kendisi olan büyük, sert bir duvara çarptım.

“Hey.” Gülümseyerek poşetleri benden alıp verandaya bıraktı. Anahtarlarımı alarak tekrar ayağa kalktı ve bana uzattı.

Sinirli bir şekilde nefes vererek ona ters ters baktım. “Kapı neden kilidi? Neredeydin sen?”

“Sakin ol, bebeğim,” derken alnımdaki terli bir tutam saç geriye atmak için uzandı. “Arka tarafta, kulübedeydim.”

“Ne yapıyordun?” diye sordum cevabı çoktan bilmeme rağmen. Her tarafı ter, çim ve talaşla kaplıydı.

“Her zamanki şeyler,” dedi umursamazca. “Fahişeleri beceriyor ve yavru köpekleri öldürüyorum.”

Gözlerimi devirerek ondan uzaklaştım ve bu kez kapının kilidini açmayı başarmıştım. Ripper poşetleri alarak beni içeri kadar takip etti.

Çantamı mutfak masasının üzerine fırlatıp en yakın sandalyeye çöktüm ve inledim.

“Canım yanıyor,” derken dramatik bir şekilde sızlanıyordum. “Her yerim. Ayrıca susuzluktan ölüyorum.”

Ripper sıırttı. “Hallediyorum, bebeğim.”

Poşetleri tezgâha bıraktıktan sonra gömleksiz, terli ve kirli bir halde lavaboya yöneldi, elimde olmadan gülümsedim. O kadar değişmişti ki bazen onu tanıyamıyordum bile. İlk başta babamdan korktuğu için aşırıya kaçtığını düşünmüştüm ama zaman geçtikçe bunun babamla hiçbir ilgisi olmadığını fark etmiştim. O değişmişti.

Bu yüzden onu çok daha fazla seviyordum.

“Kulübe uğradın mı?” diye sorarken önüme bir bardak buzlu su koymuştu. Sonra da iri gövdesiyle yanımdaki sandalyeye çöktü.

Bardağı kaptığım gibi içebildiğim kadar su içtim, bitirdiğimde nefes nefese kalmıştım.

“Evet,” dedim nefes alarak.

“Jase’i gördün mü?”

Başımı salladım. Herkes Jase için endişeleniyordu. Dorothy'nin vurulmasının üzerinden neredeyse bir yıl geçmişti ve hafızası hâlâ yerine gelmemişti. Jase'in çocukları eve dönmüş, Chrissy birinci derece cinayetten yargılanıp suçlu bulunarak şartlı tahliye olasılığıyla ömür boyu hapis cezasına çarptırılmıştı, yani ömür boyu hapis cezasının sadece on yılını çekme ihtimali vardı. Bu konuda ne hissettiğimden emin değildim. Chrissy'yi ne kadar sevsem de Dorothy'yi öldürmeye çalışmıştı.

Dorothy'nin Jase'le olan ilişkisine gelince, öyle bir şey yoktu. Dorothy, artık kulübe gelmiyor ve Eva, Kami ya da benden başka kimseyle görüşmeyi kabul etmiyordu. Tegen birkaç ayda bir onu ve Dorothy'nin kendi babası Christopher Michael Kelley'nin adını verdiği sevimli küçük erkek kardeşini ziyaret etmek için eve geliyordu.

Ve Hawk...

Ripper'ın yerini almıştı. Hâlâ göçebeydi, yollara düşmüştü ve belli aralıklarla geri dönüyordu ama asla birkaç günden fazla kalmıyordu. Oğlunu ara sıra gördüğünü biliyordum ama tıpkı Jase gibi Dorothy onunla da hiçbir şey yapmak istemiyordu.

Ve ZZ... O asla geri gelmemişti. Babamın onunla birkaç kez konuştuğu hatta nerede olduğunu bildiği hissine kapılmışım ama ona bir şey sormamıştım. ZZ benim yüzümden gitmişti ve onun hakkında ya da nerede olduğu konusunda bilgi edinmeye hakkım olmadığını biliyordum. Yine de her neredeyse, mutlu olduğunu umuyordum.

Mutlu olmayı hak ediyordu.

“O... İyi,” dedim. “Her zamanki gibi sarhoştı.”

Ripper yüzünü buruşturdu. “Kardeşim, ölene kadar içecek.”

“Öyle demek istemedin,” dedim usulca.

Gözlerimin içine baktı. “Hayır,” dedi aynı yumuşaklıkla. “İstemedim.”

“Senden nefret ediyorum,” diye mırıldanırken ona doğru gülümsedim. “Beni şişmanlattın.”

Homurdandı. “Pek sayılmaz. Nasıl başardın bilmiyorum ama anımla bebeğim senin kışını daha seksi bir hale getirdi. Kışından bahsetmişken...”

Ayağa kalkan Ripper, bana doğru eğildi ve bir kolunu arkamdan dolastırıp koltuk altımdan geçirdi. Diğerini de dizlerimin altından geçirerek beni yukarı kaldırdı.

Kollarımı boynuna dolayarak, “İstemiyorum,” diye sızlandım. “Çok yorgunum.”

“Hayır, değilsin,” diye hırlarken boynumu ısırdı. “Sana kaç kere söylemem gerekiyor, bu kararı sen veremezsin?”

“Ahhh,” diye alay ettim. “Çünkü sen tüm kararları veren büyük, kötü motorcu adamsın.”

“Aynen öyle.”

Beni yavaşça yatağa yatırdı ve yoga pantolonumu kalçalarımın üzerinden bacaklarıma kadar sıyırdı.

“İç çamaşırın yok,” diye söylendi. “Neden lanet olası iç çamaşırını giymiyorsun?”

“Şey tabii ki,” dedim. “İnsanlar zaten içimde büyüyen dev bebeğe bakıyor. Bir de iç çamaşırı çizgileri yüzünden utanmaya ihtiyacım yok.”

Ripper gözlerini kırptırdı. “Sikeyim, sen ciddi misin? İç çamaşırı çizgileri için mi endişeleniyorsun?”

Sorusuna cevap vermedim ve Ripper gülmeye başladı.

“Siktir, bebeğim,” dedi kot pantolonunun fermuarını açarak. “Sen lanet olası bir delisin.”

Söyleyecek kötü bir şey, esprili bir cevap düşünmeye çalıştım ama Ripper, hızla yatağa geçmiş ve bacaklarımin arasında, içime giriyordu.

Mantıklı düşünmek artık bir seçenek değildi.

“Memeler,” diye inleyerek parlak pembe atletimin uçlarına uzandı. “Memelerini görmek istiyorum, bebeğim.”

“Hayır,” diye çabucak elini ittirdim. “Göbeğime bakma.”

Hareket etmeyi bıraktı. “Neden bakamıyorum?”

“Çatlaklar,” dedim burnumu kırıstırarak.

Bana dik dik baktı. “Çatlaklar,” diye tekrarladi. “Yine mi bu saçmalık?”

“Onlardan nefret ediyorum,” diye fısıldarken utanmış hissediyordum. “Çok çirkinler.”

“I-ih,” diyerek ellerimi tokatlayıp uzaklaştırdı. Birkaç dakika sürmüştü ama sonunda beni hem atletimden hem de sutyenimden kurtarmayı başarmıştı. Hemen kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve onun olmadığı bir yere baktım. Belki saçmaydı ama karnımda beliren birkaç dik, kırmızı iz bana çirkin geliyordu. Ripper’ın beni herhangi bir şekilde eksik bulmasını istemiyordum.

Çenemi tutarak beni kendisine bakmaya zorladı.

“Her yara izi bir hikâye anlatır, güzelim,” dedi ve karnımdaki izleri parmağıyla takip etmek için çenemi serbest bıraktı. “Senin ki, bana çocuğumun ne kadar sağlıklı ve mükemmel olacağını anlatıyor.”

Gözümün kenarından bir damla yaş süzüldü. “Kapa çeneni,” diye fısıldadım.

“Ve benimki,” dedi usulca, elimi tutarak avuç içimi yanağında ve sonra göğsünde gezdirdi. “Seni nasıl bulduğumun hikâyesini anlatıyor.”

Gözlerimden daha fazla gözyaşı süzüldü. Beni şaşırtmaktan asla vazgeçmeyecekti.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadım.

“Evet, bebeğim,” diye nefes aldı, içimden çıktı ve sonra tekrar kendini içeri itti. “Ben de seni seviyorum.”

Daha hızlı hareket etmeye başladığında gözlerimi kapattım, çatlakları unuttum, her şeyi unuttum ve sadece bu hissin hüküm sürmesine izin verdim.

Her şeyi hissedebiliyordum... Bacaklarındaki iğne gibi batan tüyler pürüzsüz tenime sürtünüyordu... Sırtındaki kaslar geriliyor, toplanıyor ve kalçasını her itişile serbest kalıyordu... Göğüslerimdeki sıcak nefesi tenimi nemlendiriyordu... Göğsündeki yaralı deri, şiş karnıma sürtünüyor ve hassasiyetimi arttırıyordu.

“Ah, siktir, bebeğim,” diye geveledi. “Çok güzel.”

“Ripper,” diye inledim.

İçime sertçe girdiğinde gözlerim geriye yuvarlandı.

“Seni seviyorum,” dedim bir nefeste, çarşafı tutunmuşum.

“Seni seviyorum.”

Onu içimde sert ve tümüyle hissediyordum, her kalp atışıyla kalçaları sürekli benimkilerle buluşuyor; içime çarpıyor, hareket ediyor ve içimi dolduruyordu.

SON

